JENNIFER L. ARMENTROUT

Seducție sub clar de lună

SERIA CLAR DE LUNĂ

LITERA

BLUE
MOON

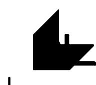
JENNIFER L. ARMENTROUT

Seducție sub clar de lună

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Moonlight Seduction
Jennifer L. Armentrout

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Seducție sub clar de lună
Jennifer L. Armentrout

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-126-3
ISBN EPUB 978-630-319-394-6

Pentru tine, cititorule

PROLOG

Cu șase ani în urmă...

Nicolette Besson simțea că *avea să moară.*

Chiar risca să se înece dacă frații Vincent nu plecau de pe verandă. Mai bine își ținea capul sub apă și nu mai ieșea la suprafață, pentru că nu voia, sub nici o formă, ca ei să o vadă în noul costum de baie.

Nici în ruptul capului.

Aruncă o privire agitată peste marginea piscinei. Era foarte posibil ca frații să nici nu știe că ea era în piscină, din moment ce stătea în genunchi sub apa mică, ascunzându-se ca o fraieră.

Oare ce căutau aici, adunați laolaltă, șușotind? Cunoscându-i, probabil puneau ceva la cale.

Dacă tatăl ei ar fi știut că erau aici, îngrămădiți unul în altul, cu Lucian la mijloc, ca de obicei, ar fi spus că erau puși pe *șmecherii.*

Orice ar fi însemnat șmecherii.

Devlin era cel mai mare dintre frații de Vincent, iar Gabriel – fratele mijlociu. Lucian era cel mai mic și cel care intra mereu în belele. *Mereu.* Mai ales de când le murise mama și le dispăruse sora. Devlin și Gabriel semănau cu tatăl lor, era bruneți și puternici, dar Lucian și sora lui geamănă semănau cu mama.

Spera din inimă ca prietenii lui Lucian să nu fie cu ei. Parker Harrington o îngrozea. El se... *holba* mereu la ea. Ceea ce era ciudat, pentru că de obicei nu se purta prea

drăguț. Uneori, o privea de parcă nu era demnă să respire același aer cu el și, alteori, o privea de parcă...

Nikki se cutremură, nedorindu-și să se gândească la asta.

Își mușcă ușor buza, în vreme ce marginea de ciment a piscinei aproape îi ardea degetele. Când aveau să plece? Mama ei avea să își termine cât de curând treburile în bucătărie, iar ea avea să fie nevoită să iasă din piscină... și, când ei aveau să o vadă, ea avea să moară de rușine.

Doamne, de ce naiba intrase în piscina asta? Nici măcar nu știa să înoate, dar îi fusese atât de cald și se simțise atât de lipicioasă. Și se plictisise de moarte stând degeaba într-una dintre nenumăratele camere din conac, neavând voie să atingă ceva sau să se ducă pe undeva, pentru că domnul de Vincent era acasă.

Domnului de Vincent nu-i plăcea nici un fel de zgomot, și tot ce reușea Nikki era să facă gălăgie. Multă gălăgie. Uneori, se entuziasma pur și simplu și uita unde se afla. Nu-și dorea să-și petreacă vacanța de vară stând cuminte. Uf. Ei tocmai au...

Lucian lăsă deodată capul pe spate și începu să râdă pe înfundate. Sunetul o făcu să tresară, și își simți buzele zvâcnind. Lucian avea cel mai frumos râs din lume. Părea mereu la un pas de a face ceva absolut nebunesc... ceva care cel mai probabil l-ar fi supărat pe tatăl lui și i-ar fi făcut pe părinții ei să clatine cu drag din cap.

Ce făceau frații?

Privirea ei se îndreptă spre Devlin. Stătea între ei, privindu-l pe Lucian cu un chip lipsit de orice expresie. Totuși, Gabe zâmbea și scutura din cap în timp ce Lucian făcea gesturi ciudate.

Gabe zâmbea mereu.

Nikki se întrebă dacă Gabe îi adusese de la atelier vreo bucată de lemn. Nu îi mai adusese de ceva vreme, și degetele ei abia așteptau să folosească noua trusă de sculptură în lemn pe care i-o cumpăraseră ai ei de Crăciun. Tocmai învăța cum să facă mărgele din lemn, de genul acelora prin care puteai trece o sfoară ca să faci un colier sau o brățară. L-ar putea întreba pe Gabe acum,

dar așa el și-ar da seama că era în piscină și ea nu voia nici în ruptul capului să se întâmple una ca asta.

Dacă era un om care nu trebuia o vadă în costumul de baie, acela era Gabe.

Făcând câțiva pași pe podeaua piscinei, rămase atentă și tăcută în timp ce apa se adâncea tot mai mult în jurul ei. O rafală bruscă de vânt legănă umbrela de pe terasă, și parfumul trandafirilor din grădină o învălui. Cerul începea să se deseneze în tonuri cenușii și sumbre spre sud. Se anunța o furtună. *Grozav.* Poate nu trebuia să se înece. Poate avea noroc și o nimerea un fulger.

Pentru că nu accepta nici moartă să-i lase să o vadă în costumul stupid, dintr-o piesă, pe care i-l cumpărase mama de la magazinul local.

În nici un caz.

Cei trei de Vincent erau ca frații pentru ea – frați mai mari. Cu *muuult* mai mari. Ei bine, Gabe și Lucian o tratau ca pe o soră. Nu și Devlin. El se purta cu ea ca și cum nu ar fi existat. Ceea ce era foarte bine pentru ea, pentru că nici lui Devlin nu-i plăcea gălăgia și nici nu zâmbea niciodată. Deloc.

Chiar dacă Nikki tocmai împlinise 16 ani, nu prea știa ce simțea pentru băieți, exceptând faptul că cei mai mulți dintre ei i se păreau enervanți. Odată, o auzise pe mama ei cum îi spusese tatălui ei că Nikki se maturiza mai târziu. Nikki își dăduse ochii peste cap. Ea nu era vreo neroadă sau așa ceva.

Dar frații de Vincent erau diferiți. Nu erau *băieți* în nici unul dintre sensurile acestui cuvânt. Și tuturor celor pe care îi cunoștea Nikki li se păreau atrăgători. La urma urmei, sora mai mare a celei mai bune prietene a ei se încurcase cu Lucian și acum era absolut obsedată de el.

Nu că Nikki ar fi fost dispusă să recunoască vreodată asta, dar Gabe i se păruse dintotdeauna *atât* de sexy. Din cauza părului. Îl purta mai mult lung decât frații lui, până la umeri, și părea să fie des și moale, făcând-o să-și dorească să facă tot felul de lucruri ciudate, cum ar fi să-l atingă.

Să-i atingă părul din senin ar fi fost un lucru foarte ciudat.

Și se îndoia foarte tare că el ar fi apreciat gestul.

Nikki se înroși când se trezi privind lung spre Gabe. El purta o pereche de blugi și o cămașă albă și era desculț, chiar dacă pavelele erau, probabil, al naibii de fierbinți sub tălpile lui.

Ea credea că el avea picioare frumoase.

Și avea și un râs frumos. Avea și un zâmbet frumos. Unul care o făcea mereu pe Nikki să zâmbească. Și era *amabil.* Își făcea mereu timp să o întrebe cum se descurca la școală sau ce făceau ea și prietenele ei. El îi arătase cum să transforme o bucată pătrată de lemn în ceva uluitor. Era prietenos cu ea, în ciuda faptului că probabil avea o grămadă de lucruri mai bune de făcut.

Cei trei frați erau foarte diferiți unul de altul. Devlin era cel rece. Lucian era cel nebun. Iar Gabe era doar...

Nikki își înăbuși un oftat.

El era doar, ei bine, *totul.*

În depărtare, auzi freamătele furtunii care se apropia, și, deși știa că vremea se putea înrăutăți repede, rămase în piscină, cu privirea ațintită spre Gabe.

Nu se purta niciodată cu ea de parcă ar fi fost inferioară pentru că părinții ei făceau parte din personal, cum făceau unii dintre prietenii lor ignoranți și snobi care trecuseră pe aici de-a lungul anilor. Cum făcea Parker. Cum făcea adesea Devlin de fiecare dată când se sinchisea să o observe.

Știa că Gabe avusese o relație serioasă când fusese la facultate, pentru că venise odată cu fata respectivă acasă, de Crăciun, cu câțiva ani în urmă. O chema Emma și era frumoasă și amabilă, iar Nikki o... o *ura* pur și simplu.

În fine...

Gabe și Emma nu mai erau împreună.

Nikki zâmbi în sinea ei.

Continuând să înainteze de-a lungul marginii piscinei, se opri când simți că nu mai putea să atingă cu tălpile fundul. Apa era adâncă, așa că trebuia să fie foarte atentă dacă nu voia să se înece. Se ținu de marginea piscinei,

înaintând, tot mai aproape de trambulina pe care o văzuse folosită doar pe Lucian și de Gabe. Ei săreau în apă de pe ea și nu păreau deloc temători.

Nikki își dorea să facă asta. Să nu se teamă că...

Totul în jur deveni de un alb incandescent când fulgerul lovi pământul din apropiere. Bubuitul unui tunet reverberă în aer, trimițându-i un fior de frică de-a lungul șirei spinării. Ea țipă când începu să toarne cu găleata. Se dezlănțui o ploaie torențială, năpustindu-se peste curtea din jurul piscinei și peste suprafața apei.

Ce să mai stea în piscină!

Apucându-se de margine, Nikki dădu să se ridice în brațe. Ochii ei mari priviră neliniștiți în jur, când un alt fulger biciui pământul, nu foarte departe de piscină.

Frații se întoarseră chiar în clipa aceea, exact când ea reuși să scoată un picior uscățiv din piscină și să pășească pe aleea alunecoasă.

Gabe făcu un pas înainte, spre marginea verandei, aflat la adăpost de răbufnirea ploii torențiale.

– Nic?

Ea icni când ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Oh, nu. Nu doar că era în costum de baie, dar mai și arăta ca o pisică plouată care încerca să iasă din piscină! Chiar putea să *moară* aici și acum...

Tunetele explodară din nou. Cerul părea să se prăbușească peste ea. Apoi, se întâmplă, atât de repede, că simți cum piciorul îi alunecă și, în următoarea secundă, nu mai știu decât că apa o înghiți cu totul.

Șocul îi răpi orice capacitate de a mai gândi. Mult prea surprinsă pentru a închide gura, începu să înghită apă pe măsură ce se scufunda în piscină și apa se agita deasupra ei.

Plămânii o ardeau, și începu să răsufle șuierător când închise ochii strâns. Încercă să iasă la suprafață, dar se părea că doar se scufunda mai adânc; panica o cuprinse în ghearele ei în timp ce se agita sub apă. Atinse fundul piscinei, iar impactul fi atenuat, și totuși cutremurător.

Strângând ochii, Nikki clătină frenetic din cap în vreme ce arsura din piept i se furișă în sus, de-a lungul

gâtului și al cefei. Se simțea ciudat. De parcă o mie de furnici de foc mărșăluiau pe pielea ei și...

Două mâini o prinseră brusc de brațe. Un braț o cuprinse de talie. Simți cum este împinsă cu putere în sus. Capul îi ieși la suprafață. Ploaia îi năvăli pe față când ea deschise disperată gura, încercând să respire, dar nu reuși decât să tușească și să scuipe apă.

Cineva o trase spre marginea piscinei, apoi o altă pereche de mâini o apucă și o ridică din apă. Ateriză în genunchi, sufocându-se, timp în care apa continua să se zbată netulburată lângă ea. Brațele se înfășurară din nou în jurul taliei ei și o ridicară. Lumea se învârti cu ea cât fu purtată spre verandă. Pusă jos ușor, se simți imediat întoarsă pe o parte.

Simți o lovitură puternică în spate.

– Hai, Nic! Scuipă! Hai! Scoate toată apa, Nic!

Recunoscu vocea – știa cine era pentru că doar un singur om îi spunea *Nic*, dar apa continuă să țâșnească dinăuntrul ei în timp ce ea șuiera și scuipa ceea ce părea a fi un ocean.

– Așa. Mâna de pe spate o freca ușor acum, fără să se mai concentreze doar la apa din plămânii ei. Asta e.

În sfârșit capabilă să respire fără să se sufoce, Nikki se rostogoli pe spate și se trezi uitându-se în ochi de culoarea mării în larg, de un verde-albăstrui nemărginit.

Gabe.

– Ești bine? întrebă el, îngrijorarea umplând ochii lui frumoși cu fiecare secundă care trecea și în care ea nu spunea nimic. Începi să mă îngrijorezi, scumpo.

Scumpo?

Nu-i mai spusese niciodată *scumpo*.

Peste umărul lui, Lucian se aplecă spre ea.

– S-a lovit la cap?

Cineva înjură, făcând-o să tresară.

– Dev, oftă Lucian, uitându-se în spatele lui, spre locul în care bănuia că se afla Devlin.

Gabe încă o privea stăruitor, cu mâna așezată pe umărul ei. Nikki știu că trebuia să spună ceva înainte ca tinerii să se ducă să-i cheme pe părinții ei.

– Eu... nu m-am lovit la cap.

Ușurarea lumină chipul lui Gabe.

– Slavă Domnului! Umerii i se relaxară ușor, și atunci ea deveni conștientă de cămașa lui albă udă și lipită de piele. Sub cămașă se dezvăluiau tot felul de adâncituri și contururi interesante. M-ai speriat ca naiba, Nic.

Atunci, realitatea celor întâmplate o lovi cu toată forța.

Gabe o salvase.

Doamne, chiar o salvase de la înec!

El îi zâmbi și clătină din cap, iar șuvițe umede îi alunecară pe față.

– Ești bine, da?

Ea încuviință din cap, gândindu-se că trebuia, probabil, să se ridice.

– M-ai salvat.

Zâmbetul lui se adânci.

– Și devin eroul tău?

– Da, șopti ea și încuviință din cap, în caz că el s-ar fi îndoit vreo clipă de cuvintele ei.

Devenea, fără nici o urmă de îndoială, eroul ei.

Gabe chicoti.

– Doamne ferește! mormăi Devlin, încrucișându-și brațele cînd ajunse în raza ei vizuală. Asta ne lipsea. Ca ea să se înece în piscina asta nenorocită. Ce Dumnezeu cauți aici? Nu sunt nici piscina, nici casa ta, ca să le folosești ca loc de joacă.

Ochii ei se făcură mari. Lacrimile îi arseră gâtlejul în timp ce ea se făcu mică pe piatra fierbinte. El avea să le reproșeze părinților ei – să îi spună tatălui *lui*. Și părinții ei aveau să fie certați.

Capul lui Gabe se răsuci brusc.

– *Devlin!*

– Nătânga asta mică nici măcar nu știe să înoate, comentă Devlin, și, fără voia ei, Nic simți cum lacrimile îi pun un nod în gât.

Nu era nătângă, dar el avea dreptate. Nici măcar nu știa să înoate.

– Doamne, mormăi el. Livie și Richard știu că n-ar trebui să o lase să umble ca o nebună pe aici, când tata...

– Gata! Serios acum. Gabe îi eliberă umărul și se întoarse spre fratele lui mai mare. A fost un accident. A trecut. Nic e bine. Așa că taci din gură sau pleacă de aici! Nu-mi pasă unde te duci, atâta timp cât pleci de aici.

Sprâncenele lui Lucian se arcuiră în sus, și el păru la un pas de a izbucni în râs, în timp ce Nikki își înăbuși un oftat. Nu-l auzise *niciodată* pe Gabe vorbind așa cu Devlin.

Nimeni nu vorbea așa cu Devlin.

Cu umerii încordați, Gabe se întoarse spre ea.

– Cred că trebuie să te învăț să înoți, nu-i așa?

Se întâmplă.

Atunci și acolo, se întâmplă.

Nicolette Besson se îndrăgosti până peste cap. Și știu, știu pur și simplu undeva în adâncul ființei, că, într-o bună zi, avea să se mărite cu Gabriel de Vincent și aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Ea avea să fie a lui.

Pentru că el era deja al ei.

CAPITOLUL 1

Șase ani mai târziu...

Gabriel de Vincent trebui să apeleze la toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să stea deoparte și să nu reacționeze. Să rămână încremenit locului și să se uite pur și simplu cum el era luat. Dar trebuia să facă asta, pentru că promisese, și Gabe încerca să fie un om de cuvânt.

Uneori, nu-i ieșea. Și eșua în moduri care nu-i dădeau pace în creierii nopții, dar nu avea să revină acum la asta.

Le promisese trei luni fără întreruperi.

Și avea să le acorde trei luni.

Îl durea maxilarul de cât de tare îl încleștase când familia Rothchild se întorsese în restaurant. Nu își luă ochii de la ei până în clipa în care se făcură nevăzuți. Abia atunci coborî privirea spre foaia de hârtie.

Privind desenul unui cățeluș pe o bucată de carton albastru, simți cel mai cumplit amestec de emoții. Tristețe. Mândrie. Neputință. Speranță. O furie din care nu mai gustase până acum. Habar nu avea cum se putea ca un om să simtă toate astea deodată, dar le simțea.

Un zâmbet ostenit îi înflori pe buze. Fără îndoială, desenul era făcut cu talent. Cu o iscusință reală. Părea că talentul artistic al familiei de Vincent continua să dea lovitura.

Privirea îi zbură peste ce era scrijelit cu un scris de mână lăbărțat. Citise cuvintele deja de trei ori, dar nu se simțea în stare să le citească a patra oară. Nu acum. Nu

voia să îndoaie hârtia și să o strice, așa că o purtă cu grijă spre locul unde parcase.

– Gabriel de Vincent.

Încruntându-se la auzul vocii vag familiare, se întoarse. Un bărbat se ivi din spatele unei camionete. Ochelarii de soare pătrați protejau o jumătate din fața bărbatului, dar Gabe îl recunoscu.

Oftă.

– Ross Haid. Cărui fapt îi datorez onoarea de a te vedea în Baton Rouge?

Reporterul de la *Advocate* îi trimise lui Gabe zâmbetul lui pieziș, marcă personală, cel care probabil îi permitea să se strecoare prin locuri și pe la evenimente unde nu ar fi avut ce căuta.

– Sediul nostru este aici. Știi asta.

– Da, dar tu lucrezi la biroul din New Orleans, Ross.

El ridică din umeri când se apropie de Gabe.

– A trebuit să trec pe la sediu. Am auzit pe surse că un de Vincent este în oraș.

– Ca să vezi! Gabe nu crezu nici o secundă cuvintele lui. Și ai auzit din pură întâmplare că sunt la restaurantul ăsta?

Zâmbetul se adânci ușor în timp ce bărbatul își trecu o mână peste părul blond.

– Nu. Te-am zărit dintr-un noroc chior.

„Pe naiba!" Ross umbla deja de vreo două luni pe urmele familiei lui, încercând să discute cu unul dintre frați când erau la cină în oraș sau pe la un eveniment, ivindu-se la aproape fiecare nenorocită de acțiune la care participau. Dar, acasă, în New Orleans, lui Ross nu îi era atât de ușor să se apropie de ei. Ei bine, nu îi era ușor să ajungă la cel cu care voia cu adevărat să vorbească, adică fratele mai mare al lui Gabe.

Nu aveai nevoie de nu știu ce logică pentru a-ți da seama despre ce era vorba. Ross auzise cumva că Gabe era aici, motiv pentru care el ajunse *din întâmplare* aici. În mod normal, Gabe reușea să tolereze întrebările necontenite ale lui Ross. La naiba, chiar îl plăcea oarecum pe tip, îi aprecia hotărârea, dar nu când Ross se

afla aici și ceva despre care Gabe nu-și dorea ca un reporter să afle era la doar câțiva pași depărtare.

Coborându-și ochelarii de soare, Ross privi mașina lui Gabe.

– Frumoasă mașină! Una dintre noile Porsche 911?

Gabe ridică din sprâncene.

– Afacerile de familie merg, probabil, bine. Dar, oricum, afacerile de familie merg mereu bine, nu-i așa? Familia de Vincent are o avere din moși strămoși. Face parte din cei unu la sută din unul la sută.

Familia lui Gabe era una dintre cele mai vechi, a cărei istorie începea pe vremea în care se crease marele stat Louisiana. Deținea acum cele mai profitabile rafinării de petrol din golf, afaceri imobiliare de milioane în întreaga lume, firme de tehnologie și, după ce se însura fratele lui mai mare, familia lor avea să dețină controlul asupra uneia dintre cele mai importante companii de transport maritim din lume. Deci, da, familia de Vincent era bogată, dar Gabe cumpărase mașina și aproape tot ce deținea cu banii pentru care *muncise*. Nu cu bani *moșteniți*.

– Unii spun că familia ta are atât de mulți bani, încât clanul de Vincent se află deasupra legii. Ross își îndreptă ochelarii de soare. Așa pare.

Gabe chiar nu avea timp pentru asta.

– Orice ai vrea să-mi spui, crezi că poți să n-o mai dai cotită și să treci la subiect? Aș vrea să mă întorc acasă anul ăsta.

Zâmbetul reporterului dispăru.

– Cum tu ești aici, eu sunt aici și este al naibii de greu să vă prind pe unul dintre voi... Vreau să vorbim despre moartea tatălui tău.

– Sunt convins.

– Nu cred că s-a sinucis, continuă Ross. Și mi se pare suspect ca ofițerul Cobbs, care a spus clar și public că vrea să investigheze moartea tatălui tău drept omucidere, a sfârșit într-un accident dubios de mașină.

– Da?

Frustrarea lui Ross se dezlănțui aproape palpabil.

– Asta e tot ce ai să-mi spui despre acest subiect?

– Cam da. Gabe zâmbi. Şi faptul că ai o imaginaţie foarte bogată, dar sunt sigur că ai mai auzit asta.

– Nu cred că imaginaţia mea e atât de bogată încât să se ia la întrecere cu tot ce a făcut familia Vincent.

Probabil că nu.

– Bine, nu o să te mai întreb despre tatăl tău sau despre ofiţer. Ross îşi mută greutatea de pe un picior pe altul când Gabe deschise portiera şoferului. Am auzit şi câteva zvonuri interesante despre o parte din personalul de la complexul de Vincent.

– Încep să cred că se prea poate să ne urmăreşti. Gabe aşeză desenul cu faţa în jos pe scaunul din dreapta. Dacă vrei să discuţi despre chestiuni legate de personal, atunci, trebuie să ai o conversaţie cu Dev.

– Devlin nu-şi face timp să discute cu mine.

– Asta nu pare a fi problema mea.

– Pare să fie acum.

Gabe râse, dar fără nici o urmă de umor când se întinse înăuntru şi apucă ochelarii de soare de pe bord.

– Crede-mă, Ross, asta nu este problema mea.

– Poate nu crezi că este acum, dar situaţia o să se schimbe. Un muşchi zvâcni în maxilarul bărbatului. Am de gând să scot de la tine toate secretele pe care familia de Vincent le-a păstrat ascunse ani de zile. O să fac un reportaj pe care nici măcar familia ta nu o să-l mai poată reduce la tăcere, nici cu toţi banii din lume.

Scuturând din cap, Gabe îşi puse ochelarii de soare.

– Îmi place de tine, Ross. Ştii că eu n-am avut niciodată o problemă cu tine. Ţin să clarific asta. Dar trebuie să vii cu un material mai bun, pentru că ce mi-ai spus adineauri sună ca un clişeu. Se sprijini cu mâna de cadrul portierei. Trebuie să ştii că nu eşti primul reporter care se gândeşte că o să scoată cumva la iveală nu ştiu ce secrete pe care le ţinem ascunse şi că o să deconspire ce naiba crezu că suntem. Nu o să fii nici ultimul care o dă în bară.

– Eu nu o dau în bară, spuse Ross. Niciodată.

– Toată lumea o dă în bară.

Gabe se urcă la volan.

– Mai puțin familia de Vincent?

– Tu ai spus-o, nu eu. Gabe ridică privirea spre reporter. Vrei să-ți dau un sfat? Dacă aș fi în locul tău, aș căuta să investighez altă poveste.

– Ăsta e momentul când o să-mi spui să fiu atent? Ideea păru să îl facă straniu de vesel. Mă pui în gardă? Fiindcă oamenii care se pun rău cu familia de Vincent ajung să dispară sau mai rău?

Gabe zâmbi când băgă cheia în contact.

– Nu pare că ar trebui să-ți spun asta. Pare că știi deja ce se întâmplă.

Nikki se opri în centrul bucătăriei liniștite și aproape sterile a conacului de Vincent, spunându-și că nu mai era aceeași nătângă care aproape se înecase în piscină cu șase ani în urmă.

Sigur nu mai era aceeași nătângă care se făcuse de rușine ani de zile alergând după un bărbat matur. Lucru care se soldase cu una dintre cele mai proaste idei care existaseră vreodată în istoria ideilor proaste.

Iar Nikki avea o istorie impresionantă când venea vorba despre a nu lua cea mai strălucită dintre deciziile posibile. Tatăl ei obișnuia să spună că avea o fire ușor sălbatică, mergând pe urmele lui tati, dar lui Nikki îi plăcea să dea vina pe familia de Vincent pentru nesăbuința ei. Cei trei aveau un talent cu adevărat bizar de a-i face pe toți cei din jur să o ia pe căi greșite.

Mama ei susținea că majoritatea deciziilor proaste pe care le lua Nikki erau determinate de *inima ei bună.*

Nikki avea obiceiul să adune tot felul de creaturi fără adăpost... pisici de pe stradă, câini, câte o șopârlă din când în când, chiar și un șarpe și, bineînțeles, oameni. Era o inimă milostivă, detesta să vadă în suferință oameni la care ținea și era de multe ori cam prea afectată de necazurile străinilor.

Motiv pentru care evita să se uite la televizor în perioada sărbătorilor, căci mereu arătau imaginile acelea sfâșietoare cu animale înghețate sau cu copii lăsați să moară de foame prin țările măcinate de războaie. Tocmai

de aceea ura totul când venea vorba despre Revelion și își petrecea săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou făcând curat.

O mulțime de lucruri la Nikki rămăseseră la fel ca ultima dată când trecuse pragul acestei case. Era încă implicată emoțional față de animalele care nu îi aparțineau – de aceea și activa ca voluntar la adăpostul local de animale. Încă nu reușea să întoarcă spatele cuiva care avea nevoie de ajutor și continua să se trezească în tot felul situații ciudate. Dar nesăbuită? Sălbatică?

Nu mai era.

Nu de ultima dată când fusese aici, chiar înainte să plece la facultate. Se întâmplase cu patru ani în urmă și acum se întorsese. Nimic și absolut totul se schimbase.

– Ești bine, iubito? întrebă tatăl ei.

Întorcându-se și zărindu-l pe tatăl ei chiar la intrare în bucătăria mare, se trezi din reverie și îi zâmbi larg. Doamne, tatăl ei începea să arate de vârsta pe care o avea, iar gândul o speria – o îngrozea cu adevărat. Părinții ei o făcuseră târziu, dar ea avea doar 22 de ani și își mai dorea încă vreo 50 de ani alături de ei.

Nikki știa că asta nu avea să se întâmple.

Cu atât mai puțin acum.

Se chinui să-și alunge acele gânduri din minte.

– Da. Sunt doar... este ciudat să fiu aici, după ce am fost plecat atâta timp. Bucătăria este diferită.

– A fost redecorată acum câțiva ani, răspunse el.

Conacul părea să fie într-un proces continuu de renovare. La urma urmei, de câte ori nu luase foc locul acesta, de când fusese construit? Nikki pierduse șirul. Tatăl ei trase adânc aer în piept, iar cutele din jurul gurii lui deveniră mai pronunțate. Părea atât de obosit.

– Nu știu dacă ți-am spus asta sau nu, dar mulțumesc.

Ea flutură dintr-o mână.

– Nu trebuie să-mi mulțumești, tată.

– Ba da, trebuie. El se apropie de locul în care stătea ea. Ai plecat la facultate ca să faci ceva mai bun decât asta... mai bun decât să gătești și să ai grijă de o gospodărie. Să devii *ceva* mai bun.

Ofensată în numele lui, ea își încrucișă brațele și întâlni privirea lui obosită.

– Nu este nimic în neregulă să gătești și să ai grijă de o gospodărie. Este o slujbă bună, cinstită. O slujbă care mi-a permis să fac facultatea. Nu-i așa, tată?

– Suntem foarte mândri de slujba noastră. Nu mă înțelege greșit, dar ce am făcut cu mama ta în toți anii ăștia a fost pentru ca tu să poți face altceva. El oftă. Deci, înseamnă enorm pentru noi că te-ai întors acasă pentru a ne ajuta, Nicolette.

Doar tatăl și mama ei îi spuneau pe numele complet. Toți ceilalți îi spuneau *Nikki.* Toți, cu excepția unui anume de Vincent, nu spunem cine. El și numai el îi spuneau *Nic*.

Părinții ei lucraseră pentru familia de Vincent, una dintre cele mai bogate familii din State și posibil din lume, cu mult înainte să se nască ea. Era ciudat să crești în această casă, să știi o mulțime de lucruri ciudate... lucruri despre care ceilalți habar nu aveau și pentru care ar fi plătit probabil bani frumoși. Și la nivel personal? Era ca și cum ai fi trăit cu piciorul în două lumi diferite, una de o bogăție absurdă și o alta care aparținea clasei de mijloc.

Tatăl ei era practic majordom, doar că Nikki avusese dintotdeauna o mică bănuială că tatăl ei... se ocupase pentru familia de Vincent de lucruri pe care nici un majordom normal nu le-ar fi făcut. Mama ei se ocupa de sarcinile de zi cu zi ale casei și pregătea cinele. Alor ei le plăcea să lucreze pentru această familie și știa că plănuiseră să continue aici până la finalul zilelor, dar mama ei...

Nikki simți o strângere de inimă. Mama ei nu se simțea bine, și totul se întâmplase atât de repede, apărând ca din senin. Temutul cuvânt cu C.

– Sincer, este perfect. Mi-am luat diploma, și așa o să-mi dau seama de ce și cum. Cu alte cuvinte, să priceapă ce naiba voia să facă cu adevărat cu viața ei. Să se apuce de muncă sau să continue cu masteratul? Nu era încă sigură. Și vreau să fiu aici, alături de mama.

– Ştiu. Zâmbetul lui șovăi puțin când îi îndepărtă o șuviță de un blond-castaniu de pe față. Am fi putut să angajăm pe altcineva cât mama ta...

– Nu, n-ați fi putut. Simplul gând o făcu să izbucnească în râs. Știu cât de ciudați sunt cei din familia de Vincent. Știu cât de protectori sunteți cu ei. Ştiu să-mi țin gura și să închid ochii când trebuie. Iar voi nu mai trebuie să vă faceți griji pentru un angajat nou, care n-ar putea să-ți țină gura și n-ar închide ochii când trebuie.

Tatăl ei își arcui o sprânceană.

– S-au schimbat multe lucruri, iubito.

Ea pufni în timp ce privi blaturile din marmură albă cu nervuri cenușii. Mama o pusese la curent cu privire la unele schimbări în timpul unuia dintre tratamentele ei de chimioterapie. La urma urmei, despre ce altceva să vorbească în timp ce în vene i se pompa o cantitate uriașă de otravă, care, spera ea, avea să ucidă doar celulele canceroase care se formau în plămânul ei?

Despre lucruri care se schimbaseră la conacul de Vincent.

Pentru început, capul familiei, Lawrence de Vincent, se spânzurase cu câteva luni în urmă. Un gest care o șocase, pentru că se gândise că bărbatul acela ar supraviețui și unei bombe nucleare. Iar Lucian de Vincent părea să aibă o iubită cu care locuia aici, urmând să se mute la casa lor. Ideea ca Lucian să se așeze la casa lui era cu atât mai nebunească.

Lucian de care își amintea ea era un *fustangiu* de zile mari. Un maestru incorigibil al flirturilor, lăsând în urma lui un șir de inimi frânte prin Louisiana și nu numai.

Ea nu o întâlnise încă pe iubita lui, pentru că erau plecați într-un fel de călătorie... bogații păreau rareori să aibă vreun fel de program. Spera doar ca, oricine ar fi fost ea, să fie drăguță și să nu semene deloc cu logodnica lui Devlin.

Poate că Nikki nu fusese în preajma familiei de Vincent în ultimii patru ani, dar își amintea de Sabrina Harrington și de fratele ei Parker.

Sabrina tocmai începuse să se vadă cu Devlin cu un an înainte ca Nikki să plece la facultate. Acela fusese un an plin de comentarii malițioase și de priviri disprețuitoare. Dar Nikki putea să se descurce cu Sabrina. Dacă rămăsese aceeași femeie, putea să fie rea ca un șarpe cu clopoței încolțit. În mod normal însă, Nikki nici măcar nu se ridica la înălțimea oamenilor cărora să le acorde ea atenție.

Dar Parker?

Nikki își înăbuși o tresărire, nevrând să-l îngrijoreze pe tatăl ei, care o privea ca un șoim.

Parker o privise adesea așa cum ea și-ar fi dorit să o privească Gabe, mai ales când prinsese suficient curaj ca să treacă de la un costum de baie dintr-o singură piesă la unul din două.

Și Parker... făcuse mai mult decât să privească.

Ea trase aer în piept. Nu voia să se gândească la Parker. Nu merita nici măcar un gând de-al ei.

Mama nu îi povestise doar ce se întâmplase cu Lawrence și cu noua iubită a lui Lucian. O pusese la curent cu toată povestea despre sora care reapăruse și dispăruse din nou. Un lucru despre care marele public habar nu avea. Nu cunoștea detaliile, dar Nikki știa că, în clasicul stil al familiei de Vincent, fusese probabil cel mai dramatic episod cu putință.

Și știa că era mai bine să nu pună întrebări pe această temă.

Tatăl ei făcu un pas în spate.

– Toți băieți sunt plecați.

„Slavă Cerului!“

– Devlin ar trebui să se întoarcă în seara asta pe la ora cinei. Îi place ca masa să fie gata la șase. Cred că doamna Harrington o să i se alăture.

Ei bine, slava închinată Cerului ținu doar cinci secunde. Își înăbuși dorința de a-și da ochii peste cap și de a scoate un sunet disprețuitor.

– Bine.

– Gabriel încă este în Baton Rouge sau, cel puțin, așa am auzit ultima dată, continuă tatăl ei, trecând în revistă

programul fraților în timp ce ea se întreba ce făcea Gabe în Baton Rouge.

Nu că i-ar fi păsat. Nu-i păsa absolut deloc, dar se întrebă dacă avea vreo legătură cu afacerea lui de prelucrare a lemnului.

Bărbatul acela avea mâini iscusite.

Cu adevărat iscusite.

Obrajii ei se înroșiră când o străpunse până în adâncul ființei amintirea nedorită a felului în care se simțeau palmele lui aspre. „Nu. Nu o luăm de la capăt. În nici un caz."

Existau exemple ale iscusinței lui Gabe peste tot prin casă... mobilierul, cadrele scaunelor și detaliile decorative, chiar și în bucătărie. Toată tâmplăria era gândită și creată de Gabe. De mică, ea fusese fascinată de ideea de a lua o bucată de lemn și a o transforma într-o adevărată operă de artă. Fascinația devenise un adevărat hobby pentru Nikki.

Începuse într-o după-amiază lungă de toamnă pe vremea când ea avea zece ani și îl găsise pe Gabe afară, cioplind o bucată de lemn. Din plictiseală, îl rugase să-i arate cum se făcea. În loc să o alunge, Gabe îi dăduse mici resturi de lemn și îi arătase cum să folosească o daltă.

Devenise foarte bună la asta, dar nu mai pusese mâna pe o daltă de peste patru ani.

Nikki reveni cu atenția la ceea ce îi spunea tatăl ei.

– Stăm cam rău cu personalul acum, continuă tatăl ei. Deci, ai mult praf de șters în viitorul apropiat. Devlin seamănă foarte mult cu tatăl lui.

„Grozav."

În lumea ei, acesta nu era un compliment.

– Fantomele? întrebă ea pe jumătate în glumă. Sperie personalul?

Tatăl ei îi aruncă o privire, dar Nikki știa foarte bine că părinții ei credeau că această casă era bântuită. La naiba, veneau noaptea pe aici doar dacă era vorba despre o urgență majoră. Nu ar fi venit nici unul dintre oamenii din personal, și toată lumea din oraș știa legendele

despre pământul pe care se înălța conacul de Vincent. Și cine nu auzise de blestemul familiei de Vincent măcar o dată sau de două ori?

Cum își petrecuse atât de mult timp în această casă, văzuse lucruri ciudate și auzise lucruri care nu puteau fi explicate. În plus, crescuse la câteva minute distanță de New Orleans. Era credincioasă din fire, dar, spre deosebire de prietena ei Rosie, pe care o cunoscuse la facultate, nu era obsedată de paranormal. Nikki adoptase teoria „dacă nu recunoști existența fantomelor, ele n-au cum să te sperie“, și totul funcționase de minune până acum.

Era adevărat că Nikki venise aici noaptea o singură dată în viața ei, și lucrurile nu se terminaseră deloc bine. Deci, poate nu mergea cu ignorarea fantomelor, pentru că îi plăcea să creadă că fusese posedată de una dintre fantomele care aparent bântuiau pe coridoare și acesta era motivul pentru care făcuse ceea ce făcuse în noaptea aceea.

Nikki știa foarte bine ce trebuia făcut prin casă, pentru că își petrecuse cele mai multe vacanțe de vară aici, uitându-se la mama ei. Astfel că se apucă repede de treabă după ce tatăl o lăsă să-și vadă de ale ei.

Primul lucru era să vadă ce personal era prin casă. „Stăm cam rău cu personalul“ era puțin spus! Singurii angajați erau tatăl ei, grădinarul care părea să tundă iarba le nesfârșit sau să tot acopere cu mulci pământul din grădină, șoferul familiei de Vincent și doamna Kneely, o femeie mai în vârstă care se ocupa de spălătorie de când era Nikki mică.

De fapt, Beverly Kneely avea propria spălătorie și trecea pe la conac doar de trei ori pe săptămână ca să se ocupe de lenjerii și de haine.

După spusele lui Bev, pe care o găsi în antreul din spatele casei, adunând hainele care trebuiau duse la curățătorie, în ultimele două luni, aproape toată lumea își dăduse demisia.

– Deci, lasă-mă să înțeleg. Nikki își netezi pe spate câteva șuvițe care scăpaseră din cocul în care își prinse

părul. Chelnerii au plecat, la fel și femeile de serviciu?

Pieptul generos al lui Bev se cutremură când femeia încuviință din cap.

– În ultimele trei luni, n-au mai fost pe aici decât părinții tăi. Cred că toată munca asta a epuizat-o pe sărmana Livie.

Furia se dezlănțui înăuntrul lui Nikki. Nici un de Vincent nu observase cât de slabă și de ostenită ajunsese să fie mama ei? Cât de repede obosea?

– De ce n-a angajat familia de Vincent pe cineva care să ajute?

– Tatăl tău încercă, dar nimeni de pe aici nu vrea să se apropie de locul ăsta, nu după ce s-a întâmplat.

Ea se încruntă.

– Vorbești despre Lawrence? Despre ce a făcut?

Bev strânse teancurile de haine.

– Nu că asta n-ar fi fost și așa destul de rău, dar nu a fost picătura care a umplu paharul.

Nikki habar nu avea despre ce vorbea.

– Îmi pare rău! Nu cred că am fost pusă la curent cu toate smintelile de pe aici. Ce s-a mai întâmplat?

Aruncând o privire prin încăpere, Bev își arcui sprâncenele în timp ce se îndrepta spre ușa laterală.

– Pereții au urechi. Știi asta. Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat aici, poți să-l întrebi pe tatăl tău sau pe vreunul din băieți.

Buzele ei se țuguiară. Nu avea să-i întrebe pe *băieți*.

Bev se opri la ușă și se uită în spate.

– Nu cred că Devlin o să fie prea fericit când o să vadă cu ce ești îmbrăcată.

– Care e problema cu hainele mele?

Purta blugi și un tricou negru. Nu avea de gând să se îmbrace ca mama sau tatăl ei. Dorința ei de a-și ajuta părinții nu implica și purtatul uniformei.

Coborî privirea spre hainele ei și zări gaura de sub genunchi.

Nikki oftă.

Probabil Devlin urma să aibă o problemă cu gaura, dar Nikki voia să știe ce Dumnezeu se întâmplase în casa asta

de pusese pe fugă aproape tot personalul.

Trebuia să existe o explicație.

Nu doar pentru că familia de Vincent plătea extraordinar de bine, ci și pentru că tatăl ei nu îi spusese nimic.

Și asta însemna că era vorba despre ceva foarte grav.

CAPITOLUL 2

Era aproape unu după-amiaza când Nikki aproape își terminase treaba în sufrageria care se afla cel mai aproape de biroul de la primul nivel. Ștergea praful de pe scaunele care chiar nu trebuiau curățate, când simți fiori la ceafă. Ștergându-și un firicel de sudoare de pe frunte, se ridică și se răsuci spre ușă.

Îl zări acolo pe Devlin de Vincent.

Prezența lui o sperie suficient de tare încât mai să scape cârpa pe care o ținea în mână. Făcând un pas în spate, Nikki se lovi de mobila masivă care îi amintea de o piesă de mobilier din epoca victoriană.

Doamne!

De-a lungul anilor, mai văzuse fotografii cu Devlin prin revistele de scandal, dar nu-l văzuse și în persoană.

Semăna atât de mult cu tatăl lui, încât o trecu un fior pe șira spinării. Păr negru aranjat impecabil și tuns scurt. De o frumusețe glacială și distantă, el era îmbrăcat de parcă tocmai terminase o întâlnire importantă de afaceri, purtând pantaloni și o cămașă cu nasturi încheiați până sus, chiar dacă era septembrie și continua să fie al naibii de cald afară.

În copilărie, fusese ușor îngrozită de fratele mai mare al familiei de Vincent, care acum trebuia să se apropie bine de 40 de ani.

Dar Nikki nu mai era o copilă.

El o scrută din priviri, examinând-o cu un aer care o făcu să se simtă ca o piesă de mobilier pe care el nu era

sigur dacă voia să o păstreze sau să o ascundă într-un pod unde oamenii importanți și puternici să nu o vadă.

– Bună, Nikki, a trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut.

Nikki se strădui să schițeze un surâs și strânse cârpa în mână.

– Bună, Dev.

O expresie trecătoare îi traversă chipul când ea i se adresă cu versiunea prescurtată a numelui lui. Nikki nu își dădu seama dacă era iritare sau amuzament. Cu Devlin nu se știa niciodată.

– Îți mulțumesc că ai acceptat să vii și să dai o mână de ajutor în absența mamei tale, spuse el, cu vocea lui la fel de rece pe cât îi era și personalitatea. Sper că începe să se simtă mai bine.

– Ea... rezistă, răspunse Nikki.

– Mama ta este o femeie foarte puternică. Dacă poate cineva să învingă boala asta, acest cineva ea este.

Era probabil cel mai frumos lucru pe care îl auzise vreodată rostit de Devlin.

Privirea lui o cercetă din nou din cap până în picioare.

– Știu că ai fost plecată mult timp, la facultate și toate cele, dar sunt sigur că-ți amintești că personalul nostru poartă uniformă, nu blugi rupți, la mâna a doua, nu?

Și iată cum strica momentul devenind Nemernicul de Vincent, care părea să aibă 80 de ani, nu aproape 40.

Spatele lui Nikki deveni rigid.

– Chiar nu sunt la mâna a doua.

– I-ai cumpărat așa? Pe buzele lui se arcui un zâmbet disprețuitor. Poate ar trebui să-ți ceri banii înapoi.

Ea strânse din buze, rezistând dorinței de a-i arăta degetul mijlociu.

– Îmi pare rău! Mi s-a spus că nu trebuie să port uniformă.

Nu era neapărat adevărat, dar ce mai conta?

El își înclină ușor capul într-o parte, un gest pe care ea îl văzuse adesea la tatăl lui.

– Înțeleg. Atunci, poate reușești să găsești prin garderoba ta ceva care să nu lase impresia că ne plătim

personalul cu mai puțin decât salariul minim? Mai ales că ești plătită. Nu o faci pe degeaba.

Ea trase brusc aer în piept. „Ajutor." Poate casa se schimbase puțin și Lucian nu mai era craiul de pe vremuri, dar Devlin rămăsese același.

– Sunt sigur că găsesc ceva care să obțină aprobarea ta.

Din nou. O pâlpâire de emoție care dispăru înainte ca Nikki să-și dea seama despre ce emoție fusese vorba.

Și apoi, Devlin intră în aceeași încăpere în care se afla și ea, la doar câțiva metri distanță. Ea mări ușor ochii. Cum naiba reușea să se miște atât de repede și atât de discret?

Avea o parte de fantomă în el?

Mai degrabă, o parte de demon. La urma urmei, asta era și porecla lui – așa îi spuneau revistele de scandal. *Devil.*

Acum, se afla chiar în fața ei, iar Nikki nu era o femeie înaltă. La puțin peste un metru șaizeci și cinci, era greu să nu se lase intimidată când el se înălța impunător în fața ei.

– Simt o urmă de tupeu la tine, *Nicolette*?

Oh, Doamne.

Blestemându-se în gând pe ea și pe Devlin, își lipi pe buze cel mai strălucitor zâmbet de care fusese vreodată în stare.

– Sper că nu. Vorbeam serios. Am și pantaloni mai frumoși. Unii cu care sunt *sigură* că o să fii de acord.

Ochii lui, ochii familiei de Vincent, se ațintiră asupra ei.

– Sunt încântat să aud asta.

Bine. Nu părea încântat. Deloc.

El coborî bărbia, și ea simți cum i se înfioară firicelele de păr de pe tot corpul.

– Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să-i povestesc tatălui tău despre atitudinea ta.

Nici lui Nikki.

– Mai ții minte ce s-a întâmplat ultima dată? Singura dată? întrebă el. Eu mai țin minte.

Oh, își amintea prea bine. Avea 17 ani și, profitând de neatenția mamei, atacase dulapul cu băuturi. Băuse dintr-un coniac al naibii de scump doar pentru a dovedi că nu mai era o fetiță. Privind în urmă, recunoștea că fusese, de fapt, o fetiță, dar nu era vorba despre asta acum. Se rățoise la Devlin când el îi ceruse să nu mai umble după Gabe ca un *cățeluș pierdut și hămesit de foame.*

El avea așa un talent cu cuvintele.

– Îmi aduc aminte. Zâmbetul ei începu să pălească. În apărarea mea, eram într-o ușoară stare de euforie și, prin urmare, nu eram pe deplin responsabilă pentru acțiunile mele.

O sprânceană neagră se arcui în sus.

Ea își îndreptă umerii.

– Și nici nu umblam după fratele tău, așa că m-am simțit puțin jignită.

– Te țineai după fratele meu ca o lipitoare minoră care nu înțelegea de ce un bărbat în toată firea n-ar fi deloc interesat de o adolescentă.

Fir-ar să fie, ataca cel mai sensibil subiect! Cu toată seriozitatea.

– Eu...

Da. Nikki habar nu avea ce să mai spună.

Pentru că era adevărat. Foarte adevărat.

Încă de când Gabe o scosese din piscină și o apărase în fața lui Devlin, își petrecuse fiecare clipă liberă umblând după Gabe și încercând să-i atragă atenția. Din prostie, diferența de vârstă nu i se păruse chiar atât de importantă în adolescență.

Doamne, fusese atât de fraieră.

Era nebună de legat să nu-și fi dat seama că diferența de vârstă fusese foarte, *foarte* importantă, pentru că diferența de vârstă chiar era mare. El avea *26 de ani* când o salvase din piscină. Cu zece ani mai mare decât ea, un bărbat în toată firea, iar ea avea – ei bine, da, doar 16 ani. Scârbos.

Dar își închipuise, cu mintea ei stupidă de adolescentă, pradă hormonilor, că, după ce avea să împlinească 18

ani, Gabe avea să se îndrăgostească de ea până peste cap.

Dacă era să fie sinceră, Gabe nu-i dăduse niciodată de înțeles că avea față de ea vreo intenție deplasată sau de-a dreptul ilegală, dar ea... Ei bine, fusese tânără, prostănacă și îndrăgostită pentru prima dată în viață.

– Pot să fiu sincer cu tine, Nikki?

Ea clipi nedumerită.

– Firește.

– Nu m-am bucurat deloc când am aflat că o să-i ții locul mamei tale până se face bine.

Ce surpriză! Ce să mai spună la una ca asta? Mulțumesc?

– Să pleci la facultate a fost cel mai bun lucru pe care l-ai fi putut face pentru tine, căci, dacă ai fi rămas, ai fi intrat într-o mulțime de belele. El se opri. Și la fel și fratele meu.

Ei bine, nu plecase înainte să se întâmple *belele.*

Ea începu să-și simtă fața cuprinsă de flăcări.

Devlin coborî ușor bărbia.

– Chiar sper să nu reiei lucrurile de unde le-ai lăsat.

Gura lui Nikki se uscă, iar inima începu să i se zbată nebunește în piept.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Hai, știi că nu este adevărat. Vocea lui răsună înșelător de domoală. Din clipa în care ți-ai dat seama că-ți plac băieții, te-ai apucat să o faci pe grozava pe aici de fiecare dată când Gabe se afla prin preajmă.

Chipul chiar începea să-i ardă la propriu, pentru că și asta era adevărat. Făcuse aproape orice pentru a-i atrage atenția lui Gabe. Uneori, îi reușise. De cele mai multe ori, nu.

– Iar lecțiile de înot? continuă el, spre groaza ei. Acestea nu erau amintiri pe care să-și dorească să le depene. Încă nu-și făcuse curaj *să se uite* la piscină. Nu erau atât de cumplite când aveai corpul unui băiețandru.

„Oh, Doamne!"

– Dar, cu cât creșteai, cu atât purtai costume de baie mai decoltate. Chipul lui continuă să fie lipsit de orice

emoție. Am văzut-o cu toții, fie că voiam, fie că nu. Chiar dacă nu ar fi trebuit să vedem.

Dintr-odată, ea redeveni fata de 16 ani și își dori să se înece în piscină.

– Eram doar o adolescentă, Devlin.

– Și acum... câți ani ai? 22? El ghici exact. Nu ești cu mult mai în vârstă. Ești încă doar o fată, dar care a trecut de vârsta majoratului.

Încrucișându-și brațele la piept ca să nu-i arunce cârpa în față, ea inspiră adânc de câteva ori înainte de a fi sigură că nu avea să înjure.

– Nu mai sunt o adolescentă care tânjește după un tip mai mare. Crede-mă!

– Nu te cred.

Ea se uită lung la el preț câteva clipe, neștiind cum să reacționeze.

– Atunci, nu știu ce vrei să-ți spun. Și chiar nu știa. N-am venit aici pentru Gabe. Am venit ca să-mi ajut părinții. Dacă prezența mea aici este așa o problemă, atunci trebuie să angajezi pe altcineva. Sunt sigură că tata o să înțeleagă.

Devlin rămase tăcut o clipă.

– Tu știi... rostul pe aici. Știi care sunt așteptările.

– Da.

Și-ar fi dorit ca fața să nu o mai ardă și discuția lor să se fi încheiat deja.

Cel mai mare dintre frații de Vincent o privi atent.

– Ultimul lucru de care are nevoie acum fratele meu acum este o altă complicație.

O altă complicație? Poftim? Ea simți un gol în stomac.

– Ce înseamnă asta? I s-a întâmplat ceva?

Păru să fie o întrebare neinspirată, pentru că el miji ochii. Nu regretă că întrebase. Chiar dacă se simțea ca o mare proastă de fiecare dată când se gândea la Gabe și nu ardea de nerăbdare să-l revadă, încă îi păsa de el.

Cum să nu-i pese?

Gabe nu era de nasul ei, nu fusese și nu avea să fie niciodată, dar ei fuseseră..... prieteni pe vremuri. Chiar în ciuda diferenței de vârstă, el o respectase. Fusese bun cu

ea și obișnuia să-i aducă smoothie-uri, surprinzând-o cu diferite arome. Unele erau făcute chiar de el. Pe altele le lua de la magazinul ei preferat când se întorcea din oraș și știa că ea era la conac. Îi fusese alături, în repetate rânduri.

Dar ea distrusese totul, iar Devlin chiar nu trebuia să-și facă griji că avea vreun plan ascuns în privința lui Gabe. El nu avea să o întâmpine cu brațele deschise, iar Nikki avea să facă tot posibilul să-l evite cât se putea de mult.

– Sper că avem o înțelegere, spuse Devlin fără să-i răspundă la întrebare.

– Avem.

El nu bătu în retragere.

– Bine de știut.

Nikki încuviință încet din cap, sperând din suflet ca discuția lor stânjenitoare să se încheie și ea să se retragă undeva pentru câteva clipe. Ca să-și aplice vreo câteva lovituri zdravene prin diferite părți intime pentru tâmpeniile săvârșite în trecut.

– Dev, strigă o voce de pe hol. Unde naiba ești?

Inima i se opri în piept când auzi vocea.

Nu. Oh, Doamne, *nu*.

– Vorbind de lup, mormăi Devlin în barbă. Privirea i se ridică spre tavan, în vreme ce Nikki ajunse la un pas de un atac de panică și chiar în prag de leșin. Gabe. Nu știam că vii acasă azi.

– Schimbare de planuri.

Vocea se apropie.

Nikki căută înnebunită un loc unde să se ascundă. Ar fi părut ciudat să se strecoare iute sub canapeaua înălțată pe care nimeni nu stătea vreodată? Da. Da, ar fi fost ciudat, dar nu era pregătită să-l vadă pe Gabe.

Nu după această conversație.

Dar era prea târziu.

Nu avea unde să se ascundă, iar Devlin se întoarse cu spatele. Nikki nu avea cum să vadă cadrul ușii din cauza umerilor lați ai lui Devlin, dar totuși închise ochii.

„Pot să fac asta."

„Nu e mare lucru."

„Nu mai sunt o adolescentă."

Cuvintele ei de îmbărbătare nu o ajutară prea mult.

– Ce faci aici? întrebă Gabe – și, Doamne, vocea lui era la fel ca în amintirile ei. Adâncă. Melodioasă. Ușor guturală. Oh, ai companie. El scoase un râset uimit. Scuze că am dat buzna așa!

Ideea de a fi cu Dev aproape o făcu pe Nikki să izbucnească în râs, dar reuși să se abțină, pentru că probabil ar fi părut puțin sărită de pe fix.

– Da, am companie.

Devlin făcu un pas într-o parte.

Ea închisese ochii și nu îl văzu, dar simțise mișcarea lui Devlin.

Liniște.

Și apoi:

– Să-mi trag una!

CAPITOLUL 3

Nikki deschise brusc ochii și își dori pe loc să nu o fi făcut, pentru că acum îl zări.

Trecuse o veșnicie până își permisese să se uite la o fotografie cu el. Poate ar fi trebuit să facă asta, pentru că poate astfel n-ar mai fi simțit că vrea, în același timp, să sară în brațele lui ca o maimuță turbată și să fugă cât o țineau picioarele.

Îi fu imposibil să-și ia ochii de la el.

Doamne, Gabe era... frumos într-un fel brut și masculin. Rămăsese cum și-l amintea, dar acum era cumva *mai mult*. În orice caz, părea mai înalt și mai lat în umeri, bicepșii și brațele îi erau sculpturale cum nu fuseseră înainte.

Trecerea anilor fusese blândă cu el. Gabe avea 32 de ani acum, și singurul semn al vârstei lui erau ridurile discrete de zâmbet care se desenau la colțurile ochilor uluitori de culoarea mușchiului marin. Pomeții respectau linia impusă în descendența familiei de Vincent, înalți și sculpturali, la fel și conturul nasului și gura de o senzualitate înnebunitoare.

Oh, Doamne, încă purta părul lung. Părul lui de un castaniu-închis, aproape negru, abia îi atingea umerii. Barba foarte scurtă îi sublinia linia puternică a maxilarului de parcă nu s-ar fi bărbierit de o zi sau două. Era îmbrăcat mult mai lejer decât fratele lui, purtând o pereche de blugi negri și o cămașă albăstrie din bumbac ușor largă. Și era desculț.

Buzele ei se curbară în umbra unui zâmbet.

Gabe umbla *mereu* descult.

– Nic?

El făcu un pas pe lângă un scaun, cu privirea ațintită spre ea, de parcă... ei bine, de parcă nu era sigur că o vedea în carne și oase în fața lui.

În timp ce Gabe arăta în mare parte la fel, Nikki se schimbase în ultimii patru ani. Nu mai era fata de 18 ani care fugise de el în lacrimi.

Se opri la câțiva metri distanță de ea, fixând-o cu o privire stăruitoare, de parcă ar fi fost o plăsmuire a imaginației lui. Privirea îi alunecă dinspre cocul dezordonat în care îi era strâns părul în creștetul capului spre încălțările Vans cu model cu lame. Felul în care o studie nu semăna deloc cu privirea scrutătoare a fratelui său. Nu când îi simți aproape la propriu privirea zăbovind pe șoldurile ei mult mai rotunde și pe sânii mai plini. Se simți pradă unei îmbujorări dulci, nepoftite și neașteptate.

„Obraznica Nikki. Obraznică. Obraznică."

Putea să se uite la ea cum Nikki își dorise dintotdeauna ca el să o facă, doar că acum nu mai însemna nimic. Nu mai era pentru ea decât o iubire prostească din adolescență. Atât.

Așa că fu nevoită să se adune.

Ea ridică o mână și făcu un semn ciudat cu degetul de îndată ce ochii lui îi întâlniră din nou pe ai ei.

– Hei.

– Hei? repetă el, clipind încet și dezvăluindu-și gene aberant de lungi.

Nikki înghiți în sec și încercă din nou.

– Bună?

Lângă ea, Devlin oftă zgomotos.

– S-a întâmplat ceva? Privirea lui Gabe oscilă între fratele lui și ea. S-a întâmplat ceva cu Livie?

Nikki se întoarse încet spre Devlin. Nu-i spusese nimic lui Gabe? Ce naiba?

– Îi țin locul mamei cât își face ea tratamentul. Nu i-ai...

Din privirea stăruitoare cu care o fixa Gabe era evident că nu avea nici cea mai vagă idee, iar Nikki nu înțelegea de ce Devlin nu l-ar fi pus la curent cu o veste atât de importantă.

– Nu. Tonul lui Gabe răsună încordat. Nu mi s-a spus nimic.

Mai mult decât ciudat. Ea aruncă o privire furișă spre Gabe. Neliniștea i se agită în capul pieptului în timp ce își întoarse repede privirea. El continuă să o privească lung.

– Cred că Nikki are multă treabă, interveni Devlin.

Înțelegând că venise momentul să-și facă ieșirea din scenă de parcă s-ar fi agățat de ultima vestă de salvare de pe *Titanic*, ea se chinui să-și pună picioarele în mișcare și rămase cu privirea ațintită spre pragul ușii. Dar, în timp ce trecu pe lângă el, nu se putu abține. Era ca și cum nu mai deținea controlul asupra ochilor ei.

Nikki îi aruncă o privire și observă că el încă o privea. Nici măcar nu era sigură dacă el schițase vreun gest.

– Mă bucur să te revăd, Gabe!

Iată.

O spuse aproape de parcă ar fi vorbit serios, deși nu era chiar adevărat.

Doar de două ori în cei 32 de ani de viață ai lui Gabe o afurisită de pană ar fi putut să-l trântească la pământ fără nici o problemă.

Aceasta era una din cele două ocazii.

Gabe încă se uita la ușa pe care ieșise Nic, mai mult decât șocat.

– Chiar ea era?

Dev scoase un sunet care răsună ca un amestec de râset și tuse.

– Micuța Nikki nu mai este așa mică, nu-i așa?

Micuța Nikki nu fusese tocmai mică ultima dată când o văzuse el, dar nu arătase așa.

La naiba, nu fusese înzestrată cu asemenea fund sau sâni ultima dată când o văzuse.

Ce naiba? El chiar se gândea la asta?

Dezgustul i se strecură până în vintre. Nu putea – sub nici o formă – să se gândească la sânii sau la fundul ei. Nici măcar să remarce că trupul i se dezvoltase în forme ademenitoare în ultimii ani, după felul în care cămașa se modela pe pieptul ei și blugii îi îmbrățișau...

La naiba!

Nu conta că avea acum în jur de 20 de ani... *doar* 20 și ceva.

Dar, la naiba, Nic fusese întotdeauna o fată drăguță. O fată drăguță, uscățivă și stângace, dar acum era... era al naibii de frumoasă.

Aproape că izbucni în râs.

I se trezi în minte povestea fetelor care se dezvoltau mai târziu, dar era adevărat. Chipul i se mai maturizase cât fusese plecată, potrivindu-se în sfârșit cu ochii mari căprui și cu gura mare expresivă.

Trecuse de la a fi drăguță la a fi de o frumusețe primejdioasă.

Lui Gabe nu-i venea să creadă că era aici. Se strădui să se întoarcă spre fratele lui.

– Nu puteam angaja pe altcineva?

Pentru că oricine altcineva ar fi fost o alegere mai bună.

Dev își arcui o sprânceană în timp ce își încrucișă brațele.

– După cum știi, ne-am confruntat în ultima vreme cu probleme când vine vorba despre a ne păstra personalul.

Într-adevăr.

– Și, după toate câte s-au întâmplat aici, n-am putut să nu accept când Richard a venit cu ideea de a o aduce pe Nikki pentru a-i ține locul mamei ei. Oricum plănuia să vină acasă. În plus, știe să-și vadă de treabă și să tacă atunci când trebuie.

Maxilarul lui Gabe se încleștă. Fără îndoială, Nic știa să tacă atunci când trebuia. Ridică o mână și și-o trecu prin păr. Ce Dumnezeu? Sincer, habar nu avea cum să reacționeze în acest nou context. De parcă ar fi dus lipsă de probleme în viața lui.

Crezuse sincer că nu avea să o mai vadă vreodată pe Nic – cel puțin, nu de aproape. Poate de la distanță, pentru că distanțele erau *sigure*.

La naiba!

Câți ani avea acum?

Făcu un calcul rapid în minte. 22. Se apropia ziua ei de naștere. În noiembrie. Urma să împlinească douăzeci și trei de ani. Fir-ar! De la 23 de ani ai lui, Gabe nu-și mai amintea decât petrecerile și aventurile de o noapte. Parcă totul se întâmplase în altă viață.

I se năzări în minte cea mai stupidă întrebare. Mai făcea brățări și coliere din lemn? Spera să mai facă. Avea un talent înnăscut.

– O să fie vreo problemă? întrebă Dev încet.

El se încruntă și își lăsă mâna să coboare.

– Nu. De ce?

– Bună întrebare.

Miji ochii spre fratele lui mai mare. Dev nu avea cum să știe. Dev nici măcar nu fusese acasă în weekendul haotic din urmă cu patru ani, când Gabe făcuse a doua cea mai mare greșeală din viața lui.

Dar fratelui lui îi scăpau foarte puține lucruri.

– Ai avut o reacție atât de ciudată și de puternică în clipa când ai văzut-o, sublinie Dev.

– Am fost luat prin surprindere. Și era al naibii de adevărat. Nu mă așteptam să o văd aici. La naiba! Am crezut că s-a întâmplat ceva cu Livie.

Fără să spună nimic, Dev îl privi atent pentru o clipă.

– Aveam impresia că te întorci abia joi.

– Așa era în plan. Gabe oftă și se uită din nou la ușă, fir-ar! Dar am decis să-mi scurtez călătoria.

– Lucrurile nu evoluează cum ne dorim la Baton Rouge?

Gabe clătină din cap. Oricât ar fi fost de încurcată situația – și, Doamne, era al naibii de încurcată –, călătoria lui la Baton Rouge era ultimul lucru la care se gândea acum. Nu după ce o revăzuse pe Nic.

– Nu-i pot învinovăți pentru asta. Mi-au făcut o favoare când m-au sunat, dar nu o să mă lase să revin în

viața lor după cinci ani, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Îi convingem.

Privirea lui Gabe deveni tăioasă.

– În nici un caz! Nu o să intervii în povestea asta, Dev. E viața *mea*. *Eu* trebuie să rezolv nebunia asta. Nu are nimic de-a face cu familia noastră.

– Ba are totul de-a face cu familia noastră. William este...

– Nu. Gabe întâlni privirea lui Dev, simțind în același timp un fior în piept. O să mă ocup de asta cum mi se mare mie mai bine, Devlin. Nu este treaba ta.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Dev, o manifestare rară de emoție, și, pentru o clipă, Gabe avu impresia că avea să o lase baltă.

– Apropo, spuse el. Când plecam din Baton Rouge, m-am întâlnit întâmplător cu Ross Haid.

O urmă de enervare traversă chipul lui Dev.

– Lasă-mă să ghicesc! Voia să vorbească despre... tata?

– Și despre șerif. Și de ce avem probleme cu angajarea personalului.

– Firește, murmură Dev. Devine chiar enervant, ceea ce înseamnă că trebuie...

– Ignorat, completă Gabe, susținând privirea fratelui lui. Trebuie doar ignorat. Până la urmă, o să treacă la alt subiect, Dev. Nu o să facem nimic mai mult.

– Exact ce voiam să spun și eu. Un surâs se ivi în colțul gurii lui, și Gabe fu cât pe ce să-i spună că îi livra o minciună gogonată. Apropo, Sabrina vine la cină în seara asta.

Doamne!

Se putea ca ziua să devină și mai ciudată?

Ei bine, știa că nu avea să fie prezent la cină, pentru că, nici dacă ajungea pe o altă planetă, nu putea să se simtă suficient de departe de logodnica lui Dev. Dar, stai puțin! Se gândi la un lucru.

– O să servească Nic cina?

– Cum nu avem personal, ea o să se ocupe de toate sarcinile doamnei Besson.

Ceea ce însemna că avea să servească cina... avea să o servească pe Sabrina.

Fir-ar!

*

Stând în fața cuptorului mare, cu mâinile lipite de geam, Nikki aruncă o privire înăuntru. Stomacul îi chiorăi. Sendvișul cu șuncă și brânză pe care și-l făcuse înainte de conversația dubioasă cu Devlin nu o ajută prea tare să-și potolească stomacul mereu nesătul. Își luase deja sumarul prânz cu câteva ore în urmă.

Puiul mirosea extraordinar, a ierburi, unt și mâncare gătită în casă. Și, din câte vedea, pielea era perfect rumenită.

Doamne, i se făcu foame.

Îi aminti și de toate după-amiezile în care stătuse așezată pe unul dintre scaunele din apropiere, urmărind-o pe mama ei cum gătea pentru familia de Vincent. Desigur, scaunele erau mai noi acum, cu un design rafinat în nuanțe cenușii și cu perne groase, dar se simțea din nou ca un copil în această bucătărie, în această casă.

Nikki era o bucătăreasă tare pricepută, și asta i se datora mamei ei. Chiar îi plăcea la nebunie să gătească, ceva ce nu putea să facă niciodată în căminul ei din Tuscaloosa sau în micul apartament în care locuise în ultimul an. Astfel că, atunci când venea acasă de sărbători, îi plăcea să intre în bucătărie cu mama și să facă tot felul de garnituri, plăcinte și câte și mai câte.

Doar că bucătăria de aici nu semăna cu cea de acasă. Această bucătărie era aproape cât parterul din casa părinților ei.

Își lipi nasul de geamul cald. Cine avea nevoie de o bucătărie atât de mare? Familia de Vincent. Iată cine. La naiba, toată casa era de-a dreptul gigantică. Trei niveluri și două aripi care se desfășurau de-o parte și de alta a corpului principal – avea mai multe dormitoare decât putea să numere Nikki și mai multe încăperi decât ar fi putut să folosească vreodată cineva.

Complexul de Vincent fusese restaurat și reconstruit de nenumărate ori, dar oglindea stilul vremurilor de

mult apuse care încă păreau impregnate cu încăpățânare în regiunile sudice. Puteai să ajungi la fiecare etaj de pe verandele construite de-a lungul întregii proprietăți. Nic știa că frații aveau propriile camere și intrări private – de fapt, apartamente în toată regula. Cu camere de zi, bucătării, dormitoare și băi. La naiba, camerele lor private erau mai mari decât majoritatea apartamentelor.

Potrivit tatălui ei, Gabe și Dev ocupau aripa din dreapta, iar Lucian și iubita lui locuiau în aripa stângă a casei.

Toate celelalte dormitoare erau goale, la fel dormitorul mamei și cel al tatălui lor. Avuseseră camere separate, și Nikki bănuia că nici unul dintre frați nu voia să ocupe acele încăperi.

Din fericire, în camere lor nu se făcea curat decât o dată pe săptămână, vinerea. Nu se simțea atât de nerăbdătoare să intre în apartamentul lui Gabe.

Ultima dată când fusese acolo, își amintea că strângea tare în mâini un colier pe care îl făcuse pentru el și...

Nikki se înroși și se înfioră dezgustată.

Mintea îi alunecă la întâlnirea lor stânjenitoare. Gabe se uitase la ea ca... Doamne, nici măcar ea nu era sigură. Dar nu era de bine. Deloc, și ea nu putea...

– Ce faci?

Cu un țipăt, ea sări dinspre cuptor și se întoarse brusc. Inima i se opri în piept.

Gabe era în bucătărie.

– Cum de reușiți să vă furișați pe la spatele oamenilor fără să faceți vreun zgomot? întrebă ea și își duse o mână în dreptul inimii, care îi bătea nebunește. Doamne!

Buzele lui zvâcniră de parcă aproape și-ar fi dorit să zâmbească, dar se răzgândi.

– N-am fost chiar discret.

– Nu te-am auzit.

– Poate pentru că păreai a încerca să te bagi cu capul în cuptor.

Obrajii ei luară foc.

– Ușa era închisă, deci n-ar fi fost o încercare prea reușită.

– Nu, n-ar fi fost.

Încurcată, Nikki trase în piept o gură de aer care rată drumul spre plămâni când privirea ei se ciocni de a lui. Se așternu tăcerea. El nu vorbi. Nici ea. Rămaseră nemișcați, țintuindu-se cu privirea. El nu părea să fie tocmai ostil, dar nici cald și binevoitor.

Umerii ei se încordară în timp ce tăcerea continua să plutească între ei.

– Miroase bine cina, spuse Gabe brusc, rupând tăcerea. Pui la cuptor?

Ea tresări.

– Hmm, da. Se întoarse spre blatul de bucătărie, unde tocmai terminase de curățat cartofii. Cu cartofi. Fac și o salată. În meniu avem și biscuiți... cu unt.

„În meniu avem și biscuiți... cu unt?"

Nikki se strădui din răsputeri să nu-și dea ochii peste cap.

El înaintă câțiva centimetri, dar se opri de parcă s-ar fi apropiat de un câine turbat. Trecu o fracțiune de secundă.

– Părul tău... El își înclină capul într-o parte. E diferit.

– Da, este. Odinioară, părul ei era de un șaten spălăcit, dar dăduse peste o stilistă minunată în Tuscaloosa și își transformase părul într-un castaniu cu irizări blonde și brune, folosind o tehnică stranie numită *balayage*. Practic, sunt doar accente de culoare și chestii.

– Chestii.

Privirea lui zbură pe deasupra cocului prins în creștet.

Stânjenită, ea scrută bucătăria.

– Și am părul mai lung. Mult mai lung.

Sprâncenele lui se arcuiră în sus.

Chiar îi vorbea despre lungimea părului ei? Aceasta era cea mai încordată discuție din toată viața ei. Și era... ei bine... era trist. Ea aruncă spre el o privire furișă. Nu fusese așa pe vremuri. Pe atunci... ei bine, înainte ca ea să strice totul, el obișnuia să o tachineze și să o întrebe despre facultate. Vorbea cu ea de parcă îi făcea plăcere să fie împreună în aceeași cameră.

Nikki avea nevoie ca discuția să se încheie cât mai repede și să-și dea seama cum să lucreze aici fără să dea peste Gabe. Casa era suficient de mare încât să se poată.

– Trebuie să mă întorc la...

– Statul cu nasul în ușa cuptorului?

Umerii ei coborâră ușor în față.

– De fapt, trebuie să termin cartofii. Așa că o să te rog să mă scuzi.

Ea dădu să se întoarcă, rugându-se în gând ca el să plece.

– Asta e tot? Tot ce ai să-mi spui? Pentru că eu trebuie să-ți spun multe lucruri, zise el. Nu m-am gândit nici într-un milion de ani că o să te mai văd aici.

Coloana lui Nikki înțepeni de parcă i s-ar fi transformat în oțel.

Oh, Doamne. Simți că i se pune un nod în gât.

– Trebuie să vorbim.

– Nu, nu trebuie, spuse ea iute. Nu trebuie să vorbim despre nimic.

– Pe naiba! se răsti el, iar vocea lui se auzi atât de aproape, încât ea se întoarse spre el din instinct.

Gabe stătea lângă marginea insulei masive din bucătărie, la doar câțiva centimetri distanță. Nikki făcu un pas spre blat. Inima îi bubuia în piept în timp ce își aținti privirea spre ușa bucătăriei.

– Nu o să vină nimeni pe aici, îi spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Privirea ei se întoarse spre a lui. Dev este prins într-o întâlnire în biroul lui, iar tatăl tău e pe afară cu peisagistul. Nu o să ne audă nimeni.

Ea se simți copleșită de un amestec ciudat de senzații. Un fior care îi alunecă pe coloană. Și un tremur încordat și fierbinte care îi dansă pe piele.

Gabe continuă să înainteze spre ea, oprindu-se la un pas în fața ei, fiind acum despărțiți de doar câțiva centimetri. Ea trase aer în piept, surprinzând parfumul crud și proaspăt al coloniei lui. Îi amintea de furtuni, de noaptea *aceea*.

Era ultimul lucru de care voia să-și amintească.

Asemenea fratelui său, Gabe era cu un cap și ceva mai înalt decât ea, astfel că ochii ei erau ațintiți acum spre pieptul lui.

Slavă Domnului că purta o cămașă.

– Eu... Nu vreau să vorbesc, reuși ea să spună.

– Vrea eu.

– Gabe...

– Îmi ești datoare cu asta.

Corpul ei tresări în timp ce ea strânse din buze. Avea dreptate. Îi era datoare cu o discuție.

– Bine.

Urmă o nouă clipă de tăcere, după care el întrebă, cu o voce atât de joasă, încât Nikki mai că avu impresia că nu aude bine.

– Te-am rănit în noaptea aia?

CAPITOLUL 4

– Poftim? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, ridicând privirea spre el.

Gabe se uită lung... ei bine, mai degrabă o privi încruntat.

– Am văzut cearșafurile după ce ai plecat. Erau pete de sânge pe ele.

Doamne, simți cum îi piere toată culoarea din obraji, și apoi îi reveni atât de repede, încât se temu să nu facă infarct. Părea mai mult decât posibil în acel moment.

– Te-am rănit? își reluă el întrebarea.

– Nu.

Și nu era o minciună. Nu chiar. Duruse, dar, din câte știa ea, de obicei durea prima dată.

O urmă de ușurare păru să pâlpâie pe chipul lui în timp ce închise ochii o clipă.

Ea trase aer în piept.

– Doar că, știi...

– Nu. Ușurarea dispăru, înlocuită de furie. *Nu* știu, Nic.

Serios? Ea își întoarse privirea, spunându-și că era o femeie matură și că putea să aibă această conversație, pentru că el avea dreptate. Îi era datoare să o facă.

– Eram virgină...

– Da, mi-am cam dat seama de asta, o întrerupse el, cu o vocea atât de aspră, că ar fi putut să sfarme un zid. Mi s-a părut mai mult sânge decât ar fi trebuit să fie. Pe de altă parte, nu mi-am făcut niciodată un obicei din a mi-o

trage cu fete virgine, așa că nu prea am experiență la capitolul ăsta.

Nikki tresări. Bineînțeles că nu și-ar fi făcut din asta un obicei. Gabe era un om bun. Unul dintre cei mai *buni*.

– Nu știu ce să spun, dar nu m-ai rănit.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

– Nu te cred nici o secundă.

Ea ridică privirea și făcu ochii mari în timp ce-și concentră atenția asupra umărului lui.

– Nu m-ai rănit, Gabe.

El înclină ușor capul și își puse mâinile pe blat, de o parte și de alta a șoldurilor ei. Într-o secundă, îi invadase tot spațiul personal.

– Nu-mi amintesc multe din noaptea aia, începu el.

Nikki tresări din nou, pentru că ea își amintea totul. *Totul*. Și ce lovitură, nu? Fusese tot ce își dorise ea vreodată, iar el nu-și amintea mai nimic.

Nici măcar nu știuse că era *ea*.

– Doar frânturi, continuă el. Dar... din ce-mi amintesc? Sigur nu m-am purtat cum te porți cu cineva care face pentru prima oară sex.

Era adevărat. Gabe nu se reținuse, și era mare. Totul fusese... intens, cel puțin.

– Deci, când îmi amintesc frânturile acelea și sângele? Da, mă întreb dacă te-am rănit.

Ea clătină din cap.

– Nu m-ai rănit. Privirea ei coborî spre mâna lui dreaptă. Articulațiile degetelor erau atât de albe din cauza forței cu care strângea marginea blatului. Gabe, îmi pare atât de...

– Îți pare rău? întrebă el încet. Chiar ai de gând să-ți ceri scuze?

– Ei bine, da. De fapt, mi-am cerut scuze în dimineața aia. N-am mai contenit cu scuzele, dacă îmi amintesc bine...

– Oh, îmi amintesc asta. Ochii îi erau lucioși ca o pojghiță de gheață. Dar nu-mi dau seama ce sens au scuzele când vorbim despre ce s-a întâmplat.

Nu aveau. Chiar nu aveau.

– Dar trebuie să-mi cer scuze. Ea se chinui să-i întâlnească privirea. Îmi pare rău! N-ai idee cât de rău îmi pare.

Nimic la el nu se îndulci. Nu că ea s-ar fi așteptat ca scuzele ei să aibă un asemenea efect.

– Știi măcar cât de urât ar fi putut să iasă lucrurile?

– Eu...

– Nu, spuse el, și Nikki tăcu. Nu mi-ai dat șansa să-ți spun nimic. În patru ani. Nici când am încercat să te sun. Nici când am încercat să mă asigur că ești bine. Ai dispărut când ai plecat la facultate. Ai dispărut de pe fața pământului și nu te-ai mai întors.

– Nu asta ți-ai dorit? întrebă ea. Pentru că sunt ferm convinsă că, la un moment dat în dimineața aia, ți-ai dorit să nu-mi mai vezi niciodată „fața nenorocită". Un nod i se puse în gât. Încă o durea să se gândească la felul în care o privise, la cât de dezgustat fusese. Îmi aduc aminte că ai spus asta.

El nu răspunse.

– Îmi amintesc și că mi-ai spus să...

– Îmi amintesc asta, o întrerupse el, parcă mușcând din cuvinte.

– Atunci, de ce mă întrebi asta? Nu e ca și cum ai fi vrut să vorbești cu mine sau ceva de genul ăsta, răbufni ea, înfuriindu-se.

Ea știa că era greșit ceea ce făcuse, mai mult decât greșit, dar furia continua să clocotească înăuntrul ei. Se așteptase sincer ca ea să răspundă la apelurile lui? După tot ce-i spusese? După ce văzuse cât fusese de devastată? I-ar fi fost imposibil să vorbească cu el. Se simțise jenată. Umilită. Și, cel mai important, inima îi fusese frântă în mii de bucăți.

– Dar acum, te-ai întors, spuse el. Revii în viața mea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Nu mă port de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și nici nu revin nicăieri...

– Ești conștientă de ce s-ar fi putut întâmpla cu mine dacă ar fi aflat vreodată cineva?

I se tăie suflul în timp ce făcu ochii mari.

– Aveam 18 ani, Gabe. Nu eram minoră...

– Asta nu contează. Erai încă o copilă, la naiba...

– *Nu* eram o copilă. Aveam 18 ani.

El scoase un râset aspru.

– Da, la 18 ani, nu ești mare adult, scumpo.

Scumpo.

Doamne.

Inima i se strânse în piept. Pe vremuri, obișnuia să-i spună așa, și chiar suna ca un alint rostit cu drag. Nu prea mai era cazul acum.

Atunci, își dădu seama. Fusese o greșeală să se întoarcă. Nikki ar fi făcut orice pentru părinții ei, dar asta... asta nu avea cum să meargă.

Și Gabe se pornise.

– Dacă rolurile se inversau și tu erai fel de beată pe cât eram eu, ce crezi că se întâmpla? Dacă veneam la tine când erai beată moartă și profitam de tine?

Lacrimi de rușine și păreri de rău i se puseră în gât. Sentimentul acela înfiorător de disperare amenința să o copleșească.

Sincer, știuse că el băuse, dar nu-l văzuse niciodată pe Gabe cu adevărat beat. Nu semăna cu Lucian pe vremea aceea. Își închipuise că băuse vreo câteva beri. Nimic mai mult. Nici măcar nu-și dăduse seama până a doua zi dimineață că el fusese atât de beat, încât abia dacă știuse ce făcea sau cu *cine*. Dar reușise să priceapă al naibii de repede, înainte ca el să se trezească de-a binelea.

Pentru că el se rostogolise pe o parte, își înfășurase brațul în jurul taliei ei și o strânsese la piept, ținând-o de parcă n-ar fi suportat nici măcar gândul ca ea să se ridice din pat. Și secundele acelea efemere fuseseră minunate. Apoi, o numise *Emma*, aruncând în aer fiecare vis prostesc pe care și-l făcuse.

– Nu credeam că ești atât de beat, șopti ea.

Ochii lui se făcură mari de neîncredere.

– Deci, ai crezut sincer că aș fi vrut să mi-o trag cu o fată de 18 ani? O fată care era practic ca o soră pentru mine? O fată care era cu zece ani mai mică decât mine?

Lacrimile amenințau să-i ia cu asalt ochii. Ea își întoarse privirea, strângând din buze în timp ce clătina din cap. Nu avea să plângă. La naiba, nu avea să plângă nici picată cu ceară.

– Doamne, mârâi el. Ce naiba credeai despre mine?

Nikki nu avea de gând să răspundă la acea întrebare.

El înjură în șoaptă.

– Dacă părinții tăi ar fi aflat ce s-a întâmplat, m-ar fi ucis. La propriu și la figurat. Pe lângă că mama ta mi-ar fi pus otravă în cină și tatăl tău m-ar fi mâncat de viu, îi respect din toată inima mea.

– Știu, șopti ea. Credeam...

– Ce credeai, Nic? Credeai că te-ai îndrăgostit de mine, serios? Știi... El căută să respire, părând că se străduia să aibă răbdare și că nu prea îi reușea. Știi câte mustrări de conștiință mi-am făcut pentru că am permis să se întâmple așa ceva între noi?

– Nu a fost vina ta, spuse ea și îi întâlni din nou privirea. A fost doar vina mea.

Gabe rămase tăcut atât de mult timp, încât Nikki ar fi fost tentată să creadă că-și pierduse capacitatea de a vorbi.

– Ce ai crezut? întrebă el din nou.

– Nu știu ce am crezut. Nu a fost ca și cum aș fi plănuit să fac asta. Aveam 18 ani, eram o fraieră în...

Ea se opri brusc.

Nu avea să recunoască niciodată că fusese îndrăgostită de el. Că, atunci când își dăduse seama că fusese beat și că el își închipuise că era cu altcineva, ea simțise o durere pe care îi era imposibil să o descrie.

– Ascultă, îmi pare rău! Ai încredere în mine. Știu că ce am făcut a fost greșit și îmi pare rău că ți-ai făcut mustrări de conștiință. Nu ai fost tu de vină și nu m-ai rănit.

În cele din urmă, Gabe își întoarse privirea.

Ea ridică din umerii.

– Nu mai sunt aceeași persoană.

– Nu, zău, mormăi el, și ea nu înțelese ce voia să spună.

Nikki continuă:
– Nu sunt aici ca să creez probleme. Sunt aici pentru părinții mei și nimic mai mult. O să lucrez aici doar până revine mama, și nu va mai trebui să mai ai de-a face cu mine după aceea.
El întoarse brusc capul spre ea.
– Mă bucur să aud asta, pentru că vreau să înțelegi un lucru foarte important.
Era numai ochi și urechi.
– Nu vreau să am nimic de-a face cu tine și vreau să stai departe de mine.

Gabe era pe cale să se îmbete criță.
Ceva ce făcuse mult prea des în ultima vreme, dar, din nou, toată lumea lui fusese aruncată în aer în urmă cu câteva luni, în nenumărate moduri. Iar acum, o parte dintr-un trecut de care nu voia să-și mai amintească era la parter și pregătea cina pentru Dev și... logodnica lui.
Bău pe nerăsuflate restul de coniac Macallan vechi de patruzeci de ani. Abia dacă observă arsura alcoolului când puse paharul pe bar. Lucian era un împătimit al whisky-lui, dar lui Gabe îi plăcea nota înțepătoare de final pe care ți-o dădea coniacul.
Traversând camera de zi din apartamentul lui, deschise ușile și ieși pe verandă. Într-o fracțiune de secundă, cămașa începu să i se lipească de piele. Era sfârșitul lunii septembrie și afară încă simțeai că îți dai duhul din cauza căldurii.
Fusese foarte aspru cu Nic.
Micuța nătângă și-o meritase, dar, la naiba, fusese... crud. Frecându-și pieptul, privi lung spre proprietatea care se desfășura în fața ochilor lui... spre piscina de dedesubt. Observase cum ochii ei deveniseră sticloși la auzul vorbelor lui.
Și vorbise foarte serios.
Fusese nevoit să o facă.
Ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca Nic să se apuce să umble după el, făcându-l să se simtă ca un erou doar pentru că respira același aer cu ea.

Dar, la naiba, nu fusese chiar atât de sincer cu ea sau cu sine, nu? Simți că i se întoarce stomacul pe dos când închise ochii.

Mare parte din noaptea aceea era învăluită în ceață. Beat mort nu fusese o exagerare, dar își amintea...

Deschizând ochii, se întoarse și se uită la ușile pe care tocmai ieșise. Da, își amintea o parte din ce se întâmplase.

Își amintea șocul când o văzuse pe Nic acolo noaptea, privindu-l lung prin ușile de la verandă. Habar nu avusese ce punea la cale piticania. Ar fi trebuit să fie clar când venea vorba despre ea. O lăsase să intre pentru că era Nic. Iar ea era amuzantă ca naiba de cele mai multe ori. Și, chiar dacă știa că făcuse o adevărată pasiune pentru el, ea fusese inofensivă.

Nici măcar nu fusese prima dată când își făcea apariția în timp ce el se afla în apartamentul lui. Bătuse la ușile acestea când nemernicul de Danny Chrisley își bătuse joc de ea în prima zi din clasa a zecea și venise la el în lacrimi. Îl așteptase pe hol când fusese supărată că nu avea un partener cu care să se ducă la balul de absolvire. Ba chiar la un moment dat intrase direct și îl așteptase înăuntru, pentru că, susținuse ea, tatăl lui ar fi urlat la ea că făcea zgomot.

Nu și-ar fi închipuit nici într-un milion de ani că lucrurile aveau să o ia în direcția aia în acea noapte. Dacă nu ar fi băut, ar fi fost suficient de rațional încât să-și dea seama că noaptea aceea avea să fie diferită.

Gabe ar fi trebuit să-și dea seama de ceea ce urma să se întâmple.

Pe măsură ce se apropia tot mai mult momentul plecării la facultate, ea se ținuse scai de el. Privirile ei deveniseră mai lungi, mai îndrăznețe, iar el ar fi putut băga mâna în foc că toate costumele ei afurisite de baie intrau la apă.

Și făcuse tot posibilul să nu observe că acele costume de baie abia dacă mai acopereau ceva, pentru că, deși el și frații lui o tratau ca pe o soră, Nic nu era ruda lor de sânge.

Sora lor de sânge se dovedise a fi o psihopată mincinoasă și criminală, care ar fi făcut ca greșelile lui Nic să semene cu o plimbare prin parc.

Și Nic... o dăduse în bară în noaptea aceea, și totul ar fi putut să fie cu mult mai rău, dar ea avea 18 ani. Dumnezeu știa că și el făcuse o mulțime de idioțenii la 18 ani.

Și totuși, în ciuda tuturor prostiilor pe care le făcuse, reușise cumva să nu se culce cu cineva care era beat de nu mai știa de el.

„Nu credeam că ești atât de beat."

La naiba!

Cuvintele ei rostite în șoaptă răsunară în gândurile lui sumbre. Era foarte posibil să nu-și fi dat seama – și, din nou, nu era pe deplin sincer cu sine.

Nu era ca și cum nu ar fi știut cine se afla în camera lui în acea noapte, cum ajunsese în poala lui și în patul lui după aceea.

Da.

Fusese destul de treaz cât să știe exact cui îi aparținea trupul care se unduia pe al lui.

Doar că fusese prea beat să-i pese.

Și era o diferență ca de la cer la pământ între a fi prea beat ca să-ți pese de consecințe și prea beat ca să mai știi ce faci.

Ce spuneau toate astea despre el?

Nimic bun.

Majoritatea oamenilor îl considerau fratele cel *bun*. Cel decent. Cel amabil. Cel care se purta cum se cuvine. Și, practic, devenise cel mai nenorocit dintre toți.

Cum îi spuneau revistele de scandal pe vremea când era la facultate? *Demon*. Dacă ar fi știut câtă dreptate aveau.

– La naiba, mormăi el, întorcându-se dinspre uși în timp ce se întinse și se prinse cu mâinile de balustrada acoperită cu viță-de-vie.

Afurisenia de plantă înghițea fiecare latură din exterior a casei, cu excepția podelelor de pe verandă. Își

dădu seama că era doar o chestiune de timp până ajungea să înăbușe și scândurile podelei.

Buzele i se răsuciră într-un zâmbet afectat pe măsură ce își amintea toți anii în care tatăl lui încercase să scape de vița-de-vie. Oricât de mult ar fi tăiat din ea, planta creștea la loc. Mereu.

Dar acum așa-zisul lui tată era mort și nimeni nu mai avea de gând să o taie. În final, vița-de-vie ieșise învingătoare.

Împingându-se dinspre balustradă, reveni în camera de zi. Stomacul lui începu să se revolte când se întinse după sticla de coniac. Puiul mirosea extraordinar.

Dar nu avea să coboare nici mort. Pentru că în casă se aflau nu una, ci două femei pe care își dorea din inimă să nu le mai vadă vreodată.

Nikki abia aștepta să se ducă acasă.

Lucra doar de o zi și nu mai avea mult până să-i toarne Sabrinei Harrington sticla de șampanie în cap.

Sabrina era tot ceea ce Nikki nu avea să fie niciodată.

Extraordinar de slabă, de o frumusețe elegantă, manierată și dichisită, extrem de bogată și pe cale de a se mărita cu un frate de Vincent.

Sabrina era și o jigodie de zile mari.

Și Nikki nu folosea cuvântul fără discernământ. De obicei, îl detesta pentru că era un cuvânt folosit adesea pentru a înjosi femeile, dar Sabrina? Ea simboliza tot ce este în neregulă cu oamenii bogați.

Stând în afara sufrageriei mai mici, pentru că familia de Vincent avea două sufragerii, ea ținu strâns sticla, în loc să o pună din nou în frapieră, cum știa că se face.

O durea în cot dacă șampania ajungea să fie la temperatura camerei. Tot ce-și dorea era ca ei să-și termine odată nenorocita de mâncare, pentru ca ea să poată face ordine, să se ducă acasă și să-și îngroape capul în pernă în dormitorul copilăriei ei.

Nikki voia să uite ziua de azi.

Să uite conversația ciudată purtată cu Devlin.

Și sigur, *sigur* să uite confruntarea restantă de mult timp pe care o avusese cu Gabe.

„Nu vreau să am nimic de-a face cu tine și vreau să stai departe de mine."

Nu îl putea condamna pentru că își dorea asta, dar cuvintele lui o răniseră mai ceva decât dacă ar fi zgândărit un cuib de viespi.

Îi trebuise atât de mult timp ca să treacă peste ce făcuse și să se poarte ca o fată normală la facultate. Ideea de sex fusese complet distorsionată în mintea ei după noaptea aceea. Se simțise... murdară după cele întâmplate. Multă vreme nu contase că ea chiar nu știuse că Gabe fusese mort de beat. Abia în primul an de facultate se simțise în stare să aibă o relație și să facă sex fără să-și mai amintească de noaptea aceea.

Și, chiar și atunci, avusese doar puțină experiență și cu atât mai puțină când venea vorba despre relații, dar lucrurile se îmbunătățiseră. Reușise să nu se mai gândească la noaptea aceea măcar o dată pe zi. Ajunsese chiar în punctul în care încetase să se mai gândească la Gabe.

Motiv pentru care crezuse că avea să facă față noii situații.

– Scuze... *Nikki*, strigă Sabrina.

Închizând ochii, Nikki înșiră în minte o listă impresionantă de cuvinte nu prea măgulitoare și dădu să revină în camera cu masa rotundă, gândită pentru întâlniri mai intime.

Și totuși, Devlin și Sabrina stăteau unul în fața celuilalt la masă.

– Da? întrebă și se opri lângă ea.

Sabrina ridică un pahar elegant.

– Știu că nu te pricepi la asemenea lucruri sau n-ai avut pregătirea potrivită, dar n-ar trebui să lași niciodată un pahar să se golească.

Mușcându-și interiorul obrazului, ea nu spuse nimic în timp ce turnă șampania. Se părea că picioarele Sabrinei nu funcționau când ea mânca, și, prin urmare,

nu se putea ridica pentru a-și umple singură nenorocitul de pahar.

Blonda zveltă și platinată schiță spre ea un zâmbet mult prea dulce, prea mieros.

– Așa îți dai seama de iscusința unui servitor.

Privirea lui Nikki se îndreptă spre Devlin, dar el stătea cu ochii în telefon. Era sigură că nu-și dădea seama că nu era singur la masă. Nu îi auzise schimbând mai mult de cinci fraze. Ce romantic!

Făcând un pas în spate, fu cât pe ce să se întoarcă în ascunzătoarea ei, când Sabrinei păru să i se taie respirația. Degetele cu manichiură franțuzească zburară într-o secundă spre gâtul ei.

– Pérignon-ul este cald. Ai fi zis că omorâse pe cineva. *Nikki*, nu pui sticla în frapieră? Cu sau fără experiență, sunt sigură că știi asta.

Își închipui că adevărul ar fi inacceptabil, așa că dădu să se întoarcă fără să răspundă, dar apoi văzu... Transformarea prin care trecu Sabrina fu de-a dreptul uluitoare. Sabrina își pierdu zâmbetul glacial de prințesă, și chipul i se lumină, de parcă în încăpere ar fi intrat însuși soarele ei.

Nikki urmări privirea Sabrinei.

Simți un gol în stomac.

Gabe intră în cameră – și nu veni cu mâna goală. În mâna dreaptă ținea un pahar cu un lichid chihlimbariu. Coniac. Nikki aproape reușea să-i simtă mirosul.

– Devlin, dragul meu. Uite cine ni s-a alăturat!

Tonul ei se schimbă atât de mult, încât Nikki întoarse privirea spre Sabrina. Pe bune?

Fratele mai mare ridică privirea în timp ce Gabe se așeză cu o alunecare arogantă pe scaunul de lângă el. Devlin arcui o sprânceană.

– Bună seara!

Gabe înclină din cap în timp ce își așeză paharul pe fața de masă crem. Nu se uită la Sabrina, dar își întoarse capul chiar spre locul în care stătea Nikki... încă ținând în mână sticla de șampanie care costa cât o mașină la mâna a doua.

Ce căuta el aici?

– Nikki, dă-i lui Gabe o farfurie cu mâncare! Râsul Sabrinei răsună într-un tril cristalin. Doamne!

Ei bine, venise să mănânce.

Evident.

– Nu-mi aminteam că este așa grea de cap, spuse Sabrina clătinând din cap, zâmbindu-i lui Gabe de parcă el ar fi fost de acord.

Și, dacă ea rămânea mai mult aici, probabil că el avea să fie.

Trezindu-se brusc din amorțire, Nikki se răsuci pe călcâie și intră grăbită în bucătărie, aproape azvârlind șampania în frapieră. Mintea i se goli de orice gând când începu să-i umple farfuria cu mâncare. Probabil îi era foame, așa că ea îi puse un piept și o pulpă de pui și adăugă o lingură zdravănă de cartofi. Apoi, făcu un castron uriaș cu o salată marca proprie. Cu mâinile pline, reveni în sufragerie.

– Deci, spunea Sabrina, la ce ai mai lucrat în ultima vreme, Gabe?

– O comandă de peste ocean, răspunse el pe un ton blând, în timp ce privirea lui o găsi pe Nikki chiar în clipa în care se ivi în pragul ușii.

O urmări prin cameră, și ea nu avu cum să-și înăbușe roșeața care îi coloră gâtul în timp ce se apleca, așezând salata și felul principal în fața lui.

Sabrina coborî paharul. Farfuria ei rămăsese practic neatinsă.

– Ce comandă?

El nu îi răspunse Sabrinei, ceea ce lui Nikki i se păru cam nepoliticos. Când Nikki se trase înapoi, Gabe o apucă de încheietura mâinii, luând-o prin surprindere. Tot corpul ei se cutremură când îi simți degetele apăsate pe pulsul ei, care se zbătea nebunește.

– Îmi aduci un pahar cu apă? El făcu o pauză. Te rog?

Înghițind în sec, ea încuviință din cap. Gabe continuă să o țină de încheietură. Strângerea era blândă, dar neînduplecată și se simțea ca o pecete pe pielea ei.

Privirea ei se îndreptă spre a lui. Ce făcea? De ce o atingea? După ce îi spusese că voia să stea departe de el?

Sprâncenele lui se arcuiră, așteptând evident ceva...

Ea înțelese ce aștepta. Simți cum enervarea ei atinge cote maxime când șuieră printre dinți:

– Da, pot.

– Bun.

Umbra unui zâmbet se ivi pe buzele lui când el îi eliberă încheietura. Nu era un zâmbet sincer. Era cam la fel de fals precum cel pe care i-l trimisese Sabrina mai devreme.

Îndoindu-și încheietura spre piept, se întoarse. Privirea ei o întâlni pe a Sabrinei. Avea o expresie înțepată pe chip, de parcă șampania s-ar fi acrit. Fără să înțeleagă ce problema mai avea acum, Nikki se duse să facă ce îi ceruse Gabe și luă un pahar cu apă.

– Gabe, dragule, încercă din nou Sabrina. La ce lucrezi?

Nikki nu îi auzi răspunsul și habar nu avea dacă îi răspunsese de fapt.

Conversația de la masă era la fel de animată când se întoarse în sufragerie. Vestea bună era că farfuria lui Devlin părea aproape lună și mare parte din salata lui Gabe dispăruse. Puse paharul cu apă pe masă.

– Cred că ești atât de talentat, gângurea Sabrina. Știu că ești ocupat, dar mi-ar plăcea...

Cotul lui Gabe se agăță în cuțitul de pe masă, care căzu pe podea. Privirile lor se întâlniră, și se ivi din nou zâmbetul acela în colțul gurii. El o privi.

– Scuze, murmură el. Am nevoie de alt cuțit.

„Glumești“, își spuse ea în gând, aplecându-se și înșfăcând cuțitul. Se întoarse cu un cuțit curat, iar, până atunci, Gabe își terminase apa, îi mai ceru un pahar, apoi mai vru niște salată... Chiar și Devlin îl studia cu un licăr de curiozitate în ochi. Între timp, Nikki înțelese că o făcea intenționat.

Bine.

Nu mai conta.

Voia să fie un ticălos. N-avea decât.

La drept vorbind, merita să i se întâmple chiar mai rău, dar, dacă aceasta era cea mai potrivită pedeapsă cu care putea veni, prea bine. Așa că îi mai aduse un pahar și niște salată.

– *Iar* am rămas cu paharul gol, spuse Sabrina chiar când Nikki mai așeza un pahar plin cu apă în fața lui Gabe.

Cât lichid beau oamenii ăștia? Doamne ferește!

Înăbușindu-și un oftat, ea se îndreptă de spate și mormăi în barbă:

– Duce-m-aș...

Gabe scoase un sunet care semănă teribil cu un râs.

Sabrina făcu ochii mari.

– Poftim?

Oh, la naiba! Nikki le trimise un zâmbet luminos.

– Am spus: „Sunt groaznică la asta".

Femeia o studie.

– Sunt convinsă.

Revenind cu privirea la Gabe, fu surprinsă să vadă un zâmbet autentic pe buzele lui când duse paharul de coniac la gură. Nikki luă șampania.

– Când crezi că se întoarce cealaltă? Sabrina îi adresă întrebarea lui Devlin, care doar ridică din umeri. Sper să fie cât mai curând. Fata asta nu pare să aibă abilitățile necesare. De fapt – ridică privirea spre Nikki – asta-i cam trist. Nu are mare lucru de făcut.

Mâna lui Nikki se încordă pe sticlă.

Sabrina lăsă capul într-o parte, și Nikki ar fi putut să jure că bobul blond al femeii abia se mișcă. Ce fixativ folosea?

– Devlin îmi spunea că tocmai ai absolvit facultatea? Mi-e greu să cred. Cred că, indiferent pe unde ai mai lucrat sau ce ai studiat, ar trebui verificat.

– A făcut facultatea, răspunse Gabe, șocând mai mulți oameni din cameră. Și mai ales pe Nikki. S-a specializat în asistență socială. Nu? A absolvit cu brio.

Nikki se opri lângă o Sabrina la fel de înmărmurită ca ea. De unde naiba știa el? Ei bine, răspunsul era evident.

Cel mai probabil, părinții ei îi ținuseră la curent pe el și pe frații lui, cu sau fără voia lor.

Dar chiar încerca să o apere? După tot ce se întâmplase între ei?

– Ei bine – Sabrina ridică paharul mai mult –, atunci, nu înțeleg de ce nu pricepe cum să umple corect un pahar.

Nikki nu știa de ce reacționase așa. Poate din cauza dramului de nesăbuință moștenit de la bunicul ei, dar acționase fără să mai gândească, ceva ce ea, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știe că nu era niciodată de bine.

Lipindu-și pe buze cel mai larg și mai strălucitor zâmbet, turnă șampania în pahar și continuă să toarne.

Sabrina țipă în timp ce șampania îngrozitor de scumpă i se scurgea pe degetele subțiri și îi stropi pantalonii albi. Sări ca arsă de pe scaunul greu, răsturnându-l.

– Oh, Dumnezeule! Sabrina se uită la picioarele ei. Nu pot să cred că ai făcut asta!

– Îmi pare atât de rău! spuse Nikki și clipi încet. Lasă-mă să iau un șervețel. Întinse mâna spre șervețelul albăstriu care abia fusese atins. Nu sunt prea pricepută la asta. Mi-aș fi dorit să existe un curs de formare, dar...

Unul din frați scoase un pufăit ciudat sau un sunet înăbușit, dar Nikki nu îndrăzni să se uite la ei, pentru că și-ar fi dat seama. Ar fi aruncat o privire la chipul ei și ar fi știut.

– Nu! Vocea Sabrinei era stridentă. Nu-l atinge! Doar o să strici și mai mult lucrurile.

– Sabrina, oftă Devlin. Stai jos!

Ea își dădu uimită capul pe spate.

– Nu pot să mă așez. Trebuie să le duc la curățătorie imediat, ca să nu se strice definitiv.

Devlin își puse un braț pe masă în timp ce se uita la logodnica lui.

– Sunt doar niște pantaloni. O să-ți cumpăr trei perechi noi în loc. Stai jos!

Sabrina se așeză, dar se uită urât la Nikki.

– Ar trebui să ți se ia din salariu costul curățatului.

– Dev a spus deja că o să-ți cumpere o pereche nouă, interveni Gabe. Sunt doar niște pantaloni.

Sabrina rămase mută de uimire.

– Nu sunt doar niște pantaloni. Sunt *Armani*. Nici măcar nu se mai fac pantalonii ăștia.

De pe partea cealaltă a mesei, Devlin mai oftă o dată.

– O să-ți cumpăr un dulap de pantaloni Armani dacă nu mai spui nimic despre pantalonii *ăștia*.

Buzele Sabrinei se strânseră într-o linie subțire, dar ea nu mai spuse nimic când își luă șervetul și tamponă locul ud.

Nikki nu se putu abține, așa că întrebă:

– Ai vrea să-ți mai aduc un pahar?

– Nu! se răsti Sabrina, și obrajii palizi i se aprinseră într-o nuanță trandafirie.

– Cum vrei.

O privire rapidă peste masă îi dădu de înțeles lui Nikki că frații știau prea bine că nu fusese un accident.

Cerându-și scuze încă o dată, Nikki se îndepărtă de masă, chinuindu-se să-și înăbușe râsul. Când părăsi încăperea, nu putu să nu observe că Gabe zâmbea larg în timp ce o privea pe sub genele dese.

Oh, nu, schița zâmbetul acela care o făcuse să intre în belele cu ani în urmă, iar inima ei, stupidă și nesăbuită, i se strânse în piept.

După cea mai proastă zi de muncă, Nikki plecă valvârtej de la reședința de Vincent. Ieșind pe intrarea din spate, se grăbi spre locul în care își parcase Fordul Focus, vechi de aproape zece ani, lângă garajul care găzduia Dumnezeu știe câte mașini.

Pornind mașina, dădu imediat drumul la muzică, și un cântec din anii 1980 pluti din difuzoare. Recunoscu melodia numaidecât. Era *Jesse's Girl*.

Doamne, cât îi plăcea acest cântec.

Din anumite motive, îi plăceau la nebunie melodiile din anii 1980. Poate pentru că era muzica pe care părinții ei obișnuiau să o asculte când era mică, dar detesta cea mai mare parte a muzicii de azi, preferând să fredoneze

David Bowie sau Talking Heads decât orice alt artist celebru al momentului.

Cu toate acestea, avusese și o perioadă One Direction la un moment dat, în anii ei de tinerețe.

Așa cum făcea mereu când nu avea stare, începu să cânte și să dea din cap.

– *Where can I find a woman* – bla, bla – *Jesse's Girl!*

Doamne! Cânta groaznic, dar continuă și urmă traseul sinuos, trecând pe lângă stejarii bătrâni. Astfel, străduindu-se să nu măcelărească versurile, nu se mai gândi la ziua ei oribilă, în timp ce înainta pe drumul șerpuit și mărginit de copaci, care ducea spre autostrada principală. Nu se gândi la faptul că avea să fie nevoită să dea ochii cu Gabe iar și iar.

Ajungând la capătul drumului privat, încetini și se aplecă în față. Nu zări nici o mașină. Ieși în stradă, făcu dreapta... revenind în lumea reală, unde oamenii nu aveau pe cineva la cheremul lor ca să le umple paharele de șampanie sau...

O lumină orbitoare se revărsă brusc prin luneta mașinii și o făcu să tresară. Privind în oglinda retrovizoare, se încruntă când se iviră farurile. Ciudat. Mâinile i se strânseră pe volan. Nu văzuse pe nimeni pe drum când ieșise de pe alee. Era imposibil să apară cineva în spatele ei atât de repede, dacă nu cumva... mașina venea de pe drumul de Vincent.

Simți un gol în stomac.

Era imposibil, pentru că cine să fi fost pe drumul acela? Nimeni nu mai era acolo, și nu văzuse nici o mașină de-a lungul drumului, nu? Privirea ei se întoarse spre oglinda retrovizoare. Mașina era încă acolo, nu chiar în spatele ei, dar aproape. Erau șanse mari ca o mașină să fi fost parcată între copaci sau pe unul dintre drumurile de acces folosite de grădinari.

Dar cine să fi fost?

Nimeni nu ar fi îndrăznit să piardă vremea pe proprietatea de Vincent.

Neliniștea înflori înăuntrul ei pe măsură ce înainta pe autostradă, încetinind când traficul se intensifică.

Continuă să privească în oglindă, și, de fiecare dată când o făcea, mașina cealaltă era chiar în spatele ei. Tot ce vedea în lumina apusului târziu era că era un sedan negru. Când se opri ca să o ia pe una dintre străzile care duceau la casa părinților ei, mașina – la naiba – făcu același viraj.

Inima lui Nikki începu să i se zbată în piept când apăsă butonul de pe volan ca să oprească radioul. Trebuia să se concentreze.

Era urmărită?

Ideea... era ridicolă.

Ridică privirea. Mașina era încă acolo. Simți un nod ciudat în gât când se gândi la telefonul ei. Era în poșetă. Dădu să se întindă spre ea, dar se opri. Unde să sune? La poliție? Și ce să spună? Că era posibil să fie urmărită de o mașină? Iarăși, suna ridicol.

Strângând din buze, se concentră asupra străzii aglomerate și asupra caselor îngrămădite unele în altele. Peste două străzi urma strada care ducea acasă la ai ei. Dacă mașina vira...

Nikki avea să sune la poliție. Oricât părea de stupid, avea să o facă.

Aproape că-și ținu respirația, viră și acceleră, uitându-se iute în oglinda retrovizoare. Mașina încetini la intersecție, făcând-o să își țină răsuflarea. Se înșelase. Era o mașină cu două uși... un fel de coupé, dar nu distinse modelul.

Mașina acceleră și dispăru din intersecție.

Nu o luă după ea.

Nikki răsuflă apăsat pe măsură ce se apropia de casa părinților ei, așteptându-se să fie cuprinsă de ușurare... să izbucnească în râs, dar senzațiile nu-și făcură apariția și neliniștea nu dispăru.

CAPITOLUL 5

– Cum a fost să revii acolo? întrebă Livie Besson în timp ce se îndrepta spre masa din bucătărie.

În ciuda temperaturilor mari de afară, la care vechiul aer condiționat abia făcea față, ea era înfofolită bine în halat. Care îi înfășură tot trupul subțiratic când se așeză.

Sorbind din cafea, Nikki o privi pe mama ei încercând să se facă comodă. Tratamentele erau foarte agresive, o lăsaseră fără păr, apoi fără putere. Chiar și în zilele în care nu făcea opt ore de chimio și nu primea diverse prin perfuzii, ea rămânea epuizată. S-ar fi simțit mai în largul ei pe fotoliu, dar mama voia să-și păstreze vechile obiceiuri. Chiar dacă schimbase cafeaua pe un fel de ceai care era de așteptat să fie mai bun pentru ea.

– E ciudat, răspunse Nikki, lăsând deoparte îngrijorarea și sâmburele de teamă ce îi creștea tot mai mare în stomac, cel care îi șoptea: „Oare mama va fi mai bine?“ Unele lucruri au rămas neschimbate. Cum ar fi Devlin. Și diferite părți din casă, dar... se simte ceva diferit. Nu știu cum să explic.

– Ce mai face Devlin?

– E bine, presupun? Nu i-a plăcut faptul că blugii mei aveau o gaură.

Un zâmbet drăgăstos înflori pe buzele ei.

– Lui Devlin îi place ca lucrurile să fie într-un anumit fel.

Ea își dădu ochii peste cap. Doar mamei putea să-i fie drag Devlin.

– Nu l-am văzut încă pe Lucian, dar... Gabe a venit acasă ieri.

Mama mai bău din ceai.

– A fost în Baton Rouge?

– Da. Curiozitatea îi dădea ghes. Ce a făcut acolo?

– Cred că s-a ocupat de niște probleme personale, răspunse mama într-un fel care nu îi permise lui Nikki să fie sigură dacă știa sau nu mai multe decât spunea.

O arsură ciudată și neplăcută i se întinse în piept. Probleme personale însemnau o iubită? Trebuia să aibă o iubită. Probabil, mai multe. Începuse să-și facă de cap după ce el și iubita lui din facultate se despărțiseră. *Emma.* Doamne, simplul ei nume era ca un pumn care îi prindea ca într-o menghină gâtul. Nikki abia dacă o cunoscuse pe tânără, dar fusese înnebunită de gelozie din cauza ei.

Însă lucrurile se schimbaseră.

Pentru că *Nic* nu mai exista.

Nikki urmări cu degetele una dintre zgârieturile adânci de pe masa din bucătărie.

– Ce s-a întâmplat cu tot personalul?

Mama ei se uită la ceas, apoi își aranjă eșarfa cu flori colorate pe care o purta pe cap.

– Au fost niște incidente în casă care au făcut ca oamenii să se simtă foarte incomod.

– Bev părea să creadă că e vorba despre mai mult decât ce s-a întâmplat cu tatăl lor. Ceea ce era nu un lucru de ignorat. Era îngrozitor să știe că îl găsiseră pe om spânzurat în biroul lui. Nici nu-și putea închipui ce simțiseră frații. Că a fost vorba despre altceva. Oare sora lor, care a reapărut din senin?

Nikki nu petrecuse niciodată timp cu Madeline de Vincent când era mai mică, din moment ce Madeline dispăruse când Nikki avea 12 ani, făcându-se nevăzută în aceeași noapte în care mama fraților de Vincent se aruncase de pe acoperiș.

După aceea, lucrurile fuseseră complicate multă vreme pentru frați; și, înainte de acest moment, Nikki pur și simplu nu se aflase niciodată în preajma lui Madeline.

Dar murea de nerăbdare să știe unde fusese Madeline preț de zece ani și unde se afla acum – însă nimeni nu spunea nimic.

Trecu o clipă.

– S-au întâmplat multe lucruri în ultimele două luni, dar nu e dreptul meu să povestesc ce și cum.

– Mamă...

– Știi că ți-aș povesti dacă aș putea. Se întinse peste masă și acoperi cu mâna rece mâna lui Nikki. O strânse ușor. Știi cum este familia lor. Lucrurile li se întâmplă pur și simplu. Lucruri rele.

Să spui că familiei de Vincent i se întâmplau lucruri rele era un fel de eufemism. La urma urmei, se credea că era o familie blestemată. Serios. Atât de rele erau lucrurile rele care li se întâmplau.

– Ce pot să-ți spun este că a mai murit cineva de curând acolo, zise mama ei. Știrea a apărut în ziare, așa că nu trădez încrederea nimănui dacă îți povestesc.

Ea nu văzuse nimic, dar ignorase cu bună intenție toate detaliile legate de familia de Vincent.

– Cine?

– Îți amintești de vărul lor Daniel?

Când Nikki încuviință din cap, mama ei continuă.

– Ei bine, a intrat într-o noapte în casă, i-a amenințat pe Lucian și pe iubita lui. Voia să-i omoare. Devlin... Devlin i-a apărat.

– Poftim? sări Nikki, cu inima la gură. Devlin l-a ucis pe Daniel?

– A fost legitimă apărare, sublinie mama ei. S-au făcut unele speculații legate de sinuciderea domnului de Vincent... că, de fapt, nu s-ar fi sinucis. Că cineva l-ar fi spânzurat pe om și ar fi înscenat totul astfel încât să pară o sinucidere.

Nikki era uluită.

– Unul dintre detectivi crede că ar fi fost opera lui Daniel.

– De ce?

– Nu avea bani. Avea nevoie, și știi că oamenii pot face orice pentru bani.

Nikki era uluită. Nu îl cunoscuse foarte bine pe Daniel. El stătea mai mereu cu Madeline.

– Ce legătură are Daniel cu reapariția lui Madeline?

Mama ei se lăsă pe spate.

– Ei bine, nu mă simt în largul meu să vorbesc despre asta, dar sunt sigură că-ți amintești cât de apropiați erau el și Madeline.

Ea dădu să întredeschidă buzele, dar înțelese brusc și închise gura. Mama ei insinua că Madeline fusese plecată cu Daniel în tot acest timp? Și, dacă era așa, ei fuseseră, de fapt, *împreună?*

Ce Dumnezeu?

Erau veri! Nikki aproape că scuipă gura de cafea. Avusese dreptate cu bănuiala de mai devreme. Orice s-ar fi întâmplat cu Madeline trebuia să fi fost mai mult decât dramatic.

– Cum a fost să te revezi cu Gabriel? întrebă mama ei brusc.

Nikki mai că se înecă de data asta cu cafeaua.

– Hmm, bine.

O expresie plină de subînțeles se desenă pe chipul mamei ei.

– Hmm...

Stingherită de schimbarea de subiect, Nikki se foi pe scaun. Habar nu avea dacă părinții ei știau cât de îndrăgostită fusese de Gabe, dar nu erau orbi, și, după spusele lui Devlin, toată lumea își dăduse seama. Știa că nu aveau habar despre cele întâmplate în noaptea de dinaintea plecării ei la facultate... Gabe avea dreptate în privința asta.

Cei din familia de Vincent nu erau singurii din casă în stare să ucidă.

Dacă ar fi aflat, părinții ei l-ar fi ucis pe Gabe și pe ea ar fi închis-o în casă pe veșnicie.

Era mult prea devreme pentru ca Gabe să fie treaz, dar iată că stătea cu ochii deschiși și se uita lung la blestematul de tavan.

Tâmplele îi zvâcneau.

Și era atât de excitat, încât simțea că înnebunește.

La naiba!

Băuse prea mult seara trecută, fără a se opri nici după ce aflase că Nic plecase. Și știa exact când plecase cu Fordul ei, pentru că se aflase pe verandă când ea se depărtase pe aleea șerpuitoare.

O urmărise ca un dubios.

Nici măcar nu știa de ce ieșise ca să o urmărească. Nu avea nici cea mai vagă idee. Decise să dea vina pe alcool pentru asta.

Un rânjet nepoftit îi curbă buzele când își aminti de cină. Jurase că nu avea să își lase gândurile să alunece într-acolo, dar nu se putu abține.

Al naibii coniac!

După cum era de așteptat, Sabrina se purtase ca o nesuferită cu Nic, iar Gabe știuse în adâncul lui că Nic nu avea să îndure prea multe dintre toanele Sabrinei înainte de a face ceva.

Nic avea înăuntrul ei o nechibzuință mare cât lacul Pontchartrain. Dacă nu știa el, atunci cine? Probabil nu fusese de prea mare ajutor nici faptul că el se jucase cu ea pe tot parcursul cinei.

Nici măcar nu știa sigur de ce fusese atât de nemernic. De fapt, se cam mințea aici. Era supărat pe ea și... la naiba, nici nu-și permise să încheie gândul.

Dar Nikki sigur vărsase șampania intenționat.

Scoase un chicot răgușit când închise ochii. Oh, Doamne, încă îi răsuna în urechi țipătul îngrozit al Sabrinei. Ai fi zis că Nic îi dăduse un pumn sau așa ceva.

Ah, Nic. Ce...

Erau prea multe cuvinte cu care să o descrie, și de ce stătea în pat și se gândea la ea? La naiba! Ridicând mâinile, își frecă fața în palme. Era ultimul om pentru care trebuia să-și facă griji.

Lucrurile între ei erau clare. Îi spusese să stea departe de el, și, atâta timp cât el își vedea de treabă, nu aveau de ce să fie probleme. El îi zisese ce avea de spus. Ea înțelesese foarte bine.

Era timpul să închidă capitolul acesta blestemat din viața lui.

În plus, trebuia să se ocupe de un capitol mai mare, care abia începuse. Când plecase din Baton Rouge, îi promisese familiei Rothchild că nu avea să mai vină acolo trei luni. Promisese, și nu voia nici în ruptul capului să-și încalce cuvântul dat, chiar dacă simțea că o parte din el era acolo.

O parte din el chiar era acolo.

Avea trei luni la dispoziție. Timp în care să-și găsească un apartament, ca să poată călători liniștit între cele două locuri și să nu intre în viața lor cu bocancii.

Trei luni.

Coborându-și brațele pe lângă corp, se gândi că putea la fel de bine să se ridice și să facă ceva util. Să se ducă la atelierul din oraș. Avea de lucru.

Dar trebuia să se ocupe mai întâi de penisul lui, care pulsa neliniștit.

Dându-și laoparte cearșafurile de pe șolduri, se întinse și se luă în mână. Închizând ochii, își trecu mâna în sus și în jos peste lungimea groasă. În mintea lui, femeia nu avea un chip, dar îl călărea, și misterul cald dintre picioarele ei îi înlocui mâna.

Se lăsă dus de fantezia lui. Mărgele de sudoare îi năpădiră fruntea în timp ce se mângâia, din ce în ce mai repede și mai tare. Nu trecu mult până simți încleștarea familiară la baza coloanei, încordarea în mădular.

– Doamne, mormăi el.

Șoldurile i se împinseră în sus când se apucă în mână și strânse puternic. Într-o clipă, femeia fără nume și fără chip din mintea lui dispăru, fiind înlocuită de un păr castaniu cu irizări blonde și ochi căprui mari. Corpul era un mister pentru el, dar, înainte să se poată opri, chipul se cristaliză din străfundurile conștiinței lui. Nas mic. Gură mare și expresivă. Pomeți proeminenți.

Nic.

Gabe scoase un geamăt adânc. Eliberarea fremătă de-a lungul coloanei, cu o asemenea intensitate, că simți cum îi sfârâie prin fiecare terminație nervoasă în timp ce își croia drum spre capul penisului lui. Nu mai reuși să-și alunge imaginea din minte. Era prea târziu. În câteva

secunde, Nic se urcase pe el, ea era cea care îl înnebunea și îl făcea să se scufunde. Își dădu drumul, și spatele i se arcui, iar sământa i se revărsă în mână și pe cearșaf într-un șuvoi covârșitor de senzații.

Gabe se prăbuși pe pat, pieptul ridicându-i-se și coborând cu putere. Când își dăduse drumul ultima oară și se simțise *așa?*

Nu i se mai întâmplase de pe vremea adolescenței.

Măcar își dădea drumul cu o Nic de 22 de ani, nu cu versiunea ei de 18 ani. Măcar atât, nu?

Nu.

Nu era mai bine. Deloc.

– La naiba, mârâi el, și inima continuă să i se zbată cu viteza luminii în timp ce își eliberă penisul și își lăsa mâna pe cearșaf.

Rămase cu privirea ațintită în tavan.

Nebunia... asta... urma să fie o problemă.

Flori proaspete sosiră marți după-amiază, așa cum se întâmpla de ani de zile. Era un fel de tradiție începută de doamna de Vincent, și, după moartea ei, mama lui Nikki continuase obiceiul, alegând personal aranjamentele.

Li se livrară zece buchete mari identice. Crinii albi delicați erau așezați pe pernițe albe și între flori de crizanteme arămii. Erau aranjați în vazele înalte din sticlă care aparțineau familiei de Vincent.

Nikki făcu repede o poză și i-o trimise mamei, știind că era foarte mândră de buchete. Apoi, se ocupă să le așeze prin diferitele zone în care le era locul. Florile erau grele, dar cele de la parter erau ușoare. Duse câte un buchet în fiecare sufragerie și alte șapte ajunseră în diferitele camere de zi de la parter.

Slavă Domnului, nu trebuia să ducă sus decât un buchet. Începuseră deja să o doară brațele, pentru că le cărase de colo-colo. Lui Dev îi plăcea să aibă unul în biroul lui, așa că o luă pe scara din spate și urcă.

Își dădu seama că își cam ieșise din formă când picioarele începură să o ardă de îndată ce ajunse la primul etaj. Poate trebuia să renunțe la gogoși, pentru că, Doamne, simțea că avea nevoie să se așeze.

Mutând vaza în scobitura brațului, ea apăsă clanța. Ușa nu se clinti.

– Ce naiba?

Nikki încercă din nou, dar era încuiată. Rămase nemișcată o clipă, de parcă ușa ar fi putut să se deschidă ca prin magie sau ar fi căzut din cer o explicație pentru faptul că era încuiată.

Chiar încercă din nou.

Nimic.

Cu un geamăt, se întoarse și privi spre al treilea rând de scări. Putea să încerce ușa aceea și să revină la etajul inferior pe scările exterioare. Privirea ei alunecă spre florile frumoase pe care le ținea în mână.

– Uf.

Nikki urcă la al doilea etaj, și, slavă Cerului, ușa era descuiată. Intră, ținându-și privirea fixată pe razele de soare care pătrundeau prin ușa de la capătul holului. Când trecu pe lângă arcada deschisă din dreapta, nu întoarse privirea. Era holul care ducea la apartamentul lui Gabe.

Se grăbi să străbată culoarul și ieși pe verandă. Ținând din nou vaza cu ambele mâini, căută să rămână cu privirea ațintită spre scândurile albe din podea când o luă la stânga.

Ultima dată fusese pe această verandă în acea noapte... Nu merse mai departe cu gândurile. Gabe îi spusese punctul lui de vedere. Ea – la fel. Oarecum. În orice caz, nu avea de gând să se mai gândească la asta.

Nikki ajunse în capul scărilor și începu să coboare. O scândură scârțâi în spatele ei. Era cineva sus? Ea se răsuci.

O greutate o izbi în spate, între umeri. Fiind împinsă cu putere, piciorul îi alunecă pe marginea treptei. Scoase un țipăt surprins când se dezechilibră. Nu avu timp să arunce florile ca să se prindă de balustradă. Se năpusti cu fața înainte, prin aer și apoi în josul scărilor abrupte și dure.

CAPITOLUL 6

Gabe tocmai deschisese ușile verandei, când un țipăt frânse liniștea. Păsări zburară de-a valma din copacii din apropiere în vreme ce el traversa veranda valvârtej. De unde venise sunetul? Din stânga?

O luă la fugă și dădu colțul verandei. Nu văzu nimic. Poate că începea să-și închipuie lucruri? Nu era de mirare, în această casă. Trecând pe lângă intrarea spre holul de la al doilea etaj, o luă la stânga, încetinind pasul când se apropie de capul scărilor.

Un fir gros și lung de viță-de-vie se desprinsese de pe balustradă și își croise drum peste podea, încolăcindu-se pe o parte a casei. El se încruntă, cu privirea fixată asupra plantei.

Ce straniu!

Tocmai se gândise că vița-de-vie va înghiți încetul cu încetul podelele, nu? Chiar cu o zi în urmă? Aruncă o privire spre trepte.

Atunci, o văzu.

– La naiba! Inima i se opri în piept și apoi începu să bată nebunește. Coborî valvârtej treptele, două câte două. Nic!

Ea stătea întinsă pe o parte pe palier, ținând în brațe un buchet mai mare decât capul ei.

– Nic! Se mișca măcar? Nu părea. Simți o apăsare în piept când se lăsă în genunchi lângă ea. Se întinse spre ea. La naiba, Nic, spune ceva!

– Au, mormăi ea și ridică un picior.

Oh, slavă Domnului! Mâinile lui încremeniră chiar deasupra șoldului ei.

– Ești bine?

– Așa cred?

Ea se ridică într-un cot.

Dacă alunecase pe scări, nu-și dădea seama cum putea să fie bine. Erau cel puțin zece trepte. La naiba! Părul îi ascundea chipul, așa că el se întinse și o atinse.

Tot corpul ei tresări când degetele lui îi atinseră în treacăt obrazul, iar ea inspiră gâfâit.

– Te-a durut? întrebă el și îi îndepărtă părul de pe față.

– N-nu.

El îi privi chipul. Era palidă, dar nu vedea nici o rană vizibilă. Cel puțin, nu pe fața ei.

– Te doare ceva?

Ea aruncă o privire spre flori. Clătină din cap.

– Nu chiar. Umerii ei se ridicară cu o inspirație adâncă, genul de respirație care dădea de înțeles că nu-și rupsese coastele. C-cred că florile au rezistat.

Ce Dumnezeu?

– Dă-le încolo de flori! Tu ești bine?

Nic se uită la el, ochii ei mari părând cumva și mai mari. Se uită la el de parcă nu ar fi fost sigură că îl auzise bine. Acum, Gabe începea să-și facă griji. Se gândi la momentul în care Julia – iubita lui Lucian – căzuse în duș și se lovise foarte tare la cap. Și ea fusese dezorientată ca naiba și pierduse mult sânge. Nic nu sângera, dar nu părea chiar în firea ei.

Nu părea să se simtă deloc bine.

– Poți să lași florilor acum, sugeră el.

Ea se uită spre flori.

– N-am... vrut să le stric.

– Nu le-ai stricat. Gabe întinse mâna spre ele, iar Nic le strânse mai tare. El arcui o sprânceană. Poți să le dai drumul, Nic.

Ea șovăi o clipă, apoi le dădu drumul. Luând vaza, el o puse deoparte. În sfârșit, inima lui începea să se liniștească.

– Crezi că poți să te ridici? Cum ea încuviință din cap, el o apucă ușor de braț. Când tresări din nou, privirea lui țâșni spre chipul ei. Ești bine?

– Da. Ea se îndreptă, răsuflând apăsat în timp ce ridică brațul stâng și îl întoarse într-o parte. Un firicel de un roșu aprins i se prelinse pe braț. Ah.

Ah? Era tot ce avea de spus?

– Lasă-mă să văd!

– Nu-i nimic.

El o ignoră în timp ce o apucă de încheietură și îi întoarse ușor brațul. Câteva zgârieturi destul de serioase se întindeau dinspre cot și urcau pe sub mânecă. Cămașa îi era ruptă.

– Nu cred că trebuie cusute. El îi dădu laoparte mâneca și se aplecă în față. Cât o verifică, încercă să ignore cât de..... al naibii de bine mirosea. A iasomie. Dar probabil ar trebui să îl sunăm pe doctor. Să...

– Mă simt bine. Serios, spuse ea și se îndepărtă. Nu trebuie să suni nici un doctor.

– Cu scările astea nu este de glumă. Se poate să te fi rănit și să nu-ți dai seama încă, Nic. Trebuie să îl lași pe doctor să te consulte.

– Nu m-am lovit la cap. Nic își dădu la o parte părul de pe față. Sunt bine.

El nu era atât de sigur de asta.

– Nic...

– Serios. Sunt bine. Este doar o tăietură. Nu știu cum, dar nu m-am rănit.

Frustrarea se amplifică.

– Ai căzut pe scări și sângerezi. De ce ești așa încăpățânată?

– Nu sunt! se răsti ea, smulgându-și brațul din strânsoarea lui. Și ție de ce-ți pasă?

El se trase înapoi.

– De ce-mi pasă?

– Mă gândeam că o să dai o petrecere dacă îmi rup gâtul.

Gabe o țintui cu privirea un moment, șocat la început. Apoi, se gândi la ce îi spusese cu o zi în urmă și nu avu

cum să o condamne.

– Nu m-aș bucura să ți se întâmple ceva. Doamne! Își coborî mâinile spre genunchi și dădu să se ridice. Măcar lasă-mă să-l chem pe tatăl tău...

– Nu. Nic îl apucă de braț, și privirea lui se întoarse spre ea. Nikki îl privi lung. Te rog, nu-i spune tatei. Nu vreau să-și facă griji și să se supere pentru nimic.

– Pentru nimic? Nic, ai fi putut...

– Are deja destul griji pe cap. Nu trebuie să se sperie degeaba pentru asta, spuse ea, cu o privire rugătoare. Te rog, Gabe! Nu spune nimic.

Grija pentru tatăl ei atinse, înăuntrul lui, o coardă sensibilă la care ar fi preferat ca ea să nu ajungă. Întinzându-se, își apăsă mâna peste a ei. În ciuda celor întâmplate între ei în urmă cu patru ani, îi fusese *dintotdeauna* greu să o refuze.

– Nu o să spun nimic, zise el, cu voce morocănoasă, dându-i ușor mâna la o parte. Atâta timp cât nu ești rănită. Îți aduc ceva pentru braț și o să stau aici cu tine câteva minute, ca să mă asigur că ești bine.

Ea părea tentată să se împotrivească, dar, după o clipă, încuviință din cap.

Nedorindu-și să o lase singură, el șovăi un moment, apoi fugi la etaj, oprindu-se în capul scărilor ca să dea la o parte afurisita de viță-de-vie de care evident se împiedicase Nikki. O rupse dintr-o mișcare și o aruncă peste balustradă. Apoi, se duse în apartamentul lui. Luă în grabă câteva lucruri înainte de a se întoarce la ea. O găsi așezată lângă vază, cu picioarele sprijinite pe treapta de dedesubt. În minte i se ivi brusc o amintire cu ea, de pe vremea când era mai tânără și obișnuia să stătea chiar la colțul acela, așteptând ca el să vină acasă, cu părul strâns în coadă în creștetul capului, lovindu-și genunchii noduroși între ei.

Căutând să se scuture de imaginea din gândurile lui, el o ocoli ușor și se așeză pe treapta de care se proptea ea cu picioarele.

– Dă-mi să-ți văd brațul!

– Pot să mă ocup eu de asta.

Ea întinse mâna spre cârpa umedă pe care o ținea el.

Gabe își arcui sprâncenele.

– Dă-mi brațul, Nic!

Ea se uită la el o clipă și își dădu ochii peste cap.

– Fie...

Înăbușindu-și un zâmbet în timp ce ea își împingea brațul în față, el începu să șteargă cu grijă sângele. Coborî privirea spre pantofii ei. Purta niște balerini cu o talpă subțire și inutilă.

– Trebuie să începi să porți pantofi cu aderență mai bună. Așa, nu o să te mai împiedici de vița-de-vie și nu o să mai cazi pe scări.

– Nu m-am împiedicat de vița-de-vie și n-am alunecat pe scări, protestă ea în timp ce el aruncă prosopelul pe palier și se întinse după apa oxigenată și bilele de vată pe care le adusese.

Umezi vata cu apă oxigenată.

– Sigur așa pare. Probabil nici n-ai văzut vița, dar era pe podea, chiar în capul scărilor. Pielea de deasupra cotului ei era roșie și julită. Ești al naibii de norocoasă, mormăi el, clătinând din cap. Putea să se termine mult mai rău. E posibil să te usture.

– Știu că sunt norocoasă. Ea trase aer în piept când el apăsă vata pe zgârieturi. Dar nu m-am împiedicat și nu am alunecat. Cineva m-a împins.

Mâna lui încremeni când privirea lui o găsi pe a ei.

– Poftim?

– Cineva m-a împins. Adică, așa am simțit. Colțurile gurii i se strâmbară când apa oxigenată sfârâi pe pielea ei. Am auzit zgomot ca de pași în urma mea și apoi am simțit cum ceva mă lovește în spate.

Gabe se încruntă când întinse mâna după tubul mic de cremă antibacteriană. Venise cu toată farmacia la el.

– Am venit de îndată ce am auzit țipătul. Nu era nimeni aici.

– N-am văzut pe nimeni, dar știu ce am simțit. Un fior o traversă pe Nic. Să știi că n-am alunecat pur și simplu. Nu sunt vreo împiedicată.

– Erai destul de împiedicată pe vremuri. Îi întinse ușor crema pe braț, cu ochii ațintiți spre chipul ei când o auzi că trage brusc aer în piept. Scuze!

Obrajii i se înroșiră în note fermecătoare când clătină din cap.

– Nu era nici o viță-de-vie în capul scărilor.

– Ba da. Am rupt-o și am aruncat-o.

– Eu... nu am văzut-o.

Gabe tăcu în timp ce termină de dat cu cremă și luă tifonul. Oare să fi fost împinsă? Simplul gând îl scotea din minți, dar habar nu avea cine ar fi putut face așa ceva. Sau de ce.

Legănând capetele tifonului, el îi coborî brațul pe coapsă.

– Cum te simți? Amețită? Ți-e greață?

– Mă simt bine, insistă ea. Mulțumesc că mi-ai curățat brațul!

– Nu e mare lucru...

El ridică privirea când auzi pași. O secundă mai târziu, Dev se ivi în capul scărilor. Chiar în spatele lui era Sabrina.

Gabe o simți pe Nic înlemnind.

Dev privi lung spre trepte, cu o expresie insondabilă pe chip.

– Îmi doresc să știu ce se întâmplă?

– Nimic. Gabe se uită la Nic. Totul e bine.

– Nu pare că totul ar fi bine, răspunse Dev. Ești rănită, Nikki?

– Nu, răspunse ea, întinzând gâtul ca să ridice privirea spre trepte. Sunt bine.

– Ai căzut pe scări? Sabrina puse întrebarea cu o inflexiune a vocii prin care părea a încerca să-și înăbușe un zâmbet.

– Da. Nic își întoarse privirea, concentrându-se pe treptele din fața ei. Am căzut.

– Oh, nu! Sabrina puse o mână pe brațul lui Dev. Chiar sper că nu o să încerce să obțină despăgubiri. I se tăie respirația. Și nici nu o să te dea în judecată.

Gabe întredeschise gura, dar Nic fu mai rapidă:

– Contrar așteptărilor tale, nu sunt atât de disperată după bani ca să mă arunc singură pe scări.

Ochii Sabrinei se îngustară.

– Mă bucur să aud asta. Răspunsul lui Dev răsună sec. Deci, ai căzut pe scări?

Gabe așteptă ca ea să spună că fusese împinsă, dar o auzi pe Nic oftând în timp ce ridică buchetul și zise:

– Da, dar am salvat florile.

A doua zi, Nikki se simți de parcă ar fi căzut pe scări – pentru că, ei bine, chiar căzuse pe scări.

Doamne, fusese atât de norocoasă că nu se lovise la cap sau mai rău. Nici nu pricepea cum de se alesese doar cu câteva zgârieturi. Chiar avusese un înger păzitor pe umăr cu o zi în urmă.

Încă nu-i venea să creadă că Gabe fusese cel care o găsise. Nu numai atât, dar chiar o îngrijise, de parcă n-ar fi urât-o.

Dar el o ura.

Doar că nu voise să o lase să zacă pe scări, lovită și mânjită de sânge.

Nikki tresări când întinse mâna, luând două cutii de supă-cremă de pui. Le strânse la piept în timp ce luă și un pachet de tăiețel.

„Am fost împinsă?"

Întrebarea o bântuia de după-amiază. Știa că simțise cum o lovise ceva în spate. Nu-și pierduse pur și simplu echilibrul. Cineva o împinsese, dar cine? Gabe îi spusese că nu era nimeni sus și că o viță-de-vie se întindea peste podea. Iar ea se îndoia că ar fi mințit în această privință. Nu văzuse pe nimeni și nici nu auzise pe cineva fugind. Desigur, căzuse pe scări țipând, și probabil nu ar fi reușit să audă pe nimeni, dar știa că fusese împinsă. Dacă nu de un om, atunci singura opțiune era că fusese împinsă de... o fantomă.

Nu râse de absurditatea ideii. Ea crescuse în această casă. Nu văzuse niciodată nimic, dar auzise tot felul de lucruri – pași pe hol când nu era nimeni prin preajmă, râsul unei femei când nu era nici o altă femeie prin apropiere și lucruri care se mișcau.

Un fior îi dansă pe șira spinării. Nu știa ce era mai rău. Un om care voia să o rănească sau o fantomă care hotărâse că Nikki trebuia să o ia la vale pe scări.

Oricum, era recunoscătoare că Gabe nu-i spusese nimic tatălui ei. Purtând un pulover, reușise să ascundă bandajul cu o zi în urmă, iar astăzi își luase o cămașă cu mâneci trei sferturi.

Se gândi la mașina care păruse să o urmărească până aproape de casa părinților ei. Un alt fior o cutremură. Mașina nu o urmărise și poate... poate că se împiedicase de vița-de-vie. Suna mai credibil așa decât să fi fost împinsă de cineva.

Nikki ieși din cămară și se întoarse în bucătărie. Când ajunse la insulă, auzi ecoul ascuțit al unor tocuri pe podelele din lemn. Știu cine era înainte ca persoana în cauză să intre în bucătărie.

Simți cum o furnică pielea de enervare când o văzu pe Sabrina. Femeia arăta impecabil, ca de obicei. Bobul ei șic sfida legile fizicii, fără ca măcar o singură șuviță să stea altundeva decât la locul ei. Purta pantaloni negri care păreau să respingă scamele de toate formele și o bluză călcată, fără nici o cută, băgată în pantaloni atât de perfect, încât Nikki se întrebă cum era posibil una ca asta.

Nikki se întrebă și ce naiba căuta ea în bucătărie. Se îndoia că știa diferența dintre o spatulă și o furculiță.

– Bună, *Nikki*, spuse ea, rostindu-i numele de parcă ar fi fost denumirea unei boli venerice descoperite recent. Voiam să mă asigur că știi că o să iau cina cu Devlin în seara asta.

Din păcate, era mai mult decât conștientă de asta.

– Da. Am fost informată de dimineață.

Privirea ei se îndreptă spre insulă.

– Sper că nu faci ceva de mântuială pentru cină.

– O tocăniță era în...

– Nu-mi pasă ce era în meniu, o întrerupse ea. Nu o să mănânc *tocăniță* la cină.

– Atunci, poți comanda ceva din oraș, răspunse Nikki, păstrându-și vocea calmă.

Privirea Sabrinei se înăspri.

– Vorbești serios sau doar faci pe deșteapta?

Sincer, nu o făcea pe deșteapta. Nu chiar.

– Spun doar că puiul s-a dezghețat. Și, dacă e să fac altceva, carnea nu o să fie gata...

– Atunci, mi-aș dori un piept de pui la grătar cu unt aromatizat, o întrerupse ea, iar Nikki se întrebă brusc dacă nu cumva lucra într-un restaurant. Ar fi prea complicat pentru tine? Prea greu pentru competențele tale evident limitate?

Competențe limitate? Oh, Dumnezeu o punea la încercare.

– Pot să fac asta pentru tine. Ai vrea și o salată?

Buzele Sabrinei se curbară într-un zâmbet.

– Ar fi trebuit să-mi propui asta înainte de a-mi spune că trebuie să comand în oraș.

Numărând până la zece și reușind să ajungă doar până la cinci, Nikki își înghiți o înjurătură.

– Vrei și salată la pieptul de pui?

– Da, mi-ar plăcea o salată la pieptul de pui.

Nikki încuviință din cap și se întoarse, sperând că Sabrina avea să prindă aluzia.

Nu se întâmplă așa.

– Cum te simți după căzătură?

Un fior îi alunecă pe șira spinării când se întoarse spre Sabrina. Nikki nu crezu nici pentru o clipă că întrebarea ar putea fi pusă cu o îngrijorare reală.

– Mă simt bine. Mulțumesc de întrebare!

Sabrina încuviință din cap.

– Mă bucur să aud asta.

Nikki era convinsă că tocmai îi spusese o minciună gogonată.

– Nu mi-ar plăcea să ți se întâmple ceva tragic, când ești atât de tânără, zise și zâmbi. Ne vedem la cină!

Un alt fior de gheață dansă pe pielea lui Nikki urmărind-o pe Sabrina plecând. Un gând îngrozitor îi trecu prin minte în vreme ce rămase încremenită pe loc. Oare... să o fi împins Sabrina? Ea fusese în casă cu o zi în urmă. Evident. Să fi plecat de lângă Devlin pentru o clipă

și să o fi făcut? Nikki vărsase șampania pe ea, dar părea o răzbunare exagerată chiar și pentru cineva atât de meschin ca Sabrina.

Dar dacă fusese ea?

CAPITOLUL 7

Slavă Cerului că, după ziua de miercuri, Nikki trebui să pregătească și să servească cina doar pentru Devlin, ceea ce era ca și cum ar fi servit mâncare unui perete, și pentru Gabe, ceea ce era ca și cum ar fi servit mâncare unui bivol.

În următoarele două zile, îl văzuse pe Gabe numai în timpul cinei și, în afară de faptul că îi tot ceruse să îi aducă apă, o întrebase doar cum îi mai era brațul.

Ceea ce era perfect.

Nu îl văzuse în timpul zilei. Din câte știa, nici măcar nu era acasă, iar Devlin se asemăna cu una dintre fantomele din casă. Îl vedea cu coada ochiului și, când se întorcea să-l salute, el nu mai era acolo.

Ciudat.

Probabil Devlin se asigura că blugii ei nu aveau găuri și că nu mai cădea pe niște scări.

Și, până acum, nu mai căzuse, dar, de fiecare dată când Nikki urca și cobora orice scară din casă, arunca o privire peste umăr.

Nu reușise să scape de gândul că era posibil ca Sabrina să o fi împins, dar, ori de câte ori stătea să se gândească la asta, i se părea o nebunie ca Sabrina să facă așa ceva.

Era imposibil să fi fost ea.

Mai ales pentru că Sabrina ar fi fost îngrozită să nu cumva să-și rupă o unghie.

Rămânea întrebarea cine sau ce anume o împinsese, iar Nikki nu avea nici cea mai vagă idee. În toți anii petrecuți în această casă, se simțise incomod doar de

câteva ori, dar acum se plimba prin camerele și pe coridoarele tăcute simțind că era mereu cineva cu ea, chiar în spatele ei.

Nikki își făcea rondul vineri după-amiază, făcând curat în sala de jocuri, care avea un bar plin, când telefonul îi vibră în buzunarul de la spate al blugilor. Ei bine, nu erau chiar *blugi*. Erau colanți – rezultatul combinării dintre blugi și colanți, iar cele mai bune perechi aveau chiar și buzunare, așa că nimeni nu putea face diferența.

Ea purta mai mereu colanți.

Punând sticla de coniac pe bar, scoase telefonul și văzu că primise un mesaj de la Rosie. Un zâmbet îi înflori pe buze și își dădu o șuviță rătăcită pe după ureche.

Băuturile și deciziile proaste în viață încep mâine-seară la 20.00!

Rosie era zăpăcită. Nikki o întâlnise în primul an de facultate. Micuța roșcată era cu câțiva ani mai mare ca Nikki și înaintase cam *pe ocolite* prin facultate, adică îi lua, în medie, cam doi ani ca să încheie ceea ce un student normal termina într-un an. Nu ajutase nici faptul că își schimbase specializarea de trei ori de când o cunoștea Nikki.

În cele din urmă, absolvise în același semestru cu Nikki, obținând o diplomă în filosofie.

Nikki nu avea să uite niciodată ziua când aflase câți ani avea Rosie cu adevărat. Părea să aibă cu vreo zece ani mai puțin, nu 33 de ani, și se purta cam ca o fată de vârsta lui Nikki. Nu că Nikki ar fi avut un comportament imatur. Ei bine, sincer vorbind, avea și ea momentele ei, dar Rosie păstrase o asemenea poftă de viață, că Nikki se întreba dacă nu cumva venea din libertatea de a nu fi limitată de o carieră, un partener, copii sau o ipotecă.

Nikki îi trimise un mesaj înapoi.

Nu pot weekendul ăsta, dar voi putea sâmbăta viitoare.

Primi înapoi un emoticon încruntat, apoi, Rosie îi trimise iar primul mesaj, schimbând data pentru sâmbăta viitoare. Nikki își strecură telefonul înapoi în buzunar, așteptând cu nerăbdare să o vadă pe Rosie. Venise acasă cu câteva săptămâni înainte de a începe să lucreze aici și nu făcuse altceva decât să ia cina de câteva ori cu unele dintre prietenele ei din copilărie și să viziteze adăpostul de animale din oraș. Avea nevoie să mai iasă din casă, și era perfect dacă se întâlnea cu Rosie pe seară, pentru că, astfel, Nikki își putea petrece cea mai mare parte a zilei cu mama ei.

Ajunsese acasă de la reședința de Vincent când mama ei dormea, epuizată de tratamentul dur care i se administra. Astfel că Nikki se chinuise să se ridice din pat cu o oră mai devreme, ca să ia micul dejun cu mama înainte de a pleca la lucru.

Strofocându-se să ridice afurisitele de sticle și tot urcând și coborând scara, se înălță pe vârfuri ca să așeze ultima sticlă, când auzi pași pe hol.

Simți un mic gol în stomac când se răsuci. Știa că nu era tatăl ei. Era pe afară cu tot felul de treburi. Întinzându-se în timp ce se ținu bine de scara pliantă, încercă să vadă pe hol, dar nu observă pe nimeni.

Se mușcă ușor de buză.

Furnicături înțepătoare îi dansară la ceafă când se întoarse spre rafturi. Probabil era Devlin pe acolo, furișându-se...

Sunetul de sticlă care zgâria lemnul se simți ca un suflu de aer rece în stomacul ei. Răsucindu-se atât de repede, încât fu șocată că nu căzuse, privirea îi ateriză pe blatul de la barul din lemn de stejar și cireș.

Cinci pahare spălate mai devreme se aliniau unul lângă altul, după cum le și lăsase.

Toate, mai puțin unul.

Unul dintre ele se afla la câțiva centimetri mai în dreapta față de celelalte.

Nikki întredeschise buzele după ce trase brusc aer în piept, părul fin de la ceafă înfiorându-i-se.

– Casa asta blestemată, șopti ea.

Paharele erau foarte grele. Dacă arunca vreunul și nimerea pe cineva în cap, îl lăsa lat. Era imposibil să se miște de la sine.

– Nu. Ea coborî de pe scară și întinse mâna, șovăind o secundă. Nu azi, Necuratule! Dă-i drumul de aici!

Luând paharul, îl aranjă repede la locul lui și făcu la fel cu celelalte. Apoi, ieși din spatele barului, aproape terminându-și treaba. Slavă Domnului! Camera întunecată, fără ferestre, începea să o înspăimânte.

În drum spre ușă, ea văzu sub masa de biliard un șervețel mototolit și se îndreptă spre el, tremurând. I se părea sau în cameră era mult mai rece decât în restul casei? Probabil din cauză că nu existau ferestre prin care să pătrundă căldura soarelui. Sau era opera unei fantome.

Nu existau alte explicații.

Se bucura nespus că nu erau trepte prin apropiere.

Aplecându-se, înșfăcă șervețelul de pe podea.

– Hei, bună!

Vocea masculină o făcu pe Nikki să tresară. Se ridică brusc și se lovi cu capul de baza mesei de biliard. Căzu pe spate și ateriză în fund în timp ce își apăsă palma pe o parte a capului.

– Au!

Un chicot adânc o scoase din sărite. Ce naiba era amuzant, când ea mai avea puțin și făcea o comoție cerebrală? Sau la faptul că această casă încerca să o omoare?

– Sunt obișnuit ca femeile să sară pe mine, nu să pice late. Este ceva nou pentru mine, spuse vocea ciudat de cunoscută. Ești bine?

Mijind ochii din cauza durerii surde, ea văzu cum apare o mână în dreptul feței ei. Urmări cu privirea brațul, urcând peste cămașa albă cu mânecile suflecate până la cot.

– Bună? spuse el, fluturându-și degetele.

Privirea ei se îndreptă către chipul bărbatului în timp ce își coborî mâna dinspre capul care îi zvâcnea. „Oh, la naiba!“ Nu era de mirare că recunoscuse vocea.

Era vocea lui Parker Harrington.

Nu avea să accepte niciodată mâna aceea.

Prefera să ardă în iad decât să-l ia de mână.

Ce naiba căuta el aici? De obicei, tatăl ei avea grijă ca nici un vizitator să nu intre de capul lui în casă, și Parker știa prea bine acest lucru. Fusese în această casă de mii de ori în adolescența lui Nikki, fiind apropiat de frați, și ea bănuia că venea cu atât mai des acum, că Devlin se însura cu sora lui. Totuși, doar membrii familiei umblau prin aceste săli neînsoțiți. Dar, din moment ce tatăl ei nu era aici, normal că Parker profitase.

Refuzând să-l ia de mână, ea se ridică și ignoră durerea pe care o simțea într-o parte a capului.

– M-ai speriat.

– Îmi dau seama. Ochii lui de un albastru palid, la fel ca ai surorii lui, se ațintiră spre mâna lui întinsă. O coborî încet, cu o ușoară încruntătură pe chip. Recunosc că nu prea am făcut zgomot. Te-am văzut aici și, ei bine, am admirat priveliștea.

„Scârbos."

Parker nu doar că se purta exact așa cum își amintea ea, ca un dubios, dar chiar arăta la fel, doar că mai în vârstă. Părul de un blond-deschis era dat pe spate, lăsând la vedere chipul atrăgător, dar care păstra un aer viclean. Avea o anumită asprime în strângerea buzelor lui subțiri, care îi aminteau mereu de o pasăre de pradă. Era mai tânăr decât Sabrina, cam de vârsta lui Lucian.

– La naiba, nu te-am mai văzut de multă vreme, continuă el. Uită-te la tine! O măsură din priviri cu atâta nerușinare, încât trecu dincolo de limita respectabilului și păși în teritoriul lipsei de respect. Ce ai crescut! Foarte frumoasă te-ai făcut, Nikki.

„Cu atât mai scârbos."

Nikki făcu un pas în spate, apucând strâns în mână afurisitul de șervețel.

– Mă bucur să te văd, spuse ea pe un ton încordat. Sper că ești bine, dar trebuie să mă apuc de treabă.

Parker făcu un pas în lateral, plasându-se între ea și ușă. Nikki se simți cuprinsă de exasperare, dar și de un

licăr de panică. Mai fuseseră în această situație.

Era tot ce îi lipsea pentru a încheia prima săptămână aici. Odiosul și, din păcate, mai prietenosul frate Harrington.

– Când Sabrina mi-a menționat că acum lucrezi pentru familia de Vincent, aproape nu mi-a venit să cred. El zâmbi, dezvăluind dinți foarte drepți, de un alb imaculat. Dar iată-te!

Ea oftă apăsat.

– Da. Iată-mă! Și sunt foarte ocupată...

– Hai, Nikki! A trecut o eternitate de când nu ne-am mai văzut. El așeză o mână grea pe umărul ei. Să reînnodăm legăturile.

Buzele ei coborâră la colțuri în timp ce ea se trase înapoi ca să se îndepărteze de el.

– N-am înnodat niciodată legăturile, pentru a le putea reînnoda.

Parker scoase un hohot de râs.

– Nu este chiar adevărat.

Ea trase aer în piept, oarecum șocată să știe că el se gândea să pomenească despre lucrul la care sigur se gândea.

– Nu a fost o legătură. Ci tu...

– Eu ce? Încercând să fiu drăguț și prietenos, când tu ai fost mereu o scorpie cam înfumurată?

Sprâncenele lui Nikki aproape i se lipiră de linia părului.

– Eu am fost o scorpie cam înfumurată?

Își întâlnise, oare, sora? Se uitase recent în oglindă?

– Da. El încă zâmbea, dar ochii nu îi erau calzi. Erau exact ca ai surorii lui. Îmi aduc aminte că încercam să te cunosc mai bine când erai aici, așteptând ca menajera aia să plece.

– Menajera *aia* este mama mea, răspunse ea. Și nu cred că avem aceeași definiție pentru „a cunoaște pe cineva".

Sigur nu aveau. O încolțise o dată, pe vremea când ea avea 17 ani. Se întâmplase într-o după-amiază deosebit de caldă de iulie. Băieții erau acasă și primiseră vizita

unor prieteni. Ea se dusese în vestiar ca să se schimbe, căci se bălăcise în apa micuță, și Parker dăduse buzna în vreme ce Nikki nu avea pe ea decât un prosop. În loc să fugă imediat din vestiar, ca orice tip decent, el se apropiase, *mult* prea mult.

Și apoi...

Lui Nikki i se uscă gura.

Parker o băgase în sperieți, și, dacă nu ar fi venit Lucian să ia un prosop, Nikki știa că ar fi fost mai mult decât speriată. Desigur, Parker făcuse pe inocentul tot timpul. Că nu știuse că Nikki era acolo, și de ce nu să nu-l fi crezut Lucian? Nikki nu spusese nimic, chiar dacă își dorise nespus să zică adevărul.

Și Parker știa de ce nu o făcuse.

– Oh, sunt sigur că avem aceeași definiție. Îi blocă iar calea, dar, de data aceasta, făcu un pas înainte. La fel cum voiai să-l cunoști pe Gabe.

Spatele lui Nikki se lovi de masa de biliard.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Chiar? Parker râse în timp ce se aplecă, punând o mână lângă ea pe masa de biliard. Fiecare mușchi din corpul ei deveni rigid. Gabe făcuse cam același lucru luni în bucătărie, dar nu se putea compara cu situația de acum. Erai ca o pisică în călduri ori de câte ori apărea Gabe. Mă îndoiesc să se fi schimbat ceva în privința asta.

Ea întredeschise ușor gura. Și-ar fi dorit nespus să-i zică vreo două, dar se abținu. Ha! O mișcare demnă de o persoană matură, pentru care credea că merita o gogoașă mai târziu. Nu mai conta dacă ce spusese era adevărat sau nu. Să nege sau să se certe cu el n-ar însemna decât să prelungească discuția.

– Am treabă, Parker.

– Știu. Își mișcă șoldurile și așeză cealaltă mână pe masa de biliard. Ce faci mai târziu?

Acum, chiar rămase fără cuvinte.

– Tu vorbești serios?

– Tu ce crezi?

– Mă inviți să ies cu tine?

Parker coborî ușor bărbia și o obligă să se lase pe spate atât cât îi permitea coloana. Nici un fir din părul lui nu se mișcă. La fel ca la sora lui.

– Poți să treci pe la mine. Am un penthouse nou în Woodward. Cred că o să-ți placă.

Preț de câteva secunde, lui Nikki i se blocă mintea, apoi, ea râse din toată inima.

– Nu mă inviți la cină, ci *să trec* pe la penthouse-ul tău?

– Da. Zâmbetul de pe chipul lui începea să dispară. De ce te-aș invita la cină?

– Oh, Dumnezeule!

Ea râse din nou, șocată. Nu se putea să vorbească serios. Uau! Propunerea lui era atât de stupidă și de nebunească, că nici măcar nu se putea simți jignită.

Auzi cum se drege un glas.

– Am nimerit prost?

„Oh, Doamne."

Nikki închise gura în timp ce Parker miji ochii o fracțiune de secundă. Un tremur ciudat îl străbătu. Îndepărtându-se de masa de biliard – de ea –, el se întoarse.

– Hei, Gabe! Vorbi pe un ton relaxat. Nu știam că ești acasă. Altfel, veneam să te salut.

Privirea ei se ciocni cu a lui Gabe. Acesta se uita la ei de parcă mai avea puțin și îi dădea afară din casă pe unul din ei sau pe amândoi.

– Ce cauți aici, Parker?

Gabe încleștă atât de tare maxilarul, încât ar fi putut să spargă și granitul.

Parker zâmbi.

– Mă duceam să-l văd pe Devlin, dar apoi am zărit-o pe Nikki și a trebuit să o salut. La naiba, n-am mai văzut-o pe fata asta de patru ani! O nebunie.

Inspirând adânc pe nas, își încrucișă brațele.

– Tocmai pleca, spuse ea.

– Mă bucur să aud asta, răspunse Gabe.

Ea coborî privirea, și, da, picioarele lui goale i se vedea sub tivul blugilor.

Parker se uită peste umăr la ea.

– Nu uita de propunerea mea. Rămâne valabilă.

Nikki nu avu ocazia să-i spună că era la fel de dornică să-i vadă penthouse-ul pe cât era să înoate într-una dintre mlaștinile din apropiere. El trecea deja pe lângă Gabe.

Parker făcu un semn din cap spre fratele de Vincent.

– Ies singur.

Detectând o urmă de tensiune între ei, Nikki rămase tăcută. Se trezi singură cu Gabe pentru prima dată de când îi bandajase brațul.

Oare voia să-i ceară apă?

Un chicot îi gâdilă buzele, dar expresia de pe chipul lui Gabe în timp ce o studia din locul lui de lângă bar îi spuse că nu ar fi fost o reacție înțeleaptă.

Oh, Doamne!

Îndepărtându-se de masa de biliard, ea spuse:

– Trebuie să mă apuc de cină.

– Ce trebuie să faci este să stai departe de Parker Harrington.

Lui Nikki nu-i venea să creadă. Se opri și apoi se întoarse spre Gabe.

– N-aveam de gând să mă apropii de el.

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Mie nu mi s-a părut așa.

– Nu știu cum ți s-a părut ție, dar el a apărut aici când făceam curățenie. Nu l-am căutat eu.

– Mi s-a părut că vă reîmprieteneați.

Capul lui Nikki stătea să-i explodeze.

– Înseamnă că ai văzut greșit.

El nu păru să o creadă.

– Parker o să vrea dor un singur lucru de la tine, Nic. Și nu o să fie o relație.

– Nu, zău, spuse ea, apoi râse din nou, pentru că discuția era ridicolă din mai multe motive.

Dacă ar fi știut cum era Parker cu adevărat, nu ar fi sugerat nici în glumă așa ceva.

Dar poate că oricum nu i-ar păsa.

Gabe o privi lung, făcând un pas în față. Ea se ținu tare pe poziții.

– Și este de ajuns pentru tine? Să te folosească și să te arunce... pentru că oamenii ca Parker se văd doar cu oameni ca familia Harrington. Toți ceilalți sunt dispensabili pentru ei.

Trecură câteva secunde înainte ca ea să înțeleagă sensul cuvintelor lui, și, când îl înțelese, aproape explodă. Nu-i mai păsa că Gabe o ura, dar nu avea de gând să stea și să îl asculte ținându-i morală din cauza lui Parker Harrington.

– În primul rând, permite-mi să clarific un lucru: Nu mă interesează absolut deloc Parker. Și lasă-mă să-ți mai explic *o dată*, Gabe. Eram aici, îmi făceam treaba, și a apărut din senin. Nu-l suport. Crede-mă!

Expresia lui Gabe nu se îmblânzi.

– În al doilea rând, nu știu dacă îți dai seama sau nu, dar, când mă gândesc la „oameni ca familia Harrington", mă gândesc la familia de Vincent.

– Noi nu suntem deloc ca ei, mârâi el. Și știi al naibii de bine asta.

– Devlin se însoară cu cineva din familia Harrington, sublinie ea.

– Dev.

Ea ridică mâinile.

– E un de Vincent!

Gabe se apropie de ea și vorbi cu voce scăzută:

– Și știi că nu semăn deloc cu Dev.

– Asta nu are nimic de-a face cu tine sau cu Devlin. Frustrarea îi făcea pielea să se înfioare. Ce Dumnezeu? Permite-mi să revin la subiect. Nu mă interesează să am ceva de-a face cu Parker, dar dacă m-ar interesa, nu ar fi treaba ta, Gabe.

– Chiar așa?

Umbra unui zâmbet îi înflori pe buze.

– Da. Ea se uită urât la el. Dar, în ciuda a ceea ce crezi tu, nu obișnuiesc să sar pe tipi, așa că...

– Serios? răspunse el sec. Eu am experimentat altceva.

Nikki se trase brusc în spate, de parcă ar fi primit o palmă. Furia se transformă într-o senzație urâtă în adâncul ei, și simți cum i se strânge inima în piept. Se simți ca secerată de cuvintele lui Gabe.

– Crezi asta din cauza a... Ea trase aer în piept, îndepărtându-se de Gabe. Crezi asta din cauza a ceea ce am făcut când aveam 18 ani? Chiar crezi că sar pe tipi?

El nu răspunse, dar o umbră îi străbătu chipul. Păru să fie o expresie de regret, pentru o clipă, iar trăsăturile lui puternice se îmblânziră. Trebuia să fie nebună dacă avea impresia că lui îi părea sincer rău că zisese așa ceva.

Nikki clătină din cap și simți cum i se pune un nod în gât.

– Mi-am petrecut ultimii patru ani regretând noaptea aceea, crezând că am ajuns la capătul uriașului butoi cu regrete, dar m-am înșelat. Pentru că n-am regretat niciodată mai mult decât acum.

Umbra reveni pe chipul lui.

– Nic...

– Înțeleg. Crezi ce e cel mai rău despre mine. Înțeleg asta, dar aveam 18 ani și am făcut o greșeală pentru care am plătit mai scump decât ai putea să-ți închipui tu vreodată. Nu mai sunt aceeași fată. Vocea ei tremură. Dar tu nu știi asta. Nu mă cunoști deloc.

CAPITOLUL 8

Oricât ar fi fost de stânjenitor, Nikki se duse acasă în acea noapte și plânse de parcă ar fi fost fix fata care susținuse în fața lui Gabe că nu mai era și se simți enervată la culme. De ce presupunerea lui mai mult decât greșită durea atât de tare?

Răspunsul, singurul răspuns, o îngrozi.

Trebuia să însemne că unei părți stupide din adâncul ei încă îi păsa de ceea ce gândea și simțea el – îi păsa mai mult decât ar fi trebuit. Iar acesta era un lucru inacceptabil.

Nikki trecuse peste el – peste pasiunea ei prostească. Continuă să-și repete asta în gând peste weekend și când ajunse la reședința de Vincent, lunea următoare. Și, când gânduri cu Gabe i se strecurau nedorite în minte, ea se aduna și se concentra pe lucruri mai importante.

Cum, ar fi... ce naiba avea să facă după?

Deși avea o părere bună despre slujba părinților ei, nu era ce își dorea de la viață. Duminică, în timp ce plimbase toți bieții cățeluși de la adăpost, revăzuse până în cele mai mici detalii toate opțiunile pe care le avea. Cum nu se hotărâse dacă să-și continue studiile pentru a obține un masterat ori un doctorat în asistență socială sau să se apuce direct de muncă, știa un singur lucru. Orice s-ar fi întâmplat, voia să fie aproape de casă.

Sperietura pe care o trăsese cu mama îi arătase că timpul de care mai dispunea cu părinții ei se scurgea. Oricât de mult detesta să recunoască asta, chiar dacă

mama ei se simțea mai bine – și *avea* să se simtă mai bine –, anii nu mai păreau nesfârșiți, ca pe vremuri.

Așa că Nikki trebuia să rămână prin zonă, indiferent de situație.

Oricum ar fi fost, trebuia să găsească un loc ieftin și sigur unde să trăiască. Puținii bani economisiți de la slujba part-time la librăria din campus nu o puteau susține multă vreme, dar primea un salariu de la familia de Vincent, ceea ce o făcea să se simtă ciudat. Părinții ei refuzau să o lase să le dea lor tot ce câștiga. Știa că aveau nevoie de bani, așa că, după o mulțime de discuții interminabile, hotărâseră să păstreze jumătate pentru ea și să le ofere lor restul.

Și părea corect așa, pentru că nu se pricepea nici pe departe la fel de bine la gestionarea casei de Vincent ca mama ei.

Lucru pe care era sigură că Devlin îl gândea de fiecare dată când o vedea.

Primul pas pe care trebuia să-l facă era să-și găsească o casă. Apoi, avea să decidă ce să facă în privința carierei și poate avea să găsească pe cineva care să-i... distragă atenția. Nu îi ieșise prea bine la facultate, dar nu hotărâse să se implice cu adevărat într-o relație.

Ieșise cu Calvin mare parte din primul și ultimul an. Chiar îl adusese acasă la un moment dat, ca să-i cunoască părinții. El era băiat foarte bun, dar ea nu... da, nu fusese cu adevărat implicată în relație, și el o simțise. Calvin decisese, în cele din urmă, să renunțe.

Gata cu toate aiurelile astea.

Avea de gând să se ducă la o întâlnire – nu, la *întâlnire* –, și nu avea să stea să compare ce obișnuia să simtă față de Gabe și ce simțise pentru fiecare bărbat cu care se întâlnise după aceea.

Gata.

Să se concentreze pe viața ei și pe ce să facă cu ea o ajută să nu pice în hăul care se numea Gabe. Operațiunea „Evită-l cu orice preț" – pe scurt, ECOP – dădea roade.

Mai ales pentru că nu mai venise la cină de joi și, de fiecare dată când îl vedea pe holuri sau îi auzea vocea,

activa modul de acțiune ninja și o zbughea în orice cameră îi era la îndemână.

De câteva ori nu avusese succesul scontat.

Acum, părea să fie iar una dintre acele situații, pentru că îl auzi vorbind la telefon chiar când termina de schimbat prosoapele în saună.

Da.

Aveau o saună.

Îndreptându-se iute spre ușa deschisă, își dori să o fi încuiat în spatele ei. Aruncă o privire peste umăr. Putea să se ascundă în saună? Bine, era o idee exagerată. Se simțea ca în adolescență, paralizată în piscină în costumul de baie urât dintr-o piesă, prea stânjenită ca măcar să se mai miște.

Ce anume din această casă o făcea să simtă de parcă ar fi făcut un salt uriaș înapoi când venea vorba despre dezvoltarea ei personală?

– Da, o să finalizez rama până la începutul weekendului viitor, spunea el, și urmă o pauză în care Nikki se gândi serios să deschidă prima fereastră și să se furișeze afară.

Gabe râse.

Nikki simți că nu mai are aer. *Râsul lui.* Trecuse atât de mult de când nu mai auzise acel sunet. Era adânc și molipsitor și o făcea să surâdă. O făcea să se gândească la după-amiezile leneșe de vară când se apuca să facă un lucru prostesc doar pentru a-l auzi râzând.

Nikki nu mai auzise acel râs de ani de zile.

– Taxa de transport o să fie cea mai mică problemă.

El se apropia tot mai mult.

– La naiba, mormăi ea, dându-și seama că el urma să o vadă dacă intra.

O secundă mai târziu, Gabe se afla în prag, iar inima ei se opri în piept și apoi își reluă bătăile, zbătându-se mult prea repede.

Gabe nu purta cămașă.

„Cod roșu! Cod roșu!“

Creierul ei urlă disperat în timp ce ochii lacomi și avizi îi studiară fiecare petic dezgolit de piele. Nu era ca și cum

nu l-ar mai fi văzut până acum fără cămașă. Îl văzuse de sute de ori astfel și îl văzuse și complet dezbrăcat. Nu era ceva nou, dar trecuse multă vreme, și amintirile ei îl nedreptățeau.

Nikki nu ar fi trebuit să se uite, dar îi era imposibil să se abțină. Pantalonii de nailon pe care îi purta atârnau indecent de jos, scoțând în evidență liniile splendide de pe o parte și alta a șoldurilor. Avea un abdomen perfect. Ea știa că avea pătrățele perfect definite, pentru că Gabe se antrena cu religiozitate. O dâră subțire de păr i se desena dinspre buric, în partea de jos a abdomenului, și dispărea sub betelia pantalonilor. Își simți inima tresăltând în piept când se chinui să ridice privirea spre pielea fină a pectoralilor și spre lățimea impresionantă a umerilor lui. Căști atârnau de un fir în jurul gâtului lui. Avea părul strâns la spate într-un coc micuț, care ei i se părea ciudat și ridicol de atrăgător.

Trecuseră doar câteva secunde de când Gabe intrase în sala de antrenament, însă ea știu exact momentul când el își dădu seama că ea era acolo, încremenită lângă raftul de prosoape.

Privirea lui o întâlni pe a ei, și zâmbetul larg dispăru de pe chipul lui.

– Hei, trebuie să închid.

Nu păru să aștepte un răspuns, pentru că, o secundă mai târziu, coborî telefonul. Inima lui Nikki i se oprise undeva în gât.

Trecuse aproape o săptămână de când vorbiseră ultima dată.

– Ce faci aici? întrebă el.

– Am adus prosoape curate.

– Mie îmi pare că ai rămas țintuită locului, înmărmurită ca o statuie.

Nu-și dădea seama dacă o tachina sau nu, dar nu mai conta. În cele din urmă, mușchii ei se dezmorțiră, și își puse picioarele în mișcare. O zbughi iute pe cel mai scurt drum care punea un spațiu cât mai mare cu putință între ei. Ceea ce însemnă că începu să meargă pe una dintre cele patru benzi de alergare. Nu conta cât de stupid părea

gestul ei. Nu când se simțea urmărită de privirea lui intensă.

– Știi, există o podea pe care poți călca, comentă el.

– Știu. Ea încuviință din cap și își aranjă o șuviță în spatele urechii, simțindu-se cumplit de stingherită. Îmi place să merg pe benzile de alergare.

– Aha.

Obrajii ei începură să se aprindă când coborî de pe banda de alergare. Doar câțiva metri o mai despărțeau de libertate. „Continuă să mergi. Continuă..."

– Nic.

Ea se opri. Parcă nu avea pic de control asupra propriului trup.

Tăcere.

Mușcându-și buza și spunându-și că probabil avea să regrete, ea se întoarse încet.

Cumva, și habar nu avea cum, el venise mai aproape de ea. O studie cu o privire îngrijorată. Oare avea să o întrebe cum îi era brațul? Trecu o clipă, și el spuse:

– Nu mi-ai făcut curat în apartament săptămâna trecută.

Oh.

Nu se așteptase la o asemenea remarcă.

– Da, m-am gândit că nu vrei să fac asta.

El înclină capul aproape imperceptibil.

– Asta e treaba ta, nu-i așa? Răceala din tonul lui l-ar fi impresionat și pe Devlin. De ce n-aș vrea să o faci?

„Asta e treaba ta."

O durere ascuțită îi străpunse pieptul. Nu înțelegea de ce o răneau atât de tare cuvintele lui. Poate pentru că știa al naibii de bine că nu ar fi vorbit niciodată pe un asemenea ton cu mama sau cu tatăl ei. Și poate pentru că era o amintire dureroasă a ce însemna ea pentru el acum.

Un simplu om care lucra pentru familia lui.

Senzație neplăcută de mai devreme se transformă într-un nod greu în gâtul ei, dar Nikki își împinse bărbia în față. O terminase cu plânsul din cauza lui Gabe.

– M-am gândit că nu ți-ar plăcea să intru în camera ta, spuse ea și se strădui să vorbească pe un ton calm. Dar

pot să fac ordine în după-amiaza asta, dacă vrei.

O scânteie se aprinse în ochii lui și un mușchi îi zvâcni în maxilar.

– Nu vreau să faci ordine azi.

– Atunci, pot să fac mâine.

– Nici mâine nu e OK.

Sprâncenele ei se arcuiră în sus.

– Cum mâine este vineri, nu sunt sigură când aș mai putea face asta. Săptămâna viitoare...

– Ai fi putut să faci curat săptămâna trecută, după cum și ești plătită să faci.

Ea își încrucișă brațele la piept, de parcă ar fi putut să aline astfel durerea provocată de cuvintele lui.

– Îmi pare rău! Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare pentru a-i spune ce îi spuse în continuare: Ai dreptate. Ar fi trebuit să fac asta săptămâna trecută, dar o pot face azi sau mâine. Dacă nu, săptămâna viitoare.

Trăsăturile lui se încordară și căpătară un aer de frustrare, dar Nikki nu pricepea ce motive avea pentru a fi frustrat în acest moment. Era un om foarte dificil.

– Sugestiile tale nu sunt acceptabile.

Enervarea se dezlănțui înăuntrul ei și înlocui durerea. Limba i se descătușă.

– Atunci, ce-ai zice să-ți faci singur curat?

Uimirea îl făcu să întredeschidă buzele.

– Adică, *ești* bărbat în toată firea, mai mult decât capabil să-ți schimbi singur așternuturile și să faci puține ordine, se răsti ea și desfăcu brațele. Nu sunt *mama* ta.

– Ei, nu zău! răspunse el. Dar mulțumesc că mi-ai lămurit această ultimă parte.

– Nu știu ce vrei să spun sau să fac. Ori fac eu curat când ți-am spus că pot face asta, ori te ocupi singur.

El strânse ușor din buze.

– Nu-mi vine să cred că vorbești așa cu mine.

Nikki se săturase să-și țină gura și izbucni ca lava unui vulcan în plină erupție.

– Nu-mi vine să cred că ești așa un măgar.

El scoase un râset surprins, și Nikki nu reuși să-și dea seama dacă era de bine sau de rău. Nici nu-i mai păsa acum, pentru că era enervată la culme.

– Poate că lucrez aici deocamdată, dar nu uita că nu sunt servitoarea ta, nu sunt la cheremul tău.

– De fapt, ești la cheremul nostru. Gabe zâmbi afectat. Pentru asta ești plătită cu bani adevărați.

Avea dreptate, dar el nu înțelegea. Nici pe departe.

– Ce ți s-a întâmplat? Întrebarea pur și simplu izbucni de undeva dinăuntrul ei. Tu n-ai fost niciodată așa. Devlin? Da. Dar tu? Nu. Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

– *Tu.*

Răspunsul lui avu forța unei lovituri. Ea se dădu un pas în spate, în timp ce privirea ei o întâlni pe a lui. Închise gura pentru că nodul din gât căpătase dimensiuni apocaliptice și habar nu avea dacă urma să înceapă să-l înjure sau să plângă.

Nikki făcu singurul lucru inteligent pe care îl putea face.

Răsucindu-se pe călcâie, ieși valvârtej și avu impresia că îl aude înjurând. Și apoi, tresări pentru că i se păru că îl aude aruncând cu ceva – ceva care se sparse de perete.

Și o parte plină de ranchiună dinăuntrul ei chiar speră să fi fost telefonul lui.

CAPITOLUL 9

O umbră apăru brusc peste masa de lucru a lui Gabe și îi opri mâinile în aer. Gabe ridică privirea de la cadrul pe care îl șlefuia. În ciuda zilei cumplite pe care o avea, zâmbi când îl zări pe Lucian.

Și nu era singur.

Era însoțit de Troy LeMere, și nu veniseră chiar cu mâna goală.

Lucian puse o sticlă deschisă de bere pe bancă, în timp ce Gabe își scoase căștile și opri aplicația de muzică de pe telefon.

– M-am gândit eu că te găsim aici.

Cu un zâmbet larg, Gabe se ridică, apoi îl strânse pe fratele lui mai mic cu un braț și îl bătu ușor pe spate. Afurisitul fusese plecat vreo trei săptămâni.

– Mă bucur că te-ai întors acasă! Se răsuci spre Troy și îi aplică același tratament. Se știau de multă vreme, prietenia lor legându-se pe terenurile de baschet. Și ce am făcut ca să merit o asemenea onoare?

Troy zâmbi în timp ce își trecu o mână peste capul ras.

– E seara băieților, nu?

Gabe arcui o sprânceană, ridicându-și berea.

– Seara băieților, și o petreceți la atelierul meu din cartierul industrial?

Detectivul de culoare dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– După căsătorie, cam așa se desfășoară serile cu băieții.

– Adevărat, murmură Lucian și luă o gură de bere.

– Poftim? Gabe râse, sprijinindu-se de bancă. Tu nu ești însurat.

– Încă, interveni Troy, așezându-se pe unul dintre scaune. Pun pariu că o să se însoare până la sfârșitul anului.

Lucian nu spuse nimic, iar Gabe clătină din cap. Ultimul om pe care s-ar fi așteptat să-l vadă așezându-se la casa lui era tocmai fratele său mai mic, dar iată-l acum – îi mânca din palmă Juliei și nici măcar nu-i păsa.

– Unde este fata ta drăguță? Gabe îi trimise un zâmbet îndrăzneț și bău o gură. Mi-e dor de ea.

Ochii lui Lucian se făcură mici.

– N-are de să-ți fie dor de ea.

El chicoti, plăcându-i la culme să-l provoace pe fratele lui când venea vorba despre Julia.

– Vorbind serios acum, unde este? Tu ești aici, și, de obicei, este și ea unde ești tu.

– Era obosită după ce am călătorit toată ziua. Momentan, stă ghemuită în patul meu și mă așteaptă. Aruncă o privire spre cadrul de dulap la care lucra Gabe. Tu ce naiba cauți aici într-o seară de sâmbătă?

Gabe ridică din umeri, gândindu-se că trebuia să fie frumos să ai pe cineva, cum aveau Lucian și Troy. Cineva la care să fii nerăbdător să te întorci acasă și cu care să îți dorești să-ți închei și să-ți începi ziua. I se întâmplase asta cu Emma. Dar aruncase totul pe fereastră cu ajutorul familiei lui.

Își alungă din minte gândurile legate de Emma.

– Trebuie să termin o comandă.

– Aha. Troy își ridică picioarele lungi pe bancă. Am auzit că n-ai rămas la Baton Rouge decât vreo câteva zile. Ce s-a schimbat?

Strânse mai tare sticla de bere în mână. Amândoi știau de ce se dusese la Baton Rouge.

– A trebuit să le dau puțin spațiu. Așa e cel mai bine.

Lucian rămase tăcut o clipă.

– Trebuie să fie greu.

– Este. Bău jumătate din sticlă după ce admise cu voce tare. Nici n-ai idee.

– N-am, fu de acord fratele lui. Știi că Dev o să-și dorească să intervină.

– Fratele tău nu știe când să se oprească.

Troy desprinse eticheta de pe sticla lui.

Gabe pufni.

– Dacă nici noi nu știm... El își încrucișă gleznele. Nu-mi pasă care este părerea lui Dev în privința asta. I-am spus să nu-și bage nasul, și, dacă știe ce este bine pentru el, așa o să facă. Nu este viața lui.

– Dev o să stea pe margine, spuse Lucian. Dar nu pentru multă vreme. Știi ce o să facă.

Lăsând sticla deoparte, Gabe își încrucișă brațele. Știa perfect de ce era în stare Dev. La fel și Lucian, iar Gabe știa că Troy avea bănuielile lui, mai ales în privința a ce se întâmplase cu Daniel, vărul lor cel nemernic – bănuieli pe care Troy nu le rostea pentru că, odată rostite, ar fi nevoit să acționeze în consecință. Troy era ca un frate pentru ei, dar era polițist și, pe deasupra, unul care își lua slujba în serios.

Gabe spera doar că dăruirea lui Troy față de meseria sa nu avea să se interpună între ei.

– Deci...

Lucian spuse cuvântul în timp ce își trecu o mână prin părul blond. Dacă nu ar fi avut ochii familiei de Vincent, lumea nici n-ar fi zis că erau frați. Faptul că Lucian și sora lui geamănă arătau atât de diferiți de Gabe și Dev ridicase mereu un semn de întrebare pentru ei. Doar că, după cum se dovedise, el și Dev se înșelaseră. Toată familia se înșelase. Numai Lucian și Madeline erau copiii lui Lawrence. Gabe și Dev nu știau cine era tatăl lor.

– Am mai aflat ceva cât am vorbit cu Dev, spuse Lucian. Am auzit că s-a întors iubirea ta de mult pierdută.

Totul în Gabe încremeni.

Totul.

– La naiba cu Dev! Gabe își depărtă gleznele și se așeză mai bine pe scaun. Nu spune asta!

Confuzia se citi pe chipul lui Troy.

– Iubirea ta de mult pierdută?

Lucian schiță un zâmbet malițios.

– Da.

– Îmi doresc să știu despre cine este vorba? întrebă Troy și coborî berea.

Lucian chicoti când întâlni privirea întunecată a lui Gabe, apoi se întoarse către Troy.

– Îți amintești de Nikki? Fiica lui Livie și a lui Richard?

Prietenul lor făcu ochii mari.

– Da. Este la facultate. În Alabama, nu?

– Nu mai este. Lucian se îndepărtă de bancă. O înlocuiește, pentru o vreme, pe mama ei.

– O să mai întreb o dată, spuse Troy. Vreau să știu de ce o numești iubirea de mult pierdută a lui Gabe? Serios?

Fără nici o mustrare de conștiință, Lucian râse din nou.

– Când era mai mică, îi picase cu tronc Gabe. Se ținea scai după el prin casă și a reușit cumva să-l convingă să o învețe să înoate.

Nic nu îl convinsese pe Gabe să o învețe să înoate. Se oferise el ca un prost după ce ea aproape se înecase în piscină.

– Ține-ți gura, Lucian!

Lucian nu îl ascultă, pentru că de ce să fi făcut una ca asta?

– Gabe nu poate să se abțină. Femeile fac o obsesie pentru el. Cred că de la păr i se trage.

El întinse mâna spre capul lui Gabe.

Gabe se feri.

– Femeile? La plural? întrebă Troy.

Lucian încuviință din cap.

– Da, nu știi despre Sabrina?

– Logodnica lui Dev?

Gabe mai avea un pic și chiar îl pocnea pe Lucian.

– Da. În persoană. Știai că Sabrina l-a cunoscut pe Gabe când era la facultate? Pe el l-a cunoscut primul. Ochii lui Lucian sclipeau de amuzament. De atunci, umblă după Gabe de parcă ar fi ultimul bărbat de pe pământ.

Troy rămase cu gura căscată.

– Dar nu este ultimul. Nu este nici măcar ultimul din familia de Vincent.

– Puteți să nu mai vorbiți despre mine? mormăi Gabe.

Îl ignorară complet.

– Păi, omul ăsta nu a vrut să aibă nimic de-a face cu ea, și, pe bună dreptate, pentru că femeia aia este o jigodie. Nu-mi place să folosesc cuvântul ăsta, dar este adevărat. În orice caz, a sărit pe următorul cel mai bun bărbat. Dev.

– Am rămas mască, mormăi Troy, clătinând din cap. Dev știe?

Lucian ridică din umeri.

– Nu-mi dau seama cum ar putea să nu. Dar să nu crezi că-i pasă.

– Dev nu știe că a umblat după mine toată facultatea. E enervantă, dar e inofensivă, spuse Gabe și buzele i se strâmbară de dezgust. Și, sincer, aș prefera să uit de toate astea. Sabrina se mărită cu Dev. Să-l ajute bunul Dumnezeu, dar ea nu este problema mea.

– Numai că umblă după tine de fiecare dată când ești pe acasă, sublinie Lucian cu o urmă de viclenie.

Da, și acesta era un alt motiv pentru care găsirea unui apartament în Baton Rouge se afla în fruntea listei lui de priorități. Nu avea de gând să locuiască în aceeași casă cu Sabrina. Nici în ruptul capului.

– Bine. Troy își arcui o sprânceană. Deci, revenind... Care este treaba cu Nikki?

Lucian părea la fel de fericit ca un purcel care se bălăcește în noroi.

– Nu era o problemă când Nikki era mai mică. Nu? Dar Nikki a început să crească, și, ei bine, mi-am făcut un scop în viață să-i reamintesc lui Gabe că poate nu părea la vremea aceea, dar era doar o adolescentă.

Privirea lui o întâlni pe a fratelui său. Lucian arcui o sprânceană, și enervarea izbucni în adâncul lui Gabe. Oamenii care nu îl cunoșteau pe Lucian nu-l apreciau la adevărata lui valoare. *Nimic* nu-i scăpa fratelui mai mic din familia de Vincent.

Troy miji ochii spre Gabe.

– Ai nevoie să ți se readucă aminte ce și cum?

– La naiba, nu! răspunse el. În ciuda celor întâmplate înainte ca Nic să plece la facultate, nu avea nevoie să i se reamintească vârsta ei. Oricât de frumoasă ar fi devenit pe atunci, fusese fructul interzis pentru el. Și nu mai spune că este adolescentă. Doamne! Are 22 de ani acum.

Slavă Cerului!

– Ei bine, m-am liniștit acum, că aud asta. Poate că o fi 17 ani vârsta la care cineva își poate da consimțământul pentru a se evita orice acuzație legală, dar legea asta nu o să-l salveze de un glonț în ceafă, zise Troy și luă o gură din berea lui.

– La naiba, frate! Ești polițist, spuse Lucian cu un râset.

El ridică un umăr.

– Chiar că la naiba. O fi Richard calm și toate cele, dar m-am uitat în ochii lui. N-ar șovăi o clipă înainte de a-l ucide pe un nenorocit care se ia de fiica lui.

Da, nici măcar o clipă.

Pentru Richard nu ar fi contat că Nic avea 18 ani. La naiba, nu ar conta nici acum. Gabe se întoarse și ridică berea. De ce naiba se gândea la un *acum?*

Poate pentru că, în toate cele trei dăți când se masturbase săptămâna asta, chipul ei plutise în mintea lui.

Dar exista un *acum*.

Lucian zâmbi în timp ce îl studie pe Gabe.

– Ei bine, o avea 22 de ani acum, dar pentru mine o să fie mereu „micuța Nikki".

– Doamne, mormăi Gabe, masându-și pieptul. Trecu o clipă. L-am găsit pe Parker dându-i târcoale săptămâna trecută.

– Să-l ia naiba pe Parker! mormăi Troy.

Gabe încuviință din cap, în timp ce vinovăția i se agită în vintre. Avea tăria necesară să admită că se purtase greșit cu Nic în legătură cu Parker. Fusese luat prin surprindere când o văzuse cu el – nemernicul aproape invadându-i spațiul personal și ea râzând. Fusese

complet destabilizat de reacția ce îl încercase când îi văzuse împreună.

Își dorise să-i frângă gâtul lui Parker.

Și nu avea dreptul să simtă așa ceva sau să-i spună ceva lui Nic despre asta. Ea avusese dreptate când i-o zisese verde în față, iar el mai avea și tăria necesară pentru a ști că îi datora scuze pentru ieșirea lui... și pentru felul în care îi vorbise joi în sala de antrenament.

„Ce ți s-a întâmplat?" îl întrebase ea, și ce răspunsese el? „Tu."

Doamne, fusese un nemernic, și el nu era așa. Nu era genul. Sau, cel puțin, nu fusese, dar părea că devenea. Nu era foarte împăcat cu ideea. Dar știa foarte bine un lucru. Ceea ce se întâmplase între ei cu patru ani în urmă nu era o scuză. După cum nu era o scuză nici cât de mult îl afectase povestea cu Emma. Astea nu scuzau modul cum îi vorbea.

Modul cum o făcea să se simtă.

– Ce căuta Parker la noi? întrebă Lucian, și zâmbetul îi dispăru de pe buze.

– Aparent, venise să-l viziteze pe Dev. Gabe își termină berea și aruncă sticla într-un coș de gunoi aflat undeva în apropiere. Richard nu era în casă, așa că Parker umbla de capul lui de colo-colo.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Lucian.

– Și ce făcea cu Nikki?

Gabe ridică un umăr.

– Vorbeau.

– Parker nu s-ar fi dus să o vadă pe Nikki doar ca să vorbească, sublinie Troy, și, la naiba, Gabe știa prea bine că era adevărat.

Lucian rămase tăcut cât timp fixă cu privirea unul dintre scaunele ornamentate pe care le terminase Gabe, dar care trebuia pictat.

– Da, murmură el.

Gabe se încruntă, simțind că era vorba despre mai mult.

– Ce?

Se scurse un moment.

– Nu știu. Lucian își aruncă sticla goală. Probabil nimic, dar s-a întâmplat la un moment dat o chestie. Tocmai mi-am amintit. La naiba!

– Detalii? ceru Gabe și se întoarse către fratele lui.

– Cred că Nikki avea în jur de 17 ani? Era în vestiar. Nu știam că era acolo. Inițial. Se opri. Oricum, intrasem să iau un prosop.

Gabe încremeni.

– Am intrat, și Parker era acolo cu Nikki. Ea era doar într-un prosop...

– Ce naiba? răbufni Gabe.

Cum naiba de era prima dată când auzea despre asta?

– Da. Lucian își trecu o mână prin păr și o lăsă să alunece. Mi-a spus că tocmai venise și el, cu câteva secunde înaintea mea, și era posibil. Eu mă dusesem în casă ca să mă schimb și mă pregăteam să ies la piscină. Nikki nu mi-a spus nimic. Părea stânjenită, dar...

– Dar ce?

Troy se aplecă în față și se propti cu ambele picioare în podea.

– Dar mi-a dat de gândit. Lucian încleștă maxilarul. După, când l-am întrebat ce căutase acolo, mi-a jurat că nu rămăsese în încăpere decât câteva secunde. I-am spus să stea departe de ea. Nu cred să se fi întâmplat ceva. Adică, simt că Nikki ar fi spus, dar eu... da, îmi doresc să fi făcut mai mult.

– Să-l bați de să-l lași lat? întrebă Troy. Pentru că mi-e greu să cred că a stat doar câteva secunde. La naiba! Intri peste o fată învelită doar într-un prosop și n-ar trebui să fii acolo, nu? Ar trebuie să-ți iei tălpășița numaidecât.

Gabe abia dacă mai auzea ce spuneau. Nu știuse despre acest episod. Se întâmplase ceva în vestiar? Și își aminti cum reacționase Nikki mai devreme când o acuzase că sărise pe Parker. Era imposibil să nu observi șocul, dezgustul și... și încă ceva ce văzuse în ochii ei.

„La naiba!“

Troy nu mai rămase mult, dorindu-și să se întoarcă la soția lui, iar Gabe se gândi că nici Lucian nu avea să mai

rămână, din moment ce părea că nu stătea niciodată mai multe de câteva ore departe de Julia.

Dar Lucian nu plecă. Se așezase în locul lui Troy, ridicându-și picioarele pe banca de lucru de care se sprijinea Gabe.

– Ce mai faci? întrebă el. Nu prea am avut ocazia să vorbim după... toate câte s-au întâmplat.

Gabe afișă un zâmbet afectat.

– Probabil a fost mai bine, dată fiind situația.

– Numai că au continuat să se întâmple diverse lucruri, răspunse Lucian și începu să bâțâie din picioare. Povestea cu Emma...

– Nu vreau să vorbesc despre Emma, îl întrerupse el.

– Poate ar trebui, spuse încet fratele lui.

Încleștându-și maxilarul, el apucă dalta cu care lucrase până mai înainte și o duse spre masă. De fiecare dată când vorbea despre Emma... la naiba, când se gândea la Emma, ajungea în același punct.

Își bea greutatea în coniac.

Nu voia să-și petreacă noaptea așa.

– Știu că nu este un subiect de discuție dorit, dar trebuie să scoți din tine amărăciunea asta. El se opri. Sau o să ajungi ca Dev.

Gabe pufni în timp ce aruncă dalta pe masă. În unele zile, chiar își dorea să fie mai mult ca Dev, căruia avea sensibilitatea unui șarpe cu clopoței cu capul tăiat.

– Știu că se întâmplă ceva. Altfel, n-ai pierde vremea pe aici într-o sâmbătă seara, continuă Lucian. Ai fi la Red Stallion, găsindu-ți o femeie cu care să-ți petreci noaptea. Poate două.

Gabe se întoarse spre fratele lui.

– O faci pe terapeutul în seara asta?

Lucian schiță un zâmbet larg.

– Ce se întâmplă? Nu te poți ascunde de mine! De Dev, poate. Dar de mine, nu.

Era adevărat. Existau puține secrete între el și Lucian. Reveni la scaunul pe care se așezase mai devreme și se trânti pe el, trecându-și mâinile peste față. Trebuia să-și țină gura. Era cel mai bine așa, dar își cunoștea fratele.

Ar fi ajuns să-l bată la cap până când îi spunea ce se întâmplă.

Răsuflă apăsat, lăsându-și mâinile să atârne între genunchi.

– Are legătură cu Nic.

O expresie de uimire apăru pe chipul lui Lucian.

– Da?

– S-a întâmplat ceva între noi.

Privirea lui Lucian deveni mai pătrunzătoare. Trecu o fracțiune de secundă.

– Ce s-a întâmplat între voi? O pauză încordată. Și când?

Lăsându-și capul pe spate, Gabe își destinse spatele.

– La naiba! Nici nu-mi vine să cred că vorbesc despre asta.

– Orice ar fi, ai face bine să-mi spui odată, pentru că mintea mea o ia prin tot felul de locuri dubioase.

El coborî bărbia în piept.

– Probabil o ia pe unde trebuie.

Ochii lui Lucian se măriră ușor, și fratele lui murmură:

– La naiba!

Împreunându-și degetele, Gabe făcu ceva ce nu credea că avea să facă vreodată: îi povesti cuiva despre acea noapte.

– Chiar înainte ca Nic să plece la facultate, ea a venit acasă. Părinții ei plecaseră deja, și habar n-am unde erați tu și Dev, dar nici voi nu erați aici. Eu băusem. Mult în noaptea aceea. Eram beat, dar sincer? Oricum aș fi lăsat-o să intre. Nu era prima dată când venea în apartamentul meu. Dar a fost diferit. Era noapte.

Lucian aproape înmărmuri.

– Am lăsat-o să intre, și nu știu cum s-a întâmplat, spuse el, închizând ochii. Fusese o greșeală, pentru că frânturi din acea noapte îi reveniră în minte. El tachinând-o, așa cum făcea de obicei. Ea spunându-i că avea să îi fie dor de el odată ce pleca la facultate. La un moment dat, începuse să plângă că nu avea să îl mai vadă, iar el o luase în brațe. Cumva, și nici măcar nu-și

dădea seama cum, ea ajunsese în poala lui... apoi sub el. Dar s-a întâmplat.

– Îmi închipui că vrei să spui că v-ați îmbrățișat?

Gabe scoase un râset scurt, dar fără nici o urmă de umor.

– Am făcut sex.

Singura dată când Gabe își mai văzuse fratele șocat fusese când aflaseră adevărul despre mama și tatăl lor. Era a doua oară când îl vedea pe Lucian mut de uimire.

Lucian își retrase picioarele de pe bancă și le coborî cu o bufnitură. Întredeschise gura, dar nu spuse nimic.

Gabe avea nevoie să meargă mai departe cu povestea.

– Când m-am trezit, câteva ore mai târziu, și am găsit-o în patul meu, la început, n-am înțeles ce se întâmpla... Se opri și înghiți în sec. Mi-am vărsat nervii pe ea. Nic a plecat grăbită, și ne-am revăzut abia când a apărut acum aici.

– La naiba! exclamă Lucian.

– Da. Cam asta ar fi povestea.

Lucian se uită lung la el.

– De fapt, am rămas fără cuvinte. Nu mi se întâmplă niciodată asta.

– Nu mă faci să mă simt mai bine.

– Nici nu încerc să te fac să te simți mai bine. Lucian clătină din cap. Avea 18 ani când a plecat la facultate, nu?

– Da. Dar asta nu face nici o...

– Aiurea! Asta face o diferență. Nu una uriașă, dar face o diferență. Își încleștă maxilarul. Erai beat?

– Nici nu mai știam cum mă cheamă. Nic se jură că nu și-a dat seama de cât eram de beat, și eu... o cred.

Fratele lui clipi încet.

– Cam cât de beat erai, de ai ajuns să faci sex cu fiica de 18 ani a lui Livie și Richard?

– Atât de beat încât să nu-mi mai pese, răspunse el sincer, și, la naiba, simți că i se ridică o povară de pe umeri când o spuse cu voce tare. Nu se implicase fără voia lui. Sincer? Își dorise să o facă. Atât de beat, adăugă.

– La naiba, omule! Lucian se lăsă pe spate. Și ați vorbit despre asta?

– Săptămâna trecută când am văzut-o. Eram supărat. Nu mi-a dat niciodată șansa de a vorbi cu ea despre asta până acum. Și am încercat. Am sunat-o. I-am scris după ce a plecat, ca să mă asigur că era bine...

– La naiba! A fost bine?

– *Da,* răspunse el cu inima grea. Timp de patru ani, nu am priceput ce Dumnezeu o fi fost în capul ei. La naiba! Chiar și acum, când mă gândesc la asta, mă enervez, pentru că a plecat pur și simplu și m-a ignorat, iar eu habar nu aveam dacă... El trase aer în piept. Știu că, în toți anii ăștia, ea nu a fost conștientă de cât eram de beat, iar eu m-am străduit din răsputeri să uit că s-a întâmplat, recunoscător că tatăl ei nu a aflat și nu m-a împușcat.

Lucian chicoti la auzul cuvintelor lui, pentru că știa că ăsta era adevărul.

– Totuși, eu nu mi-aș fi făcut griji în privința asta. El te iubește. Mama ei ți-ar trage un glonț în cap.

Un surâs se desenă în colțul gurii lui Gabe.

– Da, ai dreptate în privința asta.

– Totuși, nu s-ar gândi niciodată că ai face una ca asta. Eu? La naiba! Probabil ar fi surprinși că n-am încercat ceva. Dar tu? În nici un caz. Nu s-ar gândi niciodată la asta. Tu ești cel bun dintre noi.

Gabe arcui o sprânceană.

– E adevărat.

Trecu o clipă înainte ca Lucian să clipească și să se frece pe față.

– Doamne! Ei bine, la naiba, omule! Nu știu ce să spun. Adică, chestia asta este dată naibii. Pentru amândoi. Trebuie să fie foarte ciudat între voi acum.

– Da, nu ajută nici faptul că m-am purtat ca un nemernic cu ea de când s-a întors. Am țipat la ea săptămâna trecută când am văzut-o cu Parker. Am acuzat-o că a sărit pe el. Apoi... da, n-am fost deloc drăguț cu ea.

Privirea lui Lucian se aținti spre el.

– Crezi că ar trebui să fii drăguț cu ea?

Gabe chiar se gândise serios la asta.

– În ultimii patru ani, am vrut deopotrivă să o sugrum și să o întreb dacă este bine. Am urât-o pentru ce s-ar fi putut întâmpla după acea noapte, dar trebuie să-mi asum și eu responsabilitatea pentru asta. Nu este ca și cum ar fi alunecat și ar fi aterizat în poala mea din greșeală. Eram beat, Lucian. Dar știam că era ea. Știam ce făceam. El răsuflă cu o strângere de inimă. Asta mă face un om de rahat, nu-i așa?

– Nu. Nu cred. Doar complică situația.

„Complicat" nu părea un cuvânt suficient de puternic pentru a descrie tot ce îi trecea prin minte, dar știa un lucru. Nu o ura pe Nic. Nu știa ce naiba însemna asta, dar nu o ura.

– Păi, știi ce cred eu? întrebă Lucian.

– Mi-e frică să întreb.

– Cred că știi ce trebuie să faci. Și apoi, Lucian îl surprinse, pentru că zâmbetul pe care i-l trimise trezi înăuntrul lui Gabe mii de semnale de alarmă. Da, cred că da.

CAPITOLUL 10

– Mi-aș vinde și sufletul să intru în casa asta. Ochii de un căprui ciocolatiu ai lui Rosie erau sticloși, dar nu aveai cum să confunzi seriozitatea din vocea ei. Haide, Nikki! Ajută și tu o fată.

Nikki chicoti în timp ce învârti paiul în băutura pe care Rosie o convinsese că trebuia să o bea. Habar nu avea ce era, deloc surprinzător, de altfel, din moment ce erau la Cure, un bar de pe Freret Street, faimos pentru cocktailurile unice.

– Nici o șansă.

– Serios, interveni Bree de peste masă. Ea știa întocmai cât de imposibil ar fi fost să deschizi ușa amestecului unic de nebunie al lui Rosie. Era fiica lui Bev, și, chiar dacă Nikki știa că Bev nu bârfea niciodată despre lucrurile pe care le vedea sau auzea când venea să ia hainele pentru spălat, Bree știa destule cât să înțeleagă cum era familia de Vincent. Nimeni nu intră în reședința de Vincent fără permisiune.

Nikki nu ar fi trebuit să-i spună lui Rosie ce se întâmplase cu o săptămână în urmă, povestea cu paharul care se mișcase singur, pentru că acum era mai hotărâtă ca oricând să intre în reședința de Vincent.

– Poți să mă bagi pe furiș! Rosie ridică mâinile. Parcă mi-ai spus că toate camerele de filmat din interior sunt de fațadă, pentru că, în mod *misterios*, nu funcționează.

– Nu funcționează. Ăsta era unul dintre misterele din casa de Vincent. Nici o cameră, alta decât camerele foto ale telefoanelor, nu înregistrase vreodată în casă. Știa că

fuseseră chemați electricieni și tehnicieni de multe ori de-a lungul anilor și nimeni nu găsise o explicație. Din cauza fantomelor, zise ea acum.

– Exact! Rosie bătu cu mâinile în masă, făcând-o să se zguduie. Oamenii de la masa din spatele lor le aruncară o privire. De aceea trebuie să intru acolo cu NOPE.

NOPE era acronimul pentru New Orleans Paranormal Explorations, echipa cu care lucra Rosie. Nikki scoase un pufnet amuzat și deloc atractiv, dar nu se putu abține.

– Devlin ar face infarct dacă aș lăsa să-i intre în casă o echipă de investigații paranormale.

– Da. Bree încuviință din cap și își trimise codițele împletite peste umeri. Exact. L-am întâlnit doar o dată și știu clar asta. La naiba, nici măcar pe mine nu mă lasă să intru în casă, iar mama lucrează pentru ei de *zeci* de ani.

– Uf. Rosie își sprijini bărbia în pumn. M-aș rade în cap ca să intru în casă.

– Și ți-ar sta chiar bine, spuse Nikki sec. Și era adevărat. Rosie era o creolă de Louisiana și avea cea mai frumoasă piele de culoarea mierii pe care o văzuse vreodată Nikki. Deci, n-ar fi tocmai un sacrificiu.

– De acord.

Bree își termină băutura.

Nikki își dădu ochii peste cap spre Bree.

– De parcă tu n-ai putea face la fel. Eu, pe de altă parte, aș fi un dezastru.

– Tu mereu pari la un pas de a fi un dezastru. Bree zâmbi când Nikki își aruncă șervețelul spre ea. La naiba! Bree verifică ora de telefon. Trebuie să plec. Lucrez de dimineață. Ignorându-le huiduielile, se ridică alene de pe scaun și apăsă repede fiecăreia câte un sărut pe obraz. Să nu vă faceți de cap în seara asta fără mine!

Rosie râse în timp ce făcu un semn din cap spre Nikki.

– De parcă fata asta ar ști măcar ce înseamnă să-ți faci de cap.

Bree râse.

– Foarte adevărat. Să aveți grijă!

– Știu ce înseamnă să-mi fac de cap, spuse Nikki după ce își flutură degetele spre Bree în semn de rămas-bun.

Mi-am făcut de cap de mai multe ori.

Rosie ridică dintr-o sprânceană, îndepărtându-și o buclă castanie de pe față.

– Scumpo, când ai ieșit ultima oară la o întâlnire?

Chiar așa. Strâmbând din nas, chiar trebui să se gândească serios la întrebare.

– Am ieșit la o întâlnire... în martie, cred?

– Acum șapte luni.

– Și? Am fost ocupată cu examenele de final de an, după care m-am mutat acasă. Ea sorbi din băutura cu aromă de citrice. Dar tu?

– Noaptea trecută. Rosie zâmbi. Nu am rămas peste noapte. Ridică din umeri. Dar a fost frumos.

– Fain.

Nikki râse, dar sunetul îi ieși din nou ca un pufnet, ceea ce însemna că era timpul să se oprească din băut. Cu un oftat, împinse băutura într-o parte.

Rosie o studia atent.

– Cum merg lucrurile cu Gabe?

– Of, gemu ea. Rosie știa despre Gabe – știa *totul*. Îi mărturisise detaliile poveștii într-o noapte cu câțiva ani în urmă, după aproape o sticlă întreagă de tequila pe care o băuseră împreună. Rosie era singura care știa ce se întâmplase. Nu merg bine, spuse Nikki.

Rosie se întinse. Brățări portocalii și roșii zăngăniră la mâna ei în timp ce o bătu ușor pe Nikki pe braț.

– Povestește-mi!

Aplecându-se pentru ca Rosie să o audă, Nikki îi povesti despre cearta din bucătărie, apoi despre cele întâmplate cu o zi în urmă. După ce termină de povestit, Rosie scoase un fluierat scăzut.

– La naiba, fata mea, nu știu ce să spun.

– Exact, mormăi Nikki. Încerc să stau departe de el. Am stat departe! Exceptând situațiile în care n-am de ales, dar.....

– Dar ce?

Ea ridică din umerii.

– Știu că am dat cu bâta-n baltă, dar eu... chiar mi-aș dori să nu fie așa. Adică, sunt supărată la culme pe el. Ce

mi-a spus ieri nu a fost deloc amabil.

– Clar nu.

Se jucă cu marginea meniului de băuturi în timp ce hohote de râs explodau dinspre bar.

– Dar mi-aș dori ca lucrurile să fie cum erau între noi. El este un tip de treabă. Adică, ar fi putut să mă ignore cu ușurință, așa cum făceau frații lui de cele mai multe ori, dar nu a făcut-o. A fost bun cu mine, și-a făcut mereu timp pentru mine, deși știu că eram enervantă.

– Trebuie să înțelegi că trecutul este trecut. N-ai cum să dai timpul înapoi, spuse ea. Trebuie să accepți asta și să mergi mai departe.

Nikki știa.

Mai știa și că era mai ușor de zis decât de făcut.

– Serios, Nikki. Te cunosc deja de câți ani? Ești o femeie bună, și a venit vremea să primești și tu ceva bun în schimb.

Nikki întredeschise gura.

Rosie nu terminase.

– Nu lași nici un tip să se apropie de tine. Și bietul Calvin? Era un tip de treabă, Nikki. Nu era vreun vagabond.

Ea tresări când auzi numele fostului ei iubit.

– A fost răbdător și înțelegător, dar tu nu l-ai iubit. Ai fi putut să te îndrăgostești de el, dar *nu ți-ai permis* să-l iubești.

Ea ridică privirea spre prietena ei, părând a nu-și mai găsi cuvintele. Rosie arunca nonșalant cu adevăruri, de parcă ar fi fost ziua dezvăluirilor.

– Nu o să poți trece peste, să te distrezi și poate să găsești pe cineva până nu renunți la toate prostiile astea. Rosie părea surprinzător de serioasă în acel moment. Aveai 18 ani și erai orbită de prima ta dragoste. Ai făcut alegeri stupide din cauza asta. N-ai omorât pe nimeni. Nu ți-ai propus să-l păcălești. S-a întâmplat. S-a terminat. Nu te mai pedepsi!

Buzele lui Nikki se curbară într-un zâmbet slab.

– O să mă faci să plâng.

– Nu face asta! O să ți se întindă rimelul, și chiar nu o să mai ai nici o șansă să-ți faci de cap în seara asta.

Nikki izbucni într-un hohot de râs.

– N-am de gând să-mi fac de cap în seara asta.

Un tip care trecea pe lângă masa lor le aruncă o privire plină de interes și se opri.

– Nu ți-o permiți, spuse Rosie și îl ignoră. Fă pași!

– Oh, Doamne! Nikki își înăbuși un chicot. Mulțumesc! Cred că... cred că aveam nevoie să aud toate astea.

– Da. Aplecându-se, Rosie o sărută pe obraz. Ești prea tânără să trăiești de parcă ai fi de vârsta mea, pentru că nici măcar eu nu trăiesc așa. Acum, o să comandăm o tărie.

Din fericire, noaptea lor se opri la un singur pahar de tărie și nu se transformă în genul de noapte specific pentru Cartierul Francez, când ajungi să te împleticești prin ceea ce sigur nu erau doar bălți de apă.

Totuși, fusese o noapte frumoasă. Nikki își dădu seama de asta când își luă rămas-bun de la Rosie, care se ducea acasă la o prietenă, nu în apartamentul ei din Chartres. Chiar *se pedepsise* foarte mult pentru că pe vremuri fusese tânără, prostuță și îndrăgostită. Nu mai era cazul. Începând chiar de acum, avea să lase totul în urmă. Absolut tot.

Spera ca noua ei deviză în viață să nu fie alimentată de un curaj efemer.

Își chemase un Uber când ieșise din bar, dar, în timp ce măsura strada din priviri, nu zări Priusul cel verde care ar fi trebuit să vină după ea. Verificându-și aplicația, oftă când văzu că mașina era încă dincolo de canal, blocată în trafic.

Șoferului avea să-i mai ia cincisprezece minute sau mai mult ca să ajungă în centru. Oftând, își înfășură brațul în jurul taliei, uitându-se atent la băncuțele aliniate de-a lungul clădirii. Majoritatea erau ocupate de oameni care vorbeau și fumau.

Măcar era o noapte frumoasă, fără ploaie și nici ridicol de caldă. Se apropie de bordură și privi pe Freret Street,

urmărind cu coada ochiului o mulțime uriașă aflată în apropiere de fostul teatru de comedie. Ce făceau? Probabil un artist stradal sau o supradoză. Nu știai niciodată în New Orleans. Dându-și părul pe după ureche, își întoarse privirea și înălță capul. Stelele licăreau pe cer, luptându-se cu luminile scânteietoare ale orașului. Cât fusese la Tuscaloosa, dusese lipsa priveliștilor și sunetelor din New Orleans.

Dădu să coboare privirea spre telefon, dar se opri când percepu o senzație ciudată la ceafă. Întorcându-se într-o parte, aproape că se așteptă să descopere pe cineva în spatele ei, dar nu văzu pe nimeni. Nimeni nu îi acorda cu adevărat atenție, dar nu reuși să se descotorosească de senzația unor ochi care parcă îi săpau găuri în spate. Nu până când Priusul verde apăru în sfârșit. Nu până când se întoarse acasă și se băgă în pat.

Nikki se simțea de parcă dormise doar câteva ore când se auzi o bătaie la ușa dormitorului ei, urmată de glasul tatălui ei, care o striga.

Dându-și așternuturile de pe cap, ea se ridică în capul oaselor și tresări în timp ce soarele aspru al dimineții îi asaltă bieții ochi și capul.

– Da? îngăimă ea, apoi gemu. Vocea îi suna groaznic. Ce s-a întâmplat, tată?

– Ești trează? strigă el.

Hmm, acum era. Ridicându-se, își înlătură de pe față părul vâlvoi.

– Da. Intră!

Ușa se deschise, și tatăl ei băgă capul înăuntru.

– Ai o vizită.

– Ce?

Ea miji ochii și se uită la ceasul de pe noptieră. Era nouă dimineața. Nici unul dintre cunoscuții ei nu avea cum să vină la ea acasă duminica la nouă dimineața.

Chipul tatălui ei era ciudat de lipsit de expresie.

– Este un musafir foarte ciudat... El se uită peste umăr. Hai jos!

Ea își urmări tatăl cum închide ușa.

– Ce Dumnezeu?

Aerul din jurul ei nu răspunse, astfel că, după o clipă în care rămase încremenită locului, încercând să se smulgă din mrejele somnului, Nikki dădu la o parte așternuturile și își trecu picioarele peste marginea patului. O porni spre baie, dar decise că nu avea rost. Indiferent de cine era jos, nu avea nevoie de păr pieptănat sau de o față aranjată. Și, cum purta pantaloni largi de flanel și un body cu sutien încorporat, doar își trase peste un cardigan subțire.

Înăbușindu-și un căscat, o luă pe holul îngust și coborî treptele. Intră în bucătărie, ușurată să simtă mirosul de cafea.

Avea nevoie de o găleată de cafea și de un pumn de aspirine.

Trecându-și o mână peste tapetul uzat din sufrageria lor drăguță, o luă la dreapta, apoi zări bucătăria.

Nikki se opri brusc.

Era încă amețită, de seara trecută? Băuse mai mult decât conștientizase? Pentru că asta trebuia să se fi întâmplat.

Era singura explicație, pentru că Gabriel de Vincent nu avea cum să stătea în bucătăria părinților ei cu un smoothie în mână.

CAPITOLUL 11

Gabe abia își putea înăbuși zâmbetul. Se strădui din răsputeri și sfârși prin a-și apăsa degetele peste gură, pentru că Nic părea mai mult decât confuză. Nu o putea învinovăți pentru asta. Și mai arăta și... adorabil de ciufulită. De parcă tocmai se rostogolise dintr-un pat și venise aici.

Ochii ei mari pierdură din năuceala care îi învăluia.

– Ce se întâmplă? Măsură bucătăria din priviri, oprindu-se în locul în care stătea tatăl ei, care își turna o ceașcă de cafea. Mama se simte bine?

– Mama este în pat, răspunse tatăl ei, întorcându-se dinspre blat. Se simte puțin cam obosită, dar e bine.

– Bun. Se uită la Gabe, și o expresie de îngrijorare i se strecură pe chip. Toate bune și la tine?

Întrebarea îl surprinse. După felul în care o tratase, nu-i venea să creadă că îi păsa dacă era bine.

– Da, totul bine.

Ea întredeschise gura, dar nu spuse nimic, și Gabe se trezi privind lung spre gura ei. Nu observase cât de pline îi erau buzele. Senzuale, de fapt. Sau poate că observase și decisese pur și simplu să ignore detaliul până acum.

Probabil, ultima variantă.

– Spune că era prin cartier și s-a gândit să treacă pe aici ca să ne salute, răspunse tatăl ei pe un ton lipsit de orice inflexiune. Deși nu-mi pot închipui ce să facă în cartierul nostru duminica la nouă dimineața.

Nu era cea mai grozavă explicație pe care i-o putea născoci mintea.

– Mă plimbam cu mașina. Nu am putut să dorm, și m-am trezit pe aici, prin apropiere. Nu era chiar o minciună, dar nu se afla aici din pură întâmplare. Am luat un smoothie. Cu căpșune.

Nic se uită lung la el.

Tatăl ei își drese glasul în timp ce traversă pardoseala din gresie.

– Eu sunt sus, anunță el și o mângâie pe Nic pe umăr. Dacă aveți nevoie de ceva.

Gabe îi zâmbi tatălui ei și așteptă până când se făcu nevăzut după colț înainte de a vorbi.

– Îți mai plac smoothie-urile, nu?

Ea continuă să se uite uluită la el.

– Ai... fumat ceva?

– Poftim? El râse. Nu.

Nic aruncă o privire peste umărul ei și așteptă o clipă.

– Ești sigur?

Înăbușindu-și un zâmbet, el încuviință din cap.

– Deci, te plimbai cu mașina și te-ai hotărât să iei un smoothie și să mi-l aduci?

– Da. Nu reuși să-și mai ascundă zâmbetul. Nu când vedea expresia absolut uluită de pe chipul ei. E atât de greu de crezut?

– Da. Apoi, ea încuviință din cap ca să-și accentueze ideea. Da, este.

El simți un bolovan în stomac la auzul răspunsul ei sincer, și zâmbetul i se stinse pe buze.

– Voiam sa vorbesc cu tine.

Nic rămase înmărmurită, și, după o clipă, Gabe mai că se aștepta ca ea să-l roage să plece. Dacă o făcea, urma să fie un moment ciudat, pentru că el nu avea de gând să plece până nu vorbeau.

Dar ea își prinse marginile puloverului subțire cenușiu și le strânse peste talie.

– Putem să ieșim. Probabil încă este răcoare afară.

– Este. Ridicându-se de pe scaun, el luă smoothie-ul și ocoli masa. Nu s-au schimbat multe pe aici.

Nikki îl fixă cu ochi bănuitori.

– Nu, nu s-au schimbat.

Ea ieși într-un hol plin cu fotografii cu ea, făcute de-a lungul timpului.

– Îmi place.

– Serios? întrebă ea sec.

– Da, este drăguț. Este... real. El cercetă fotografiile în timp ce se îndreptau spre ușa din spate. Atenția îi fu atrasă de o fotografie. La cum arăta, părea un portret vechi. Nu mai văzuse de ceva vreme zâmbetul larg și mândru de pe chipul ei de zână. Îți dai seama că o familie chiar locuiește aici.

Nic se uită peste umăr la el, dar nu răspunse. Însă el spunea adevărul. Mai venise o singură dată la ei, și fusese doar în trecere, dar i se părea că mirosea la fel. A plăcintă cu mere. Pe de altă parte, casa familiei lui mirosea a dezinfectant și a lenjerii curate. Mereu. Și nu existau poze. Nu existau fețe zâmbitoare. Nu la vedere.

Când Gabe era mai tânăr și împreună cu Emma, ceva similar crezuse mereu că urma să aibă cu ea până la urmă. O casă mai mică decât reședința de Vincent, mai primitoare și plină de fotografii cu ei din vacanțe și, în cele din urmă, poze înrămate cu copiii lor, punctând fiecare moment important.

Nu avusese parte de asta.

Nu urma să aibă niciodată așa ceva.

Nic deschise ușa și ieși pe o mică terasă care dădea într-o curte îngustă. Deasupra capului, o marchiză acoperită cu iederă proiecta o umbră liniștitoare peste vechile scaune din fier și peste balansoarul din lemn, blocând razele soarelui de dimineață.

Paharul cu smoothie începea să-i umezească degetele.

– Vrei?

Ea coborî privirea spre pahar și i-l înșfăcă iute din mâini.

– Mulțumesc! mormăi, strângând recipientul de plastic și îndreptându-se spre balansoar. Se așeză. Sunt sigură că tata nu crede că te plimbai pe aici fără nici o țintă.

El o privi o clipă, apoi se așeză pe unul dintre scaunele vechi din fața ei.

– Îți amintești ultima dată când am fost aici?

Fără să-i răspundă, ea sorbi o gură de smoothie.

– Tu aveai 16 ani și te-ai îmbătat acasă la prietenul tău.

– Nu eram beată, mormăi ea după o clipă. Eram euforică.

El se chinui să-și împiedice buzele să se curbeze într-un zâmbet.

– Erai beată, Nic. Dacă îmi amintesc bine, a fost prima dată când ai băut zdravăn. M-ai sunat pentru că tu și prietenul tău v-ați certat și voiai să te duci acasă, dar nu voiai să-ți trezești părinții. El se opri. M-ai sunat, și am venit.

Mai multe șuvițe de păr îi alunecară pe față, ascunzându-i chipul în timp ce ea continua să bea din smoothie. La naiba! Avea părul mult mai lung.

– Ai vomitat în mașina mea, adăugă el.

Nic se opri din băut.

– Și apoi, ai plâns, pentru că ți-a fost teamă că o să mă supăr pe tine.

Și se supărase. Nu pentru că vărsase în Porsche-ul lui, ci doar pentru că băuse atât de mult.

Ea înălță capul.

– Există vreun motiv pentru care vorbești despre asta?

Nu era sigur, așa că ridică alene un umăr.

– Te-am adus acasă. Tatăl tău era treaz. Am crezut că o să te închidă în casă pentru totdeauna.

Nic se întoarse la smoothie-ul ei.

– A fost de multe ori așa. Tu m-ai sunat. Eu am venit. Nici nu m-am gândit vreodată cum le-ar părea asta străinilor. Un bărbat în toată firea răspunzând la telefoanele unei adolescente care nu era rudă cu el. Dacă stau să privesc în urmă, asta trebuie să fi ridicat vreo câteva semne de întrebare.

– Mă vedeai ca pe o soră, mormăi ea de după pai. Nu erai vreun pervers.

– Adevărat.

El urmări cum vânticelul se juca în părul ei.

– Ce cauți aici? Nu se poate să fie pentru asta... ca să ne rememorăm trecutul. Ai venit să vorbești despre altceva.

Erau multe despre care trebuiau să vorbească.

Conversația ar fi putut să aștepte, dar Gabe nu aștepta când venea vorba despre lucruri pe care știa că trebuia să le facă. Își dorise să o caute cu o noapte în urmă, dar era târziu, și, după cum părea, Nikki n-ar fi fost în stare să poarte o discuție serioasă.

Ceea ce îi trezi foarte, foarte tare curiozitatea despre ce naiba făcuse ea noaptea trecută.

– Pari puțin mahmură.

Ea îi aruncă o privire printre genele pe care Gabe nu și le amintea atât de dese.

– Puțin.

El miji ochii, părând încântat de ideea că ea bea acum la fel de mult cât bea el pe vremea când ea era mai mică.

– Ce ai făcut?

Ea lăsă smoothie-ul jos, ceea ce părea mare lucru, din moment ce terminase deja jumătate.

– M-am întâlnit cu niște prietene la Cure.

– Frumos loc. Mulți dintre tinerii din zonă se duceau acolo. Te-ai întors târziu?

– Nu chiar. Sprâncenele îi erau încruntate, de parcă ar fi încercat să-și dea seama ce se ascundea în spatele vorbelor lui. De ce ești aici, Gabe?

Atitudinea ei nu îl deranjă. După cum nu-l deranjase nici când îi spusese să-și facă singur ordine în camere. Cuvintele ei avuseseră un cu totul alt efect. Acum, aveau un cu totul alt efect.

El se aplecă în față pe scaun.

– Ai fost îndrăgostită de mine.

– Gabe...

– Ascultă-mă, bine? Nu sunt aici să te fac să te simți ca naiba și înțeleg că probabil mă consideri un nemernic. Nu ți-am dat nici un motiv să crezi altceva, dar nu sunt. Vreau doar să... vorbim.

Expresia de suspiciune dispăru o fracțiune de secundă de pe chipul ei.

– Atunci, vorbește!

El își înăbuși un zâmbet.

– Erai îndrăgostită de mine, și eu știam. Am crezut că este ceva inofensiv.

Nic încremeni.

– Și... în noaptea aceea, când ai venit la mine? Coborî vocea. Când te-am lăsat să intri, nu a fost ca și cum aș fi uitat ce simțeai pentru mine. N-ar fi trebuit să te las să intri. O să-mi asum responsabilitatea pentru asta. Nu eram atât de beat încât să fi uitat cine erai.

Ea coborî smoothie-ul în poală.

– Știu că amândoi am zis lucruri despre acea noapte, dar eu n-am spus ce trebuia zis cu adevărat, continuă el, încercând să nu observe cum o îmbujorare îi luă cu asalt obrajii. Eram beat, dar nu eram atât de beat încât să nu știu ce făceam.

Buzele ei se întredeschiseră pentru ca ea să ia o gură de aer ce se pierdu în adierile vântului.

El trase aer în piept.

– Eram suficient de beat încât să nu-mi pese.

Nic clipi încet.

– Atunci, de ce... de ce ai...

– Nu ți-am mai spus asta? Nu știu. Am fost un ticălos. N-am nici o scuză.

Sprânceana ei se arcui din nou, și Nic păru a vrea să spună ceva, dar se răzgândi.

– Am făcut amândoi greșeli în noaptea aia. Nu doar tu. Vreau să știi asta, spuse el serios. Trebuie să știi asta. Este important... pentru mine.

Nic păru să înghită în sec în timp ce întoarse privirea.

Vocea ei era doar puțin peste un murmur.

– Eu... M-am urât pentru noaptea aia.

Gabe simți o zbatere în piept și se mișcă înainte de a-și da seama de ceea ce făcea. Anulă din câțiva pași distanța dintre ei și se așeză pe balansoar lângă ea, ușurat că acesta nu se prăbuși în vreme ce ochii ei mari îi întâlniră din nou pe ai lui.

– Încetează! spuse el la fel de încet pe cât vorbise ea. Nu te mai urî! Am greșit amândoi. A fost. Face parte din trecut.

– Dar... tu mă urăști...

– Nic?

Privirea lui îi studie chipul.

– Cum? spuse ea fără să mai gândească. Și nu mă refer la ce s-a întâmplat între noi. Cum să fim prieteni? Ești un de Vincent. Părinții mei lucrează la tine acasă.

Colțurile buzelor lui se curbară în jos.

– Și? Asta nu a fost niciodată o problemă.

– Ei bine, eram și eu o fetiță sâcâitoare de care-ți era milă.

Încruntarea lui se adânci.

– Nu-mi era milă de tine.

Ea pufni.

– Cum să nu?! Ce încerc să spun este că nu mai avem nimic în comun. Ea ridică smoothie-ul. Acum, știu să înot, Gabe.

– Nu-mi pasă dacă nu mai ai nevoie de mine pentru lecțiile de înot.

El se întinse și îi luă smoothie-ul. Ea rămase fără cuvinte.

El îi luă smoothie-ul!

Îi rămăseseră cel puțin două guri zdravene. Uf.

– Și cred că avem multe în comun, continuă el.

– Cum ar fi?

– Amândoi știm să luăm o bucată simplă de lemn și să o transformăm în ceva uimitor.

Nu mai era cazul, dar Nikki nu o spuse cu voce tare.

– Și, ei bine, amândoi putem să bem legal de acum, glumi el.

Sprâncenele ei se arcuiră în sus.

– Chiar n-ai putut găsi nimic mai bun?

El zâmbi în timp ce ridică smoothie-ul.

– Glumeam.

Ea rămase mută de uimire când el își strânse buzele minunate pe pai și îi termină băutura – folosind paiul din care tocmai băuse ea.

Bine.

Prietenii făceau asta. Împărțeau băuturi și alte lucruri.

Dar de ce i se treziră brusc cele mai intime cotloane din corpul ei de femeie?

Nu acordă atenție părților acelora stupide din ea.

– Eu lucrez pentru familia ta acum, Gabe. Fratele tău este angajatorul meu.

El pufni.

– Dacă ar fi fost cu adevărat așa, nu m-ai fi muștruluit și nu mi-ai fi spus să-mi fac singur curat în camere.

– Ei bine, ar trebui să-ți faci curat în apartament. Adică, pe bune. Nu ești atât de ocupat încât să nu poți să faci curat după tine sau să-ți pui singur de mâncare.

El izbucni într-un hohot zdravăn de râs, iar pieptul ei tresăltă. Râsul acela. La naiba.

– Vezi? spuse el, aplecându-se și așezând paharul gol pe masă de fier din apropiere. Dacă te-ai gândi cu adevărat la tine ca la o angajată, n-ai spune niciodată cuvintele astea. Le-ai gândi, dar nu le-ai spune.

– În fine..., mormăi ea, ținându-și brațele încordate în lateral, ca să nu-l atingă din greșeală.

– Și, apropo, în general, nu mi se servește cina.

– Poftim?

Capul ei se întoarse brusc spre el.

El era aproape, atât de aproape, încât putea să vadă liniile fine din jurul ochilor lui, care nu fuseseră acolo cu patru ani în urmă.

– De obicei, îmi iau singur de mâncare, mai puțin când este vorba despre vreo ocazie specială. Nu le-am permis niciodată părinților tăi să mă servească.

– M-ai pus să te servesc! exclamă ea. M-ai pus să-ți aduc atât de multă apă, încât m-am temut că ai o infecție la rinichi.

Gabe scoase un alt râset puternic.

– Am fost un nemernic.

– Da, ai fost!

Fără să mai stea pe gânduri, ea îl lovi atât de tare peste braț, încât palma ei chiar usturǎ.

– Hei! El chicotea încă. Acum, mă lovești, așa că nu faci decât să-mi demonstrezi că am dreptate.

Ea miji ochii și puse probabil cea mai importantă întrebare:

– De ce vrei să fii prieten cu mine? Adică, apreciez că-ți ceri scuze și că ai clarificat lucrurile. Crede-mă! Nu o să înțelegi niciodată cât de... Își pierdu vocea și își drese glasul. Nu voia să-i arate cât de mult însemna pentru ea. Aveam nevoie de asta, dar am putea fi doar... mai relaxați unul cu altul. Știi tu, să nu fim răi unul cu celălalt. Nu trebuie să fim prieteni.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Dar dacă îmi doresc asta?

Un tremur dansă între omoplații ei. Privirile lor se ciocniră din nou și se susținură.

– De ce? șopti ea. De ce ai vrea asta?

Privirea lui coborî, și, pentru o fracțiune de secundă, Nikki avu impresia că se uita la gura ei, dar asta nu avea absolut nici un sens. Apoi, privirea lui se aținti din nou spre ea.

– Sincer?

– Sincer.

– Eu... Nu știu, spuse el, și genele i se lăsară în jos. Nu știu decât ce-mi doresc.

Nikki chiar nu știu ce să răspundă.

Zâmbetul pieziș reveni pe buzele lui.

– Și ai face bine să fii de acord cu asta.

– De ce?

– Pentru că eu sunt un de Vincent, spuse el. Iar noi obținem mereu ce ne dorim.

Ea se uită lung la el, neștiind ce să înțeleagă din cuvintele lui.

– Chiar?

– Da.

Ea strânse din buze și întoarse privirea. Sincer, nu știa ce să-i spună. Nu îi zisese lui Rosie că își dorea ca lucrurile să redevină cum erau înainte de acea noapte? Gabe îi oferea asta, dar o rănise felul în care se purtase cu ea de când se întorsese, și Gabe nu era același tip pe care și-l amintea. Nici unul din ei nu mai era la fel... la naiba! Se ridică valvârtej din balansoar.

– Cât este ceasul?

– Nu știu. El se lăsă pe spate, scoțându-și telefonul din buzunar. E aproape zece...

– La naiba! O să întârzii.

– Unde să întârzii? E duminică.

– Știu ce zi este. Ea se grăbi spre ușa din spate. Trebuie să plec.

– Nic.

Gabe se ridică.

Ea deschise în grabă ușa.

– Continuăm mai târziu.

Sau poate niciodată.

Niciodată părea perfect.

– Ce faci? întrebă Nikki, oprindu-se brusc, cu cheile mașinii într-o mână și poșeta în cealaltă.

Gabe îi blocă accesul la portiera șoferului de la mașina ei. De fapt, se rezemase de portieră, cu brațele încrucișate pe piept și gleznele trecute una peste alta. Își pusese o pereche de ochelari de soare cu rame argintii, stil aviator, și, oricât de mult detesta ea să recunoască, arăta bine cu ei.

Foarte bine.

Trecuse ceva mai puțin de o oră de când îl lăsase pe Gabe pe veranda din spate, având suficient timp să facă un duș, aproape să-și usuce părul și să-l strângă într-un coc în creștetul capului. Își imaginase că el plecase și, sincer, nici măcar nu avusese timp să se gândească la discuția lor.

– Aștept, răspunse el. *Te* aștept.

Ocolind un mic pitic de grădină pe care mama ei îl pusese lângă trotuar, ea se apropie de el.

– Chiar n-am timp. Mă duc la...

– Adăpost ca să plimbi câinii, o întrerupse el. Știu. Mi-a spus mama ta când am trecut pe la ea.

Nikki nici măcar nu-și văzuse mama în dimineața asta și Gabe trecuse pe la ea? Ceva nu era în regulă aici.

– Atunci, știi că trebuie să plec.

– Da. El se îndepărtă de mașina ei. Și conduc eu.

– Poftim?

Ea coborî cheile.

– Vin cu tine. El păși în fața ei și acoperi soarele dimineții. Timp petrecut între prieteni.

Sprâncenele lui Nikki se încruntară.

– Știu că te-am mai întrebat deja asta, dar o să întreb din nou. Ai fumat ceva?

Râsul lui o făcu să tresară din nou, căci îi răspunse cu un alt râs sincer. Gabe se mișcă și, înainte să-și dea seama de ceea ce avea de gând, el îi smulse cheile dintre degete și o luă de mână. Năucită, îi permise să o conducă spre mașina lui mult mai nouă și mai frumoasă.

Un Porsche.

Habar nu avea ce model, dar știa că putea probabil să-și închirieze un apartament pentru câțiva ani cu banii pe care îi dădeai pe o asemenea mașină. Un apartament foarte frumos. El îi eliberă mâna doar ca să-i deschidă portiera din dreapta. Ea nu intră.

– Ce faci, Gabe?

– Sunt convins că tocmai am vorbit despre asta. Te duci la adăpost, cel de pe Jefferson Highway?

– Da, dar...

– Vin cu tine.

– De ce ai...

– N-au mereu nevoie de voluntari?

– Ba da, dar n-ai completat nici una dintre fișele lor.

– O să mă respingă? Un surâs se ivi pe buzele lui în timp ce făcu un semn spre scaunul din față. Să respingă un de Vincent?

Sigur nu aveau să refuze un de Vincent, dar nu despre asta era vorba.

– Uite, înțeleg că vrei să-mi dovedești că o să fim prieteni pentru totdeauna, dar nu este nevoie.

– La cum se simte sarcasmul în vocea ta, este nevoie, răspunse Gabe, iar ea își dădu ochii peste cap. Și, sincer, chiar n-am nimic altceva de făcut. Sunt treaz. Vreau să mă simt util, și, la naiba, cu cât o să stai mai mult aici și o să te cerți cu mine, cu atât o să întârzii mai mult.

O mie de replici îi stăteau pe vârful limbii, dar el avea dreptate. Cu cât stătea mai mult aici, cu atât câinii aceia trebuiau să aștepte mai mult ca să iasă din canisă.

Nu avu cum să creadă că nu punea ceva la cale, dar se gândi că, în momentul în care avea să își dea seama că trebuia să curețe după câini, probabil avea să regrete alegerea făcută.

Astfel că Nikki îi trimise un zâmbet luminos și se strecură pe lângă el, așezându-se pe scaunul din față al mașinii.

– Bine. Să mergem!

Sincer, Gabe habar nu avea de ce se ducea cu ea la adăpostul de animale. Își dădea seama că erau căi mai la îndemână și mai puțin complicate de a dovedi că voia cu adevărat să se revanșeze. Dar, dacă se gândea bine la asta, își închipuia că o făcuse probabil din cauza îndoielii și a neliniștii din vocea și din ochii ei.

Nikki nu-l crezuse, și chiar nu o putea condamna pentru asta. Astfel că se simți ușor surprins că ea cedă. Aproape se așteptase să-l pocnească, să-i ia cheile și să fugă la mașina ei. Ceva ce ar fi făcut când era mai mică.

Se simți ușor tulburat de ușurința cu care Nikki îi acceptase prezența și de tăcerea ei, dar mai era ceva despre care voia să discute cu ea.

În timp ce porni, aruncă o privire spre ea. Își scotea o pereche de ochelari de soare din poșetă.

– Lucian are o casă nouă, spuse el. Încă n-ai avut ocazia să o cunoști pe Julia.

– Nu.

Ea își puse ochelarii.

– O să-ți placă de ea.

Nic aruncă o privire spre el. Trecu un moment.

– Trebuie să recunosc, am fost șocată când am auzit că este într-o relație serioasă. Nu mă așteptam la asta.

Gabe chicoti în timp ce încetini la semafor.

– Sunt convins că nimeni nu se aștepta la asta, dar chiar a avut noroc cu Julia. Este o femeie bună.

– Nu seamănă deloc cu Sabrina, nu? întrebă ea.

El pufni.

– E cu mult peste ea.

Nic zâmbi la auzul cuvintelor lui.

– M-am liniștit.

Semaforul se făcu verde.

– Vorbeam cu Lucian aseară și mi-a povestit ceva ce s-a întâmplat când erai mai mică. Mi-a spus că a intrat peste tine și Parker în vestiar.

– Poftim? Ea se trase înapoi și se cufundă în scaunul din piele. Da, dar eu...

– Știu. Gabe se gândi că poate ar fi putut să abordeze subiectul într-un mod mai inspirat. Lucian nu a insinuat că ai fi fost prea încântată. Făcu o pauză, întrebând dacă voia să știe, din moment ce nu era sigur de cum avea să primească răspunsul. Parker... a încercat să facă vreo mișcare cu tine?

Nic rămase tăcută atât de mult timp, încât el aruncă o privire spre ea. Ochii îi erau ațintiți spre mâinile ei. Erau încleștate în pumni.

El simți un gol în stomac.

– Nic?

Ea ridică bărbia.

– A intrat peste mine când mă schimbam și a devenit... *prietenos.*

Mușchii îi înțepeniră de-a lungul coloanei în timp ce se concentră la drum. Încă un roșu.

– Prietenos?

– M-a prins și a încercat...

Ea se opri brusc.

– Ce a încercat? insistă el încet, volanul scârțâind sub prinsoarea lui încordată.

Nic se răsuci pe scaun spre el.

– De asta ai venit azi-dimineață? Pentru că ți-a povestit Lucian despre Parker?

– Nu. El nu șovăi. Am venit să-mi cer scuze că sunt un nemernic.

– Și?

Strânse din dinți în timp ce se uită la semafor. Ajunseră la doar două străzi distanță de casa ei.

– Și, da, am vrut să te întreb despre Parker. Ca să știi, aceste două lucruri nu se exclud reciproc.

Ea nu răspunse când se îndreptă pe scaun.

Gabe oftă.

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat, Nic?
– A un fost un dubios, ca de obicei, zise ea în cele din urmă, cu vocea încordată. Mi-a spus că m-am făcut drăguță și s-a dat la mine. A fost ciudat, scârbos și.....
– Și ce?
– Atât. A intrat Lucian.
Gabe nu era sigur dacă o credea sau nu.
– Îmi pare rău că s-a întâmplat asta! Îmi doresc să-mi fi spus ceva. M-aș fi ocupat eu de el. Aș fi avut grijă să nu se mai uite vreodată la tine. Nic, eu...
Se auzi ca o împușcătură, care îl întrerupse pe Gabe. Nic țipă în vreme ce privirea lui Gabe se îndreptă spre geamul din dreapta. Apăru o crăpătură, și geamul se sfărâmă în mii de cioburi.

CAPITOLUL 12

Nikki ridică mâinile ca să-și protejeze fața, dar era prea târziu. Bucăți mici de sticlă îi șfichiuiră obrajii și ochelarii de soare, luând-o prin surprindere.

– Doamne! Gabe trase brusc de volan spre dreapta, iar Nikki își coborî mâinile, trăgându-le o secundă în spate înainte de a se împinge cu palmele în bordul acoperit cu sticlă. Ce naiba? întrebă el cu glas tunător în timp ce mașina se opri. Nic!

Cu inima bătând nebunește, Nikki deschise încet ochii.

– Doamne ferește! șopti ea.

Geamul pasagerului dispăruse, de parcă un fel de Hulk ar fi luat-o razna și și-ar fi înfipt pumnul prin el. Cu mâini tremurânde, ea dădu să coboare brațele, dar încremeni când își văzu poala plină de sticlă. Cum... cum fusese posibil așa ceva?

– Ești bine? întrebă el din nou.

– Da, șopti ea, aproape sigură că era bine, chiar dacă nu înțelegea cum.

– Nu te mișca! îi ceru Gabe, și nu trebui să i-o spună de două ori.

Era înmărmurită. După ce reuși să oprească mașina în singurul loc liber de pe strada îngustă, el deschise portiera și ieși valvârtej.

Nikki habar nu avea ce se întâmplase. Pur și simplu, mergeau cu mașina, și, dintr-odată, *bum!* Sticlă peste tot! Evident, cineva trebuia să fi aruncat cu ceva, dar nu zări pe nimeni alergând.

Se mai întâmpla să apară copii care să arunce cu pietre în mașini. La naiba, uneori se opreau pe pasaje rutiere și le aruncau de acolo, dar cartierul părinților ei era unul liniștit. Astfel de lucruri nu se întâmplau.

Portiera pasagerului se deschise, și, dintr-odată, Gabe era acolo, în genunchi lângă ea. Își ridicase ochelarii de soare. Îngrijorarea era gravată pe chipul lui frumos.

– Ești sigură că te simți bine? repetă el. Nic?

Se simțea bine? Ea înghiți.

– Da. Așa cred? Adică, nu mă doare nimic.

– Asta e bine... asta e foarte bine. Ușurarea îi îndulci tonul, și apucă ușor ochelarii ei de soare și i-i scoase. O scrută din priviri în timp ce așeză ochelarii de soare pe jos. Doamne, Nic! Vocea lui răsună aspru. Nu înțeleg cum de n-ai nici o zgârietură.

Nici ea.

– Ești plină de sticlă, așa că vreau să rămâi nemișcată cât îți desfac centura, bine?

– Bine, repetă ea, prea șocată ca să se mai împotrivească. Ea înghiți în sec pe măsură ce reușea să-și domolească bătăile inimii. Ce s-a întâmplat?

– Ceva a lovit geamul ăsta afurisit, răbufni el, întinzându-se cu grijă pe lângă corpul ei. Mâna lui îi atinse în treacăt șoldul. Cioburile zăngăniră când el găsi centura de siguranță. Habar n-am ce a fost, spuse el, întinzând gâtul. Înlătură cu podul palmei sticla de pe coapsele ei. La naiba! Bine. Pune piciorul afară, dar ai grijă să nu aluneci pe scaun. E sticlă peste tot. Sigur te simți bine?

– Da.

– Nu pricep cum. Asta da, minune, mormăi el. Ridică piciorul!

Nikki se conformă, mușcându-și buza când el își înfășură mâna sub genunchiul ei ca să o ajute. Apoi, își trecu cealaltă mână pe sub brațul ei. Gabe o luă pe sus, o scoase din mașină și o ajută să se pună pe picioare.

Sticla alunecă, răsunând cu un clinchet pe asfalt. Coborând privirea, Nic văzu cioburi micuțe lipite pe partea din față a cămășii ei. Dădu să înlăture cioburile,

dar Gabe o apucă de încheieturi, atrăgându-i privirea spre a lui.

– Lasă-mă pe mine!

Nu avu vreo șansă să se împotrivească, pentru că el îi lăsă încheieturile jos și apoi mâinile începură să se miște peste abdomenul și peste pieptul ei. Simți că i se taie respirația. Mișcările lui aveau o precizie aproape clinică și metodică, nicidecum romantică, dar o apăsare copleșitoare umplea pieptul lui Nikki la fiecare atingere.

Își spuse că era din cauza geamului care se spărsese.

– La naiba! strigă el. Ai sticlă peste tot – în păr. Se uită peste umăr. Nu văd nici țipenie de om pe aici.

Era foarte adevărat. Nu ieșise nimeni de prin casele din apropiere ca să vadă ce se întâmplase.

– Geamul nu s-a spart pur și simplu, nu? Dacă nu cumva o fi vreo nouă caracteristică la mașinile Porsche?

El se opri cu mâinile plutind peste umerii ei și coborî privirea spre ea. Scoase un hohot de râs.

– Nu, Nic. Nu din câte știu eu.

Ea se întoarse ușor, tresărind când sticla îi scrâșni sub pantofi.

– Trebuie să-mi iau poșeta și să sun la adăpost.

– O iau eu. Probabil e plină de cioburi.

– Ultima dată când am verificat, aveai și tu o piele care poate să se taie, sublinie ea.

– Da, dar pielea mea este mai groasă, și, înainte de a mai spune ceva, chiar este adevărat. Dovedit științific. Dădu să o atingă, dar se opri. Ce Dumnezeu?

– Ce s-a întâmplat?

Ea miji ochii, aproape așteptându-se să zboare ceva spre ei.

– E ceva pe podea. El se aplecă și se întinse înăuntrul mașinii. Luă acel ceva de pe podea. Părea un fel de piatră albă. O piatră micuță, greu de crezut că ar fi putut fi responsabilă de geamul spart. Iadul? continuă el. Este o bucată de ceramică.

*

Lucian scoase un fluierat încet în timp ce cerceta geamul din dreapta al mașinii lui Gabe.

– La naiba! Și a făcut praf tot geamul?

– Da. O chichineață a făcut asta.

Gabe se chinuia din răsputeri să-și stăpânească furia. Era bântuit de gândul la geamul spart și de ideea că Nic ar fi putut fi rănită din cauza vreunui tâmpit.

– Este normal pentru o mașină de genul? întrebă Julia, încruntându-se, de lângă Lucian. Adică, m-aș gândi că un Porsche are geamuri mai rezistente.

– Are sticlă securizată, dar mai dă greș. Iritat, Gabe aruncă cheile pe băncuța din spatele garajului. Va fi schimbat până mâine. Mă bucur că nu i s-a întâmplat nimic lui Nic.

– Și eu, comentă Lucian. Sunt de-a dreptul uimit că nu a pățit nimic.

Chiar era o minune. Dacă nu ar fi purtat ochelarii de soare, exista riscul ca bucățele de sticlă să-i fi intrat în ochi. La naiba! Ar fi fost îngrozitor.

– Copiii chiar au nevoie de pasiuni mai inspirate, remarcă Julia cu o clătinare din cap.

Poliția credea că fusese opera unui copil sau a unui grup de copii care își făcea de cap, și, deși cartierul în care locuiau părinții lui Nic era unul liniștit, erau copii pe strada lor. Nu era deloc exclus să fi văzut o mașină frumoasă și să fi decis să o facă pe nebunii, dar Gabe chiar nu era sigur.

– Te gândești la ceva.

Lucian se uita la el.

– Da. Își duse mâna la ceafă și își scoase micul elastic din piele, apoi își strânse părul și îl mai prinse o dată. Chiar trebuia să se tundă. Nu știu. Pare ciudat ca un copil să facă așa ceva – să arunce exact în geamul pasagerului.

– Poate voia să lovească parbrizul și a ratat, sugeră Julia.

Și asta era posibil, dar ideea nu domoli cu nimic senzația de neliniște.

– Crezi că cineva a aruncat intenționat cu piatra în geam, direct spre Nikki? întrebă Lucian.

Încă o variantă care părea ridicolă pentru că cine Dumnezeu să-și fi dorit să-i facă vreun rău lui Nic? Gabe nu spuse nimic în timp ce își încrucișă brațele.

– În orice caz, ce făceai acasă la Nikki? întrebă Lucian.

El își arcui o sprânceană, uitându-se la fratele lui.

– Ce-i? Lucian zâmbi larg. Chiar credeai că n-am de gând să întreb despre asta?

– Lucian. Julia îi dădu un cot. Nu fi băgăcios!

– N-am cum să nu fiu băgăcios. Este al doilea meu nume.

Julia îi aruncă o privire usturătoare, dar zâmbetul lui Lucian nu făcu decât să se mai adâncească o idee.

– Încă n-ai apucat să o cunoști pe Nikki, dar hai să-ți spun...

El se opri și se întoarse.

Zgomotul unei mașini care se apropia îl făcu pe Lucian să tacă, slavă Cerului. Gabe văzu SUV-ul lui Troy, marcat în culorile departamentului de poliție, oprindu-se în colțul opus al garajului. Desfăcându-și brațele, se îndreptă spre locul în care Troy cobora din mașină.

– Bună, strigă el când Troy veni în spatele SUV-ului. Să ne vedem de două ori în douăzeci și patru de ore. Mă simt un om norocos.

Troy pufni în timp ce făcu un semn din cap spre Lucian și îi trimise un zâmbet Juliei.

– Da, ei bine, ar trebui să te simți iubit, pentru că sunt liber azi.

– N-ai avea tu de-a face cu un geam spart, sublinie Gabe, știind al naibii de bine că detectivii nu se ocupau de asemenea prostii.

– Adevărat, dar eram prin zonă, iar ofițerul Newman – cel care a răspuns la apelul tău – mi-a spus ce s-a întâmplat pentru că știe că suntem prieteni. Mi-a arătat ce ți-a spart geamul, și m-am gândit că trebuie să ne vedem față în față.

– Pentru un geam spart? Lucian își înfășură un braț în jurul taliei Juliei în timp ce vorbea. Și niște puști?

– Ei bine, nu este ca și cum cineva ar fi aruncat pur și simplu o piatră. Mergând spre portiera din dreapta SUV-

ului lui, o deschise și scoase o pungă mică transparentă. Înăuntru se afla ce Gabe găsise pe podeaua din dreptul șoferului. Știi ce e asta?

Gabe se încruntă.

– Da, o bucată de ceramică.

– Nu orice bucată de ceramică. Este o bucată dintr-o bujie, explică el și întoarse punga, iar Gabe recunoscu acum părticica de bujie. Se numește *piatră ninja*.

– Serios?

Sprâncenele Juliei se arcuiră.

Troy încuviință din cap.

– Da. Arunci o chestie din asta cu o viteză moderată, și o să spargă aproape orice geam.

– La naiba! mormăi Lucian.

– De aceea ți-a făcut praf geamul. Troy coborî punga. Și ideea este că majoritatea copiilor nu știu despre pietrele ninja. Ceea ce este bine.

– Deci, înseamnă că se poate să nu fi fost un copil?

Gabe deveni tot mai neliniștit.

– Pur și simplu, înseamnă că a fost cineva care știa ce să folosească, și tocmai de aceea m-am gândit că ar trebui să știi asta. Troy îi întâlni privirea. Așadar, ai putea începe să te întrebi cine și-ar dori să-ți aducă pagube înainte să se îngroașe gluma. Înțelegi ce zic?

– Da. Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Gabe. Înțeleg.

– Tu și Gabriel sunteți bine? întrebase mama ei în seara aceea la cină. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat! spuse ea, clătinând din cap. Puteați să fi fost grav răniți. Dacă te lovea chestia aia?

– Nu m-a lovit, o liniști Nikki. Sunt bine. Gabe e bine. A fost doar un incident ciudat.

– Așa ceva nu s-a mai întâmplat pe strada noastră, îi răspunse mama ei, apoi scoase un oftat apăsat. Dar cred că există o primă dată pentru toate. Unii copii trebuie disciplinați cu o mână mai fermă.

Nikki era de acord. Cât de plictisit și de nesăbuit să fii ca să-ți petreci timpul liber aruncând cu pietre sau cu alte obiecte în mașini? Dar asta credea poliția, chiar dacă ei doi nu văzură pe nimeni prin apropiere. Desigur, atât

ea, cât și Gabe fuseseră atât de șocați, încât ar fi fost ușor pentru cineva să se facă nevăzut. Și ce le spusese tânărul ofițer? Mașina pe care o conducea Gabe atrăgea atenția.

Gabe nu răspunsese tocmai bine la remarca omului.

Nu are rost să spunem că Nikki nu mai ajunsese la adăpost. Nu după toată tărășenia cu așteptatul poliției, după care trebuise să se ducă acasă, pentru a se asigura că nu mai avea cioburi pe ea. Și avea. Peste tot. Chiar și pe sub cămașă.

Încă nu pricepea cum de nu se alesese cu nici o zgârietură. La fel cum, atunci când căzuse pe scările din reședința de Vincent, ar fi trebuit să se rănească serios, ceea ce nu se întâmplase. Poate chiar avea un înger păzitor.

Nikki schimbă repede subiectul și îi povesti mamei despre unele dintre apartamentele pe care le căutase mai devreme pe internet. Nu voia ca părinții ei să se tot întrebe în legătură cu vizita neașteptată a lui Gabe, tocmai pentru că părinții ei nu erau proști.

Nu era deloc firesc ca un de Vincent să vină în căsuța lor în stil creol.

Din fericire, reuși să le distragă întru câtva atenția. Acum, că era luni și ea reveni în bucătărie, încă se întreba dacă nu cumva doar își închipuise vizita lui Gabe.

Tot nu avea nici un sens pentru ea.

Sau pentru Rosie.

Căci Nikki își sunase prietena după ce poliția și Gabe plecaseră și îi povestise totul despre discuția pe care o purtaseră. Nici Rosie nu înțelegea ce naiba se întâmpla cu Gabe, dar i se păruse un semn bun.

Un semn bun pentru ce... Nikki nu știa sigur, dar faptul că el recunoscuse că fusese conștient de ceea ce se întâmpla în acea noapte îi ridicase o parte din greutatea nevăzută pe care o purtase pe umeri. Știuse că era ea, cel puțin în noaptea aceea, dar ce însemna asta cu adevărat? Că o *dorise* sau... că doar fusese atât de beat încât să o dorească?

Nimic din toate astea nu mai conta acum. Nu avea cum.

Nu *conta*.

Lăsând aceste gânduri deoparte, se îndreptă spre locul în care tatăl ei punea un recipient de ceramică pe o tavă. El se întoarse spre ea.

– Poți să-mi faci o favoare?

– Desigur.

Luând o tavă cu două căni și farfurioare, odată cu un vas aburind, se întoarse spre ea.

– Poți să duci asta la biroul lui Devlin? Este cu senatorul, dar așteptăm să vină un electrician dintr-o clipă în alta și trebuie să fiu aici ca să-l întâmpin.

– Nici o problemă.

Tocmai terminase de făcut ordine prin camerele care nu erau niciodată folosite. Luând tava, ea dădu să plece, dar tatăl ei o opri.

– O să plec mai devreme azi, ca să petrec ceva timp cu mama ta cât face tratamentul, îi aminti el. Ești sigură că te descurci aici fără mine?

Ținând bine de tavă, ea încuviință din cap.

– Știu că grădinarul trebuie plătit azi. Cecul este în biroul personalului. Bev a luat deja hainele de dus la spălătorie, și nu avem de pregătit cina în seara asta, pentru că Devlin se duce la un eveniment caritabil. „Slavă Domnului!“ Deci, nu-ți face griji. Du-te și stai cu mama! Eu mă descurc.

Tatăl ei zâmbi când făcu un pas pe lângă ea și o sărută pe tâmplă.

– Da, o să te descurci.

Nikki se întoarse și urcă pe scara din spate, spre biroul lui Devlin. Ajunse în capătul holului, după ce trecuse de ușile duble lambrisate. Una era întredeschisă.

Folosindu-se de un cot, ea ciocăni.

– Intră, se auzi vocea lui Devlin.

Deschizând ușa cu șoldul, Nic pătrunse în birou. Toate jaluzelele erau trase, lăsând lumina soarelui să se reverse în încăpere. Jumătate dintre pereții rotunjiți erau căptușiți cu biblioteci încastrate, pline cu rezumate care

păreau la fel de atractive ca lecturarea dicționarului. Cealaltă jumătate era tapetată cu certificate, licențe și diplome.

Nikki se gândi la ce spusese Gabe despre fotografiile din casa părinților ei. Nu exista nimic personal în această încăpere.

Devlin stătea în spatele biroului mare din lemn de stejar și cireș, dar bărbatul mai în vârstă așezat pe fotoliu, cu cotul sprijinit de braț și bărbia în mână, fu cel care o tulbură.

Senatorul Stefan de Vincent era geamănul identic al tatălui fraților. Să-l vadă acum, după ce Lawrence murise, era ca și cum ar fi văzut o fantomă.

Cu un păr de un castaniu-închis cu reflexe argintii la tâmple, senatorul era chipeș, ca toți bărbații din familia de Vincent. El era dovada că fiecare dintre frați urma să îmbătrânească frumos.

Era o dovadă și pentru faptul că banii puteau să te ajute să scapi cu aproape orice.

Nikki se forță să meargă într-un ritm normal, în timp ce traversa încăperea mare.

– Nicolette Besson, spuse senatorul, cu un deget sprijinit chiar sub buză. A trecut foarte mult timp de ultima dată când ne-am văzut. Privirea lui zbură spre Devlin. Femeile din trecut par să aibă obiceiul de a reapărea în ultima vreme, nu-i așa?

– Așa se pare, comentă Devlin.

Nikki habar nu avu cum să răspundă la remarca lui, astfel că zâmbi și încuviință din cap în timp ce așeză tava pe bufet. Vru să plece, dar își dădu seama că trebuia să toarne ceaiul.

Uf.

Își dădu ochii peste cap.

– Încă nu-mi dau seama de ce ești atât de îngrijorat de situația financiară a familiei Harrington, spunea Devlin în timp ce Nikki întoarse ceștile. După căsătoria mea cu Sabrina, o să obțin controlul asupra afacerilor de transport maritim. În plus, nu e ca și cum ar fi într-o

situație disperată. Îi poți spune lui Parker că-și poate păstra noul penthouse.

Nikki căută să-și mențină chipul inexpresiv în timp ce turnă ceaiul fierbinte.

– Asta nu are nici o legătură cu Parker, răspunse senatorul.

– Oh, nu? replică Devlin gânditor. A fost aici săptămâna trecută, îngrijorat că o să închei logodna cu Sabrina. Mă îndoiesc că a făcut-o din vreo grijă frățească.

– N-ai stabilit o dată, spuse senatorul. Nu o poți condamna pe Sabrina că își face griji.

– Dacă își face griji, ar trebui să vină *ea* la mine. Nu fratele ei. Nu tu.

Pe deplin conștientă de faptul că senatorul o privea în timp ce punea ceașca în fața lui Devlin, ea încercă să-i ignore privirea și să nu asculte, dar era greu.

Oamenii bogați vorbeau mereu în fața personalului lor, de parcă nici măcar n-ar fi fost de față. Era o nebunie, și Nikki știa prea bine, dar ce auzea era interesant. Se gândea Devlin să pună capăt logodnei?

Ar fi trebuit.

Chiar trebuia.

– Știi cum este Parker, răspunse senatorul. Dar mă preocupă mai mult capacitatea lor de a dona pentru campania mea viitoare decât dacă Parker primește sau nu o alocație considerabilă după ce moare tatăl lor.

– Din câte am auzit, nu mai e mult. Devlin se lăsă pe spate în timp ce Nikki puse recipientul mic pe biroul lui. Dădu să lase lingura jos, dar își dădu seama că acesta era scopul farfuriei. Poate ar trebui să fii mai preocupat de stagiara dispărută decât de donațiile din campanie.

Oh, *Doamne!*

Nikki se întoarse spre tavă, clipind repede în timp ce ridică din nou ceainicul.

– Sunt sigur că doamna Joan o să apară mai devreme sau mai târziu. Urmă o pauză. E amuzant cum, pe aici, oamenii dispar sau mor din cauze misterioase.

– Hmm? murmură Devlin.

Conversația începea să capete note sumbre.

Nikki îi turnă ceai senatorului.

– Cum a fost cu ofițerul ăla de poliție care investiga moartea lui Lawrence. A murit într-un accident de mașină – un accident de mașină cu o singură mașină, continuă Stefan. Jurnalistul acela de la *Advocate* a sunat *iar* la biroul meu, vrea să vorbim.

– Cred că s-a anunțat că ofițerul a avut o problemă medicală înainte de accident, răspunse Devlin. Iar Ross Haid n-are decât să sune cât vrea. Nimeni nu vorbește cu el.

– Îmi închipui că domnul Haid are curiozități legate de moartea ofițerului. Ciudat, din moment ce era un om sănătos, care nu a crezut nici o secundă că fratele meu s-ar fi spânzurat.

Ștefan nu se lăsă pe spate când puse ceaiul în fața lui, iar ea trebui să se întindă peste piciorul lui, și, bineînțeles, ceașca alunecă de pe farfurioară.

– Văd că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Tonul senatorului răsună sec. Tot nu reușești să nu faci zgomot.

Furnicături reci i se împrăștiară la baza gâtului în timp ce capul ei se răsuci brusc spre el. Lawrence îi spunea mereu asta. Nu senatorul. Ea reușea să-i deosebească doar atunci când erau împreună. Senatorul nu-i acorda niciodată atenție, în timp ce Lawrence se încrunta aproape mereu la ea.

Senatorul de Vincent arcui o sprânceană.

– Pot să te ajut?

– Nu. Ea clipi. Scuze! Se îndreptă de spate și se trase înapoi. Și îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat fratelui dumneavoastră!

Urma unui surâs încordat străbătu chipul senatorului.

– Mulțumesc!

Ea aruncă o privire spre Devlin, care o privea curios.

– Mai aveți nevoie de ceva?

– Nu, spuse rapid Devlin. Mulțumesc, Nikki!

Cu un semn din cap, ea ieși din birou cât putu de repede, gândurile venindu-i de-a valma în minte. Familia Harrington avea probleme financiare? Parker avea o alocație? Ideea o făcu să-și dorească să râdă. Și ce naiba

era povestea cu ofițerul de poliție? Habar nu avea, dar auzise despre stagiara dispărută, pentru că nu aveai cum să ratezi o asemenea știre. Cu un an în urmă, se vorbise peste tot despre asta.

Stagiara dispăruse în condiții mai mult decât suspecte și misterioase. Din câte își amintea Nikki, era ca și cum stagiara s-ar fi evaporat. Poșeta, cu cheile de la mașină și actul de identitate, fuseseră găsite în apartamentul ei. Mașina ei rămăsese pe alee. Nici o amprentă. Nici un indiciu. Nimic, în afară de zvonurile despre relația dintre ea și Stefan de Vincent.

„Blestemul lovește din nou."

Doamne, cei din familia de Vincent erau duși rău. Toți. De pe hol, o porni spre scara exterioară. Nikki tocmai ajunsese pe verandă și urma să cotească pe după un colț, când o femeie apăru brusc în fața ei.

Surprinsă, lui Nikki i se tăie respirația, și se trase înapoi, aproape scăpând tava. Atunci, își dădu seama că ar fi trebuit să lase tava în birou ca să facă ordine după ce se termina întâlnirea lui Devlin. Nu se pricepea deloc la asta, dar nimic nu mai conta acum.

O brunetă înaltă și voluptuoasă stătea acolo, îmbrăcată într-o rochie drăguță care îi cobora în valuri până spre curelușele balerinilor și care avea niște mâneci ample foarte drăguțe. Părul ei de un castaniu-închis era desfăcut, ondulându-se în jurul unei fețe superbe.

– Oh! exclamă femeia. Îmi pare rău! Te-am speriat! Ea râse, și o lumină dansă în ochii ei căprui blânzi. Și, în casa asta, nu mai ai nevoie de motive în plus ca să te sperii.

Nikki își dădu seama numaidecât cine era.

– Julia?

– Exact. Un zâmbet larg și călduros îi înfrumuseță buzele. Iar tu trebuie să fii Nikki, nu? Ei bine, știu că ești Nikki. Tocmai l-am văzut pe tatăl tău, și mi-a spus că ești sus, așa că mi-am propus să te aștept pe hol, dar iată-te.

Nikki coborî tava și se trezi zâmbind. Deci, aceasta era iubita lui Lucian? Nu semăna deloc cu Sabrina și nici nu

se purta ca ea, așa că primea deja o mulțime de puncte bonus tocmai din acest motiv.

– Mă bucur să te cunosc, în sfârșit!

Nikki întinse mâna.

Julia i-o strânse.

– Te întorci în bucătărie? Vin cu tine.

O luară la pas împreună.

– Deci, tocmai v-ați întors? Încă nu l-am văzut pe Lucian.

– Ne-am întors sâmbătă seara, dar Lucian e pe aici, pe undeva. Casa asta e o nebunie, spuse Julia. O familie de cinci persoane ar putea locui aici și nu te-ai întâlni niciodată cu careva.

Nikki râse.

– Este. Când eram mică, mă pierdeam pe aici. De îndată ce spuse asta, își dădu seama că era posibil ca Julia să nu știe exact cine era. Părinții mei sunt...

– Livie și Richard. Ea își dădu pe spate părul de pe față. Știu. Lucian mi-a spus cine ești. Cumva, ai crescut în casa asta.

Ușurată că nu trebuia să reia toate detaliile, ea încuviință din cap.

– Eram aici mai ales în timpul verii și uneori după ce terminam școala. Era prea scump să rămân la programul de după ore.

– Chiar este, nu? Eu nu am am copii. N-am avut niciodată, dar, pe când eram acasă și lucram, unii dintre părinți cheltuiau cel puțin jumătate din salariu pentru îngrijirea copiilor. O nebunie. Urmă o pauză. Bine că puteai să vii aici.

Ajunseră la intrarea de la etajul principal. Julia deschise ușa și o așteptă.

– Da, cred că până și ai mei au fost surprinși că domnul de Vincent a fost de acord, dar a fost. Nikki strânse din buze când un val de aer rece le întâmpină. Atâta vreme cât tăceam mâlc.

Julia chicoti.

– Nu l-am întâlnit niciodată, dar.....

– Nu era... cel mai amabil om din lume, spuse Nikki încet, gândindu-se la senatorul de la etaj.

– Mi-am dat seama. Lucian nu... Expresia de pe chipul ei se întunecă, și Nikki își aminti ce îi spusese mama ei despre Daniel, vărul familiei de Vincent. Ei bine, băieții nu prea au avut mamă sau tată.

Se opriră pe holul din spate.

– Nu.

– Și apropo... Expresia ei se îmblânzi. Ce mai face mama ta?

– Bine. E puțin obosită, dar se descurcă grozav.

Începură să meargă din nou, îndreptându-se spre bucătărie.

– Mă bucur să aud asta. Mama ta este minunată.

– Chiar este.

– Am auzit despre ce s-a întâmplat ieri cu tine și Gabe, spuse Julia. Slavă Domnului că nici unul din voi nu a fost rănit! Totul este atât de bizar, dacă stai să te gândești.

– Se întâmplă lucruri bizare ori de câte ori ești prin preajma lor...

Nikki se opri când intră în bucătărie prin intrarea din spate. Locul nu era pustiu. Ceilalți frați de Vincent erau lângă insulă. Lucian era cu spatele la ea, dar Gabe stătea cu fața spre intrare. Cum nu avea părul prins, șuvițele îi alunecau în față și atingeau alene linia sculpturală a maxilarului în timp ce el zâmbea larg la orice spunea sau făcea Lucian.

Simți un gol în stomac când Gabe ridică privirea. Parcă o simți, pentru că privirea lui o găsi imediat. Nu-l mai văzuse de o zi și nu avea idee la ce să se aștepte din partea lui.

Un colț al buzelor lui se arcui o idee în timp ce el se îndreptă de spate. Gabe zâmbi – nu era un zâmbet cu toată gura, dar era autentic, și inima ei se lansă într-un dans nebunesc de bucurie.

Nikki eliberă o răsuflare pe care nu-și dăduse seama că o ținuse și îi zâmbi la rândul ei.

– Hei... Lucian se întoarse. Nu avea ochi decât pentru Julia când se ridică de pe scaunul de bar și traversă

încăperea. O ridică pe Julia și o făcu să scoată un chițăit în timp ce o învârti în brațe. Mi-a fost dor de tine, femeie!

Nikki simți că rămâne cu gura căscată privindu-i. Pe de o parte, era încântată să îi vadă atât de evident îndrăgostiți, pe de alta, era șocată fiindcă era vorba despre Lucian.

Bărbatul ăla avea o anumită reputație...

Julia râse în timp ce el își îngropă capul în părul ei.

– Nu m-ai mai văzut de vreo jumătate de oră.

– Tot îmi este dor de tine. Lăsând-o jos, el o sărută pe obraz și o lovi ușor peste fund înainte de a se întoarce spre Nikki. Ca să vezi, micuța Nikki s-a întors de la facultate și s-a făcut mare.

Ea își dădu ochii peste cap când așeză tava pe blat.

– Bună, Lucian!

El chicoti pe măsură ce se apropie de ea, întâmpinând-o într-un mod mai puțin entuziasmat, totuși drăguț.

– Ce mai faci?

– Bine. Tu?

Ea aruncă o privire spre Gabe, pe lângă Lucian. Se uita la ei.

– Știi tu, nu s-au schimbat prea multe cu adevărat. Duc o viață tihnită cu femeia mea. Lucian se întoarse și îi făcu cu ochiul Juliei când aceasta scoase un zgomot. Aud, oare, un pufnet sarcastic de la tine?

Julia se așeză pe scaun și își sprijini picioarele pe bara de jos.

– Posibil.

– Inima mea. Își lipi o mână peste piept. M-ai rănit.

– Ei, hai... Julia îi trimise un zâmbet lui Gabe peste insulă. Nu știu cum ai reușit să te descurci cu el în toți anii ăștia. Are nevoie de atât de multă atenție.

Gabe zâmbi.

– Am învățat să-l ignor. Este o abilitate la care va trebui să lucrezi dacă vrei să țină pe termen lung.

– Ce nepoliticos! zise fratele lui și îi arătă degetul mijlociu.

Ridicând din umeri, Gabe se îndepărtă de insulă. Ochii verzi ca marea se concentrară asupra ei.

– Cum a fost ziua ta de luni?

– Bine. Ocupată. Simțindu-se teribil de stânjenită și neștiind cum să se poarte cu Gabe, ea își împreună mâinile. A ta?

– Am fost în oraș să lucrez puțin și tocmai m-am întors. Apropo... Gabe deschise ușa de la frigider, și Nikki văzu urmele de praf de lemn de pe blugii lui. Am trecut pe la D'Juice și ți-am luat un smoothie.

Ea fu luată prin surprindere când el scoase un pahar înalt de smoothie, colorat într-un portocaliu roșiatic. Smoothie-ul de ieri fusese un lucru șocant, însă cel de astăzi era un gest la fel de surprinzător. Pe vremuri, el obișnuia să facă asta mereu, dar părea..... diferit acum.

– Mulțumesc! Ea luă smoothie-ul și dădu la o parte hârtia de pe vârful paiului, în timp ce aruncă o privire spre Lucian și Julia. Amândoi se uitau lung la ea și la Gabe, dar surâsul ciudat și plin de înțelegere *à la* de Vincent o făcu să se îmbujoreze. Drăguț din partea ta.

Gabe ridică dintr-un umăr.

– Am luat unul și pentru mine. L-am băut ca pe apă.

Ea zâmbi în timp ce luă o gură și scoase un geamăt de plăcere. Era ca un orgasm de mango și căpșune pe papilele ei gustative.

– Oh, ce bun e!

– Mă gândeam eu că o să-ți placă. El zâmbi și se sprijini de blat, încrucișându-și brațele. Dar sunt convins că ți-ar plăcea orice are căpșune.

Era uimită că își amintea.

– Doar să nu fie cu afine. Nu sunt vreo mare fană a afinelor.

El scutură din cap.

– Nu știi ce pierzi cu dezgustul ăsta al tău ilogic față de afine.

Fiindu-i imposibil să se abțină, ea chicoti.

– Sunt scârboase.

– Hmm. Dar îți place zmeura.

– Dar nu este același lucru, comentă ea. Afinele sunt prea acre.

– În viața reală însă, mai puțin pentru papilele tale gustative, zmeura este chiar mai acră decât afinele.

– Nu e adevărat, spuse ea și mai luă o înghițitură din smoothie, întorcându-se spre Lucian și Julia.

Continuau să se uite la ei cu o privire cercetătoare.

Lucian își lăsase bărbia în palmă și îi privea.

– Așaaa... El își rosti cuvântul tărăgănat. Julia se ocupă de cină diseară.

– Oh. Nikki se îndepărtă de Gabe, știind că trebuia să se întoarcă la muncă. Detaliul acesta o trezi la realitate. Ea nu era una dintre ei. Da, am văzut că nu era planificată cina în seara asta.

– Îmi place să gătesc. Nu apuc să o fac des aici, dar – Julia coborî bărbia –, când pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă.

Nikki râse, știind că se referea la Devlin.

– De asta abia aștept să mă mut la noi acasă. Julia îl înghionti ușor pe Lucian. Și de aceea durează atât de mult povestea cu mutatul. Renovăm bucătăria.

Nikki își închipui că Julia urma să aibă o bucătărie uimitoare și superbă, judecând chiar și numai după felul în care o privea Lucian.

– Unde v-ați găsit casa?

– În districtul Garden. Agentul imobiliar a jurat cu mâna pe inimă că nu este bântuită, adăugă Julia cu un zâmbet. Dar m-am resemnat cu faptul că fiecare loc de aici are, probabil, vreo fantomă sau două.

Încuviințând din cap, Gabe oftă.

– Ai putea oricând să faci o sfeștanie mai întâi.

– Putem? Julia se uită la Lucian. Putem...

– Orice vrei tu, iubito. Facem sfeștanie. O curățăm de energii. O și exorcizăm. Atâta timp cât ești fericită.

Julia radia de fericire, iar Nikki simți un fior în piept pentru că nu era urmă de condescendență sau de sarcasm în tonul lui. Vorbea serios, oricât de nebunesc ar fi părut.

Asta era iubire, iubire adevărată, și Nikki nu avea nici cea mai vagă idee cum era să fii iubită așa. Cel mai rău, dacă era să fie sinceră până la capăt, Calvin ar fi putut să fie bărbatul potrivit pentru ea, dacă ar fi permis poveștii să se lege.

– Ar trebui să ni te alături la cină, anunță Lucian brusc, și Nikki avu nevoie de o secundă ca să-și dea seama că vorbea cu ea.

Să ce?

– Fac spaghete... spaghete de casă cu chiftelușe și pâine cu usturoi, numai carbohidrați, grăsimi și calorii. Julia se bătu ușor cu mâna pe abdomen. Cele mai bune.

Părea o idee minunată, dar.....

Nikki aruncă o privire spre Gabe. El voia să fie prieteni și încercase să meargă cu ea la adăpost, dar ea șovăi.

Prieteni sau nu, făcea parte din personal, și personalul nu luase *niciodată* cina cu familia de Vincent la masa lor.

– Nu știu. Ar trebui...

– Ar trebui să rămâi și să iei cina cu noi. Lucian se aplecă și o luă pe Julia de umeri. Nu, Gabe?

Gabe încuviință din cap.

– Julia face niște spaghete extraordinare.

– Mulțumesc! Sună delicios, dar nu știu. Nikki se jucă agitată cu paiul. Nu cred că Devlin ar fi încântat dacă aș participa la cină...

– Ți se pare că ne-ar păsa de ce crede Dev? întrebă Gabe. Pentru că nu ne pasă. Absolut deloc.

– Nici pe departe, adăugă Lucian.

Julia zâmbi în timp ce încuviință din cap.

– Eu nu o să spun ca ei, pentru că pe mine Devlin încă mă sperie.

– Devlin sperie pe toată lumea, murmură Nikki.

– Haide! Gabe se întoarse spre ea. Ia cina cu noi. O să fie amuzant.

– Foarte amuzant, interveni Lucian.

Nikki aruncă o privire de la un frate la celălalt, știind că ar fi trebuit să refuze, pentru că nu făcea parte din lumea lor. Nu avea să facă niciodată.

– Ia cina cu noi, Nic. Gabe întinse mâna și o bătu delicat pe braț. Te rog?

Și, brusc, se simți de parcă ar fi fost din nou fetița îndrăgostită lulea, pentru că pur și simplu nu putea să-i spună nu lui Gabe.

CAPITOLUL 13

Gabe descoperi că îi era foarte greu să nu se uite lung la Nic în timpul cinei. Nu știa sigur de ce. Poate pentru că, atunci când își făcuse apariția, venise cu părul desprins și acum nu mai arăta a o persoană care își petrecuse ziua ștergând praful de pe mobilă și făcând lista de cumpărături de peste săptămână.

Poate pentru că ținea un pahar de vin în mână și le zâmbea lui Lucian și Juliei cum nu-i mai zâmbise lui de multă vreme.

Sau poate pentru că, atunci când obrajii i se înroșeau și ochii mari căprui se aprindeau, era al naibii de frumoasă.

Nu conta.

Așezat pe spate, cu obrazul sprijinit în palmă, știa că trebuia să nu o mai soarbă din priviri, pentru că nu era chiar discret.

Nu se opri.

Gabe nu putea nici măcar să dea vina pe băutură. Nu băuse seara asta decât apă și ceai îndulcit.

– Deci, ce te-a făcut să studiezi asistență socială? întrebă Julia în timp ce ridică paharul de vin roșu. Trebuie să fie o muncă grea.

– Nu poate să fie mai greu decât să ai grijă de copii, spuse Nic, întinzând mâna după o bucată de pâine cu usturoi.

Nu se uitase la el. La naiba, parcă abia îi remarca prezența, lucru care i se părea al naibii de enervant, pentru că erau *prieteni* acum.

Gabe observă că nu răspunsese la întrebarea Juliei, astfel că interveni:

– Nic a fost mereu un *om care ajută.*

Din partea opusă a mesei rotunde, privirea ei se îndreptă spre a lui. În sfârșit.

– Un *om care ajută*?

Lucian aruncă o privire lungă în direcția lui.

Gabe îl ignoră.

– Da, și-a dorit mereu să ajute oamenii.

Nic clipi încet și se concentră asupra Juliei.

– Prietena mea Rosie spune că am complexul salvatorului. Nu cred să fie atât de extrem, dar vreau să ajut oamenii. Știu că sună siropos...

– Ba nu, interveni Gabe. Lumea are nevoie de mai mulți oameni ca tine și ca Julia și de mai puțini oameni ca noi.

– De acord, chicoti Lucian pe lângă buza paharului de vin.

Julia puse paharul jos.

– Voi donați organizațiilor de caritate o grămadă de bani.

– Este ușor să dai bani, răspunse Gabe. Să oferi timp nu este.

Nic își mușcă buza de jos în timp ce plecă privirea.

– Deci, ai terminat școala sau nu? întrebă Julia.

– Am luat licența și momentan încerc să mă decid dacă vreau să obțin un masterat sau un doctorat. Ezit, continuă Nic, rupând un colțișor din felia de pâine cu usturoi în bucăți mai mici și punând firimiturile în farfurie. Aș putea să încep cu niște cursuri serale.

– Ar fi foarte greu.

– Ar fi, încuviință Nic și băgă în gură o bucată de pâine cu unt. Dar să te apuci de munca în sine pare mai atractiv decât facultatea.

– Fără îndoială. Lucian se lăsă pe spate în scaun, jucându-se cu o șuviță din părul Juliei. Știai că Gabe nu este singurul cu talent când vine vorba despre sculptură?

Julia se uită la Nic.

– Și tu?

– Hmm. Ea luă o înghițitură zdravănă de vin. Pe vremuri, făceam tot felul de chestii stupide... brățări și figurine...

– Nu erau stupide. Încruntat, Gabe se îndreptă pe scaun. Nic are talent.

– Nu i-aș spune talent, ripostă Nic.

– N-am de gând să stau să ascult cum ești modestă fără rost. Micile bijuterii pe care le făcea erau uimitoare. Gabe spunea adevărul. La fel și figurinele. Mai sculptezi, nu?

Ea îi evită privirea.

– Cu școala și toate cele, n-am avut timp să continui cu... Ea ridică dintr-un umăr. Nu prea mai fac asta.

– Serios? El fu surprins de cuvintele ei. Credeam că voiai să deschizi un mic magazin și să-ți vinzi lucrurile acolo. Numai despre asta vorbeai...

– Oamenii se schimbă. Pur și simplu, nu-mi mai plac aceleași lucruri ca pe vremea când eram copil.

Copil? Îi plăcuse să facă asta până în acea noapte, și sigur nu mai era copil atunci.

Nic se întoarse spre Julia.

– Cum v-ați cunoscut tu și Lucian? Ești din Pennsylvania, nu?

Ochii lui Gabe se îngustară când Nic schimbă subiectul. Evident, nu-i plăcea ca atenția să se concentreze asupra ei, ceea ce era un lucru nou. Mai tinerei Nic îi plăcuse să fie în centrul atenției – în centrul atenției *lui*.

Julia aruncă o privire spre Lucian.

– Ei bine, am fost...

– A fost angajată să aibă grijă de Madeline, încheie Lucian pentru ea, căci era evident că Julia nu știa cât de multe putea să dezvăluie. Știi că s-a întors?

Cum mesteca o bucată de pâine, în primă fază, Nic doar încuviință din cap.

– Mi s-a spus că s-a întors, dar nimic altceva. Cum... ce mai face?

Gabe arcui o sprânceană, lăsându-l pe Lucian să răspundă, pentru că orice ar fi avut de spus despre

Madeline, cel mai probabil l-ar fi supărat pe fratele lui mai mic. Lucian știa acum cât de dusă fusese Madeline, dar rămânea sora lui geamănă. Era greu să treci peste o asemenea legătură de sânge.

– Nu face bine, spuse Lucian după o clipă. A murit.

– Poftim? Lui Nic i se tăie răsuflarea, și ar fi putut să jure că îi căzuse din gură o bucățică de pâine cu usturoi. Ochii ei mari se întoarseră spre ai lui înainte de a-l fixa pe Lucian. Doamne, îmi pare rău!

– Mulțumesc, dar să nu-ți rău! Nu pentru Maddie. Lucian se lăsă pe spate cu un oftat. Cât de multe știi despre ce se întâmplă aici?

Trandafiriul frumos din obrajii lui Nic dispăru.

– Știam că Madeline s-a întors și că s-a întâmplat ceva cu Daniel? V-a amenințat pe tine și pe Julia?

– Asta este versiunea edulcorată, dar Madeline chiar a reapărut. Am găsit-o într-o noapte plutind în piscina de afară, îi explică Lucian. Era practic în comă, și a trebuit să angajăm pe cineva.

– Adică, pe mine. Brațul Juliei se mișcă pe sub masă, și Gabe știa că îl mângâie pe Lucian. Cel mai probabil, îi puse o mână pe piciorul cu care bătea în podea. Am crezut că suferea de sindromul locked-in, dar nu era cazul.

– Mai ții minte noaptea în care a murit mama? întrebă Lucian.

Nic încuviință din cap.

– Cum să uit? Eram mică, dar asemenea lucruri nu se uită.

Gabe își aminti că Nic izbucnise în plâns când auzise vestea, nu pentru că ar fi cunoscut-o cu adevărat pe mama lor, ci pentru că era atât de mâhnită pentru ei... pentru frați.

– S-a dovedit că mama nu s-a sinucis. Ea și Maddie s-au certat pe acoperiș. Vocea fratelui lui părea detașată, dar Gabe știa mai bine. Toată nenorocirea încă îl afecta profund. S-au certat din cauza vărului nostru Daniel. Maddie fusese cu el, și, da, era într-o relație cu el.

– Vai! șopti Nic.

– Cearta a degenerat și – Lucian trase adânc aer în piept –, Maddie a împins-o de pe acoperiș.

Nic tresări.

– Oh, Dumnezeule!

– Povestea se complică și mai mult. Gabe se întinse după apă, dorindu-și să fi fost alcool. Își petrecuse ultimii zece ani ascunzându-se cu Daniel. Au rămas fără bani și au inventat un plan nebunesc ca să pună mâna pe averea de Vincent.

– Aproape a mers, spuse Lucian încet. M-a păcălit până în noaptea în care Daniel a amenințat-o pe Julia.

Surprins că Lucian se deschidea, el se lăsă pe spate și rămase tăcut, bucuros că fratele lui *vorbea* despre asta.

– Eu... nu știu ce să spun.

Nic se întinse din nou după vin, dar se opri.

– Cum s-a gândit să pună mâna pe bani?

Julia sorbi din vin, în timp ce Lucian păru să-și aleagă cuvintele cu înțelepciune.

– Planul ei a fost ridicol, dar știi că nu a fost niciodată un secret faptul că eu și Maddie nu eram copiii scumpului nostru tată.

Dacă Nic nu auzise acel zvon, nu lăsă să se vadă.

– A ieșit la iveală faptul că Maddie știa cine erau adevărații moștenitori ai tatei. Lucian zâmbi, dar fără pic de umor. Eu și Maddie suntem copiii lui Lawrence. Nu Dev și Gabe.

Buzele lui Nic se întredeschiseră în timp ce privirea ei se îndreptă spre Gabe. Fața ei pălise atât de mult, încât el începu să-și facă griji.

– Eu... Habar n-am ce să spun.

– Asta e! Lucian își ridică furculița, trecând-o leneș prin ce îi mai rămăsese din spaghete. Nu s-au schimbat multe. Dev este în continuare moștenitorul. Gabe încă îl secondează.

Gabe ridică o mână.

– Iar eu rămân Lucian și nu trebuie să-mi bat capul cu întâlnirile de afaceri și nici nu trebuie să am de-a face cu Senatorul Antipatic. Și sincer? Maddie era o adevărată sociopată, dar, într-un fel, îi sunt recunoscător. Lucian se

uită la Julia. Dacă nu s-ar fi întors, nu aș fi întâlnit-o pe Julia.

– Ce... dulce, murmură Nic, clipind repede.

Gabe zâmbi în timp ce privirea ei o întâlni pe a lui.

– Sunt multe de procesat. În afară de părinții tăi și de medicul nostru, nimeni din afara familiei nu știa că Madeline revenise.

– Și așa trebuie să rămână. Nic își luă paharul de vin și îl termină. Înțeleg.

– Ei bine, ne-am cam stricat cheful, nu-i așa? Julia râse agitată. Cred că nu trebuie să mai spunem adevărul.

– Chiar ne-am întâlnit prima dată într-un bar. Lucian îi zâmbi. Ar trebui să rămânem la versiunea asta.

– Da, cred că trebuie să mergeți pe versiunea asta, spuse Nic și făcu ochii mari. Este mult mai puțin intensă.

Julia apăsă un sărut pe obrazul lui Lucian și se întoarse spre Gabe.

– Te duci la Baton Rouge săptămâna asta?

El scutură din cap.

– Nu.

– Ce se întâmplă în Baton Rouge? întrebă Nic.

Întrebarea era complet nevinovată. Gabe știa al naibii de bine că nici Livie, nici Richard nu ar fi spus nimic despre drumurile lui, care deveniseră regulate.

– Ceva chestii personale, zise el.

– Oh.

Dezamăgirea îi traversă chipul, și el se simți ca un nenorocit. Ar fi putut să se gândească la un răspuns mai bun, dar nu era pregătit să vorbească cu ea despre *asta*.

Sau să spună tot.

Lucian îi sări în ajutor. Oarecum.

– Și, Nic, te vezi cu cineva?

Mâna lui Gabe se opri pe brațul scaunului. Ce întrebare interesantă!

Sprâncenele lui Nic se arcuiră în sus.

– Hmm, nu. Nu. Sunt singură. Ea strâmbă din nas. Ei bine, am ieșit cu un tip în facultate.

– Și nu a durat? întrebă Gabe înainte să se poată abține.

Privirea ei se îndreptă spre el.

– Ne-am despărțit acum puțin timp.

– Interesant, murmură el.

Ea dădu să se încrunte.

Lucian se uită stăruitor la el.

Și apoi, își dădu seama că răspunsul lui fusese puțin ciudat.

– Este interesant, pentru că... majoritatea relațiilor începute în facultate nu merg.

Bine.

Acum, suna stupid.

Dar apoi, o expresie umbri chipul lui Nic înainte ca ea să-și întoarcă repede privirea, dar el știa la ce se gândea ea. La naiba, știa la ce se gândea și el acum.

Sau la cine, mai bine zis.

La Emma.

Cina fusese... revelatoare.

Era singurul lucru la care se putea gândi Nikki când își luă poșeta din biroul personalului. Nici măcar nu reuși să asimileze ce îi spusese Lucian despre sora și tatăl lor. Familia de Vincent avea o istorie nebunească în spate, dar asta depășea orice și-ar fi putut ea închipui.

Și nu înțelegea cum se descurca Gabe cu toate. Avusese mereu impresia că Lucian nu fusese niciodată apropiat de Lawrence, dar Gabe și Dev fuseseră. Ei bine, fuseseră atât de apropiați pe cât puteai fi de omul acela.

Să afli că bărbatul pe care îl crezuseși dintotdeauna tatăl tău nu era? Și cine era tatăl lor? Doamne! Scoțându-și cheile din poșetă, dădu să iasă pe ușa din spate, dar se opri.

Nikki își aminti cât de cumplit fusese după ce mama lor murise. Crescuseră crezând că ea se sinucisese, și, în tot acest timp, nu avuseseră parte de ea din cauza surorii lor.

Cum puteai să treci peste o asemenea poveste?

În timp ce stătea încremenită în camera mică, se gândi brusc la blestemul familiei de Vincent.

Ce spunea? Femeile nu rezistau niciodată mult aici. Da, asta era. Fie își pierdeau mințile... fie mureau.

Nikki nu crezuse niciodată cu adevărat în blestem, iar frații îl ignoraseră dintotdeauna, dar, acum, ea începea să creadă că exista o fărâmă de adevăr și că frații nu îl desconsiderau complet, pentru că, Doamne... Uimitor!

Aruncă o privire peste umăr spre holul din spate. Cum s-ar simți ea dacă ar descoperi că tatăl ei nu era tatăl ei? Ar fi fost groaznic. El ar rămâne mereu tatăl ei, pentru că el o crescuse, și era singurul lucru care conta, și totuși... Să afle că propria soră o ucisese pe mama lor pentru că fusese implicată într-o relație cu vărul lor și mama lor se împotrivise?

Tristețea i se strecură în inimă, și ea se mișca fără să le spună picioarelor unde să se ducă. Undeva în adâncul minții răsunau cuvintele lui Rosie: „Nu-ți asculta inima îndurerată..."

Din păcate, o asculta, și nu era chiar mare lucru. Nu era ca și cum l-ar fi căutat pe Gabe ca să se dea la el. Voia doar – Dumnezeu să o ajute – să se asigure că el era bine, chiar era bine.

Pentru că asta făceau prietenii.

Străbătu holul din spate, îndreptându-se spre salon. Un fel de al șaselea simț ciudat o purtă pe holul lung și spre ușa care era întredeschisă. Lipindu-și degetele pe panoul din lemn sculptat – panoul în care Gabe sculptase modelele cu viță-de-vie –, ea împinse.

Era singur.

Gabe se afla în spatele uneia dintre mesele de biliard și se pregătea să lovească. Tacul se împinse în față și lovi bila. Bila traversă masă, lovindu-se în cea roșie și ajungând într-un buzunar de pe colț.

Privirea ei coborî.

Gabe era desculț.

Îndreptându-se, el ridică privirea.

– Nic?

– Bună! Ea intră, întrebându-se ce naiba făcea. Afară era deja întuneric, și Dumnezeu știa că nu avea la activ multe alegeri inteligente când se lăsa noaptea aici. Ar fi

trebuit să fie pe picior de plecare, dar iată că se afla aici. Joci biliard singur?

– Lucian a vrut să se bucure de niște timp cu Julia. El așeză tacul pe masa de biliard. Așa că iată-mă aici... jucând biliard singur.

– Cam... trist.

El îi trimise un zâmbet pieziș.

– Da?

– Da. Lăsându-și cheile înapoi în poșetă, ea își trecu iute cureluşa peste umăr. Biliardul este un joc la care participă mai mulți.

– Unii îl consideră un sport, o corectă el, sprijinindu-se cu șoldul de masă.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Eu chiar cred că, pentru a fi considerată sport, o activitate trebuie să implice efort.

– Nu joci biliard corect dacă simți că nu depui efort.

Un zâmbet se ivi pe buzele ei.

– O să te cred pe cuvânt.

Gabe își lăsă capul într-o parte, și o șuviță de păr îi alunecă, mângâindu-i obrazul.

– Credeam că ai plecat.

– Urma să o fac, dar...

Totul la Gabe păru să intre în alertă.

– Dar?

Ce era în capul ei? Nikki nu era atât de sigură. Bine, nu era sinceră cu sine. Acum, pierdea timpul și era stupidă.

– Voiam să văd cum s-a rezolvat cu mașina.

– Cum s-a rezolvat cu mașina mea?

– Da. Geamul?

– A fost schimbat. Mașina mea este întreagă și fericită.

– Asta e... bine, spuse ea jalnic.

O expresie de înțelegere se așternu pe chipul lui.

– Nu de asta ești încă aici.

Detestând faptul că o putea citi atât de bine, Nikki trase aer în piept.

– Voiam doar să spun că-mi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat cu sora ta, cu mama ta... și cu tatăl tău.

El se uită la ea o clipă, apoi întoarse privirea.

– Nu e mare lucru.

– Nu e mare lucru? repetă ea uluită. Prietene, este mare lucru. Toată povestea. Fiecare detaliu.

El scoase un râset blând.

– Și știi doar jumătate.

– Jumătate din ce?

Un mușchi i se încleștă în maxilar când se întoarse spre ea și lăsă să treacă un moment. Un moment suficient de lung pentru ca Nikki chiar să înceapă să-și facă griji.

– Dar îți mulțumesc. Pentru că mi-ai spus asta.

Ei nu îi scăpă faptul că nu răspunsese la întrebarea ei.

– Dar nu trebuie.

– Știu. Ea veni mai aproape. Dar nu-mi pot imagina prin ce ați trecut – prin ce treceți.

Ridicând o mână, el își dădu la o parte părul de pe față.

– Ce putem face? Nu avem cum să schimbăm ce a făcut sora noastră sau povestea cu mama și tata. N-are nici un rost să analizăm cele întâmplate.

Jucându-se cu cureaua de la poșetă, ea veni și mai aproape.

– Tu și Devlin aveți idee cine ar putea fi tatăl vostru?

El clătină din cap, dar Nikki observă cât de tare strângea din dinți. Putea să stea în fața ei și să se poarte de parcă nu avea nici o grijă, dar Nikki știa mai bine. Poate cineva ca Devlin ar fi fost cu adevărat neafectat de evenimente, dar nu și Gabe cel pe care îl cunoștea ea.

Înainte să-și dea timp să gândească la ceea ce făcea, se repezi în față și îl îmbrățișă pe Gabe. Înfășurându-și brațele în jurul taliei lui, ea îl strânse și spuse:

– Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat!

Gabe rămase înmărmurit. Corpul îi era atât de rigid, încât Nikki nici măcar nu era sigură dacă mai răsufla, și, pentru o clipă înfiorătoare, se temu că îi permisese inimii să o îndrume din nou spre o decizie proastă.

Dar simți apoi pieptul lui Gabe cum i se ridică sub obraz și brațele lui se împletiră în jurul ei, împreunându-se la spate. O ținea în brațe, iar ea nici măcar nu-și mai

amintea ultima dată când se îmbrățișaseră sau fuseseră atât de aproape unul de celălalt.

De fapt, își amintea.

În acea noapte în care se dusese la el, se îmbrățișaseră, și, evident, îmbrățișarea se transformase în ceva mult mai serios. Patru ani era un timp lung între îmbrățișări, și să fie din nou atât de aproape de el îi făcea simțurile să reacționeze ciudat. Tot trupul i se înfioră dintr-odată, și, când trase aer în piept, se trezi învăluită de parfumul picant al coloniei lui.

Era doar o îmbrățișare.

Își repetă asta în minte, chiar dacă știa că trebuie să se retragă. Era doar o îmbrățișare – una care probabil avea un impact redus sau nici unul asupra lui Gabe, în timp ce ei îi distrugea cele mai bune intenții.

Brațele lui Gabe se strânseră în jurul ei, și ea se mușcă ușor de buză când îi simți bărbia sprijinită în creștetul capului. Una din mâinile lui se mișcă, alunecând de-a lungul coloanei ei. Palma lui se opri în josul spatelui ei.

„Doar o îmbrățișare. Doar o îmbrățișare."

Corpul și creierul ei nu erau pe aceeași lungime de undă. Intensă și plină de dorință, căldura izbucni înăuntrul ei. Felul în care i se simțea pieptul lipit de al ei și...

„Oh, Dumnezeule!"

Ochii lui Nikki se deschiseră. *Îl* simți, tare și gros, lipindu-i-se de abdomen.

Gabe îi dădu brusc drumul și se trase în spate, punând distanță între ei când ochii ei uimiți se îndreptară spre a lui.

– Ar trebui să pleci.

Vocea lui era aspră și profundă. Abrazivă. Nikki se cutremură.

– Acum.

Fără să mai asculte vocea nebună din interiorul ei, care o băga mereu într-o mulțime de belele și care voia ca ea să ignore cuvintele lui, Nikki se răsuci și plecă valvârtej.

CAPITOLUL 14

Nikki nu îl mai văzu pe Gabe două zile după nebunia cu îmbrățișarea din salon, dar el îi aduse un smoothie cu banane și căpșune joi, și începură astfel un fel de rutină. În săptămâna următoare, Gabe îi aducea câte un smoothie de la D'Juice imediat după prânz și vorbea cu ea în timp ce ea pregătea cina.

O întrebase din nou de ce nu-și mai făcuse timp să creeze bijuteriile de care fusese atât de pasionată în adolescență. Ea îi oferise același răspuns, în special pentru că fusese prea stânjenită să spună adevărul.

Lucrurile care obișnuiau să-i placă fuseseră compromise după acea noapte.

Nu că ea i-ar fi spus vreodată una ca asta, chiar dacă redeveniseră prieteni.

Gabe o întrebase despre facultate. Ea îl întrebase cât de mult se dezvoltase afacerea lui cu tâmplăria. Îi povestise despre planurile de a-și găsi un apartament, iar el se oferise să o ajute să se mute când avea să fie momentul.

Un de Vincent să o ajută să-și mute lucrurile?

Ea izbucnise în râs când îi auzise sugestia, și îi venea să râdă și acum când se gândea la idee.

Nu vorbiseră despre cele întâmplate cu sora sau cu tatăl lui și sigur nu menționaseră nimic despre momentul îmbrățișării lor neașteptate.

Nikki chiar începea să creadă că poate doar își închipuise ce simțise lipindu-se de ea. Nu îi povestise nici măcar lui Rosie despre asta, și, dacă nu se întâmplase doar în imaginația ei, atunci pusese totul pe seama unei

reacții fizice provocate de apropierea unui corp de femeie.

Pentru că Nikki credea sincer că unii tipi se excitau și dacă simțeau o adiere a vântului în zona lor intimă.

La urma urmei, trebuia să fi fost doar asta, pentru că Gabe nu se arătase în vreun fel interesat de altceva decât de a fi prieteni.

Era miercuri seara, chiar înainte de ora cinei, când Gabe apăru în bucătărie.

– Fii atentă, spuse el și trecu pe lângă ea. El îi prinse coada împletită și i-o dădu peste umăr. Doamna Harrington este în casă.

– Uf, mormăi ea, știind deja că Devlin urma să ia cina cu ea în seara asta. Este și fratele ei cu ea?

– Din păcate. O să fie patru oameni la cină, spuse el, atrăgându-i privirea spre el. Nu te las singură cu ei nici în ruptul capului.

Oh, era... dulce, și părea ce ar fi făcut Gabe cel pe care îl cunoștea ea de pe vremuri.

– Mulțumesc!

– Și mai am un motiv să mă aflu aici, în afară de a urmări cum pregătești friptura de vită, care, apropo, miroase divin.

Ea zâmbi și nu luă în seamă felul în care îi tresăltă inima.

– Cred că o să iasă foarte bună. Închizând ușa de la cuptor, ea se îndreptă spre el și simți că nu prea putea vorbi. De ce, oh, de ce trebuia să fie el atât de... al naibii de sexy? De ce ești aici? Nu văd nici un smoothie.

– Fără smoothie. Încă.

– Oh.

Ea nu știu cum să răspundă.

El îi trimise un zâmbet pieziș.

– Ce faci după ce pleci?

Oh!

Oh, Doamne!

Nu era întrebarea la care se așteptase.

– Hmm, nimic. Mă duc spre casă.

– Deci, n-ai planuri? Când ea clătină din cap, el spuse: Perfect, pentru că ai acum.

– Da? întrebă ea cu un chițăit.

Ca de șoricel. Uf.

Zâmbetul de pe buzele lui se adânci.

– Da.

Acum, inima i se zbătea de-a binelea în piept.

– Și ce o să fac?

– E o surpriză.

Ea încremeni, abia mai respirând.

– Nu-mi plac surprizele.

– Ei, na, zise el amuzat. Ba da, îți plac.

– Nu-mi mai plac.

Îndepărtându-se de blat, el îi aruncă o privire plină de subînțeles.

– Asta o să-ți placă. Ai încredere în mine!

– Dar...

Gabe dădea deja să iasă din bucătărie și o lăsă acolo mută de uimire.

Și așa o găsi Parker.

Pentru că ea era cea mai mare ghinionistă din istoria omenirii.

El intră pe ușa principală.

– Nikki.

Spatele ei deveni rigid.

– Ce faci aici?

– Am venit să-mi iau ceva de băut.

El înaintă în bucătărie de parcă ar fi fost la el acasă.

Nikki știa prea bine că ar fi putut să-l roage pe tatăl ei să-i aducă de băut. Însemna doar că reușise cumva să se furișeze pe la spatele tatălui ei.

– Dar acum, că te văd aici, te las să-ți faci treaba. Îi aruncă un zâmbet care îi dezvălui dinții strălucitori. Aș vrea un whisky cu gheață.

Străduindu-se să nu-i spună să se servească singur, ea se întoarse și se îndreptă spre cămara în care țineau băutura.

– Asigură-te că-mi pui ceva de calitate.

Nikki sări din cauza apropierii vocii lui. Ar fi trebuit să știe că el avea să o urmeze.

– Nu trebuia să intri aici.

– M-am gândit să-ți țin companie, răspunse el. Cum făcea și Gabe adineauri.

Urcându-se pe scara mică, ea coborî privirea spre locul în care se oprise el, blocând ușa aceea afurisită, ca un nemernic ce era. Cât timp așteptase pe hol până să intre? Ea apucă o sticlă de pe raftul de sus.

– Gabe nu mă place, spuse el cu un aer aparent indiferent.

Ei bine, avea răspunsul la întrebarea ei.

Ce vierme!

– Chiar n-am de unde să știu. Ea coborî de pe scară. Scuze!

El nu se mișcă.

– Va trebui să se obișnuiască totuși cu mine. Fratele lui se însoară cu sora mea.

– Devlin a ales o dată?

Întrebarea îi zbură de pe buze înainte să o poată opri.

Buzele lui se strânseră ușor.

– O să aleagă. Curând.

– Hmm. Ea făcu un pas într-o parte. Dacă vrei să mă ocup de băutura ta, trebuie să te dai laoparte.

– Și dacă nu vreau?

Enervată, ea își îndreptă umerii.

– Ascultă, eu doar încerc să-mi fac treaba. Poți, te rog, să te dai?

El se aplecă ușor și coborî capul, astfel încât să ajung la același nivel cu ochii ei.

– Roagă-mă frumos, și poate mă dau.

Ea se trase înapoi, cât pe ce să-l calce zdravăn pe picior.

– Poți, *te rog,* să te dai deoparte, Parker?

– Nu a fost chiar foarte drăguț, dar îmi doresc băutura aia. El se dădu în spate. Și vreau să o faci tu pentru mine.

Înghițindu-și un iureș de înjurături care l-ar fi făcut mândru pe un șofer de camion, ea se întoarse în bucătărie și înșfăcă un pahar.

– Nici tu nu mă placi. O urmase înapoi în bucătărie. Nici măcar nu îndrăzni să negi. Știu că nu mă placi.

Ei bine, îi spusese să nu nege, așa că ea își ținu gura în timp ce îi umplu paharul cu gheață.

– Nu înțeleg, continuă el. Ar trebui să fii încântată că te observ.

Bine. Acum, nu mai avea cum să-și țină gura.

– Poate *de aceea* nu te plac. Ea turnă whisky-ul și ridică paharul pentru a i-l oferi. Pe lângă faptul că nu respecți limitele personale ale oamenilor? Ești arogant pentru că ești bogat și ești obișnuit să obții tot ce vrei. De aceea nu te plac.

Parker râse.

Nu era sigură la ce răspuns se așteptase din partea lui, dar râsul nu se aflase printre variante. Luându-și paharul, el se uită la ea cu ceea ce mama ei ar fi numit *superioritate*. De parcă el ar fi fost de mii de ori mai bun decât ea.

– Am să-ți dau câteva sfaturi, Nikki.

– Mor de nerăbdare să le aud.

Nările lui se dilatară ușor.

– Mai bine ți-ai ajusta atitudinea înainte ca sora mea să se mărite cu Dev. Întinse mâna și îi puse un deget rece pe obraz, spunând: De fapt, ar trebui să începi chiar acum.

Nikki se dădu iute înapoi.

– Nu mă atinge!

– Nu mă asculți. El zâmbi, coborând mâna. Ar trebui să fii mai drăguță cu mine, pentru că, chiar dacă tu pleci până se mărită Sabrina cu Dev, ea ar putea să se asigure că părinții tăi zboară de aici.

Șocată, ea se uită la Parker. O cuprinse un sentiment ciudat de déjà-vu.

– Mă amenințí că părinții mei o să fie dați afară? Din nou?

– Știi că nu este o amenințare. Este un sfat. Renunță la atitudinea ta de jigodie și, poate, când mama ta o să se simtă mai bine, o să mai aibă un loc de muncă. El se opri. Și, dată fiind starea ei de sănătate, să-și piardă locul de

muncă și ea, și soțul ei din cauză că fiica lor este o mică jigodie ar fi ultimul lucru de care au nevoie.

Buzele ei se întredeschiseră. Uluită, nici nu-i venea să creadă ce îi auzeau urechile. Nu înțelegea de ce se simțea atât de surprinsă. El făcuse același lucru și atunci când încercase să-i smulgă prosopul de pe ea și reușise să-și bage mâna pe sub el. O amenințase, și îi ieșise de minune. Dar acum? Poate că avea de-a face cu faptul că o amenința chiar dacă știa cât de bolnavă era mama ei.

Nikki era dezgustată și îngrozită.

Trecându-și paharul în cealaltă mână, el se întinse înainte ca ea să se mai poată mișca și urmări cu degetul umed conturul obrazului ei.

– E doar un lucru la care să te gândești până data viitoare când ne intersectăm. O parte a gurii lui se curbă într-un zâmbet. Bine?

Parker nu așteptă un răspuns. Nikki își înăbuși o înjurătură în timp ce îl urmări cum iese din bucătărie chiar când se ivi tatăl ei, aparent tulburat și peste măsură de enervat.

Parker înclină din cap spre el când trecură unul pe lângă altul.

– Toate bune?

Tatăl ei se apropie în grabă.

Dregându-și glasul, ea încuviință din cap, nedorindu-și ca acesta să-și facă griji. Avea destule pe cap.

– Da, totul este minunat.

Parcă pentru a suta oară de când Nic se urcase în mașina lui Gabe, el aruncă o privire spre ea.

Fusese ciudat de tăcută pe drumul spre oraș, stând nemișcată și uitându-se lung pe geam. La fel fusese și în timpul cinei, abia uitându-se în ochii cuiva, inclusiv ai lui. Crezuse că avea să fie mai veselă având în vedere că Parker nu mai apucase să i se alăture surorii lui la cină. La naiba, nici măcar nu-l văzuse pe ticălos. Strângând mâinile pe volan, el se uită din nou la ea când traficul încetini pe autostradă.

– Ești bine, Nic?

Ea încuviință din cap.

– Da.

– Hei! El se întinse, atingându-i ușor brațul, iar ea tresări, făcându-l să se încrunte. Ești sigură?

– Da. Da. Îmi pare rău! Ea se uită la el. Felinarul stradal îi lumină în treacăt chipul cufundat în umbră. Eram doar pierdută în gânduri. Deci, o să-mi povestești despre această surpriză?

– Dacă ți-aș povesti, n-ar mai fi o surpriză.

El o luă pe ieșirea spre cartierul comercial.

Gabe nici măcar nu era sigur de ce făcea asta. Era doar ceva care îi venise în minte încă din noaptea în care mâncaseră spaghete.

Ea îi aruncă o privire în timp ce se juca, agitată, cu vârful cozii împletite. După o clipă, întrebă:

– Chiar crezi că Devlin o să se însoare cu Sabrina?

– Ce întrebare neașteptată, spuse el râzând.

– Știu. Ea își lăsă mâinile în poală. Doar că abia dacă vorbesc unul cu altul. La cină, Sabrina ți-a acordat ție mai multă atenție decât lui Devlin.

Buza lui se curbă într-un surâs dezgustat.

– Da, ei bine, Sabrina își dorește ce nu poate avea.

– Pe tine?

– Am cunoscut-o la facultate, după ce a terminat Dev. A fost interesată de mine. Nu o luă spre Iberville. Eu nu. Și tot nu sunt.

– S-a întâmplat ceva între voi?

– Nu, spuse el, și era adevărat. A încercat ea o dată sau două ori la facultate, dar nu s-a întâmplat nimic.

Lucian fusese mereu de altă părere, dar fratele lui se înșela. În afară de o oarecare amabilitate cu care o tratase pe Sabrina la început, Gabe nu făcuse nimic altceva ca să o încurajeze.

– Nu-mi place de ea, spuse Nic cu un oftat.

– Da. El își aminti cum vorbise Sabrina cu ea în timpul primei cine. Nici el nu ajutase prea mult. Îmi pare rău pentru cum m-am purtat la cină atunci! N-ar fi trebuit să mă port așa.

Nic flutură o mână, dar știa bine că ceea ce făcuse o deranjase.

– Mergem spre atelierul tău, nu-i așa?

– Da.

– De ce?

Interesul i se citi în glas.

– O să vezi.

Ea oftă din greu.

– Sabrina zicea ceva despre Baton Rouge în timpul cinei. Se pare că te duci des pe acolo.

Ea încuviință din cap în timp ce o luă pe o stradă îngustă.

– Da.

Gabe îi simțea privirea ațintită spre el.

– Ce faci acolo?

– Am căutat un apartament, răspunse el, ceea ce era adevărat.

– Te muți acolo?

Ea păru surprinsă.

– Parțial. Ăsta este planul.

– De ce?

El nu răspunse, pentru că nu știa cum să o facă fără să se simtă ca ultimul om și fără să îi dea de înțeles ce era mai rău despre el. Pentru că, după ce avea să afle adevărul, avea să se întrebe, la fel ca toată lumea, de ce naiba mai era aici și nu acolo.

Era o întrebare pe care și-o punea și el neîncetat.

– Te... vezi cu cineva acolo? întrebă ea, cu glas scăzut.

El întoarse brusc capul spre ea când își parcă Porsche-ul. Ea nu se uita la el, dar trăgea din nou de coada împletită.

– Nu, nu mă văd cu nimeni acolo.

– Oh.

El se întinse, înfășurându-și ușor degetele peste încheietura ei. Privirea ei țâșni spre a lui în timp ce el îi trase mâna din păr.

– Am ceva chestii personale de rezolvat acolo, bine?

Sprâncenele ei se uniră într-o încruntare.

– Bine.

Răsuflând cu năduf, el îi eliberă încheietura, refuzând să observe cât de fină îi era pielea.

– Ești gata?

– Pentru surpriză? Ea zâmbi. Așa cred.

Râzând în barbă, el își desprinse centura de siguranță.

– Stai așa!

Gabe coborî și o luă grăbit prin fața mașinii, până ajunse în dreptul ei. Îi deschise portiera. O închise în urma ei, apoi o conduse spre intrarea din spate a atelierului.

O adiere de aer rece și miros de lemn îi întâmpină când el deschise ușa. Aprinse lumina din tavan. Luminile se aprinseră dintr-odată, și atelierul răsări din beznă.

Nic trecu pe lângă el, iar el resimți atingerea ușoară a șoldurilor lor ca un pumn primit în plex. Nu putea să ignore reacția viscerală pe care o trezea înăuntrul lui. Penisul lui păru să se trezească numaidecât la viață, un semn sigur că trebuia să se culce neapărat cu cineva, pentru că nu mai mergea să se descurce de unul singur.

Ea era o femeie frumoasă. Nimic mai mult. Și era o femeie interzisă pentru el, fără nici cea mai mică urmă de îndoială, ceea ce o făcea cu atât mai ușor de observat – *acolo*, chiar în fața lui.

Își tot repeta asta în minte când ea păși de pe hol și pătrunse în spațiul deschis al atelierului.

– Uau! Cercetă din priviri diferitele proiecte pe care le avea în desfășurare. Este mai mare decât mi-am imaginat.

Nic continuă să înainteze în atelier și îngenunche, urmărind cu degetul motivele sculptate pe piciorul unui scaun.

– E frumos, Gabe! Ea îl privi printre genele dese. Foarte frumos.

El simți o stranie gelozie pe acel picior de scaun.

– Mi s-a părut mereu ciudat...

Ea își trecu mâna peste lemnul sculptat.

– Ce anume?

Gabe o privi cum lasă capul într-o parte.

– Lucian pictează. Și Madeline picta. Tu poți să transformi niște plăci de placaj și de cherestea în ceva

uluitor. Ea se ridică ușor, cu grația unei dansatoare mlădioase. Dar Devlin nu are nici un talent aparte.

– Să enerveze oamenii nu se pune ca talent? Pentru că, dacă se pune, excelează la asta.

Râsul ei răsună delicat, dar, la naiba, parcă îi învălui tot corpul lui.

– Adevărat.

– Dev are un talent ascuns, spuse el, incapabil să-și întoarcă privirea de la ea în timp ce ea se ducea spre bancul de lucru.

Atinse doar cu un deget, apoi cu două fiecare unealtă de pe masă, iar el ar fi putut să jure pe ce avea mai sfânt că penisul i se făcuse și mai tare.

Cât de aiurea era asta?

Trebuia să iasă, să găsească pe cineva cu care să și-o tragă până uita cum îl cheamă, pentru că trebuia să se elibereze de dorința înnebunitoare care i se învolbura prin vene.

Și nu putea să o elibereze cu Nic.

Oricât de tentant ar fi fost.

– Care este talentul lui? întrebă ea și luă o daltă mică.

– Poate să cânte.

El trecu alene pe lângă ea și își lăsă o mână să plutească peste o masă la care lucrase mai devreme în acea zi.

– Poftim? Ea râse. Serios?

El încuviință din cap când se opri vizavi de ea. Te-ai fi gândit că o discuție despre fratele lui ar fi putut potoli excitarea care îl chinuia în acest moment, dar se părea că nu se întâmpla.

– Aș minți în legătură cu așa ceva?

– Nu știu. Ai putea?

– Ei bine, nu. Omul cântă. Dar ar trebui să-l îmbeți ca să se întâmple asta. Gata cu discuția despre fratele lui. Haide! Surpriza ta este dincolo de ușa de acolo.

Ea privi peste umărul lui.

– Chiar nu-mi dau seama despre ce surpriză este vorba.

Pentru că părea să-i placă să se chinuiască singur, o luă de mână, oarecum uimit de cât de mică se simțea într-a

lui.

Era un nemernic.

Împletindu-și degetele cu ale ei, el îi evită privirea în timp ce o trase după el.

– Deci, m-am gândit că, din moment ce nu te-ai hotărât ce să faci cu școala sau cu serviciul, o să ai ceva timp la dispoziție. El se opri în fața ușii și răsuci mânerul cu mâna rămasă liberă. Și știu că nu mai ești interesată de aceleași lucruri ca pe vremuri, dar eu cred că s-ar putea să-ți mai placă.

Deschizând ușa, el își strecură mâna înăuntru și aprinse lumina. O trase de mână și o lăsă să treacă pe lângă el.

Contactul cu trupului ei plăpând, care se atinse ușor de al lui, îi aprinse toate simțurile, dar el ignoră senzația în timp ce se concentră asupra chipului ei.

Și observă momentul în care ea înțelese la ce se uita.

Buzele rozalii i se întredeschiseră când trase ușor aer în piept, ochii ei mari făcându-se și mai mari.

– Gabe...

Se întoarse spre el, iar el îi zâmbi.

– Am păstrat bucățile de lemn în plus de-a lungul anilor, le-am lăsat pur și simplu aici. Nici măcar nu sunt sigur de ce. El se încruntă, nedorindu-și să analizeze motivul pentru care o făcuse.

În orice caz, l-am întrebat pe Richard dacă mai ai vreo trusă de sculptat. Mi-a spus că nu crede să mai ai.

El făcuse ordine în încăpere peste weekend și amenajase un mic birou, unul pe care îl făcuse chiar el, dar pe care nu îl vânduse niciodată. Avea aceleași motive decorative cu viță-de-vie precum cele de acasă. Pe birou se afla o cutie neagră și netedă, așezată lângă o lampă pe care o scosese din depozit.

– Am comandat o trusă nouă, continuă el. Și tot lemnul din colț este al tău dacă vrei. De fapt, încăperea asta este a ta, dacă vrei să o folosești, pentru că mă îndoiesc sincer că părinții tăi vor să se trezească iar cu praf și așchii prin toată casa.

– Tu... vorbești serios? șopti ea.

– Da. El trase aer în piept. Ești liberă să o folosești oricând. Ți-am făcut o cheie și tot ce trebuie.

– Nu știu ce să spun.

Clipind repede, ea privi iar încăperea. Nic îi strânse mâna și atunci își dădu seama că mâinile le erau încă împreunate.

Îi dădu drumul și încrucișă brațele la piept.

– Ei bine, sper să-mi spui că îți place și că o vei folosi.

Nic își rezemă mâinile sub bărbie în timp ce umerii i se ridicară cu o respirație profundă. Intră în încăpere și se întinse ca să atingă trusa. O secundă mai târziu, o deschise și își trecu degetele peste unelte.

Penisul lui afurisit începu să pulseze.

– Trebuie să fi costat o avere, spuse ea, cu vocea plină de mirare. Nu este o trusă ieftină.

El îngăimă ceva.

– Îmi place, spuse ea, după care se întoarse spre el. Și o voi folosi.

Apoi, se întâmplă cel mai ciudat lucru. El se tot întrebase dacă nu cumva făcuse o greșeală.

Privirea lui Gabe alunecă spre gura ei.

O secundă mai târziu, ea se aruncă spre el, așa cum făcuse în noaptea în care aflase despre tatăl lui, așa cum mai făcuse de o sută de ori înainte ca relația lor să se strice.

El o prinse și o ridică în timp ce ea îl cuprinse în brațe. El o îmbrățișă, rugându-se să nu-i simtă penisul, pentru că, la naiba, asta doar ar complica lucrurile.

– Mulțumesc, spuse ea, cu voce înăbușită și ciudat de răgușită. Nici n-ai idee cât înseamnă asta pentru mine.

Gabe era sigur că avea idee în timp ce își lăsă bărbia în jos și surprinse notele parfumului pe care îl emana șamponul ei. Căpșune. Ea și afurisitele ei de căpșune.

Pentru o secundă, închise ochii, apoi se retrase, lăsându-și mâinile să alunece peste brațele ei. În cele din urmă, se îndepărtă.

– Mă bucur că-ți place.

– Îmi place la nebunie, sublinie ea.

Da, îi plăcea să audă asta. Îi plăcea prea mult. Și, da, se gândea că făcuse o greșeală și nu știa cât de tare avea să regrete mai târziu, dar știa că nu ar fi schimbat absolut nimic din toate astea.

CAPITOLUL 15

– Ce a făcut? strigă Rosie în șoaptă.

Nikki încuviință din cap în timp ce își luă gogoașa. Era sâmbătă dimineața târziu, iar ea era cu Rosie la Café du Monde, înfulecând bucățele de perfecțiune date cu zahăr pudră. Faptul că reușiseră să prindă o masă le surprinsese pe amândouă, pentru că temperaturile mai scăzuseră puțin.

Tocmai îi spusese prietenei ei despre surpriza lui Gabe.

– Da. Și avea chiar și fierăstraie nou-nouțe – un fierăstrău normal și unul de decupare. Adică, aproape m-a instalat în propriul meu atelier.

– E o nebunie. Rosie mușcă din gogoașă, reușind să nu dea zahăr pe ea, ceea ce însemna că trebuia să-și fi vândut sufletul diavolului. Adică, nici nu știam că poți face chestiile astea din lemne. De ce nu mi-ai spus niciodată?

Nikki ridică dintr-un umăr.

– Pentru că... Cred că, dacă aș fi vorbit despre asta, aș fi vrut să mă reapuc, și, sincer, nu aveam timp la școală și...

– Îți amintea de Gabe?

– Da, oftă ea. În orice caz, nu știu la ce mă așteptam, dar nu la *asta*.

Rosie își ridică sticla cu apă.

– Ai de gând să te folosești de ele... de unelte și de atelier?

Ceva se înfioră în pieptul ei. De parcă s-ar fi trezit un roi de fluturi.

– Cred. Adică, s-a chinuit atât de mult.

Ochelarii de soare supradimensionați îi ascundeau ochii, așa că era greu să spună la ce se gândea Rosie.

– Ai de gând să folosești lemnul lui?

– Desigur. El a păstrat... Stai! Nikki își luă șervețelul și îl azvârli spre prietena ei, care rânjea. Nu este așa.

– Nu?

Acum, fluturii încercau să zboare din ea, pentru că se gândi la îmbrățișare și la cum era convinsă că se uitase el la gura ei. Ea se mișcă pe scaun, încrucișându-și picioarele.

– Nu mai spune nimic!

– Dar serios? Avea o cameră plină cu resturi de lemn? Ea se apleacă înainte, coborând ușor bărbia. Și nu știa de ce le-a păstrat?

– Așa mi-a spus.

Fluturii se mutaseră în pântecul ei.

– Știi ce cred eu? Ea se îndreptă. O să-ți spun. Cred că a păstrat lemnul pentru tine.

Simplul gând ca Gabe să fi făcut asta de-a lungul anilor o tulbură. Dacă așa fusese, ea nu mai știa ce să creadă.

Chiar nu se putea gândi la asta.

Pentru că inima îi creștea în piept de parcă stătea să-i explodeze, iar acesta nu era semn bun.

Rosie simțise, probabil, ceva, pentru că spuse:

– Trebuie doar să ai grijă, Nikki.

– Nu mă gândesc prea mult la asta.

– Nu, eu cred că trebuie să te gândești.

Ea se încruntă.

– Nu prea înțeleg.

– Ascultă, ce a făcut pentru tine nu este ceva ce ar face un om care și-a petrecut ultimii patru ani din viață urându-te.

– Uau! Ea își luă cafeaua. Dacă pui problema așa...

– Ce a făcut nu e ceva de neglijat. Trebuie să fi știut asta, chiar dacă nu știe de ce ai încetat să sculptezi.

Luând un șervețel, ea se șterse pe degete. Deci, cred că trebuie să citești printre rânduri.

Nikki inspiră fără prea mult succes.

– Nu-mi pot permite să fac asta.

– Eu spun că trebuie să fii atentă. Este un nemernic în toată firea, cu foarte multă experiență, pe când tu nu ești foarte experimentată.

– Mulțumesc, mormăi ea.

– Și aveți un trecut dificil. O să fie problematic.

Ea clătină din cap.

– Nu știu. Adică, ce sugerezi tu – că ar putea să aibă vreun alt motiv, în afară de a fi prieten cu mine – îmi pare pur și simplu nebunesc; și-a petrecut patru ani urându-mă.

– Te-ai gândit vreodată că poate și-a petrecut patru ani urându-se mai mult pe el? O brățară de un roz aprins îi alunecă pe braț în timp ce își lăsa cotul pe masă. Poate că te-a dorit atunci și s-a urât pentru asta?

Nikki deschise gura.

– Știi că am o diplomă în psihologie, nu? Rosie se lovi ușor pe tâmplă cu o unghie dată cu ojă violet. Știu lucrurile astea.

Se putea ca Gabe să se fi urât pe el mai mult? Era mai mult decât probabil, dar nu din motivele pe care le sugera Rosie.

– Cred că m-a dorit când s-a întâmplat pentru că era beat în clipa aia.

Rosie clătină din cap, și buclele ei tresăltară care încotro.

– Tot ce spun este că sunt de părere că trebuie să acționezi cu grijă.

– Nu mai acționez în nici un fel. Ea luă ce rămăsese din gogoașă. Suntem prieteni, și cred că ceea ce a făcut a fost un fel de... simbol al prieteniei noastre. Un steag alb.

– Ei bine, mă bucur mult să aud asta, pentru că am ceva pentru tine.

Când era vorba despre Rosie, surpriza putea să fie orice... de la o planșetă de spiritism la o păpușă voodoo. O păpușă voodoo *folosită*.

– Aș vrea că cunoști pe cineva.

– Rosie...

– E singur. Are un loc de muncă. Nu locuiește într-o casă bântuită, ceea ce nu e de bine pentru mine, dar fie... Nu oricine poate fi perfect. Dar tu nu lucrezi pentru familia lui. Arată bine și nu te-ai culcat cu el când aveai 18 ani.

– Sunt o mulțime de oameni cu care nu m-am culcat când aveam 18 ani, răspunse Nikki cu un oftat ironic.

– Da. Ea zâmbi larg. Și aici intervine partea cea mai faină. Chiar m-a întrebat de tine.

Ea dădu să se încrunte.

– Poftim?

– De fapt, ne-a văzut împreună la Cure și i s-a părut că ești cea mai sexy femeie din lume.

– Hmm...

– Nu știu de ce nu a venit să ne salute. Cred că s-a intimidat sau așa ceva. Și știi ce mai cred? Cred că ar trebui să ieși la o întâlnire cu el.

Ea întredeschise gura ca să spună că nu, în nici un caz.

Rosie i-o luă înainte:

– Dacă ești cu adevărat pregătită să-ți vezi de viața ta, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să ieși în lume și să cunoști pe cineva care nu este Gabe.

Nikki se gândi că putea face o mulțime de lucruri, altele decât să iasă cu un tip la întâmplare.

– Am avut întâlniri în facultate...

– Foarte puține.

– Și am avut un iubit...

– Știm cum s-a încheiat povestea, glumi Rosie.

Ochii lui Nikki se îngustară, dar serios? De ce se opunea atât ideii de a merge la o întâlnire? Chiar hotărâse că era timpul să iasă în lume și să se ducă la întâlniri. *Nimic* nu o reținea.

– Știi ce? Da. O să ies la o întâlnire.

Încântarea umplu ochii căprui ai prietenei ei, care, în lumină, căpătau nuanțe verzui.

– Serios?

Nikki încuviință din cap.

– Stabilește detaliile.

Deasupra capetelor lor, ceva se izbi de un perete – ceva fragil, dacă era să te iei după zgomotul pe care îl scoase. Probabil și scump.

Privirea lui Gabe se ridică spre tavan.

– Pare să fi fost un pahar.

– Sau o vază, comentă Lucian.

– Sper să nu fi fost o fereastră.

Julia coborî tacul.

Gabe zâmbi afectat.

– Sabrina este mai rafinată de atât.

De mai bine de treizeci de minute, Sabrina era în biroul lui Dev, și, din când în când, auzeau vocea ei stridentă. Nu-și dădeau seama de ce se certau, dar aveau ceva bănuieli.

Nu era ceva nou.

Cel mai probabil, ea făcea presiuni ca Dev să stabilească o dată pentru nuntă, și, ca de fiecare dată când o făcea, discuția se încheia cu ea aruncând ceva când Dev refuza să cedeze.

Plimbându-se în jurul mesei de biliard, Lucian veni lângă Julia.

– De ce nu te duci sus, să alegi un film pe care să-l vedem? O cuprinse pe Julia de umeri și o trase spre el. Vin și eu imediat.

Julia își arcui o sprânceană, dar se întinse și îl sărută pe obraz.

– Te aștept.

– Fii sigură. El o lovi ușor peste fund în timp ce ea se îndepărta, alegându-se cu o privire încruntată. Asta a fost așa, de încălzire.

– Da, cum să nu, mormăi ea, cu fața îmbujorată în timp ce îi făcu semn lui Gabe de noapte bună și părăsi încăperea.

Gabe se lăsă pe spate, sprijinindu-și brațele de barul de lângă el.

– Ce mișcare isteață!

– Hmm. Lucian se duse în spatele barului și luă mai multe pahare. Crezi că Dev o să aleagă o dată?

– Dacă ar fi ales, ea nu mai avea de ce să arunce cu toate cele.

Gabe se întoarse pe scaun spre fratele lui, în timp ce turnă coniac în cele trei pahare.

– Ea nu pe Dev îl vrea.

Gabe pufni în timp ce își luă băutura.

– Da, ei bine, nu este problema mea.

– Până o să se mute aici. Lucian se sprijini de bar. Crezi că o să înceteze ca prin minune să mai încerce să sară pe tine?

Imaginea pe care o invocară acele cuvinte curbă buzele lui Gabe.

– Nu are toate țiglele pe casă dacă are impresia că o să-i iasă cu mine.

Lucian ciocni paharul cu Gabe.

Scoțându-și telefonul din buzunar, Gabe verifică aplicația pentru sistemul de alarmă din atelierul lui. Nu fusese oprit, ceea ce însemna că Nic nu trecuse pe acolo.

Nu mersese la atelier de miercuri, când o dusese el acolo, dar luase trusa și o bucată de lemn când plecaseră.

În timp ce stătea acolo, învârtind lichidul chihlimbariu în pahar, se întrebă ce făcea Nic. Ieșise în Cartierul Francez? Era sâmbătă seara, iar el se îndoia că rămăsese acasă.

La naiba, el ce Dumnezeu căuta acasă?

Primise un mesaj mai devreme de la una dintre femeile cu care se întâlnea de obicei la Red Stallion. Alyssa era mereu disponibilă pentru câteva ore de plăcere fără obligații. În mod normal, i-ar fi răspuns – s-ar fi dus până acolo. Ar fi fost o decizie inteligentă. Doar că nu avea nici un chef să se ducă la bar.

Nu avea nici un chef să o vadă pe Alyssa.

– Te-ai mai gândit la ce ți-a spus Troy despre mașină? întrebă Lucian.

Se gândise chiar foarte mult.

– Am supărat multă lume, dar să știe cineva unde eram și să facă asta? Nu am idee cine ar putea fi.

– Atunci, crezi că a fost un copil?

El ridică un umăr.

– Nu știu. Doar că nu cred să aibă vreo legătură cu Nic. Ea nu a stat acolo în ultimii patru ani, și cine să fie atât de supărat pe ea încât să facă asta?

– Nu tu, răspunse fratele lui cu voce senină.

Gabe ignoră comentariul.

Lucian rămase tăcut o clipă.

– Nu crezi că are vreo legătură cu cei din familia Rothchild?

Întrebarea îl făcu să tresară.

– Crezi că ei au aruncat cu ceva în geamul mașinii mele?

– Nu ei, dar poate cineva angajat de ei. Lucian ridică din umeri. Ai posibilitatea de a le schimba viața, și nu într-un mod care să fie pe placul lor. Știu că pare nebunească ideea ca ei să fie implicați, dar am văzut lucruri și mai nebunești de atât.

Era o nebunie, dar și Lucian avea dreptate. Văzuseră lucruri și mai nebunești.

– Nu cred asta. Ar fi o prostie din partea lor. Nu sunt omul rău în povestea asta. Am fost mai mult decât rezonabil.

– Ai fost, dar...

Lucian își lăsă cuvintele să plutească în aer.

Nu trebuia să-și termine gândul. Gabe știa la ce anume se gândea. Oamenii chiar erau în stare de orice.

Gabe goli paharul de coniac când Dev își făcu apariția triumfală, uimindu-l. Cămașa călcată a lui Dev, de obicei lipsită de orice cută, era pe jumătate descheiată. Pe partea stângă a feței lui se vedea un semn roșu.

– Uau! Lucian întinse al treilea pahar spre Dev. Se pare că ai avut o întâlnire interesantă cu Sabrina.

Dev pufni, ridicându-și paharul și sorbind băutura pe nerăsuflate.

– Te-a lovit? întrebă Gabe.

Desigur, Sabrina obișnuia să arunce cu lucruri – de obicei, cu ce avea mai scump la îndemână. Dar să lovească?

Dev lăsă paharul pe bar.

– Să spunem doar că accesele ei de furie au ajuns la un cu totul alt nivel.

– Sau au degenerat, în funcție de cum privești lucrurile, sugeră Lucian. Trebuie să întreb asta. De ce te însori cu ea, Dev?

Așezându-se pe scaun lângă Gabe, Dev își încrucișă brațele pe bar.

– De ce nu?

Gabe se uită la fratele lui mai mare.

– Nu este chiar cel mai bun răspuns pe care să-l dai la o asemenea întrebare.

Fratele lui ridică din umeri.

– Compania lor ar putea fi o achiziție valoroasă.

– Uau, murmură Gabe. Și sunt unii care spun că romantismul a murit.

Lucian chicoti.

– Nu avem nevoie de compania lor. Avem mai mulți bani decât ar putea spera vreodată să aibă viitoarele generații.

Dev nu spuse nimic în timp ce se concentra asupra rafturilor din spatele barului.

– Etichetele nu sunt aranjate la linie.

Gabe îi urmări privirea. Avea dreptate. Unele erau strâmbe.

– Opera lui Nikki. Dev oftă. Va trebui să vorbesc cu ea.

– Despre faptul că sticlele de whisky nu sunt perfect aliniate? Umerii lui Gabe se încordară. Tu vorbești serios?

Privirea lui Dev alunecă spre a lui.

– Nu. Dar reacția ta este un pic cam exagerată.

Gabe nu luă în seamă comentariul lui.

– Despre ce vrei să vorbești cu ea?

– Despre cum vorbește cu Sabrina.

Lăsându-se pe spate în scaun, Gabe susținu privirea lui Dev.

– Și ce anume i-a zis fără să fi meritat?

– Nu contează ce merită Sabrina. Ea o să devină soția mea, iar Nikki trebuie să respecte asta – să o respecte pe ea.

– Cam greu să respecți pe cineva care te tratează ca pe un servitor, răspunse Gabe.

– Ultima dată când am verificat, pe post de angajat al nostru lucra Nikki. Cel puțin, pentru moment. Dev îi făcu semn lui Lucian să-i umple din nou paharul. Poate că Nikki nu face parte din personalul permanent, dar, când este aici, trebuie să se poarte ca atare.

– Și de ce se plânge Sabrina? întrebă Lucian, turnând coniac în pahar. Am văzut-o pe Nikki în preajma ei. De obicei, tace și ignoră insultele neîntrerupte ale Sabrinei.

– Exceptând episodul în care a turnat șampanie pe ea, comentă Dev.

Buzele lui Gabe zvâcniră.

– A fost un accident.

– Știm amândoi că nu a fost un accident.

– Asta s-a întâmplat cu săptămâni în urmă.

Dev își ridică din nou paharul.

– Se pare că Nikki a făcut un comentariu răutăcios de față cu fratele Sabrinei despre faptul că nu avem stabilită data nunții. Lucru care a supărat-o pe Sabrina și care a dus la mica ei criză din seara asta.

Ochii lui Gabe se îngustară. Când se văzuse Nic cu Parker? Probabil miercurea trecută. Parker fusese aici, iar Nic fusese îngrozitor de tăcută în timpul drumului cu mașina până la atelier.

– O să vorbesc eu cu Nic, spuse Gabe.

– Chiar? murmură Dev.

– Cred că este o idee bună, interveni Lucian. Mai bine decât să vorbești tu cu ea.

– Și de ce, mă rog? întrebă Dev.

– Pentru că ești un nemernic, răspunse Lucian cu un zâmbet. Și Nikki a venit să o ajute pe mama ei, care are cancer. Ultimul lucru de care are nevoie este să-i ții tu prelegeri despre cum să discute cu „mai-marii".

– Ultimul lucru de care are nevoie este să vorbești cu ea pur și simplu. Gabe își încrucișă brațele. O să mă asigur că stă departe atât de Sabrina, cât și de Parker. Mă ocup eu de ea.

Buzele lui Dev se curbară în umbra unui surâs peste marginea paharului.

– Știi ce cred eu, Gabe?

– Abia aștept să aud ce crezi.

Fratele lui luă o gură de coniac și se uită la el.

– Cred că ultimul lucru de care ai tu nevoie este *să te ocupi* de Nikki, în orice privință.

CAPITOLUL 16

Duminică după-amiază, Nikki stătea în centrul încăperii pe care o amenajase Gabe pentru ea. În brațe, ținea trusa de sculptat și blocul de lemn pe care îl dusese miercuri acasă.

Trecuseră secole de când nu mai făcuse asta, așa că se antrenase pe bucata de lemn, cum făcuse când Gabe o învățase prima dată cum să folosească uneltele de sculptat.

Cioplise o semilună, surprinsă de cât de ușor îi fusese după ce se apucase. Nu mai conta cât timp trecuse. Degetele ei știuseră ce să facă în clipă în care luase dalta în mână.

Nikki puse luna pe birou. Poate avea să o taie mai târziu, dar ceea ce-și dorea cu adevărat era să-i facă mamei ei o brățară. O vedea deja în minte, șase mărgele lungi care să reprezinte fiecare ședință de tratament care i se administra... și peste care trecea cu bine.

Și, după ce mama avea să termine ultima ședință, Nikki intenționa să-i dea brățara.

Ocolind mormanul de lemne bine stivuite, ea luă o bucată de lemn și apucă unealta Dremel. Pornind aplicația de muzică de pe telefon, se așeză în spatele biroului și se apucă de treabă.

Nu știa cât timp trecuse. Ce era minunat când lucra cu mâinile, concentrându-se asupra colțurilor pe care trebuia să le șlefuiască, era că nu mai gândea... nu se mai stresa. Nu se mai gândea obsesiv la Gabe, nu-și mai făcea griji pentru mama ei și nu se mai stresa din cauza

amenințării nu prea voalate a lui Parker. Mintea i se golea pur și simplu în timp ce lucra, și, Doamne, nici nu știuse cât de mult îi lipsise asta până nu se așezase la biroul pe care, în mod evident, îl făcuse Gabe cu propriile mâini.

Era atât de prinsă în ceea ce făcea, că nu-și dădu seama că avea companie până nu auzi o bătaie ușoară în ușa deschisă.

Ridicând privirea, nu fu chiar surprinsă să-l vadă pe Gabe în pragul ușii.

– Hei, spuse el cu un zâmbet luminos. Bună ziua.

– Hei! Ea coborî unealta. Sper că nu te superi că sunt aici.

– Normal că nu. Ți-am spus că poți să vii când vrei. El se rezemă de tocul ușii. Mă bucur să te văd aici!

Ea simți un gol în stomac și se gândi la cele spuse de Rosie cu o zi în urmă. „Cred că trebuie să citești printre rânduri." I se tăie respirația.

– Mulțumesc din nou!

El ridică din umeri.

– Nu-i mare lucru.

Gabe îi mai spusese asta, dar pentru ea era mare lucru. Chiar dacă el nu păstrase bucățile de lemn special pentru ea, tot însemna mult.

– La ce lucrezi? întrebă el.

– La o brățară pentru mama. Își mușcă buza și aruncă o privire spre cele două mărgele pe care le terminase. Nu sunt sigură în ce culori o să le pictez, dar cred că o să încerc să sculptez trandafiri pe ele. Este floarea ei preferată.

– O să fie greu.

– O să fie, dar, datorită ție, am toate instrumentele necesare. Ea își șterse urmele de pe mâini. Tu ce faci?

– M-am gândit să trec pe aici și să lucrez. El se îndepărtă de ușă. Ai mâncat?

Nikki clătină din cap.

– Nu.

– Vrei să luăm ceva de mâncare? propuse el. E un restaurant chiar în capătul străzii. Fac niște aripioare de

te lingi pe degete.

Acum, inima ei ajunse în stomac. „Este doar un prânz“, își spuse ea în timp ce încuviință din cap.

– Da, hmm, lasă-mă să-mi iau lucrurile.

Gabe o așteptă în timp ce ea își luă în grabă telefonul de pe birou și își înșfăcă poșeta. Nikki ieși din birou, trecând pe lângă Gabe. Resimți atingerea ușoară a brațului lui peste al ei ca un șoc ce îi trimise fiori incandescenți prin tot corpul.

Excitația, rapidă și pătrunzătoare, o cuprinse în mrejele ei și o lăsă fără suflare și, Doamne, plină de dorință. Simțea senzații ciudate în pântec. Sânii îi erau grei, iar între coapse vibrau pulsații fierbinți.

Bine, trebuia să iasă mai mult și să întâlnească oameni, pentru că, serios, corpul ei devenise de-a dreptul ridicol dacă atingerea *brațului* lui putea să o încingă în halul ăsta.

– Ești bine?

Gabe se opri în dreptul ușii din față.

Nu chiar. Se simțea înfierbântată... și stupidă.

– Da, doar am nevoie să mănânc ceva.

– Atunci, hai să facem asta înainte să leșini.

În timp ce el se întoarse, ea închise ochii și se imagină trăgându-și un pumn în față Și încă unul. Restaurantul era chiar în capătul străzii, după cum îi spusese el. După ce se așezară lângă o fereastră, Nikki se simți copleșită de emoții stranii în timp ce Gabe comandă o apă și ea – un ceai îndulcit.

Continuă să își mute privirea între fața lui și stradă. Aproape nu-i venea să creadă că stătea aici cu Gabe. Dacă ar fi întrebat-o cineva cu un an în urmă dacă acest lucru ar fi fost cu putință, ea ar fi râs cu gura până la urechi.

– Apropo, vreau să vorbesc cu tine, spuse el, atrăgându-i atenția. Cred că ar fi bine să stai cât mai departe de Sabrina și de fratele ei.

– Poftim? Ea se încruntă. Este ciudat să spui asta din senin; în plus, știi că aș prefera să mă duc pe lună în

timpul unei eclipse de soare decât să fiu în aceeași încăpere cu ei.

– Pe lună în timpul unei eclipse de soare? repetă el încet și clătină din cap. Sabrina i s-a plâns lui Dev despre tine.

Nikki simți că se prăbușește cerul peste ea.

– Din ce cauză?

– Că ai făcut nu știu ce comentariu de față cu fratele ei cum că n-au fixat data nunții.

La naiba cu Parker! Ea strânse mâinile pumni.

– Îl *urăsc*.

Gabe o privi atent.

– Ura este un sentiment foarte puternic.

– Da, ei bine, îl urăsc. Este un arogant, și, când i-am spus asta, nu o spuneam doar ca să fiu o nemernică. Ea se opri. Bine. Eram o nemernică, dar nu mai contează.

Buzele lui zvâcniră.

– Când l-ai văzut pe Parker?

– Miercuri, când a venit la cină. A intrat în bucătărie să bea ceva.

O expresie de înțelegere traversă chipul lui.

– Ce s-a întâmplat miercuri?

Nevoia de a-i spune ce îi zisese Parker era copleșitoare, dar știa că, dacă o făcea, Gabe avea să se ia de el, apoi Parker avea să i se plângă Sabrinei. Judecând după ce îi spusese Gabe adineauri, Sabrina avea să se ducă la Devlin, și ea nu putea să pună în pericol slujba părinților ei.

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Mie nu-mi sună a nimic.

– A fost doar idiotul care este de obicei. Ea trase aer în piept. O să mă străduiesc să mă port impecabil.

– Nu sunt sigur că te poți purta impecabil.

El zâmbi.

Ei îi luă o clipă ca să-și dea seama că o tachina.

– Mă port. Uneori. Dar promite-mi că nu o să-i spui nimic lui Parker. Știi că, dacă o faci, situația doar o să se complice.

– Există o situație care să se poată complica?

Vocea lui deveni atât de rece, încât ea se înfioră.

– Nu. Nu există, dar, dacă îi spui ceva, o să existe. Promite-mi că nu spui nimic.

– Îți promit că nu spun nimic, dar vreau să-mi și tu promiți că, dacă *există* o situație, o să fii sinceră cu mine.

– Îți promit... stai. Un val de dezamăgire crescu înăuntrul ei. Își aminti discuția din mașină din ziua când voise să o însoțească la adăpost. De asta m-ai invitat la prânz? Ca să fiu mai drăguță sau cum o trebui cu Sabrina?

– Nu. El se încruntă. Te-am invitat la prânz pentru că am vrut să iau prânzul cu tine. Puteam să aștept până mâine ca să discut cu tine despre Sabrina.

– Oh.

Avea dreptate.

– Deci, ai făcut ceva interesant în weekend? întrebă el schimbând subiectul.

– Nu chiar. Ea se jucă, agitată, cu marginea meniului. M-am întâlnit cu Rosie ieri la Du Monde și am mâncat gogoși până n-am mai putut. Tu ce ai făcut?

El zâmbi.

– Am stat acasă. El se opri. Sunt surprins că n-ai ieșit sau așa ceva.

– De ce?

Ea zâmbi când se ivi chelnerița cu băuturile lor. Comandară aripi, ea alegându-se cu o privire de dezaprobare când ceru ca ale ei să fie simple, în timp ce Gabe merse pe o porție condimentată de să-i ardă cerul gurii.

– Îmi aduc aminte cum era când aveam vreo 20 de ani, spuse el după ce chelnerița plecă. Orașul ăsta era ca un loc de joacă uriaș.

Ea râse.

– O zici de parcă ar fi fost acum sute de ani.

– A fost.

– Ai mers și tu la școală pe zăpada până la genunchi, desculț? îl tachină ea, iar el chicoti. N-am prea ieșit de când sunt acasă.

Interesul se aprinse în ochii lui.

– Ieșeai mult când erai la facultate?

Nikki clătină din cap, neștiind cum să explice că în facultate nu se bucurase de experiențele clasice.

– Știi, nici atunci nu ieșeam prea mult.

– Ai fost o studentă tocilară? o tachină el.

Ea râse.

– Nu chiar. Doar...

– Ce?

Privind pe fereastră, ea văzu o femeie care împingea un cărucior. În loc să răspundă, ridică din umeri. Trecu o clipă, și ea îi simți privirea intensă ațintită spre ea.

– Pot să-ți pun o întrebare și să fii sinceră cu mine?

Ea simți cum inima i se zbate în piept în timp ce se uita la el.

– Sigur.

Gabe se aplecase în față, sprijinindu-se cu brațele de masă.

– Nu te-ai abținut să faci lucruri din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi, nu-i așa?

La naiba! Făcuse prea repede legătură între toate lucrurile ca să se mai simtă în largul ei. Desigur, mai vorbiseră și înainte despre viața ei la facultate, și ea evitase mereu subiectul întâlnirilor și al petrecerilor.

– La naiba! mormăi el, lăsându-se pe spate. Se uită pe fereastra plină de amprente. Un mușchi zvâcni în maxilarul lui. Detest gândul că așa a fost. Mereu mi-am imaginat că o să-ți faci de cap la facultate, poate chiar că vei da foc la o clădire sau două.

Ea nu știu ce să spună la început.

– Nu a fost doar asta. Vorbesc serios. Știi că am fost un copil tare ciudat. Am rămas ciudată și la facultate. Și ce dacă? Nu m-am întâlnit cu prea multă...

– Dar ai avut un iubit?

– Da. Și era un tip bun.

– Ce s-a întâmplat? Privirea lui se întorsese spre ea, iar ochii îi erau mai mult albaștri decât verzi azi. Dacă era un tip bun, de ce nu mai ești cu el?

Nu era tocmai discuția pe care își dorea să o aibă – vreodată – cu el.

– N-am fost... iubita cel mai ușor de îndurat.

– Nu-mi spune...

Ea își dădu ochii peste cap.

– Pur și simplu, nu eram cu adevărat... deschisă. El chiar a încercat și a avut răbdare, dar mie nu-mi stătea mintea la asta.

– Nu înțeleg.

Bineînțeles că nu înțelegea.

– Bine, ne făceam planuri, și eu uitam mereu de ele. Nu era intenționat. Doar că nu mă gândeam la asta. Voia să ieșim, să mergem la film și să luăm cina, iar eu chiar nu eram interesată. La început, credeam că motivul era că-mi plăcea să stau în casă, dar pur și simplu nu voiam să ies cu el – la drept vorbind, cu nimeni. Pentru că, atunci când venea la mine să petrecem timp împreună, eu mă enervam că era acolo. Nu conta ce făcea.

– La naiba! El bătu darabana cu un deget în masă. Ai fost cam dură.

Ea se foi stânjenită pe scaun.

– Da. Cam da. S-a luat de mine, după ce am uitat de aniversarea noastră. Făceam un an. Și eu am uitat.

– La naiba, trebuie să fi fost ciudat!

– A fost. Mai ales când m-a întrebat dacă îl iubesc și nu am putut să-i răspund. Adică, puteam, dar nu ar fi fost ce voia să audă. Atunci, s-a despărțit de mine.

El păru să se gândească la spusele ei.

– Îmi pare că n-ai vrut să fii cu el!

– Da, cred că nu am vrut.

– Atunci, de ce ai fost cu el?

– Sincer? Doamne! Este stânjenitor să recunosc, dar nu voiam să fiu singură și voiam să fiu și eu... normală. Toată lumea avea aventuri de o noapte sau o relație, iar eu stăteam acolo ca o fraieră.

– Și n-ai mai ieșit cu alți tipi? întrebă el și, când ea clătină din cap, o urmă de neîncredere se desenă pe fața lui. N-ai avut aventuri de o noapte?

Discuția mergea din rău în mai rău. Cum să explice că îi era frică să iasă și să experimenteze? Să se relaxeze și să se distreze? Sau că era mai mult decât atât și îi era greu și

ei să înțeleagă ce i se întâmpla? Nikki nu putea să aibă aventuri de o noapte. Doamne, și-ar fi dorit să poată. Părea ceva distractiv, eliberator și *normal,* conform standardelor societății, dar ea trebuia să fie interesată la un nivel mai profund de cineva ca să se culce cu persoana aceea. Aventurile de o noapte nu prea îți permiteau să faci asta.

– Este o discuție ciudată. Serios.

– Dacă nu poți vorbi despre o chestie, nu ar trebui să o faci.

– Oh, taci!

El se aplecă din nou în față.

– Ați...

– Chiar mă întrebi dacă eu și Calvin am făcut sex? întrebă ea cu voce joasă.

El își înclină capul.

– Da. Voiam să întreb dacă v-ați tras-o, dar a face sex sună mai... blând.

Nikki se înroși până în vârful urechilor.

– Nu este ca și cum ar fi treaba ta, dar, da, am făcut-o.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

– A fost singurul în afară de mine?

– Oh, Doamne! Ea se lăsă pe spătar. Nu pot să cred că-mi pui întrebarea asta. Chiar nu-mi vine să cred.

– Păi, să crezi, pentru că asta întreb. Te-ai mai culcat cu altcineva?

Nikki rămase cu gura căscată.

– Nu răspund la întrebarea asta.

El îi trimise un zâmbet pieziș.

– De ce nu?

– Serios, nu știi de ce? Aplecându-se în față pe scaun, ea se apucă de marginea mesei. Bine. Gata cu vorbitul despre mine! Să vorbim despre tine!

Ochii lui se îngustară.

– Ce s-a întâmplat între tine și tipa aia cu care te întâlneai în facultate? Cea de care erai îndrăgostit? Îl observă cum se trase în spate, mulțumită și enervată. Cum o chema? Emma?

Expresia de pe chipul lui se înăspri.

– Nu o să vorbim despre asta.

Enervarea deveni mai mare decât satisfacția de a-l fi pus la locul lui.

– Ei bine, acum știi cum este să ți se adreseze asemenea întrebări.

– E ceva diferit.

– Da? Ea își înclină capul într-o parte. Cum așa?

– Pentru că eu am iubit-o, pe când tu nu l-ai iubit pe tipul ăsta.

Nikki trase aer în piept. Iată. Îi spusese ceea ce bănuise întotdeauna despre fata cu care se întâlnise în facultate. O iubise. Și, pentru că era o fraieră de zile mari, ea întrebă:

– O mai iubești?

Gabe își întoarse privirea, cu umerii încordați. Trecu o clipă, și ceva... ceva înăuntrul lui Nikki, undeva în apropierea inimii ei bune de nimic, se frânse ușor, și era o nebunie, pentru că dovedea că el continua să fie important pentru ea.

– O voi iubi mereu.

Prânzul se stricase după aceea.

Nici unul din ei nu mai spusese mare lucru, și drumul de întoarcere la atelier fusese mai mult decât straniu.

Lui Gabe nu-i venea să creadă că Nic adusese vorba despre Emma.

La naiba, frații lui știau că era bine să evite subiectul. Bine, cu excepția lui Lucian, însă el știa când să tacă naibii.

Dar Nic?

Îi pusese singura întrebare pe care nici măcar Lucian nu avea curajul să o pună. Poate că nu știa toată povestea cu Emma, dar Nic avea o intuiție bună. Văzuse destule pentru a ști că era un subiect interzis pentru el.

Și la naiba dacă nu răspunsese sincer.

Ce îi spusese era adevărat. O parte din el avea să îl iubească mereu pe Emma, și acest fapt îl rodea – îl rodea de ani de zile.

Neputând să stea locului și să lucreze, cum planificase, o lăsă pe Nic la atelier, se urcă în mașină și conduse. Fără să-și dea seama, opri în fața cimitirului Metairie. Parcând lângă peluzele verzi îngrijite, coborî și o luă din loc, făcându-și drum pe lângă celebra piramidă, în timp ce o adiere ușoară agită frunzele de deasupra lui, făcându-le să se desprindă de pe crengi și să plutească agale spre pământ.

Nu era singur.

Oamenii treceau pe lângă el. Unii erau turiști. Alții veneau la mormintele celor dragi. Cimitirele erau o adevărată afacere în New Orleans. Cele vechi, dar și cele mai noi erau pline. Existau mereu oameni care mureau, mereu oameni îndurerați. Pe moarte se cheltuiau mulți bani.

Gabe o luă printre două rânduri de morminte. În față, văzu mausoleul înalt, păzit nu de unul, ci de doi îngeri înlăcrimați. Pe vremuri, familia de Vincent folosise cripta care se afla în spatele proprietății, mai aproape de mlaștină. Nu era sigur de ce familia începuse să-și îngroape morții în Metairie. Probabil pentru că cripta familiei de pe proprietatea lor nu putea ține pasul cu toate decesele.

Aici, era înmormântată bunica lui, împreună cu mai multe mătuși și unchi. Omul care îl crescuse, omul pe care îl crezuse dintotdeauna tatăl lui era și el îngropat aici, împreună cu mama lui.

Și, după ce Madeline, sora lui, murise – de data aceasta, pe bune –, fusese îngropată discret tot aici. Efortul de a păstra discreția îl costase pe Dev o grămadă de bani.

Poate că Madeline l-ar fi ucis pe el – i-ar fi ucis pe toți –, dar tot era parte din familie. O familie distrusă, și totuși familie. Nu fusese înmormântată lângă mama lor.

„La naiba, în nici un caz!"

Gabe făcu un pas într-o parte și se așeză pe bancă. Mijind ochii în lumina soarelui, băgă mâna în buzunar și scoase telefonul. Căutând în agenda telefonului, apelă un număr și duse telefonul la ureche.

Samuel Rothchild răspunse la al treilea apel și, ca întotdeauna, vorbi cu o sinceritate dezarmantă:

– Ai spus că o să ne lași trei luni. A trecut doar o lună.

Părea să fi trecut mai mult.

– Nu revin asupra promisiunii făcute.

Urmă o clipă de tăcere.

– Atunci, de ce suni, Gabriel?

Maxilarul i se încleștă când închise ochii.

– Am vrut să văd ce faceți și cum vă merge.

– Suntem bine, se auzi răspunsul lui tăios.

Gabe oftă.

– Știu că nu mă placi și știu că-ți faci griji pentru ce o să fac. Am înțeles. Dar am dreptul să dau un telefon. Am dreptul la mult mai mult, Samuel.

– Cinci ani, Gabriel.

– Da, cinci ani în care n-am știut nimic. Enervarea i se citi în ton când deschise ochii. Nu poți trece asta cu vederea. Nu mă poți învinui pentru asta. Dacă aș fi știut, aș fi fost acolo de acum cinci ani.

Urmă o altă pauză.

– Știu. Asta ne sperie.

Înghițind în sec, el clătină din cap și își ridică privirea spre norii care pluteau ușor pe cer.

– Cum este?

Se auzi un oftat greu.

– Bine. A răcit un pic, dar nu este nimic grav.

Mâna lui Gabe se strânse pe telefon.

– La naiba! Ești sigur că este doar o răceală?

– Doar o răceală. Vocea lui Samuel se domoli puțin. A întrebat de tine. Voia să știe când te întorci.

Îi simți cuvintele ca un pumn în piept.

– Și ce i-ai spus?

– I-am zis că ai treburi de rezolvat, dar că o să te întorci, răspunse el. Nu l-am mințit.

– Mulțumesc! Nu avea ce să spună mai mult, dar apăsarea i se strânse în piept, înăbușind cuvintele și făcându-l să spună singurul lucru pe care îl mai putea spune. Ai grijă de fiul meu, Samuel.

CAPITOLUL 17

Gabe știa că Nikki se aștepta ca lucrurile să fie stranii între ei după acel prânz și nu o putea învinovăți, mai ales după cum se terminase, dar, când o văzu luni, își propuse să nu se poarte ca un idiot.

Părea să funcționeze, pentru că, deși la început se arătase ușor stingherită în preajma lui, ea se destinse și se relaxă.

Probabil ajutaseră smoothie-ul și prăjitura cu ciocolată pe care i le adusese Gabe.

Și, când ea îi spusese că se gândea să se ducă la atelier în acea seară, după muncă, el fusese..... interesat. Cum avea o după-amiază încărcată, nici el nu reușea să ajungă la atelier decât după cină. Lucrurile se legau *perfect*.

Și iată că marți seara se aflau aici și lucrau aproape umăr la umăr, în timp ce traficul de afară zumzăia pe fundal.

Gabe trebuia să lucreze la comenzi noi. Una dintre ele era un raft de vinuri asortat cu un dulap pe care îl făcuse pentru guvernator cu câțiva ani în urmă. Chiar dacă era o piesă mai mică, avea nevoie de timp ca să lucreze la design. Tăiase cadrul cu o zi în urmă și îl asamblase.

– Ce mai face mama ta? întrebă el, dându-și seama că nu se mai interesase de ea de ceva vreme.

Nic ridică privirea din locul de pe podea în care stătea, cu picioarele încrucișate. Lui Gabe îi plăcea asta la ea.

– Se simte bine, dar... Ea trase adânc aer în piept în timp ce se uita lung spre mărgelele la care lucra. Este epuizată. Tratamentul o obosește îngrozitor.

Îngrijorarea lui Gabe pentru femeia care îi era ca o a doua mamă se amplifică.

– Dar este o femeie cu adevărat puternică.

– Știu, însă nu cred să conteze cât de puternic ești. Ea își mușcă buza de jos. I-au scăzut leucocitele, și a fost nevoie să i se facă un vaccin înainte de a putea continua chimioterapia.

– A funcționat vaccinul?

Ea încuviință din cap.

– Da.

Vedea îngrijorarea gravată pe chipul ei și își dorea să îi înlăture o parte dintre griji, dar știa că nu îi putea oferi decât cuvinte de încurajare.

– O să fie bine.

Nic ridică privirea din nou.

– Crezi?

– Da.

Ei bine, spera din inimă. Chiar spera.

Un zâmbet înflori pe buzele ei, și, la naiba, Nikki se transformă din superbă în uluitor de frumoasă într-o nanosecundă. În acest moment, nimic la ea nu-i amintea de fata care crescuse pe lângă el.

Nimic la ea nu-i amintea de Emma.

„La naiba!“

Chiar nu știa de unde venise acest gând, dar asta îi trecuse prin minte.

Nic se întoarse să migălească la mărgelele ei, și se lăsă o tăcere confortabilă între ei cât continuară să lucreze. Nu i se mai întâmplase niciodată asta cu nimeni. Nici măcar cu Lucian, care i se alătura adesea. Fratele lui nu tăcea mai mult de câteva minute, dar Nic... Ei bine, ea știa ce însemna să te pierzi în zumzetul unui fierăstrău sau în tăiatul unei pânze. Era un lucru rar.

Se putea închipui stând aici cu...

Se opri și apoi... se forță să rostească toată întrebarea. Se putea închipui stând aici cu Emma așa?

Nu.

Deloc.

Emma fusese o fire liniștită, dar liniștea venea dintr-o nervozitate inerentă mai mult decât din orice altceva. Îi plăcea să se gândească la tot ce făcea și spunea, așa că perioadele lungi de tăcere fuseseră un lucru obișnuit la ea. Nu aduceau cu liniștea confortabilă de acum. Gabe știa că, atunci când Emma tăcea, de fapt, se gândea mult la ceva și își aduna curajul să discute despre acel lucru. Pe vremuri, i se păruse drăguț. Doar că, spre final... spre final, ajunsese pur și simplu să-l enerveze, pentru că știa că se gândea la multe chestii care aveau de-a face cu el în loc să discute direct.

Dar cu Nic? Știa că era pierdută în ceea ce făcea. Nu ținea în ea ce îi trecea prin minte. Nu stătea să planifice în gând o întreagă conversație pe care să o aibă peste o săptămână.

Deci, da, nu se putea închipui stând aici cu Emma, nici măcar pe vremea când lucrurile mergeau bine între ei.

Gabe habar nu avea ce naiba însemna asta, dar se simțea prost pentru modul brutal în care încheiase discuția despre Emma cu Nic.

În mod normal, nu i-ar fi păsat. Nu vorbea despre Emma, dar cu Nic era diferit, părea cumva greșit să nu vorbească. Poate pentru că el și Nic împărtășiseră ceva la fel de complicat pe cât împărtășise cândva cu Emma.

Pentru prima dată în viața lui, simțea că trebuia să vorbească despre Emma – să discute cu cineva despre ea.

Coborî raftul la care lucra.

– Când am luat prânzul, ai menționat-o pe Emma.

Nic ridică privirea, și obrajii i se îmbujorară.

– Da, îmi pare rău pentru asta! A fost...

– Nu-ți cere scuze! N-ai greșit cu nimic. Eu m-am purtat ca naiba. Nu tu.

Ea își lăsă mâinile în jos, dar nu spuse nimic, ci doar se uită lung la el. El trase adânc aer în piept, cu privirea ațintită spre mâinile lui acum goale.

– Îți amintești de Emma? A venit acasă cu mine odată, de Crăciun. Erai și tu într-una dintre zile.

– Îmi amintesc, spuse ea după o clipă ce păru nesfârșită. Era foarte drăguță.

– Da. Gabe încuviință încet din cap. Era. Prea drăguță uneori. Ca tine.

– Nu m-ai mai crede „prea drăguță“ dacă ai ști ce gândesc despre oameni în cea mai mare parte a timpului.

Un zâmbet ironic se contură pe buzele lui.

– Tot drăguță rămâi. La fel ca Emma. Ea era... un om bun. Până în adâncul inimii. Cine o cunoștea nu putea să spună ceva de rău despre ea. Lucian o considera extraordinară. Chiar și Dev o plăcea.

– De ce v-ați despărțit? întrebă Nic. Adică, era evident că erai îndrăgostit de ea pe vremea când vă întâlneați.

Era o întrebare complicată, al cărei răspuns nu voia să apese greu pe umerii lui Nic.

– În ultimul an de facultate, a fost o petrecere. Eu nu am participat. Nici nu-mi amintesc de ce nu m-am dus, dar... Emma a fost rănită.

– Cum adică... a fost rănită?

Se uită la ea în timp ce mâinile i se strânseră în pumni.

– Un tip cu care era prieten nu a înțeles cuvântul „nu“.

– Oh, Doamne! șopti ea și păli.

O mânie neputincioasă izbucni înăuntrul ei în timp ce își întoarse privirea.

– Nu a vrut să meargă la poliție. Nu am fost tocmai încântat de decizia asta, dar i-am respectat alegerea. Era dreptul ei și l-am respectat, încercând totuși să o fac să se răzgândească, dar... El clătină din cap. L-am înfruntat pe tip. S-au întâmplat lucruri, iar relația noastră s-a dus naibii după aceea.

Nu o auzise pe Nic mișcându-se, dar o simțea mai aproape, și, când ridică privirea, ea stătea pe podeaua plină de praf lângă el. Ochii blânzi erau serioși și întunecați.

– Nici nu-mi pot închipui prin ce a trecut, spuse ea. Îmi pare atât de rău!

Privirea lui Gabe îi cercetă chipul.

– Nici eu. Am încercat și cred – nu, *știu* – că am complicat lucrurile când am încercat.

Capul ei se înclină într-o parte când el își puse o mână pe brațul ei.

– Nu există un manual despre cum să te descurci în asemenea situații, Gabe. Nu trebuie să te judeci.

El râse, dar hohotul lui răsună aspru și tensionat. Dacă ar fi știut ce făcuseră el și frații lui, ar fi fost de altă părere. La naiba, nici nu și-ar mai fi dorit să fie în aceeași cameră cu el, cu atât mai puțin să-l atingă.

– Deci, de asta v-ați despărțit?

Ea îi strânse brațul, iar atingerea, ei bine, ar fi trebuit să fie liniștitoare, dar trezi senzații amestecate înăuntrul lui.

El încuviință din cap.

– Da. Eu am fost terminat. O iubeam, dar ea avea nevoie de spațiu și cred că și eu. Undeva în mintea mea, m-am gândit întotdeauna că o să fim iar împreună. Adică, atunci când iubești pe cineva care te iubește le rândul lui, lucrurile funcționează cumva, nu?

– Corect, șopti ea, retrăgându-și mâna în timp ce se așeză în genunchi.

El își trecu o mână peste cap și eliberă câteva dintre șuvițele pe care le strânsese la spate.

– Acum vreo cinci ani, am fost la acest eveniment caritabil. Nici măcar nu voiam să merg, dar Lucian m-a convins să mă duc. Un surâs îi curbă ușor buzele. Și iat-o. Ani mai târziu, am revăzut-o acolo.

– Ce s-a întâmplat?

Cel mai bun și cel mai cumplit dintre lucruri, bănuia el.

– Ne-am lăsat duși de val, știi? Am tot vorbit, și am ajuns să ne petrecem weekendul împreună, dar ea avea propria viață în Baton Rouge și eu o aveam pe a mea.

O expresie traversă chipul lui Nikki.

– Baton Rouge?

– Da, în orice caz, asta a fost. El se ridică, luând una dintre unelte și ducând-o spre masă. Am avut un weekend împreună, după care n-am mai auzit de ea. Am încercat să o sun, dar nu mi-a răspuns. Evident, ea nu dorea să revin în viața ei. A fost greu să accept asta, pentru că în acel weekend mi-am dat seama că încă o

iubeam. El aruncă unealta pe masă. Și apoi, mi-a sunat telefonul, acum trei luni.

Nic rămase tăcută, atât de tăcută, încât el se răsuci spre ea. Nu se uita la el, ci fixa din priviri locul pe care îl ocupase el mai înainte. Părea înmărmurită ca o statuie.

– Nu ea m-a sunat, spuse el. Capul ei se întoarse și ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Ci tatăl ei. Emma avusese un accident de mașină și era în stare gravă. Era în comă, și părinții ei... au crezut că trebuie să știu și eu.

Nic își duse mâna la gură.

– Am mers acolo. Era în spital, în patul acela, și nu mai semăna cu ea. Simți cum acidul i se acumulează în stomac. În timp ce stăteam lângă ea, și ea zăcea în patul ăla afurisit, nu mă puteam gândi decât la tot ce nu-i spusesem niciodată. Mi-am amintit cum înrăutățisem lucrurile când ea fusese în cea mai vulnerabilă stare. Am stat acolo urându-mă și... la naiba, urând-o că nu m-a sunat niciodată înapoi, pentru că nu urma să mai avem vreo șansă.

La drept vorbind, știuse asta înainte de a primi acel telefon. Ar fi putut să se împace? Nu se știa, dar era puțin probabil. Nu după ce aflase secretul pe care ea i-l ascunsese.

Unele lucruri nu se puteau ierta.

Era, pur și simplu, imposibil.

– Era în comă când am ajuns acolo și... Expiră brusc, frecându-și centrul pieptului cu palma. Nu avea activitate cerebrală. S-au făcut atâtea teste. Nici unul nu ne-a dat vreo veste bună sau vreo speranță. Intrase în moarte clinică, iar părinții ei au fost nevoiți să decidă dacă să o deconecteze de la aparate. Au făcut-o la vreo săptămână după ce am văzut-o. Apoi, spuse cuvintele pe care nu le rostise în aceste luni. Cuvintele care îl bântuiau, din cauza a tot ce rămăsese nespus între ei – din cauza acelor cinci ani dintre momentul de acum și ultima dată când o văzuse, din cauza a ceea a făcuse și care îi îndepărtase. Emma e moartă.

Nikki stătea în camera de zi a părinților ei, urmărind cum pieptul mamei se ridica și cobora liniștit. Mama

adormise pe canapea când ajunsese ea acasă, iar pe tatăl ei nu îl lăsase inima să o trezească. Acum, umbla încet prin bucătărie, făcând Dumnezeu știa ce. Era cald în casă, dar mama ei stătea ghemuită sub câteva pături moi.

Nikki citise că unul dintre nenumăratele efecte secundare ale chimioterapiei era senzația de frig. Nu o simțea toată lumea. Unii experimentau senzația doar atunci când făceau sesiunile de chimio, dar mama ei părea să aibă acest efect secundar, printre altele.

Ea își întoarse privirea în timp ce se lăsă pe spate în fotoliul cel vechi, ridicând picioarele, astfel încât să-și strângă genunchii în piept.

Emma murise.

Era un șoc pentru Nikki. Mereu își închipuise că Emma era în viață. Și, când el pomenise despre Baton Rouge, ea își închipuise că de asta își căuta el un apartament acolo.

Pentru că Emma era acolo.

Dar Emma era... moartă.

Înfășurându-și brațele în jurul picioarelor, își rezemă bărbia pe genunchi și închise ochii. Gabe și Emma se reîntâlniseră cu cinci ani în urmă. Cu un an înainte ca ea să plece la facultate – și, dacă stătea să se gândească bine, Gabe chiar fusese mai capricios în perioada aceea, stând acasă și bând mai mult. Singurele momente în care era el cel de odinioară erau cele în care lucra.

Și, în dimineața de după noaptea în care Nikki se dusese la el, înainte ca el să se trezească pe deplin, îi spusese Emma. Fusese îndrăgostit de Emma și o parte din el era îndrăgostită de ea și acum.

Nikki era... fericită că el avusese încredere să i se destăinuie. Era evident că Gabe trebuia să vorbească cu cineva, și aproape că nu-i venea să creadă că o alesese pe ea. Era extraordinar. Absolut extraordinar, și, să o ajute Dumnezeu, nu putea împiedica durerea care i se trezi în piept și nici nu reuși să-și înăbușe senzația de dezamăgire.

Și știa că asta trezea în ea ceva ce o trimitea cu gândul la Gabe. Câți ani petrecuse gândindu-se că el și Emma

aveau să se împace până la urmă? Ea nu era chiar diferită de Gabe. Oricât părea de prostesc, de inutil și lipsit de speranță, unei părți din ea... încă îi mai păsa de el mai mult decât ar fi trebuit.

Dar nu era nimic nou.

Dar discuția de azi îi dovedise că trebuia să facă exact ce îi spusese Rosie – să fie atentă.

Gabe nu mai era îndrăgostit de o femeie care nu îl dorea. Era îndrăgostit de o fantomă, și nimeni nu putea concura cu o fantomă.

CAPITOLUL 18

Gabe o privea atent pe Nic.

Din nou.

Obișnuia să o facă foarte des în ultima vreme. Atât de des, că ea începuse să se întrebe dacă nu cumva avea o problemă. Era joi seară și se făcea târziu. Ar trebui să plece spre casă curând, căci nu era ca și cum ar fi locuit după colț.

Poate că avea să înceapă să o aducă aici după muncă și apoi să o lase în apropiere de casă, după ce terminau. Era mai sigur așa. Mai inteligent. Sigur avea să îi propună asta.

Se gândi la ce avea să creadă tatăl ei despre asta, și, în loc să bată în retragere, gândul îl făcu să zâmbească larg.

Ceva... ceva se schimbase înăuntrul lui Gabe după ce discutase cu Nic despre Emma. Oricât de banal suna, el se simțea mai ușurat.

Lucian avusese dreptate când îi spusese că trebuia să vorbească despre Emma. În ultimele două nopți, chiar dormise fără întreruperi. Un adevărat miracol.

Nic se uita în jur, cu colțurile buzelor curbate în jos. Apoi, privirea ei se aținti spre rafturile peretelui din spate. Lăsând mărgelele și dalta deoparte, se ridică și își șterse praful de pe mâini.

– Ai un fierăstrău acolo?

Ea arătă spre raftul de sus.

– Da. Ai nevoie de el?

Ea traversă camera.

– Mă descurc să-l iau.

Înăbușindu-și un râs, el se ridică. Era imposibil ca ea să ajungă la acel raft. Nu la cât de micuță era.

Dar ea se ridicase deja pe vârfuri, încercând să apuce mânerul fierăstrăului în timp ce se ținea de unul dintre rafturile de jos.

– O să ajungi să dărâmi totul peste tine. Gabe se apropie. Stai!

El se întinse pe lângă ea chiar când Nic reveni pe picioare.

Gabe nu știa ce se întâmplase.

Întinse mâna spre fierăstrău, și, în secunda următoarea, pieptul lui se lipi de spatele ei când ea se ciocni de el.

– Ușurel, spuse el, și una din mâinile lui ajunse pe șoldul ei.

Într-o clipă, aerul din jurul lor păru să ardă. Parcă pentru o veșnicie, nici unul din ei nu se mișcă, apoi Nic schimbă ușor poziția și se apăsă cu spatele în el.

„Doamne sfinte."

El încleștă maxilarul în timp ce o dorință sălbatică îi sfârâi prin vene. O făcuse intenționat? La naiba dacă mai conta! Coborî privirea spre ea, observând cum pieptul i se ridica și cobora în mișcări greoaie, împingându-se spre materialul cămășii ei. El plecă ușor capul și inspiră adânc, simțind aroma de căpșună dinspre ea.

Doamne!

Corpul lui aproape îl învăluia cu totul pe al ei, dar simpla ei apropiere îl copleșea. Ar fi trebuit să se retragă. Sigur ar fi trebuit să-și ia mâna de pe șoldul ei.

Nu făcu nici una, nici alta.

Gândurile i se întunecară când o străbătu adierea unui fior. Gabe nu mai reuși să gândească. Mâna lui se strânse pe șoldul ei în timp ce brațul lui se îndoi pentru a o trage în spate cu cea mai delicată apăsare. La naiba! Sângele îi luase foc. I se potrivea perfect în brațe. Ba, mai mult, se simțea *perfect* lipită de el.

Îi fu atât de simplu să-și închipuie cum o întoarce și o apleacă peste bancul de lucru. Doar că nimic nu s-ar mai

interpune între ei, când el și-ar strecura mâna între coapsele ei și ar începe să exploreze...

La naiba, direcția în care o luaseră gândurile lui nu ajuta. Deloc. Dar ea îl putea simți? Cât de tare era între fesele ei?

Apoi, o simți tremurând. Din cap până în picioare. Capul ei se întoarse într-o parte, iar el așteptă ca ea să se retragă sau să-l împingă. Să facă ceva. Nu făcu nimic. Nic rămase încremenită, în timp ce posteriorul ei îi apăsa penisul, lăsându-l să...

Lăsându-l să facă ce anume?

Să se frece de fundul ei? Gabe își înghiți un geamăt, pentru că ideea i se părea splendidă în clipa asta. Și când se frecase ultima dată de o femeie? La naiba! În adolescență? Fir-ar, știa că erau șanse mari să-și dea drumul făcând asta.

O simți cum trage aer în piept.

– Ai... reușit să iei fierăstrăul?

El închise ochii. Deci, urma să se poarte de parcă penisul lui nu era lipit de fundul ei? Bine. Putea să facă asta. Putea să se prefacă.

– Nu încă.

Ea își așeză mâinile pe raftul de jos și, da, el își dădu seama că nu era nevoie să o întoarcă. Se putea descurca foarte bine cu felul în care li se uneau trupurile acum.

– Ai nevoie de ajutor?

Da, avea nevoie de ajutor.

Instinctul îi spuse că avea să îl lase să facă aproape orice în clipa asta, iar instinctul nu avea nimic de-a face cu trecutul lor. Absolut nimic.

Șoldurile lui Nic se mișcară din nou, de data aceasta de parcă ar fi conturat un cerc, și el se întrebă dacă era măcar conștientă că o făcea sau de efectul pe care îl avea asupra lui.

Trebuia să pună capăt acestui moment înainte de a-și da drumul în blugi.

Mâna lui se încordă pe șoldul ei în timp ce se întinse și apucă fierăstrăul de pe raftul de sus. Își permise să se mai bucure o clipă, să mai respire o dată aerul pe care îl

respira și ea, apoi, începu să se poarte de parcă îi mai rămăsese un dram de bun-simț.

– Îmi pare rău, rosti el printre dinți, cu voce morocănoasă, în timp ce se trase înapoi. Mi-am pierdut echilibrul.

– Nu-i nimic. Fața îi era colorată în zece nuanțe diferite de roz când se întoarse spre el. Ea ridică mâna. Tremura. Mulțumesc!

El încuviință din cap, întorcându-se și revenind la bancul de lucru. Nu avea neapărat nevoie să se așeze, dar o făcu oricum.

La naiba!

Nici măcar nu se mai putea preface – nu se putea minți singur.

Nu se înflăcăra de fiecare dată când se afla în preajma lui Nic din cauza abstinenței lui. Ci din cauza ei.

Privirea îi țâșni spre ea.

Îndepărtându-și o șuviță de păr de pe față, ea se uită spre el și îi trimise un surâs timid, în timp ce degetele strânse pe fierăstrău rămaseră neclintite.

Surâsul îi reverberă până în penis.

El nu zâmbi înapoi. Îi era imposibil să o facă. Își simțea tot corpul încordat la maximum. O dorea. Sub el. Pe el. În fața lui. În genunchi. Se voia cu capul între coapsele ei. O dorea în toate felurile și în toate pozițiile, iar el avea o imaginație foarte bogată.

Dorința era un drog puternic.

O urmări cum se apucă să sculpteze din nou bucata mică de lemn. Avea să se lase atras în această poveste cu ea?

Gabe nu avea nevoie să se mai întrebe asta.

Știa deja răspunsul.

Mai târziu în acea noapte, Nikki stătea întinsă în pat, cu ochii ațintiți în tavan, neputând să doarmă. Trupul și mintea erau niște trădătoare care nu făceau decât să reia la nesfârșit cele întâmplate în seara aceea.

Doamne, ce se întâmplase între ei?

Ceva se întâmplase. Nu avea cum să nege ce simțise în spatele ei.

Simți un gol în stomac, și mai jos, mult mai jos, *se încleștă* în timp ce își ridică picioarele și îndoi genunchii.

Trecuseră ore bune, și Nikki încă îi simțea mâna pe șoldul ei. Era ca și cum ar fi marcat-o cu atingerea lui. Și felul în care mâna i se încordase și o trăsese spre el?

– Doamne, șopti ea, strângând coapsele.

Gestul nu alină cu nimic durerea ce i se intensifica între coapse. De fapt, doar înrăutăți senzația. Foarte mult.

Gabe trebuia să fi știut ce făcea. Era imposibil să nu fi știut. La fel cum ea știuse că îi permisese să rămână în spatele ei și să se lipească de ea.

Amândoi se prefăcuseră că nu se întâmpla nimic, dar el o dorise. Ea simțise asta. Și, o, Doamne, oricât de nesăbuită și de nebună continua să fie, *încă* îl dorea.

Nespus.

Numai că acum măcar știa ce însemna să-l dorească. Poate că făcuse sex doar cu el și cu Calvin, dar știa cum putea fi.

Sfârcurile se întăriră în timp ce închise ochii. Gândurile dispărură, și ea reveni în atelier, împreună cu Gabe, masiv și puternic, stând în spatele ei, apăsându-se în ea.

Dacă ar fi împins-o și ar fi aplecat-o? Nikki trase aer în piept. L-ar fi oprit? Știa răspunsul când mâna i se strecură pe sub așternuturile strânse în dreptul mijlocului ei. Nu l-ar fi oprit. Și-ar fi depărtat picioarele, la fel cum făcea acum, și l-ar fi lăsat... să facă tot ce voia.

Degetele ei alunecară pe sub betelia pantalonilor. Era udă. Știa deja când începu să se atingă. Fusese atât de umedă doar stând în fața lui în această seară, lăsându-l să...

Maxilarul lui Nikki se încleștă când își lăsă un deget să alunece înăuntrul ei și își apăsă o palmă peste mai sensibilă parte din corp.

„Doar o fantezie."

Ce făcea acum nu însemna nimic, și știa că nu exista cu adevărat nimic între ei, nu atunci când el era îndrăgostit de o femeie care nu mai trăia.

„Doar o fantezie."

În mintea ei, mâna lui Gabe o înlocui pe a ei. Era mâna lui cea de care se freca, degetele lui erau cele care o explorau, iar el stătea în spatele ei, împingându-și penisul tare spre ea în vreme ce o satisfăcea cu mâna.

Nu dură mult.

Mușchii i se încleștară, și tensiunea se adună în adâncurile feminității ei. Picioarele îi încremeniră în vreme ce degetele continuară să se miște din ce în ce mai repede. Se întoarse, apăsându-și fața în pernă când își dădu drumul.

Cu răsuflări întretăiate, se rostogoli pe spate pe saltea și deschise ochii. Trecură câteva clipe înainte de a-și retrage mâna. Picioarele îi erau molatice, dar continuă să simtă... golul dinăuntrul ei.

Răsuflă încet. Aproape nu-i venea să creadă că făcuse asta. Nu era prima dată, dar nu-și permisese niciodată să și-l închipuie pe Gabe. Nu după acea noapte.

Dar era doar o fantezie, și nu era nimic greșit cu fanteziile. Erau un loc sigur. Chiar sănătos. Fanteziile nu erau reale.

CAPITOLUL 19

Era vineri după-amiază când Gabe intră în bucătărie, cu precizia unui ceasornic. Ținea în mână ceea ce părea să fie un smoothie de căpșune.

– Hei! Aruncându-și coada împletită peste umăr, ea închise ușa frigiderului și puse pachetul de carne pe blat. Ăsta-i pentru mine?

– Desigur. O întâlni lângă insulă și îi întinse paharul. Este preferatul tău. Plictisitor. Dar fie...

– Plictisitor este bine. Ea zâmbi în timp ce luă smoothie-ul de la el. Degetele li se atinseră ușor. Ale lui erau aspre și trimiseră un fior de-a lungul brațului ei. Nikki se trase înapoi. Avusese grijă să nu-l atingă după... *incidentul* de la atelierul lui. Mulțumesc!

– Cu plăcere! El coborî mâna și făcu un pas înapoi, sărind pe unul dintre scaune. Deci, ce avem la cină?

– Chiar mănânci cu Devlin?

El ridică dintr-un umăr.

– Poate.

Ea desfăcu hârtia de pe pai și o aruncă la gunoi. Gabe nu mai coborâse la cină din prima săptămână a sosirii ei aici. Lucian și Julia se mai alăturau din când în când, dar, când o făceau, își preparau singuri mâncarea. Nikki nu mai fusese invitată la nici o cină.

– Miel. Aruncând o privire peste umăr la carne, ea se strâmbă. Bleah!

– Mielul este gustos.

El își depărtă coapsele, lipindu-și tălpile goale de fundul scaunului.

Ea clătină din cap.

– Mieii sunt prea drăguți pentru a fi mâncați.

Un rânjet apăru pe chipul lui în timp ce își scoase telefonul din buzunar și îl puse pe blat.

– Și presupun că vacile nu ți se pare drăguțe, pentru că nu ai nici o problemă să mănânci carene de vită. Sau de pui.

– Vacile și puii sunt animale drăguțe, dar aleg să nu mă gândesc la ele în timp ce le mănânc. Când el își arcui o sprânceană, ea zâmbi. Nu pune la îndoială logica mea.

– N-aș îndrăzni niciodată să fac asta.

El trecu un deget pe marginea blatului.

– Deci, ai planuri mari pentru acest weekend?

De fapt, chiar avea.

Și nu era vorba despre intenția de a termina mărgelele pentru brățara mamei ei. Șocant. Simți că i se strânge stomacul de emoții.

– O să mă duc să văd un apartament mai târziu.

– Ai găsit unul?

Un interes sincer se auzi în tonul lui.

Ea încuviință din cap și îl puse la curent cu ultimele noutăți despre apartamentului ei.

– Este frumos și situat într-o zonă bună, chiar în afara orașului. Sper să fie ce caut. Nu mă înțelege greșit. Îmi place să stau cu părinții mei, dar să locuiesc cu ei nu e exact ce credeam că o să fac la 23 de ani.

El zâmbi.

– Ei bine, nu o să mă apuc eu să te judec. Noi încă locuim aici, la părinți.

– E diferit. Locul ăsta este atât de mare, că s-ar putea muta o familie întreagă aici, și voi, băieți, nici n-ați afla vreodată, replică ea și luă o gură din smoothie. În plus, aveți propriile apartamente. Nu trebuie să vezi pe cineva decât dacă vrei, în vreme ce eu, dacă vin acasă după unsprezece seara, mă simt de parcă aș avea 16 ani și mă furișez în casă.

Gabe râse.

– Îți țin pumnii.

– Mulțumesc!

– Mai ai și altceva în plan?

Avea. Întorcându-se dinspre Gabe, își puse smoothie-ul înapoi pe blat.

– Am o întâlnire mâine-seară.

Tăcere.

Își spuse să nu o facă, dar nu ascultă vocea interioară și se uită peste umăr la Gabe. Expresia de pe chipul lui... vai! Chipul lui era aspru. O cam sperie.

– Hmm, prietena mea Rosie mi-a aranjat o întâlnire.

Mâna lui se opri brusc pe blatul din bucătărie.

– Deci, este o întâlnire pe nevăzute?

– Da.

Ea se întoarse și coborî un picior. Aplecându-se, deschise dulapul și scoase o tigaie mare.

– Este sigur să faci asta?

Lui Nikki i se păru o întrebare ciudată.

– Rosie îl cunoaște, și am încredere în ea. Nu mi-ar aranja o întâlnire cu un dubios.

– Cum îl cheamă?

Tonul lui era lipsit de orice expresie, de parcă nu credea ce îi spunea, ceea ce era ridicol, de altfel, pentru că nu o cunoscuse niciodată pe Rosie.

Dar ideea ca Rosie să îl întâlnească pe oricare dintre frații de Vincent o făcu pe Nikki să zâmbească larg. Mai ales cu Devlin.

– Gerald. Ea puse tigaia pe blat. Mă îndoiesc că-l cunoști.

– Gerald? El râse copios. Ce fel de nume este?

Ea se întoarse, cu sprâncenele arcuite.

– Este un nume.

El îi trimise un zâmbet compătimitor.

– Sună a nume de bătrânel.

– Tu ești bătrânel, i-o întoarse ea.

– Nu chiar atât de în vârstă ca să mă cheme *Gerald*.

– Da, bine. Ea își dădu ochii peste cap. Mergem la Crescent City.

– *Crescent City?*

– Nu e nimic în neregulă cu Crescent City. Au fripturi extraordinare, și îmi plac cartofii prăjiți.

– Eu te-aș fi dus măcar la Morton. Ți-ar plăcea cartofii lor prăjiți.

Ochii ei se îngustară.

– Scuze! Morton nu intră în bugetul celor mai mulți oameni. În orice caz, doar luăm cina. Deci, nu contează.

El tăcu pentru un moment.

– Nu pari foarte entuziasmată de întâlnirea ta cu Gerald.

– Sunt entuziasmată.

Era adevărat. Oarecum. Era încântată să iasă și să se bucure de o cină plăcută. Și era încântată să cunoască pe cineva nou. Și după ce se întâmplase între ei la magazin, *chiar* avea nevoie să cunoască pe cineva.

Pe oricine altcineva în afară de el.

– Aha, bine.

Scuturând din cap, ea se îndreptă spre dulapul cu condimente. Era timpul să schimbe subiectul.

– Tu ce faci peste weekend?

– Am de lucru. Nu schimba subiectul! Vreau să aflu mai multe despre geriatricul Gerald.

– Doamne, râse ea și se răsuci de tot.

– Sunt absolut sigură că Gerald e de-o seamă cu mine, așa că las-o baltă, *bătrânelule!*

Ochii lui minunați erau scrutători în timp ce o fixau, și Nikki își dădu seama în acea clipă că ceva se schimbase. Nu reușea să spună exact ce anume, dar simțurile ei prinseseră viață.

– Nu mi-am dat seama că îți dorești o relație.

– N-am spus că-mi doresc.

El se îndreptă de spate.

– Și atunci, de ce ieși la o întâlnire?

Ea se uită lung la el, oarecum fără cuvinte preț de o jumătate de minut.

– De ce ies oamenii la întâlniri, Gabe?

– Să și-o tragă? răspunse el.

Vai. Nu era tocmai lucrul pe care îl avusese în vedere, dar să audă acele cuvinte ieșind de pe buzele lui o făcu să se înfierbânte în locuri pe care nu trebuia să și le simtă înfierbântate. Deloc.

– Urma să spun pentru a cunoaște oameni noi, dar mă gândesc că, dacă se întâmplă se întâmplă.

Habar nu avea dacă avea să se întâmple asta, dar știa că, pentru a face să se întâmple, trebuia să-i placă de Gerald și spera să fie așa.

El înclină ușor capul într-o parte.

– Deci, cauți o aventură de-o noapte?

– Nu spun că aș căuta activ o aventură de-o noapte...

– Dar ai fi de acord dacă ar fi și Gerald de acord?

– Credeam că căzut de acord să nu purtăm discuția asta, îi aminti ea.

– Nu știu ce crezi tu că am zis. E vreau să vorbesc despre tine și Gerald. El se ridică de pe scaun și traversă bucătăria, venind direct spre ea. Știi măcar cum arată?

– Da, Rosie mi-a arătat o poză. Mâna ei se strânse pe sticluța de chimion. Este drăguț.

– Drăguț?

Se opri în fața ei.

Nikki lăsă capul pe spate.

– Da.

– Interesant.

El făcu un pas în față, și picioarele lui goale îi atinseră ușor pantofii.

Ea apăsă în blat, ținând încă strâns sticluța aceea stupidă de condimente.

– Nu sunt sigură de ce ți s-ar părea asta interesant.

Punându-și mâinile de o parte și de alta a șoldurilor ei, el coborî alene bărbia, și gura lui ajunse la același nivel cu a ei. Ea inspiră încet, în timp ce inima ei amenința să iasă din piept.

– Ce faci? șopti ea.

– Urmează să am o nouă conversație ciudată cu tine.

– Și asta presupune să-mi invadezi spațiul personal?

– Da.

Urma unui zâmbet îi curbă buzele.

– Nu cred că este cazul.

El își înclină ușor capul, și, când vorbi, răsuflarea lui dansă pe buzele ei, trimițându-i fiori pe șira spinării. Își dădea seama de cât de aproape le erau gurile?

Mai bine zis, o luase razna?

– Știi ce nu-mi pot închipui? întrebă el.

– Presupun că o să-mi spui.

Gene dese se lăsară în jos și îi ascunseră ochii.

– O să-ți spun. Ești pregătită? Nu mi te pot închipui într-o aventură de-o noapte cu un tip pe nume Gerald.

Cât de mult se supăra dacă azvârlea tot chimionul în el?

– Pentru că încă mă vezi ca pe micuța Nikki?

– Sunt destul de convins că am încetat să te văd ca pe micuța Nikki acum vreo patru ani.

Ea făcu ochii mari. Ce spusese?

– Ca să revin la ideea mea. Știi de ce nu mi te pot închipui într-o aventură de-o noapte cu un tip numit Gerald?

– De ce? șopti ea.

Gabe se aplecă, atingându-i ușor nasul cu al lui. Pieptul i se ridică brusc în timp ce trase aer în piept.

– Iată, spuse el. Felul cum ai inspirat adineauri. De aia.

O înflăcărare dulce și amețitoare îi luă trupul cu asalt. Nu se mai putea gândi decât la clipele acelea din atelierul lui. El se lipi de ea, și mâna lui îi strânse delicat șoldul.

Momentele acelea nu fuseseră doar rodul imaginației ei.

– Eu nu... Nu știu despre ce vorbești, spuse ea și înghiți în sec.

– Ba da, știi. Nasul lui îl atinse din nou pe al ei, trezind un alt valvârtej înnebunitor de fiori prin tot corpul ei. Apoi, el se trase înapoi. Sigur vrei să ieși la întâlnire?

Ce întâlnire?

Răsuflând cu dificultate, ea îl privi cum se îndepărtează și se întoarce. Îi luă smoothie-ul și sorbi lung din el. Nikki dădu să-l întrebe ce naiba avea de gând, dar sunetul unor tocuri îi atrase atenția.

Afurisita de Sabrina intră în bucătărie.

Existau puține semnale de revenire la realitate mai puternice decât să o vezi pe Sabrina Harrington. Silueta ei subțire era de o eleganță impecabilă într-o rochie de un albastru-deschis care îi evidenția nuanța pielii. Părul

blond platinat era dat în spatele urechilor, dezvăluind cerceii cu diamante strălucitoare.

Nikki își reaminti de amenințarea lui Parker și se întoarse spre miel. Coborând privirea spre condimentul din mâna ei, se întrebă ce naiba avea să facă.

– Îl căutam pe Devlin, spuse Sabrina.

– Nu știu de ce ai crede că Dev este în bucătărie.

Gabe puse smoothie-ul pe blat.

Cu coada ochiului, Nikki îl zări încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de blat.

– Păi, tu ești în bucătărie, nu-i așa?

Tonul Sabrinei era gutural și dulce ca melasa.

– Locuiesc aici.

Sabrina râse, dar Nikki nu înțelegea ce era atât de amuzant.

– Și Devlin locuiește aici. Ar putea fi în bucătărie.

– Evident nu-l cunoști dacă ai impresia că l-ai putea găsi aici. Tonul lui Gabe era indiferent, la fel cum fusese când o tachinase pe Nic pe tema întâlnirii. Ai nevoie de ajutor?

Nikki îl ocoli pe Gabe și deschise frigiderul, scoțând cimbrul proaspăt pe care trebuia să-l taie.

– Ce frumos din partea ta că întrebi!

Vocea Sabrinei păru să se audă mai aproape.

Dându-și ochii peste cap în timp ce ridică tocătorul, Nikki aruncă o privire spre Gabe. El își arcui o sprânceană. Mușcându-și buza ca să nu zâmbească, ea scoase ierburile din ambalaj. Ai fi zis că ea nici nu era de față, ceea ce era perfect pentru ea.

– Chiar speram să mă poți ajuta, spuse Sabrina. Am adus un tablou, pe care vreau să-l pună Devlin în biroul lui. Cum nu dau de el, mă poți ajuta tu?

– Ai încercat să-l cauți în biroul lui?

– Desigur. Ea râse din nou – un sunet care îți zgâria urechile. L-am căutat chiar și pe domnul Besson, dar trebuie să fie în pauză.

Nikki ridică un cuțit.

– Richard are după-amiaza liberă. El se îndepărtă de blat. Te ajut eu.

– Ești atât de amabil!

Brațul lui Gabe îl atinse pe al lui Nikki în treacăt.

– Terminăm discuția mai târziu.

Nikki nu spuse nimic în timp ce încuviință din cap, pentru că discuția se încheiase deja, din punctul ei de vedere.

Pentru că întâlnirea ei era ceva despre care nu avea să mai discute cu Gabe.

Gabe abia dacă o asculta pe Sabrina vorbindu-i despre nu știu ce pictură pe care o avea în mașină în vreme ce ieșeau pe ușa din față, spre locul unde era parcat BMW-ul ei roșu.

– E pe bancheta din spate, spunea ea. Este o surpriză pentru Devlin. Crezi că poți să-l agăți pentru mine?

– Îl las pe Dev să o facă. Este biroul lui.

Avu grijă să păstreze o distanță potrivită între ei.

Sabrina deschise portiera din spate, iar Gabe privi înăuntru. Pe bune? Pictura avea vreo treizeci de centimetri lungime și cam tot atât lățime.

– Nu puteai să duci tu asta?

– Tabloul este mai greu decât pare.

El se aplecă, ridicând cu o mână – și fără nici un efort – tabloul învelit. Fără să spună un cuvânt, se întoarse și o porni înapoi spre casă.

Sabrina se grăbi să-l ajungă din urmă.

– Te rog să ai grijă!

– Stai liniștită! Îl duc în biroul lui. Îl poți aștepta într-una dintre camerele de zi.

– Să-l aștept de parcă aș fi un musafir? Ea puse o mână pe brațul lui Gabe. Dragul meu, în curând, o să fiu cumnata ta. Nu trebuie să aștept în camera de zi, ca un musafir.

Ferindu-se de atingerea ei, el deschise ușa de la intrare.

– Până nu ești măritată cu el, ești musafiră în casa asta.

O porni spre scară, dar Sabrina se repezi în fața lui.

– Cum avem puțin timp la dispoziție, m-am gândit că trebuie să vorbim despre ceva.

– Nu cred că trebuie să vorbim despre nimic. Se chinui să păstreze un ton calm. Vrei să duc tabloul sus? Va

trebui să te dai din drumul meu.

Sabrina se uită în jur înainte de a face un pas în față, coborând bărbia, cu un aer pe care Gabe îl interpretă ca o încercare de a părea sfioasă.

– Îți mai amintești de facultate? Eram prieteni pe vremuri.

– Noi n-am fost niciodată prieteni, Sabrina.

– Nu este adevărat. Ea dădu să-și pună mâna pe pieptul lui, dar el se trase ușor înapoi, iar degetele ei atinseră doar aerul. Ei bine, presupun că am fost mai apropiată de Emma decât de tine. Ce tragic e ce i s-a întâmplat!

El încleștă maxilarul.

– De unde naiba știi despre asta?

Privirea calculată a Sabrinei se înălță spre a lui.

– Oh, nu ți-ai dat seama că știam ce a pățit?

El nu mai putu face altceva decât să se uite lung la Sabrina.

Ea țâțâi încet.

– Cum îl chema? Oh. Îmi amintesc. Christopher Fitzpatrick. Mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Ea lăsă ușor capul într-o parte. Nu a... dispărut? Cât de convenabil se întâmplă lucrurile cu cei care s-au pus cu cei din familia de Vincent sau cu cei de care le pasă acestora.

CAPITOLUL 20

Gabe trânti ușa lui Dev în urma lui. Fratele lui stătea la birou și se uita pe niște documente chiar înainte de cina de vineri seara.

– Ce naiba știe Sabrina despre Emma și Christopher Fitzpatrick?

Arcuind o sprânceană, Dev ridică privirea.

– Ce întrebare neașteptată!

– Și știi ce altceva a mai fost neașteptat? Gabe înaintă cu pași hotărâți. Faptul că logodnica ta i-a menționat adineauri pe Emma și pe nenorocitul ăla.

O ușoară încruntare traversă chipul lui Dev.

– Sabrina n-ar trebui să știe nimic despre Christopher.

– Atunci, de ce ar pomeni despre el?

– Chiar n-am un răspuns. Dev închise dosarul pe care se uita. Sabrina a cunoscut-o pe Emma. Se prea poate ca ea să-i fi povestit ceva.

– Abia dacă se cunoșteau. Nu am idee dacă Emma i-ar fi spus Sabrinei ce i s-a întâmplat, dar știu al naibii de bine că nu i-ar fi zis niciodată ce s-a întâmplat cu Christopher.

Dev rămase tăcut pentru o clipă.

– Sabrinei îi place să vorbească de parcă știe multe. N-aș fi prea atent la ce spune ea.

Gabe nu era atât de sigur de asta. Felul în care îi zisese Sabrina ce îi zisese îi dăduse de înțeles lui Gabe că ea știa că acel Christopher Fitzpatrick nu era doar o simplă persoană dată dispărută.

– Din moment ce ești aici – Dev aruncă dosarul închis peste birou –, o să fii bucuros să afli că ancheta privind... moartea lui Lawrence a fost închisă oficial.

Gabe luă dosarul și îl deschise, trezindu-se răsfoind copii ale raportului de poliție înaintat de Troy și ale raportului de după autopsie.

– Acum, ei sunt de părere că zgârieturile de pe gât au apărut pentru că probabil s-a răzgândit, spuse Dev, lăsându-se pe spate și trecându-și un picior peste celălalt. Cum nu s-au constat răni sau leziuni, s-a declarat oficial că a fost sinucidere.

Gabe închise dosarul și îl azvârli pe birou.

– Și noul ofițer de poliție ne-a transmis scuze pentru neplăcerile provocate de investigația legată de moartea lui, continuă Dev cu un zâmbet în colțul gurii. M-a asigurat că s-a închis definitiv cazul.

– Chiar dacă Stefan continuă să facă presiuni?

– Dacă Stefan vrea să poată spera la donațiile familiei Harrington, o s-o lase baltă. Dev se uită la ceas. E aproape ora cinei. Mănânci cu mine?

Gabe încuviință din cap absent, cu mintea în altă parte. Nici el, nici Lucian nu credeau cu adevărat că Lawrence de Vincent se sinucisese, și exista un motiv pentru care nu-și recunoscuseră suspiciunea de față cu Dev.

Căci Gabe credea că o singură persoană ar fi putut să-l ucidă pe Lawrence – și nu era vorba despre sora lor, Madeline.

Întrebându-se dacă nu cumva rămăsese pornit aerul condiționat în birou, Gabe se întoarse. Observă în treacăt tabloul pe care îl adusese mai devreme la etaj. Dev nu îl agățase încă, dar rămăsese sprijinit de bufet, despachetat.

Era un tablou cu Sabrina.

Un nud.

Doamne!

*

Nikki nu-și mai amintea ultima dată când râsese atât de mult, dar aproape o durea burta de râs, și nici măcar nu li se adusese mâncarea.

Întâlnirea cu Gerald nu mergea deloc rău.

În primul rând, Gerald chiar era la fel de drăguț ca în fotografia pe care i-o arătase Rosie. Contrar comentariilor sarcastice ale lui Gabe, Gerald nu era cu mult mai mare decât ea. Doar cu șase ani. Sigur nu se plasa în zona *geriatricului Gerald*.

Era și teribil de amuzant și se pricepea de minune să povestească diverse întâmplări.

Și primea o bilă în plus pentru că nu semăna deloc cu Gabe. Nu că Nikki s-ar fi gândit la Gabe în timpul întâlnirii cu Gerald – nicidecum. Gerald era blond și avea părul tuns scurt. Nu era la fel de înalt sau de lat în umeri ca Gabe, dar era mai înalt decât ea. Ei bine, majoritatea oamenilor erau mai înalți decât ea, deși probabil el îi ajungea lui Gabe doar până la umeri...

Bine, se gândea puțin la Gabe.

– Deci, zise el și ridică paharul, Rosie îmi spunea că lucrezi pentru familia de Vincent, nu? *Acea* familie de Vincent?

Ea făcu ușor ochii mari. El putea citi gândurile? Nu aveai de unde să știi când era vorba despre oamenii cu care umbla Rosie.

– Pentru moment. Părinții mei lucrează pentru familia de Vincent de ani de zile.

– Mamă, pun pariu că ați văzut și auzit niște chestii grozave.

Ea încremeni.

– De ce crezi asta?

– Mă iau după cum li se spune. Ce porecle folosesc revistele? Cum erau? Devil? Lucifer. Mai era unul – la naiba, nu-mi mai amintesc.

– Demon, spuse ea cu un oftat.

Lui Gabe i se spunea *Demon*. Simți o nevoie ciudată de a-i proteja.

– Chiar nu se ridică la înălțimea poreclelor pe care le folosesc ziarele.

– Nu? El păru surprins. E cam dezamăgitor. Pare interesant să ți se spună *Lucifer*.

Nu era atât de sigură că era de acord cu asta.

– Este ciudat cum ziarele se concentrează mereu pe zvonuri și lucruri stupide, dar niciodată pe operele lor de caritate și pe milioanele de dolari pe care le donează.

– Ei bine, oamenii preferă să citească despre scandaluri decât despre fapte bune.

Trist, dar adevărat.

– Și familia de Vincent a avut partea ei de scandal. El sorbi din băutură. Povestea recentă cu tatăl lor? Mare păcat.

– Într-adevăr, murmură ea, dorindu-și să schimbe subiectul. Deci, îmi spuneai că Rosie vrea să investigheze locul în care lucrezi sau ceva de genul, nu?

– Ah, da. El râse. Rosie m-a convins la un moment dat să o las să investigheze clădirea de birouri în care lucrez.

– Oh, nu! Ea zâmbi și se apucă să-și taie friptura. Crescent City Steaks dădea pe afară de lume sâmbătă seara, iar ospătarii se mișcau grăbiți de colo-colo printre mese. Sunt sigură că povestea nu s-a terminat prea bine.

– Nu. A apărut însoțită de un medium. Cineva pe nume Prințesa Lunii...

– Nu te cred, spuse Nikki cu un suspin. Sigur nu o chema așa.

El își duse mâna la piept.

– Pe onoarea mea de cercetaș. Exact așa o chema. Prințesa Lunii.

Râzând, ea luă o gură din vin. „Pe onoarea mea de cercetaș." Îi plăcea asta. Era ceva drăguț. Totul la el era drăguț. El era de-a dreptul perfect, dar...

Zâmbetul lui Nikki dispăru.

Dar, din clipa în care se întâlniseră afară, cât așteptaseră să fie conduși la masă, apoi comandară aperitivele și felul principal, ea tot sperase să se aprindă *scânteia*. Atracția de netăgăduit care trecea dincolo de nivelul fizic.

Scânteia nu se aprinsese.

Încă.

– Deci, Prințesa Lunii s-a perindat pe la primul etaj și a făcut o citire a locului. A spus numaidecât că se afla

acolo spiritul unei tinere care murise din cauza unei epidemii de gripă. Fantoma fetei o căuta...

Telefonul ei sună în poșetă. Cum toți cei care ar fi putut avea treabă cu ea știau că ieșise la o întâlnire, un fior de neliniște înflori înăuntrul ei.

– Scuze! Se întinse după poșetă. Te superi dacă mă uit să văd cine sună? Mama a fost bolnavă, și vreau să mă asigur că nu este o urgență.

– Nu-i nici o problemă, răspunse el. E perfect în regulă.

Cu un zâmbet, ea băgă mâna în poșetă și scoase telefonul din buzunar. Îl întoarse, observând că era un număr cu prefix local, dar nu îl recunoscu.

– Te sună ai tăi?

Ea clătină din cap în timp ce puse telefonul înapoi în poșetă, trecând curelușa peste spătarul scaunului.

– Nu. Nu recunosc numărul care m-a apelat. Trebuie să fie o greșeală. Să revenim la fata-fantomă. Ce voia?

El zâmbi când luă paharul cu apă.

– Aparent, căuta pe cineva cu care să se joace.

– E cam trist.

Nikki își auzi telefonul vibrând în semn că primit un SMS sau un mesaj vocal, dar nu îl mai luă în seamă.

– Este, dar lucrurile au devenit foarte ciudate când Prințesa Lunii a mers la etaj. A susținut că biroul din spate, cel în care lucrează șeful meu, este bântuit de o „femeie ușoară".

Ea țuguie din buze.

– O prostituată?

– Da. Și se pare că era un spirit răzbunător, fiind ucisă de unul dintre clienții ei.

În timp ce Gerald vorbea, Nikki își termină friptura și se trezi uitându-se după chelner. Nu i-ar fi stricat încă un pahar de vin. Poate o ajuta să dea de scânteia care lipsea.

Măcar pentru un timp.

Nikki se lăsă pe spate, așezându-și un braț în poală în vreme ce cu cealaltă mână se juca absentă cu piciorul paharului. El era chiar drăguț. Avea un zâmbet frumos.

– ... Apoi, Rosie a decis că se poate rezolva cu o ședință de spiritism. Nici nu știu de ce am fost de acord cu așa ceva. Chiar n-ar fi trebuit, pentru că șeful meu a apărut peste vreo cincisprezece minute...

O umbră se ivi peste masa lor, și Gerald se opri din povestit. Crezând că era chelnerul, ea se răsuci pe scaun. Primul lucru pe care îl simți fu parfumul proaspăt al coloniei. Semnale de alarmă se aprinseră înăuntrul ei când înălță bărbia.

– Ce Dumnezeu?

Rămase mută de uimire când ridică privirea și îl zări pe Gabe. Probabil avea vedenii, așa că clipi o dată, apoi de două ori. Nu, el nu dispăruse.

El se uita... nu, îl fixa pe Gerald cu o căutătură *încruntată,* de parcă mai avea puțin și-l smulgea de pe scaun.

– Gabe?

– Tu vorbești serios? întrebă Gabe.

Nikki tresări când privirea ei se îndreptă spre Gerald. Nu îi înțelegea reacția.

– Ce cauți aici, Gabe?

– Ăsta e tipul cu care ziceai că ieși la întâlnire? întrebă el în loc să-i răspundă la întrebare. *Gerald?*

– Gabe, ce...

Gerald se lăsă pe spate în scaun.

– Nu mă așteptam să te văd în seara asta, Gabriel.

Nikki se întoarse spre Gerald, și neliniștea își făcu cuib în stomacul ei.

– Îl cunoști pe Gabe?

Nu era cu putință. Când îi pomenise despre familia de Vincent, nu vorbise despre frați de parcă ar fi fost la per tu cu ei.

– Nu-l cheamă Gerald! se răsti Gabe cu ochi aprinși de furie.

Oamenii de la mesele din jur începură să întoarcă privirea spre ei.

– Poftim? șopti ea, mai mult decât confuză. Nu-l cheamă așa?

– Este al doilea prenume, răspunse Gerald, smulgându-și șervețelul din poală și azvârlindu-l pe masă. Nu mint în privința numelui meu.

– Oh, doar că ai uitat să menționezi că numele tău este Ross Haid, nu?

Numele nu însemna nimic pentru Nikki, dar ceva de rău augur plutea în aer.

– Ross?

– Ross Gerald Haid.

Gerald Ross schiță un zâmbet.

– Și ți-a scăpat să menționezi că ești jurnalist la *Advocate,* nu?

Nikki înlemni.

– Jurnalist? Mi-ai spus că ești scriitor. Așa mi-a zis Rosie.

– Jurnalistul este un scriitor, sublinie Ross.

Gabe puse o mână pe spătarul scaunului ei.

– Da, un scriitor pentru *Advocate,* care lucrează la un material despre familia mea.

Șocul o zdruncină din toți rărunchii.

– Lucrezi la un material despre ei?

– Da. Privirea lui se aținti spre Gabe. Dar nu este motivul pentru care am vrut să ies cu tine, Nikki.

– Aiurea, spuse Gabe cu voce joasă. Te-ai furișat ca un șarpe în ultimele câteva luni. Ai aflat că Nikki lucrează pentru noi și te-ai dus după ea.

„Oh, Dumnezeule."

Uluită, Nikki se sprijini de spătarul scaunului. Era imposibil ca Rosie să fi știut asta. Nu se putea. I se aranjase o întâlnire. Fusese *atrasă într-o cursă.* De aceea începuse el să vorbească despre familia de Vincent. Nu dintr-o simplă curiozitate. Recursese la Rosie ca să ajungă la ea și, astfel, la familia de Vincent...

Se simți cuprinsă de un val de rușine când piesele de puzzle se îmbinară. Întâlnirea – prima ei întâlnire de femeie normală – era un dezastru de proporții apocaliptice.

– Ticălosule! Gabe se aplecă în față și se sprijini cu cealaltă mână de masă. Dacă te mai apropii de Nikki...

– Ce? Nu aveai cum să confunzi înflăcărarea din tonul lui Ross. Ți-e teamă ca nu cumva să-mi spună ceva ce aș putea folosi?

„Ceva ce aș putea folosi?“

Oh, nu.

– Nu vrei să știi ce o să se întâmple, îl avertiză Gabe.

– Mă ameninți? întrebă Ross.

– Folosește-ți imaginația ca să te prinzi dacă e o amenințare!

În străfundurile minții ei, Nikki își dădu seama că nu îl auzise niciodată pe Gabe vorbind așa, dar era prea enervată ca să mai țină cu adevărat seama de asta.

– O secundă. Umerii ei se îndreptară în timp ce privi peste masă. M-ai invitat să oraș sperând că o să scoți de la mine informații despre familia de Vincent?

– N-aș spune că a fost *singurul* motiv.

Privirea lui se aținti spre ea.

Gabe scoase un sunet care îi aminti teribil de un mârâit în toată regula. Ea îl apucă de braț în timp ce se ridică de pe scaun. Își înșfăcă poșeta și întinse degetul din mijloc chiar sub nasul lui Ross.

– Du-te naibii, băiatule!

– Hei! Zâmbetul se șterse de pe chipul lui Ross. Eu vorbeam serios. Nu te-am invitat doar pentru că...

– Taci! mârâi Gabe.

El nu se clinti, și Nikki se văzu nevoită să-l tragă de braț.

– Las-o baltă! spuse ea. Nu merită. Chiar nu merită.

– Oh, ba eu cred că ar merita. Gabe îl privi de sus pe Ross. Cu vârf și îndesat.

Chiar dacă Nikki și-ar fi dorit să-l vadă pe Ross lat la pământ, dacă era cu adevărat reporter, povestea asta nu se putea încheia bine pentru Gabe. Trebuia să-l scoată de aici înainte să facă o prostie.

– Hai să mergem! șopti ea. Te rog!

Privirea lui Gabe se întoarse spre ea, apoi el se împinse dinspre masă, făcând paharele să zornăie.

– Vorbesc serios, Ross. Poate ai o problemă cu familia mea, dar stai naibii departe de Nikki. M-ai înțeles?

Inima ei tresăltă în piept când Ross ripostă pe un ton acid:

– Oh, înțeleg perfect.

Nu-și dădea seama dacă înțelegea cu adevărat, dar Gabe se întoarse și o luă de mână. Pe deplin conștientă de privirile îndreptate spre ei, Nikki rămase cu ochii ațintiți spre spatele lui Gabe și nu mai spuse nimic cât timp el o conduse printre mesele pline de oameni, până ajunseră în aerul rece al nopții.

Afară, Nikki își eliberă mâna din prinsoarea lui. Nici nu mai știa ce să spună când ridică privirea spre Gabe.

– A fost atât de jenant.

– Nic...

– Voia să se folosească de mine ca să afle bârfe despre familia ta! Ea se întoarse, privind lung spre intrare, tentată să dea buzna înapoi și să-l pocnească pe Ross sau cum îl chema fix în față. Apoi, icni și se întoarse brusc spre Gabe. Nu i-am spus nimic. Nimic despre...

– Știu. Maxilarul nu îi mai era încleștat. Știu că n-ai face asta niciodată. Nu m-am gândit la așa ceva nici măcar o clipă și nu mă simt deloc jenat. Nu știai cine era. Tu n-ai greșit cu nimic.

Umerii îi erau eliberați de o parte din tensiune, dar continuă să se simtă ca o fraieră cu acte în regulă.

– Iar Rosie clar nu a știut care erau intențiile lui. Nu mi-ar fi aranjat niciodată o întâlnire cu el dacă ar fi știut.

– Te cred.

Nikki răsuflă brusc. Ce... ușurare.

– Apropo, arăți fantastic. Gabe se întoarse spre ea, și, în licăririle difuze ale restaurantului, ea observă cum o sorbea din priviri. Rochia... părul. Pantofii. Dumnezeule! *El* chiar nu merita nimic din toate astea.

Ea se îmbujoră când coborî privirea. Îi luase ceva timp ca să se pregătească pentru această seară. Purta o rochie sexy – simplă și neagră. O rochie care îi învăluia sânii și mijlocul și devenea ușor evazată de la nivelul șoldurilor, unduindu-se în jurul coapselor ei. Își aranjase părul cu un ondulator, astfel că fața îi era încadrată de câteva onduleuri ample. Și știa că machiajul ales era pe măsură,

pentru că își conturase cu atenție ochii cu negru și nuanțe de cenușiu, iar buzele – cu roșu.

Ea își drese glasul.

– Hmm, mulțumesc! Ce s-a întâmplat...

– Vreau să știi asta, o întrerupse el. Ești frumoasă, Nikki. Prea frumoasă pentru Ross, chiar dacă n-ar fi fost cine este.

Ea nu știu ce să spună și decise că era timpul să schimbe subiectul.

– Cum ai știut că era el?

– N-am știut. Nu înainte să-l văd.

– Dar de ce ai venit la restaurant? întrebă ea.

– Am încercat să te sun.

Acela era numărul lui? De unde îi știa numărul de telefon? Ia stai! Cel mai probabil, îl găsise în contractul de angajare.

Gabe dădu să se miște din loc.

– Probabil o să te superi pe mine în primă fază, dar o să-mi mulțumești mai târziu.

– Poftim?

Ea îl ajunse din urmă, ceea ce era mare lucru, având în vedere că era pe tocuri.

– Habar n-aveam că Gerald era Ross. Aveam de gând să-ți întrerup întâlnirea și să-ți spun că a apărut o urgență, zise el și aruncă o privire spre ea. Un zâmbet pieziș îi curbă ușor buzele. M-am gândit să-ți fac un bine și să te salvez.

Pentru a mia oară, ea rămase fără cuvinte.

– Glumești, nu?

– Nicidecum.

– Îmi spui că mi-ai fi întrerupt întâlnirea fără nici un motiv?

– Ei bine, s-a dovedit că era un motiv al naibii de bun.

– Dar nu știai cine era. Dacă nu era reporter...

– Dacă, dacă, dacă... Astea sunt niște prostii, Nic.

– Ba nu, nu sunt, nemernicule! Cineva care trecea pe lângă ei le aruncă o privire, dar lui Nikki nu îi păsa. Am impresia că-ți bați joc de mine.

El rânjea – chiar rânjea la ea.

– Nu-mi bat joc. Să spunem că nu era Ross, reporterul ticălos care a vrut doar să se folosească de tine. Dacă era doar Gerald? E penibil ca naiba, și tu ești mult prea sexy ca să-i stai alături.

Nikki se opri în mijlocul trotuarului, se răsuci pe călcâie și îi dădu una în braț – cu putere.

– Au! El râse din toată inima, chiar râse. Dând capul pe spate și dezlănțuindu-se pur și simplu. Ți-am spus. Ți-am spus că o să te superi în primă fază.

– Sunt furioasă, răbufni ea. Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine?

– Ai venit cu mașina? întrebă el, fără vreo urmă de tulburare în glas.

– Nu. Am luat un taxi. Detest să conduc prin oraș sâmbătă seara.

– Minunat! El o luă din nou la pas și o conduse spre Toulouse Street. Te duc acasă.

– Nu mă duci nicăieri! Ea se întinse după poșetă. Nu-mi vine te cred. Sincer...

– Ce faci?

– Comand un taxi, zise ea și se opri.

– Nu, nu comanzi nimic.

– Oh, ba da! se răsti ea și continuă să caute în poșetă.

Nici nu mai conta că tipul cu care se întâlnise în această seară era un afurisit de reporter. Gabe venise aici ca să-i strice întâlnirea, nu ca să o salveze.

– Dacă nu te miști, te iau pe sus și te duc în brațe până în parcare.

– N-ai îndrăzni.

El coborî privirea spre ea.

– Ți se pare că glumesc?

Oricât ar fi fost de enervant, el chiar nu părea să glumească.

– Nu.

– Așa mă gândeam și eu. Părea atât, dar atât de arogant. Dacă te porți frumos și nu mă iei la bătaie, opresc și-ți iau un smoothie.

– Dacă mă port frumos? Ea îi aruncă o privire ucigătoare. Nu sunt un copil, Gabe.

– Știu că nu ești un copil. El încetini pasul ca să meargă în ritmul ei. Și, când spun să te porți frumos, nu mă refer la ce crezi că mă refer.

Ea nici măcar nu înțelese ce voia să spună.

– O să-ți aplic o lovitură de picior fix în ceafă.

El râse când ajunseră la o intersecție.

– Nici măcar n-ai ajunge la ceafa mea.

Uf.

Era adevărat.

Dar nu însemna că nu voia să încerce.

Nikki își simți inima îndoită între confuzia provocată de apariția lui neașteptată și furie când traversară drumul.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea, ridicând privirea spre el. Dacă nu știai cine este Gerald cu adevărat, de ce ai făcut asta?

Felinarele stradale trimiteau o strălucire delicată de-a lungul obrajilor lui. El rămase tăcut pentru o clipă.

– Eram la atelier și stăteam, gândindu-mă la ce mi-ai spus vineri despre motivele pentru care ai vrut să ieși la o întâlnire. La faptul că nu cauți o relație, dar ai fi interesată de o aventură de-o noapte dacă ar fi să se întâmple.

Sprâncenele lui Nikki se arcuiră când ea se încruntă.

– Sunt ferm convinsă că nu este exact ceea ce am spus eu.

– Dar asta ai vrut să spui.

Mâna ei se încleștă pe breteaua de la poșetă.

– Și?

– Și nu mi-a plăcut.

Ea rămase ca trăsnită. Atât de uluită, încât nu mai scoase nici un cuvânt în vreme ce intrară în garajul tăcut și întunecat. Cum Gabe făcuse, probabil, un pact cu diavolul, reușise cumva să găsească un loc de parcare la primul nivel.

Tocurile ei răsunară pe ciment, învăluindu-i în ecouri.

– Nu înțeleg nimic – nu te înțeleg.

Pașii lui încetiniră.

– Ba eu cred că înțelegi. Doar că nu vrei să recunoști asta.

– Nu, spuse ea. Sincer, chiar nu înțeleg.

El nu mai vorbi până nu ajunseră la mașina parcată chiar undeva în fundul garajului.

– O să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic între noi la atelier? Asta o să facem?

Ea se opri când el îi deschise portiera din dreapta.

– Eu... nu știu despre ce vorbești.

– Minți.

Îi luă poșeta și o puse pe scaun.

Nikki mințea tocmai pentru că îi era mai comod să pretindă că nu se întâmplase nimic. Era mai sigur așa.

El se întoarse spre ea.

– Știu ce ai simțit când stăteam în spatele tău.

Obrajii i se aprinseră, și îi mulțumi lui Dumnezeu că era prea întuneric acolo pentru ca el să o vadă roșind.

– Ești bărbat. Vă excitați și atunci când bate vântul pe unde trebuie.

Gabe râse.

– Aș vrea să fie adevărat, dar nu este. Și știi asta – știai exact ce simțeam, pentru că și tu simțeai la fel.

Inima începu să i se zbată în piept. Nu putea nici în ruptul capului să recunoască. Nu conta ce simțiseră.

– Nu mai sunt interesată de tine.

– Pe naiba!

Nikki simți că nu mai are aer.

– Aroganța ta chiar nu are limite.

– Nu este aroganță. Se apropie de ea, forțând-o să se dea în spate până ce se lipi de mașina lui. Și nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat între noi înainte să pleci la facultate.

– Totul are de-a face cu asta! se răsti ea. Totul.

El o privi lung.

– Bine. Să spunem că are. Chiar și așa, asta nu schimbă un lucru.

– Care anume?

– Ai ieșit cu tipul ăla când ai fi preferat să fii cu mine.

Ochii aproape că îi ieșiră din orbite de uimire. Mii de proteste îi stăteau pe vârful limbii, dar Gabe se mișcă atât de repede, încât, abia după ce o întoarse cu spatele și o lipi de pieptul lui, Nikki înțelese ce avea de gând.

– Ce faci? întrebă ea în timp ce el o cuprinse de mijloc.

– Îți dovedesc ce am spus.

Privirea ei înnebunită cercetă garajul.

– Nu trebuie să-mi dovedești nimic.

– Oh, ba eu cred că trebuie. Șoldurile lui se împinseră ușor în spatele ei și, da, îl simți. Nu avea cum să nege. Încă mă dorești. Probabil n-ai încetat niciodată să mă dorești.

– Ești beat? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

– N-am băut nimic toată ziua. Nu este ca în noaptea aceea.

Implicațiile spuselor lui o făcură să se cutremure. La fel și mâna care îi alunecă peste șold.

– Gabe.

– Spune-mi să mă opresc și asta fac.

Ea întredeschise buzele. Trebuia să-i spună să se oprească. Știa că orice urma să se întâmple acum avea să schimbe totul între ei și că, de data asta, nu aveau să mai poată repara răul care urma să le afecteze prietenia – și poate chiar viața ei.

Ce se întâmpla acum anula prea multe dintre regulile ei, și, mai ales după ce aflase ce i se întâmplase Emmei, nu era o mișcare deloc inteligentă. Pentru că, orice ar fi fost, inima lui aparținea altcuiva, și ea cu ce se alegea?

Doar cu *asta*, orice ar fi însemnat *asta*.

Încă nu îi spusese să se oprească.

Respirația lui dansă peste tâmpla ei.

– N-ai habar ce am vrut să fac când mi-ai spus că o să ieși la întâlnire. Ei bine, poate acum îți faci o idee mai clară. Degetele lui ajunseră la tivul fustei. Și poate că este o nebunie. Nu-mi pasă.

– Ar trebui să-ți pese, șopti ea, și inima i se zbătu de să-i sară din piept.

– Atunci, spune-mi să mă opresc. Buzele lui îi atinseră ușor tâmpla și o lăsară fără suflu. Încă nu mi-ai zis.

Nikki nu îi spusese.

Nu înțelegea cum de-și începuse seara cu un tip și acum se lăsă încântată de mângâierile lui Gabe de Vincent într-o parcare.

În repetate rânduri săptămâna trecută, nici măcar nu îndrăznise să-și permită să viseze la așa ceva.

Chicotul lui răsună profund și reverberă înăuntrul ei.

– Pentru că nu vrei să mă opresc, dar Ross? Chiar dacă nu ar fi fost un nemernic?

Ea nu mai putu să respire când mâna lui se strecură pe sub rochie și îi pluti pe coapsă. Palma lui aspră o înnebuni.

– Nici n-ar fi ajuns atât de departe cu tine. Degetele lui urcară spre banda subțire de material care i se odihnea pe șold. Nu crezi?

Nu, nu ar fi ajuns atât de departe.

– Răspunde-mi, Nic!

El își strecură un deget pe sub lenjeria ei.

Ea răsuflă tremurat.

– Nu. N-ar fi ajuns atât de departe.

Buzele lui trecură alene peste lobul urechii, trimițându-i un fior pe șira spinării.

– Oare de ce?

Gâtul îi era uscat.

– Nu a fost nici o scânteie.

– De ce?

El trase cu putere de lenjeria tanga, și șoldurile ei se cutremurară când o smulse de pe ea.

„Doamne!“

Gabe înlătură materialul subțire, și ea nu știu ce se alese de lenjeria ei distrusă.

– De ce nu a fost nici o scânteie, Nic?

Abia mai reuși să gândească în clipa în care mâna lui alunecă peste vintrea ei și începu să coboare, ajungând atât de aproape de locul în care pulsa de dorință.

– Pur și simplu, n-a fost.

– Nu este ăsta motivul. Degetele lui se opriră. Spune-mi de ce nu a fost scânteie, și o să-ți arăt eu ce este o scânteie.

Pieptul îi tremură în timp ce înghiți în sec.

– El nu era... nu era tu.

– Asta e fata mea.

Degetele lui se furișară printre coapsele ei și îi tăiară respirația.

Oh, Doamne, chiar se întâmpla. Gabe o atingea, și se aflau în mijlocul unei parcări. Oricine putea să treacă pe lângă ei, dar nici că-i păsa. Nu se mai putea concentra decât pe Gabe, pe senzațiile fierbinți pe care el le ațâța înăuntrul ei și pe freamătul din piept.

Îl dorea de atâta vreme.

Îl dorea dintotdeauna.

– La naiba, ești atât de udă! mormăi el.

Genunchii îi erau moi când dădu să-și strângă picioarele.

– Nu. Nu face asta! El o mușcă ușor de ureche și o făcu să răsufle întretăiat. Îmi place la nebunie.

Își ținu picioarele depărtate.

– Știi ce voiam să fac în noaptea aia la atelier? Nu m-am mai putut gândi la altceva de atunci. El își lăsă degetul să exploreze intimitatea ei umedă, tachinând-o. Voiam să te aplec în față și să te iau atât de tare, încât să nu îți mai treacă prin minte să ieși la întâlnire cu alt bărbat.

„Oh, Doamne!"

– Dar nu pot face asta. Desenă cu degetul cercuri leneșe în jurul clitorisului ei. Însă știi ce putem face?

– Ce? șopti ea și aruncă o privire furișă spre garaj.

Gabe se depărtă de ea, și Nikki îi simți mâna pe talie. Auzi cum deschide fermoarul, apoi se apăsă spre ea.

Trupul lui Nikki se cutremură – chiar *se cutremură*. Îl simți în spatele ei, tare, gros și eliberat. O sămânță de neliniște prinse rădăcini înăuntrul ei.

– Prezervativul...

– Nu facem sex, Nic. Șoldurile lui se mișcară pe fundul ei. Ai încredere în mine!

Și, imediat după, degetul o penetră.

Tot corpul lui Nikki se arcui în timp ce el alunecă până la capăt. Nu se asemăna nici de departe cu momentele

când o făcea ea. La naiba, nu, acum era cu totul altceva.

Înjurătura lui răsună ca o șoaptă mistuitoare la urechea ei, în timp ce pielea aspră a palmei lui dansă pe cea mai sensibilă parte din ea. Își legănă șoldurile în spatele ei, lăsându-și penisul să gliseze în sus și în jos pe fesele ei, și mai adăugă un deget, adâncindu-și explorarea. Ea tresări și făcu ochii mari.

Degetele lui Gabe se opriră.

– Te doare?

– Nu, icni ea. Doar că... a trecut ceva timp.

– Îmi dau seama.

Cum? Dar gândul dispăru când degetele lui începură să se miște din nou. Se lăsă cu totul în voia lui în timp ce se prinse cu o mână de brațul lui, lăsându-și unghiile să sape în pielea lui și sprijinindu-se cu cealaltă mână de mașină.

Gândurile i se învolburau în minte. Corpul i se încleștase. Nu mai putea rezista. Se împinse spre el, călărindu-i mâna așa cum visase.

– Asta e. Vocea lui răsună aproape gutural, un ton ce îi era necunoscut. Fă dragoste cu degetele mele!

Cuvintele lui îi mistuiră pielea, și poate că, a doua zi, avea să se simtă jenată, dar, în seara asta, cuvintele lui o excitară. Sângele i se transformă într-o lavă incandescentă, și fiecare celulă din corpul ei păru să se încleșteze brusc. Degetele lui continuară să o penetreze cu febrilitate, împingându-se spre fesele ei. Probabil simți că urma să își dea drumul și înțelese că nu avea să își poată reprima gemetele. Îi acoperi gura cu o mână și îi înăbuși strigătele când se lăsă purtată în mrejele năucitoare ale desfătării.

Fiori de plăcere continuară să pulseze înăuntrul ei în timp ce Gabe scoase un geamăt prelung, venit parcă din adâncurile ființei. O strânse în brațe și încremeni când trupul i se cutremură. Și apoi, îl simți, zvâcnind pe fesa ei în timp ce ea își lăsă capul pe pieptul lui.

Nikki mai știa doar că amândoi își pierduseră mințile.

CAPITOLUL 21

Din fericire, Gabe avea o cămașă în plus pe bancheta din spate și o folosi ca să o curețe cât mai bine pe Nic. Și, din cine știe ce motiv, era mai mult decât încântat că o ștergea de sperma lui.

Odată ajunși în mașină, el aruncă o privire spre ea. Se ținea de tivul fustei și privea fix înainte. Dacă nu ar fi văzut surâsul satisfăcut de pe buzele ei, chiar și-ar fi făcut griji.

Dar tot își făcea griji.

Lucrurile merseseră mult mai departe decât se așteptase. Nu era ca și cum, în clipa în care plecase de la atelier ca să pună punct întâlnirii ei stupide, plănuise să-i rupă chiloții și să o pătrundă cu degetele.

Gabe apăsă butonul de pornire, și motorul se trezi la viață.

Pe cuvântul lui de onoare, nici măcar nu știa cum de totul evoluase atât de repede, dar, la naiba, nu era ca și cum ar fi putut să dea timpul înapoi.

– Hei! Se întinse și își așeză mâna peste a ei. Ești bine?

– Da. Ea își drese glasul. Da.

Privirea lui cercetă fiecare centimetru al chipului ei, fără să știe exact ce căuta, apoi urma aceea de zâmbet se adânci. Ea își întoarse privirea, dar nu înainte ca el să vadă gropița din obrajii ei și îmbujorarea care căpătă nuanțe trandafirii.

Noaptea asta era... diferită.

Aproape că ucisese un bărbat într-un restaurant și avusese unul dintre cele mai extraordinare orgasme din

viața lui într-o parcare, fără să facă sex cu adevărat.

Nu era chiar o seară de sâmbătă obișnuită.

– Știi ce ar merge acum? întrebă el și dădu cu spatele în parcare.

Ea îi trimise o privire.

– Un pui de somn?

El chicoti în timp ce traversa parcarea.

– Ar fi frumos, dar nu la asta mă gândeam. Cred că ar merge un smoothie.

Când aruncă o privire spre ea, o zări pe Nic zâmbind.

– Da, ar merge și la mine unul.

– Atunci, hai să ne luăm!

Și făcură întocmai.

Gabe opri la cel mai apropiat Smoothie King. Se duse înăuntru și luă pentru ea un smoothie cu căpșune, iar pentru el unul cu afine la care ea sigur avea să strâmbe din nas.

– Mulțumesc, spuse ea, luându-l de la el când Gabe se strecură pe scaunul șoferului.

– Cu plăcere! Dădu să pornească mașina, dar se opri. În funcție de trafic, nu-i lua mai mult de douăzeci de minute ca să o ducă acasă. Te superi dacă termin de băut înainte să o luăm din loc?

– Normal că nu.

Luă o înghițitură din smoothie-ul ei.

El își aminti brusc de planurile despre care îi vorbise cu o noapte în urmă.

– Ce s-a întâmplat cu apartamentul de care erai interesată?

– Oh! Este perfect. Am completat actele și aștept să primesc răspunsul de la administratorul proprietății. Dacă primesc aprobarea, este al meu.

– Minunat!

– Mulțumesc! Ar trebui să aflu ceva săptămâna asta.

– Atunci, trebuie să-ți iei un câine sau ceva.

Ea râse încet.

– Poate o pisică.

– Sau un tatu.

– Un tatu? Poftim?

Cu un zâmbet larg pe buze, el ridică un umăr.

– Îmi aduc aminte că ai încercat să salvezi un tatu când aveai 13 ani.

Ea rămase tăcută o clipă.

– Doamne, nu pot să cred am uitat asta! Mama și-a ieșit din minți pentru că încercam să-l ridic...

– O reacție de înțeles când îți vezi copilul încercând să salte un tatu.

– Nu mi-ar fi făcut nimic. Îi plăcea de mine.

Gabe clătină din cap.

– Încă le consider cele mai drăgălașe creaturi din lume. Trecu o clipă, și ea aruncă pe furiș o privire spre el. Te holbezi la mine.

– Nicidecum.

Dar fix asta făcea.

Ea întoarse capul spre el.

– Nu? Te holbezi la mine în clipa asta.

– Bine. Zâmbind pe după pai, el ridică privirea dinspre smoothie. Acum, nu mă mai holbez.

– Dar te *holbai.*

– Poate.

Ea râse, dar râsul se risipi prea repede.

– Gabe?

– Da?

Lăsându-și capul pe tetieră, el se uită la ea. Doamne, era... chiar nu avea cuvinte să o descrie.

– Ce... ce facem? întrebă ea încet.

Nu știa cum să răspundă la întrebarea ei. Cât rămăsese în atelierul lui, cu privirea ațintită spre rafturile acelea afurisite, nu se putuse gândi decât că Nic ieșise la întâlnire. Înainte să știe ce făcea, se trezise în mașină, o sunase și conducea spre Crescent City Steaks. O enervare aproape primitivă îl copleșise – și, dacă era sincer până la capăt, îl mai traversase o emoție. O emoție care îi alimentase decizia de a-i distruge întâlnirea, lucru de care se bucura din mai multe motive, pentru că Ross sigur ar fi încercat să se strecoare pe sub fusta ei, cu sau fără investigarea familiei lui. Și nu trebuia decât să te uiți la ea. Era absolut superbă.

– Nu știu, răspunse el, întâlnindu-i privirea. Sincer, chiar nu știu. Eu doar... Nu mi-a plăcut ideea de a te ști la întâlnirea aia.

Sprâncenele ei se arcuiră în timp ce sorbi lung din smoothie.

– Deci, nu ți-a plăcut să mă știi la o întâlnire și te-ai gândit că ar fi cel mai bine să-mi oferi un orgasm într-o parcare?

Incapabil să se abțină, Gabe râse.

– N-ai fost singura.

– Oh. Știu, răspunse ea sec.

– Nu am plănuit asta. Și era adevărul. Pur și simplu... s-a întâmplat.

Ea își coborî smoothie-ul și se uită lung la el.

– Este cam greu ca așa ceva să se întâmple *pur și simplu.*

– Ai dreptate. El își trecu degetele prin păr. Cred că am simțit nevoia de a dovedi cumva că și tu mă placi la fel de mult cât te plac eu.

– Mă placi?

– Pari surprinsă. Gabe râse. Ce s-a întâmplat adineauri – să-mi dau drumul așa? Sunt mai mult decât convins că nu mi s-a mai întâmplat din liceu.

– Oh.

Ea băgă paiul în gură.

El o privi o clipă, amuzat de reacțiile ei; și se mai întâmpla ceva înăuntrul lui: se trezi un sentiment ciudat pe care nu-l mai simțise de ceva vreme. Tandrețe? Firește, simțise tandrețe față de Nic.

– În orice caz, când mi-ai spus că nu mai ești interesată de mine, cred că am acceptat provocarea.

Nic păru să se gândească o clipă.

– Asta a fost ideea? Ai vrut să dovedești ceva sau ai luat totul ca pe o provocare?

– La naiba! Nu. N-am vrut să spun asta. El luă o gură din smoothie, încercând să își descâlcească gândurile, însă fără succes. Nicidecum.

Ea răsuflă sacadat, făcându-l să se uite la ea, după care întoarse iute privirea.

– Regreți?

Întrebarea ei răsună aproape ca o șoaptă, și inițial lui nici nu-i veni să creadă că întreba una ca asta, din moment ce nu-i dăduse în vreun fel de înțeles că ar fi regretat. Dar apoi pricepu. Trecutul lor era ca o viperă între ei.

– Nu.

Întinzându-se, își puse degetele sub bărbia ei și îi îndreptă privirea spre a lui. Ce simțea în legătură cu cele întâmplate și ce simțea pentru ea erau ca o bilă de emoții confuze rostogolindu-se în pieptul lui.

– Nu știu ce a fost. Sau ce o să însemne mâine, dar știu un lucru, Nic. Nici o fărâmă din mine nu are nici urmă de regret.

Soneria stridentă a telefonului lui Nikki o trezi în cele din urmă. Avea impresia că suna de ceva vreme.

Cu un geamăt, se rostogoli pe o parte și căută adormită pe noptieră până găsi afurisitul de telefon. Deschise un ochi.

Rosie.

Apăsă butonul de răspuns, apoi duse telefonul la ureche și gânguri:

– Ce oră e?

– Ora la care să-mi spui ce naiba s-a întâmplat aseară!

Cele petrecute cu o noapte în urmă i se păreau ca un vis, deloc real la primele ore ale dimineții.

– Presupun că ai vorbit cu Gerald. Oh, stai, care este numele lui adevărat? Ross Haid, un reporter...

– Știam că a scris din când în când pentru *Advocate*, dar nu credeam că o să fie o problemă. Mi-a scris aseară, dar nu i-am văzut mesajele decât azi-dimineață. Primul mesaj a fost, citez: „Gabriel de Vincent tocmai mi-a răpit partenera". La început, m-am gândit că glumește, spuse Rosie. Dar a urmat un mesaj în care mi-a explicat că scrie un articol despre familia de Vincent. Jură că nu de aia a vrut să iasă cu tine, dar o să-l ucid cu mâinile mele. Ce naiba s-a întâmplat, Nikki?

Cum Dumnezeu să explice, când nici măcar ea nu era sigură că știa ce se întâmplase?

– Ei bine, ai primit o versiune scurtă a celor întâmplate.

– Deci, Gabe și-a dat seama că era Ross?

Vocea lui Rosie se ridică și o făcu pe Nikki să tresară.

Cu un geamăt, Nikki se întoarse pe spate.

– Nu. Habar n-avea până să ajungă acolo. Mi-a spus că a venit să mă salveze de la o întâlnire probabil îngrozitoare.

– Serios? întrebă ea cu glas sec.

– Da. Nikki își puse un braț peste ochi. Am fost surprinsă să-l văd și să aflu cine era Gerald. A fost o nebunie.

– Și apoi, ce s-a întâmplat? întrebă Rosie. Te-a dus acasă și te-a băgat înăuntru cu forța?

Nikki țuguie din buze.

– Nu.

– Și atunci, a ieșit pur și simplu și te-a trimis acasă, și asta a fost?

– Nu chiar, mormăi Nikki, în timp ce își lăsă brațul pe pat.

– Am impresia că trebuie să purtăm discuția asta față în față, decise Rosie. Trebuie să te trezești...

– Nu mă trezesc.

– Atunci, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat aseară.

O parte din ea nu-și dorea să-i povestească lui Rosie, pentru că avea impresia că astfel ar întina cele întâmplate între ei. Dar o cunoștea bine pe Rosie. O credea în stare să se înființeze la ușa ei, cerându-și răspunsurile.

– Ceva s-a întâmplat între noi, spuse ea, aruncând o privire spre ușa închisă a dormitorului. Era ciudat să poarte această conversație în casa părinților ei. Nici nu știu cum s-a întâmplat.

– Cum s-a întâmplat *ce* anume?

Vocea lui Rosie era mai calmă, trecând de la un ton foarte nerăbdător la unul *oarecum* nerăbdător. Era un progres.

– Ne... certam cumva. Cred? Pentru că el a vrut să-mi strice întâlnirea fără să știe cine era cu adevărat Gerald, ceea ce, privind în urmă, este o ceartă ridicolă, dar în

fine... Mi-a spus ceva cum că încă sunt interesată de el, iar eu am zis că nu este adevărat. Nikki se frecă la ochi. Apoi, mi-a cam dovedit că mințeam.

– Am înțeles. O să am nevoie de mai multe detalii, spuse Rosie. Cum ți-a dovedit că mințeai?

Simțind cum i se aprind obrajii, Nikki clătină din cap.

– Am făcut, cumva, sex.

Urmă o clipă de tăcere.

– Cum adică *am făcut, cumva, sex?*

Ea oftă apăsat.

– Închipuie-ți că faci sex, dar fără să te săruți și folosindu-se doar de degete.

– La naiba! spuse Rosie cu răsuflarea întretăiată.

– Da.

– Degete? La plural?

Nikki râse când se întoarse pe o parte.

– Mda.

– La naiba! repetă ea.

– Știu. Lucrurile s-au aprins destul de repede și... Și el îi oferise cel mai extraordinar orgasm din viața ei. Și nu știu. S-a întâmplat. După aceea, ne-am dus să ne luăm câte un smoothie.

– Stai! Ce?

– Ai auzit bine. Ne-am luat câte un smoothie.

– Nici nu știu ce să mai spun, Nikki. Urmă o pauză. Ați vorbit despre ce s-a întâmplat?

– Da. Am vorbit. L-am întrebat ce se întâmplă între noi și mi-a spus că nu știe. Mi-a mai zis și că nu regretă. Nikki strânse din buze când se lăsă din nou pe spate. Îl cred. Nu cred că a plănuit să se întâmple asta și nu cred că a regretat.

– Nikki, oftă Rosie.

– Uite, știu că a fost o nebunie. La ce trecut avem, era chiar ultimul lucru pe care să-l facem, dar...

– Dar încă ții la el.

– Nu aveam de gând să spun asta, dar, da, țin la el. În mod evident.

– Știi la ce mă refer, răspunse ea. Ce voiai să spui?

Nikki se încruntă.

– Voiam să spun că nu-mi închipui mai mult decât a fost. N-am așteptări.

– Scumpo. Glasul lui Rosie începea să redevină strident. După cum ți-am spus data trecută, trebuie să începi să-i înțelegi acțiunile. Și o să-ți mai spun un lucru. Încetează să te mai minți singură!

– Nu mă mint singură.

– Ba da. Te minți. Ascultă, nu te judec. Evident. Nu-l cunosc pe Gabe și nu știu ce fel de om e, dar este ceva între voi doi. A *fost* ceva între voi, și nu știu dacă este bine sau rău, dar știu că este rău că te prefaci că nu e mare scofală. E.

Ea deschise gura ca să nege, dar Rosie avea dreptate. Nikki chiar se mințea singură. Ei bine, nu își dăduse neapărat șansa să proceseze totul pe deplin, dar ce se întâmpla între ei era important. Era fie un pas spre un viitor, fie un pas spre un dezastru, dar era un pas pe care știa al naibii de bine că avea să îl facă.

– Te urăsc! mormăi Nikki.

Rosie râse.

– Pot să te întreb ceva și să-mi răspunzi sincer?

Oh, Doamne.

– Spune!

– Ai încetat vreodată să-l iubești?

Nikki își ținu respirația, fără a se îndoi de sensul întrebării lui Rosie. Nu întreba dacă mai era îndrăgostită de Gabe. Întreba dacă Nikki încetase vreo clipă să-l iubească, iar întrebarea o sfâșie. Un iureș de emoții se învolbură înăuntrul ei. Frică. Nerăbdare. Groază. Entuziasm. Doar pentru o secundă, se lăsă traversată de toate aceste senzații, și era minunat și înspăimântător în același timp.

Era, oare, posibil să fi fost îndrăgostită de Gabe de când era mică? Să nu fi fost o pasiune copilărească? Și ceea ce simțea din nou, ce simțise cu o noapte în urmă în brațele lui, să nu fi fost doar pasiune? Că nu era doar dorință trupească?

Nu putu să răspundă la întrebarea lui Rosie.

Rosie oftă.

– Mă gândeam eu.

CAPITOLUL 22

Un singur telefon îl ajută pe Gabe să afle ce voia duminică dimineața și, prin urmare, stătea acum în fața ușii de un maro ciocolatiu a uneia dintre casele mai noi din Pritchard Place.

Bătu cu pumnul în ușă și așteptă. Nu trebui să aștepte prea mult. Pași se auziră apropiindu-se de cealaltă parte, și ușa se deschise, lăsând la vedere jumătate din chipul lui Ross Haid.

– Ce naiba?

Ross clipi repede în timp ce deschise ușa pentru a dezvălui că nu purta decât un tricou alb și pantaloni de flanel.

Fără să spună vreun cuvânt, Gabe se avântă înainte, forțându-l pe Ross să facă un pas în spate când intră în casa lui. Gabe puse mâna pe ușă și o închise în urma lui.

O doză sănătoasă de frică umplu ochii mari ai lui Ross.

– Ce faci, omule? Știi cine sunt și pentru cine lucrez...

Trăgând brațul în spate, își înfipse pumnul în maxilarul lui Ross și îl făcu să dea capul pe spate. Ross se prăbuși pe podea ca un sac de cartofi și ateriză în fund chiar în timp ce își cuprindea falca în palmă.

– Am vrut să fac asta aseară. Gabe descleștă pumnul în timp ce se apleacă peste Ross. A trebuit să-mi folosesc fiecare fărâmă de control ca să nu te nenorocesc acolo.

– Fir-ar! Ross scuipă o gură de sânge. Cred că mi-ai crăpat un dinte. Ți-ai ieșit din minți?

– Tu ar trebui să-ți pui întrebarea asta, răspunse Gabe și se îndreptă de spate. N-ai decât să umbli după mine și

după frații mei până nu mai poți, dar stai naibii departe de Nic.

– La naiba! Ross se rostogoli pe spate. Ai fost foarte clar aseară.

– Mă asigur să fie clar acum. Se bucurase de un moment de satisfacție când îl pocnise pe Ross, dar voia să-l distrugă pentru că o pusese într-o situație stânjenitoare pe Nic și încercase să se folosească de ea. Pentru că data viitoare o să fie ultima.

– Tu vorbești serios? Vii neinvitat în casa mea, mă lovești și apoi mă ameninți?

– Știu că nu o să sufli o vorbă. Și vrei să știi de ce? Pentru că nu ești atât de prost. Dacă te duci să mă denunți, o să mă asigur că o să știe toată lumea de ce te-am lăsat lat. Ești sigur șefii tăi de la *Advocate* își doresc genul ăsta de reclamă? Să te folosești de o femeie? întrebă Gabe. O să le dau eu material de scris – și nu o să fie ce speri tu să publici.

– La naiba! Ross scoase un râset fornăit. Și eu care am auzit că tu ești fratele de Vincent calm și liniștit. Se pare că lumea s-a înșelat.

– Sunt alt om când vine vorba despre cei la care țin.

– Și ții la Nikki? Fiica de 20 și ceva de ani a angajaților tăi? Ross râse din nou, iar Gabe se gândi că erau șanse mari să-l pocnească iar pe nemernic. Ross coborî mâna și se ridică într-un cot. Ce reprezintă ea pentru tine?

Gabe știa unde voia să ajungă cu acea întrebare.

– Dacă văd pe undeva scris ceva despre ea, o să te consider responsabil pentru ce apare.

– N-am de gând să scriu despre ea. Chiar îmi place de ea.

– Nu trebuia să spui asta, îl avertiză Gabe.

– Nu? Îndoi un picior. Încep să cred că teoria mea despre familia ta este corectă.

– Nu-mi pasă de ceea ce crezi tu.

– Ar trebui. Ross se ridică și își șterse o dâră de sânge care i se prelingea în colțul gurii. Nu cred că tatăl tău s-a sinucis. Cred că a făcut ceva, și unul dintre voi... unul dintre voi l-a ucis pentru asta.

*

Nikki era asaltată de atâtea emoții luni dimineața, încât trecu de două ori pe lângă congelator înainte de a-și da seama că se dusese în cămară ca să scoată fripturile pentru masa de seară.

Nu mai știa nimic de Gabe de când o lăsase acasă sâmbătă seara și încă nu dăduse ochii cu el. Neștiind dacă asta însemna sau nu ceva, ea încercă să facă ordine în propriile gânduri împrăștiate și să se apuce de treabă.

Era luni... ceea ce însemna că o aștepta ștersul nesfârșit al prafului de pe niște lucruri care nu erau folosite niciodată și pe care probabil familia de Vincent habar nu avea că le deținea.

Prinzându-și părul în creștet, se cufundă în muncă. Dezavantajul când venea vorba despre o activitate atât de monotonă era că mintea ei începea să o ia la goană și să se gândească obsesiv la fiecare lucru mărunt care se întâmplase între ea și Gabe sâmbătă seara.

Chiar nu avea nevoie de asta.

Și nici nu-și dorea.

Oricât se concentra pe cum avea să își decoreze apartamentul drăguț pe care spera să-l obțină și oricât încerca să hotărască dacă să caute un post de asistent social sau să se înscrie la școală, mintea îi revenea tot la Gabe.

Pur și simplu, îi venea să-și tragă una. Tare.

Cel mai bine era să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu avea să fie cea mai ușoară tactică, dar era cea mai inteligentă. În mod evident, el era atras fizic de ea. În mod evident, ea era topită după el... Diferența însă era că știa prea bine că pentru ea nu ar fi doar ceva fizic.

Ar deveni mai serios.

Iar ea nu putea să-și asume un asemenea risc.

Era aproape amiază când Nikki dădea cu aspiratorul într-unul dintre dormitoare nefolosite, în aripa locuită de Lucian și de Julia. Cum covorul era practic imaculat, se descălțase de balerini și îi lăsase pe hol. Fredona ceva

în ritm cu vâjâiala aspiratorului, când aceasta se opri brusc.

Încruntându-se, apăsă pe butonul de pornire/oprire, apoi se întoarse și cercetă camera din priviri. Cablul era scos din priză.

– Ciudat, murmură ea și se îndreptă spre priză.

Firul era lung, deci nu-l smulsese ea din perete.

Ce casă dubioasă, posedată de spirite malefice.

Băgă ștecherul din nou în priză, și aspiratorul prinse viață. Cu un oftat, ea se întoarse și scoase un țipăt speriat.

Gabe stătea în pragul ușii, cu brațele încrucișate, rezemându-se de toc.

– Probleme cu aspiratorul?

– Tu l-ai scos din priză? întrebă ea și se apropie iute de aspirator ca să-l oprească.

– Nu. De ce aș face asta?

Ea îl privi cu ochii mijiți.

– Nu știu, dar s-a scos singur.

– Fantomele.

– Aveam impresia că nu crezi în fantome.

El ridică dintr-un umăr.

– Eu n-am văzut niciodată nimic, dar am auzit destule chestii ciudate în casa asta ca să-mi pun întrebări.

Nu era sigură dacă el doar se juca sau nu cu ea, dar era absolut conștientă că erau singuri pe tot etajul, într-o cameră cu un pat.

Nikki își drese glasul când își trecu mâna peste mânerul aspiratorului.

– Ei bine, trebuie să mă întorc la treabă, așa că...

Gabe se încruntă.

– Așa o să fie lucrurile de acum încolo?

– Nu înțeleg. Și chiar nu înțelegea. Trebuie să dau cu aspiratorul în camera asta. Știi, una dintre cele cinci camere de pe etaj care nu a fost folosită niciodată. Este foarte important să termin aici.

El rânji.

– Și de ce, mă rog?

– Îmi închipui că, dacă nu o fac, monstruleții de praf de sub pat o să se înmulțească și o să pună stăpânire pe

casă, iar Devlin o să aibă șocul vieții lui. Nu putem permite să se întâmple una ca asta.

Gabe râse.

– Monstruleții de praf pot să mai aștepte.

– Nicidecum. Știi cum sunt monstruleții de praf. Se tot adună, se înmulțesc și nu se opresc din făcut bebeluși. În plus, este treaba mea.

– Te căutam, spuse el fără să-i ia în seamă cuvintele.

– Ei bine, m-ai găsit, dar, după cum vezi, sunt foarte ocupată... Ea făcu un mic pas în spate când el se îndepărtă de toc și pătrunse în cameră, oprindu-se să închidă ușa în urma lui. Ce faci?

El încuie ușa, și inima ei începu să i se zbată de să-i sară din piept. Gabe nu spuse nimic în timp ce se apropie de ea cu pași leneși. Cu pașii unui animal de pradă, ca o felină care și-a zărit prada.

– Gabe...

– Te-ai ascuns de mine toată ziua?

– Poftim? Nu. Am muncit...

– Da, cum să nu! El traversă spațiul dintre ei. Când erai mică, obișnuiai să te ascunzi prin camerele astea de fiecare dată când Lawrence era pe aici.

– Ei bine, nu-i plăcea toată gălăgia pe care o făceam...

– Nu ai făcut niciodată multă gălăgie. Oprindu-se chiar în fața ei, el o apucă de șolduri. Oricum, mă bucur că te-am găsit aici.

Pulsul ei scăpă de sub control când ea înălță capul.

– De ce?

– Pentru că mi-am petrecut toată noaptea trecută gândindu-mă la un lucru.

Îi era aproape frică să întrebe.

– La ce anume?

Mâinile lui pe talia ei se încordară și o ridicară. Ea nu mai avu cum să se împotrivească. Pentru o clipă, rămase în picioare, însă, în clipa următoare, spatele ei ateriză în centrul patului și el veni deasupra ei, țintuind-o cu brațele și genunchii.

„Oh... Dumnezeu..."

– Te-ai gândit la cum mă arunci pe pat? întrebă ea.

El chicoti din nou, și sunetul o făcu să se înfioare.

– Nu, nu m-am gândit la asta, dar a fost distractiv.

– Pentru tine, poate.

– Ți-a plăcut.

Bine, îi plăcuse, dar nu avea de gând să recunoască.

Vreodată.

– Ce faci?

– Fac lucrul la care m-am gândit toată noaptea. Ți-am spus. Cu un zâmbet larg, el își sprijini greutatea pe genunchi și se îndreptă de spate. Ține pasul cu mine!

– Să țin pasul cu tine? Vii aici, mă arunci pe un pat, și eu ar trebui să știu ce ai de gând? Ea dădu să se ridice. Gabe...

– Vrei să știi la ce m-am gândit? întrebă el.

– Nu chiar, răspunse ea.

– O, ba da, o să vrei să știi. Mâinile lui își croiră drum spre talia ei, făcând-o să răsufle sacadat. Dar cred că o să-ți arăt.

– Nu cred că... *Gabe!* icni ea în timp ce el își strecură degetele pe după betelia colanților negri. Ce faci?

– O să vezi. El trase, și ea îl apucă de încheieturi. Și tind să cred că o să-ți placă foarte, foarte tare.

Pieptul ei se înălță și coborî ca urmare a răsuflărilor precipitate. Habar nu avea cum ajunsese de la dat cu aspiratorul la momentul acesta. Totul se întâmplase atât de repede, încât se întrebă dacă îi rămăsese măcar vreun dram de autocontrol din clipa în care el își făcuse apariția.

Sau dacă își dorea să se controleze.

Strânsoarea ei slăbi.

Rânjetul lui Gabe se adânci în timp ce el coborî genele lui dese.

– Cum ți-a fost ziua?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

– Hmm, bună? O zi normală de luni.

El trase din nou, reușind să mai coboare colanții un centimetru de pe șoldurile ei.

– Ai primit vreun răspuns în legătură cu apartamentul?

– Nu încă, spuse ea, părându-i-se că era cea mai bizară poziție în care să poarte o conversație.

– Am în depozit câteva piese care s-ar potrivi perfect în apartamentul tău, spuse el, trecându-și degetul mare peste șoldul ei. O măsuță de cafea, o comodă și o noptieră. Poți să le iei.

Surprinsă de propunerea lui, ea nu reuși decât să se uite lung la el.

– N-ar fi corect. Lucrurile tale costă cât un semestru la UA...

– Nu-mi pasă. Vreau să le iei tu. Degetul lui se mișcă spre celălalt șold, alunecând peste vintrea ei. Sunt piese pe care nu le-am vândut niciodată și le-am făcut cu mult timp în urmă.

– Gabe...

Privirea lui o străpunse pe a ei.

– Eu decid la cine ajung, și te aleg pe tine.

„Te aleg pe tine."

Oh, Doamne, cuvintele trimiseră un fulger în inima ei. El nu le rostise așa cum le percepuse inima ei, și totuși...

– Gândește-te la ele ca la un cadou de casă nouă, spuse el, de parcă nu ar fi vorbit despre un cadou care costa zeci de mii de dolari. Și acum, ar trebui să mă întrebi cum a fost ziua mea.

Ea strâmbă din nas.

– Cum a fost ziua ta?

Gabe râse.

– Ai putea măcar să o spui de parcă îți pasă.

– Îmi pasă, comentă ea și își dădu ochii peste cap.

– M-am trezit devreme și n-am mai putut să adorm la loc. M-am gândit la sâmbătă seara, la cât de minunat mi se simțea penisul pe fundul tău.

Doamne...

Ea simți cum i se cască un gol în stomac în timp ce fiori incandescenți i se învolburară prin vene.

– Și m-am mai gândit la cât de bine te-am simțit cu degetele când ai ajuns la orgasm, continuă el, și cuvintele lui îi încinseră pielea. Știi că m-am făcut tare ca naiba?

– Nu, șopti ea când sângele îi izbucni în flăcări.

El își mușcă buza în timp ce privirea lui pluti peste sânii ei și continuă să coboare.

– Trebuia să fac ceva în privința asta. Nu a fost la fel de bine ca sâmbătă seara, dar a mers. Pentru o vreme.

Ea făcu ochii mari când îi înțelese insinuările.

Gabe trase din nou, coborându-i colanții atât de mult încât să dezvăluie o colțișor din lenjeria ei intimă. Își înclină capul într-o parte.

– Sunt *fluturi?*

– Taci din gură!

Ea se îmbujoră.

– Drăguț. Vreau să-i văd cu totul.

Privirea ei țâșni spre ușa închisă.

– Ai luat-o razna? Ea se ținu bine de mâinile lui. Dacă intră cineva...

– Nu o să ne găsească nimeni. Am încuiat ușa. El trase din nou, revendicând încă un centimetru. Și camera asta este mult mai intimă decât o parcare.

Își simțea pielea mistuită de un alt soi de căldură.

Apoi, el trase din nou, iar Nikki nu mai putea să se mintă singură. Nu încercă să-l oprească, pentru că în acest moment îi lipsea, fără îndoială, o doagă. Toate gândurile de mai devreme, care îi spuneau că orice făcea cu Gabe era prea riscant, zburară frumos pe cea mai apropiată fereastră când el se așeză pe pat și îi scoase pantalonii.

Nikki abia mai putea să respire în timp ce el își lăsă mâinile să urce peste picioarele și partea exterioară a coapselor ei. Îi prinse chiloții între degete.

Nu era ca sâmbătă seara.

Deloc.

Dacă îl lăsa să facă asta, ea rămânea dezgolită în fața lui, așa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme cu nimeni.

Nikki nu îl opri.

Gabe scoase un sunet gutural în timp ce ea își înălță fundul, ajutându-l să i-i scoată. El îi trase lenjeria peste picioare și o făcu să zboare cine știe pe unde. Apoi,

mâinile lui urcară peste picioarelor ei, plutind alene pe coapsele ei.

Simți că rămâne fără aer când se sprijini în coate. Pielea îi luase foc, dar nu putea să-și întoarcă privirea de la ochii lui care rămaseră ațintiți spre cea mai intimă parte din trupul ei.

– Ești frumoasă. El își lăsă un deget să alunece în sus peste coapsa ei și făcu același lucru și pe celălalt picior. Perfectă.

– Noi... probabil n-ar trebui să facem asta.

Privirea lui se ridică spre a ei.

– De ce nu?

Ea se chinui din răsputeri să-și amintească toate motivele foarte bine întemeiate pentru care ce făceau acum era o nebunie, în timp ce el îi depărtă picioarele și o deschise. Instinctul de a-și strânge picioarele nu duse nicăieri. Nu când el îi puse un picior peste umărul lui și coborî între coapsele ei.

– De ce n-ar trebui să fac asta? întrebă el.

Un oftat sugrumat îi întredeschise buzele, în timp ce răsuflarea lui dansă peste pielea ei încinsă.

– Sâmbătă seara am spus că nu știu ce facem, unde o să ne ducă povestea asta. El întoarse capul, sărutându-i interiorul coapsei. Pielea aspră a maxilarului lui o înnebunea. Asta nu însemna că nu vreau să mă aventurez pe drumul ăsta, ca să aflu unde duce.

Nici măcar nu o atinsese, și ea simțea că nu-și mai încăpea în piele. Simțurile îi erau năucite, și ele erau de vină pentru următoarea prostie care îi scăpă printre buze.

– N-ai sunat și n-ai scris ieri. M-am gândit... Ea se opri. Adică, mi-am închipuit că ai decis să uiți ce s-a întâmplat.

Privirea lui o găsi din nou pe a ei. El nu spuse nimic în timp ce își plimbă maxilarul peste coapsa ei. Se scurse o secundă, și ea se blestemă în gând. El o sărută iar pe coapsă.

– Nu o să uit că s-a întâmplat. Și nici n-am de gând să-ți mai dau impresia asta.

– Oh, spuse ea, pentru că habar nu avea cum altfel să răspundă la cuvintele lui.

Și apoi, nu se mai gândi la nimic, pentru că gura lui Gabe intră în scenă. O sărută chiar sub buric, apoi mai jos. Buzele lui plutiră peste sexul ei, trimițându-i un fior înflăcărat prin tot corpul.

Nikki se cutremură când mâinile lui o explorară, strecurându-i-se între picioare, deschizând-o și mai mult, pentru a-și apăsa mai apoi gura pe pielea ei.

– La asta.... Limba lui îi dezmierdă centrul feminității. La asta m-am gândit. Ce gust ai. Trebuia neapărat să aflu.

Nikki strigă în timp ce el făcu întocmai. O gustă. Cu limba. Cu buzele. Linse. Supse. Aventurându-se în adâncurile ei. Apoi, se retrase. Orice rezerve pe care le-ar mai fi avut se pierdură într-un iureș de senzații pure. Corpul ei preluă controlul când se simți cuprinsă de o dorință absurdă de a se abandona complet în brațele pasiunii. Își îngropă mâinile în cuvertură, în timp ce șoldurile începură să i se miște parcă din proprie voință, legănându-se sub gura lui pe măsură ce răsuflarea întretăiată lăsă locul gemetelor.

El știa exact ce făcea.

Gabe își strecură mâinile pe sub spatele ei și o ridică. *Se înfruptă* din ea. O devoră. Așa se simțea. Nu avea cum să scape de senzațiile sălbatice pe care le trezea înăuntrul ei cu fiecare asalt al limbii lui, nu că și-ar fi dorit. Apoi, gura lui se închise peste mugurul înfiorat, și Nikki simți că explodează.

Lăsă înnebunită capul pe spate arcuindu-și spinarea, iar umerii i se îngropară în pat când strânse febril între mâini cuvertura. Avu impresia că se pierde când valuri peste valuri de plăcere o prinseră în învolburarea lor. Piciorul ei alunecă de pe umărul lui când el se îndepărtă, înălțând capul pentru a apăsa un sărut pe pielea de sub buricul ei.

– Ai un gust mai bun decât mi-am închipuit.

Vocea lui răsună aspru, în timp ce îi mușcă ușor pielea, făcând-o să tresară.

Străduindu-se să deschidă ochii, ea coborî privirea spre el. Buzele lui străluceau. Ea se înfioră. Privirile li se întâlniră, în timp ce răsuflarea ei încetini. Sprijinindu-se cu mâinile în saltea, el se împinse în sus și se sprijini pe genunchi. Privirea ei coborî. Îi vedea penisul întărit împingând în materialul blugilor. Simți un gol în stomac când întredeschise buzele. Își dorea să facă același lucru.

Probabil el îi citi gândurile, pentru că mâinile lui alunecară spre catarama de la curea. Cu degete abile, se descheie repede, apoi trase fermoarul. Își scoase pantalonii, la pachet cu boxerii negri. Membrul i se dezvălui liber, gros și tare.

Ea își umezi buzele.

– Vreau să te gust.

– Iată noile mele cuvinte preferate.

– Pari incredibil de înfumurat azi.

Gabe ridică din umeri în timp ce își încrucișă gleznele, odihnindu-și picioarele pe canapeaua dintr-una dintre încăperile mai mici de la parter. Dotată cu televizor, era camera ce semăna cel mai mult cu o sufragerie. Îi plăcuse dintotdeauna această încăpere. Probabil pentru că îi amintea de mama lor. Ea prefera să-și petreacă serile aici, alături de băieți și de Madeline. Aici, obișnuiau să se uite la filme.

Era groaznic că senatorul se afla acum în aceeași încăpere.

Dar nici măcar apariția lui neașteptată de marți nu avea cum să strice dispoziția lui Gabe. O femeie frumoasă care îți explorează penisul cu înflăcărare și entuziasm era cea mai bună apărare a naturii împotriva nemernicilor. Douăzeci și patru de ore mai târziu, Gabe continua să zâmbească.

Și, Doamne, încă îi simțea gustul pe vârful limbii. Era dulce ca ambrozia.

Nu mai făcuse aceeași greșeală ca duminică. La drept vorbind, trecuse atât de mult timp de când nu-și mai făcuse griji pentru o femeie cu care să fi fost, în orice sens al cuvântului, după ce-și încheiaseră socotelile, că,

atunci când îi trecuse prin minte să o caute, renunțase la idee din obișnuință.

Neinspirată mișcare.

Lui Gabe îi păsa de lucrurile pentru care își făcuse Nic griji după aceea. Așa că îi trimisese un mesaj cu o seară în urmă, pentru că luase cina cu părinții ei și nu se dusese la atelier. Și îi mai trimisese un mesaj de bună dimineața astăzi.

Acum, avea să o lase pe ea să-l caute. Era pe undeva prin casă. Decise să îi dea timp.

– Am venit să-l văd pe Dev. Stefan se așeză pe fotoliul de lângă Gabe. Dar e cu Sabrina.

Gabe nu-și putu ascunde expresia de dezgust de pe față, iar aceasta nu trecu neobservată de unchiul lui.

– Nu-ți place de domnișoara Harrington, nu-i așa? remarcă el.

Gabe zâmbi.

– Cui îi place?

– Fratelui tău.

El râse.

– Nici nu cred că o place atât de mult.

– Ei bine, îmi închipui că nu trebuie să-ți placă de cineva ca să te căsătorești cu el, comentă Stefan, încrucișând un picior peste altul. Degetul lui bătu darabana pe brațul fotoliului. Același lucru s-ar putea spune despre mama ta și Lawrence.

El privi cu ochii mijiți spre Stefan. Nu era un secret pentru nimeni că părinții lui nu se înțeleseseră. Faptul că Lawrence se dovedise a nu fi tatăl lui și al lui Dev era un argument grăitor în acest sens.

– Presupun că Lucian o să fie primul care rupe tradiția, continuă Stefan, vorbind ca să se afle în treabă, după cum bănuia Gabe. Căci se însoară cu o asistentă.

– Nu este nimic în neregulă cu Julia sau cu faptul că are, în esență, niște competențe, ripostă Gabe. Și chiar nu cred că un bărbat care a fost căsătorit de trei ori și divorțat de tot atâtea ar trebui să facă vreun comentariu despre relații.

– *Touché*, murmură Stefan.

Scuturând din cap, Gabe își întoarse privirea chiar în clipa în care Nic intră în cameră, purtând o tavă cu un pahar pe ea. Enervarea izbucni ca un vulcan. Nu-i plăcea să o vadă că îl servea pe unchiul lui cel nemernic.

Ea luă paharul și îl așeză pe măsuța de lângă fotoliu. Nic îi trimise în treacăt un zâmbet când se întoarse și îi aruncă o privire, și, când el îi făcu cu ochiul, tot chipul ei se coloră într-un trandafiriu adorabil. Ea ieși valvârtej, și Gabe se strădui din răsputeri să nu se ducă după ea.

Nu știa ce însemna Nic pentru el, dar era ca o dependență afurisită.

– Văd că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Se uită brusc la Stefan.

– Adică?

Stefan ridică din umeri, însă nu răspunse. Probabil un lucru bun, pentru că, după nici un minut, Sabrina intră în încăpere.

Chiar în spatele ei se afla Parker.

Sabrina îl văzu, și buzele ei roșii se curbară într-un zâmbet atât de larg, încât Gabe avu impresia că tinerei avea să i se crape fața.

– Gabe, ce surpriză plăcută!

Fir-ar să fie!

Nu avea de gând să o lase pe această femeie să-i strice starea de spirit. Dădu să se ridice.

– Ia uite ce ai făcut, Sabrina! Stefan zâmbi din spatele paharului. Îmi alungi nepotul.

– N-am făcut așa ceva.

Obrajii i se înroșiră. Gabe se ridică și se îndreptă de spate. Se uită atent la frați, apoi se concentră asupra lui Parker.

– Mi se pare ciudat că ai apărut așa des aici în ultima vreme, spuse Gabe. Mă întreb de ce.

Parker ridică din umeri.

– Caut să-mi cunosc mai bine viitoarele rude.

Din fotoliu se auzi un pufnit zeflemitor.

– Sunt sigur că nu are nimic de-a face cu micuța menajeră sexy care umblă pe aici.

Gabe strânse din dinți.

– Ar fi bine să nu aibă.

– Firește că nu are. Sabrina păru de-a dreptul uluită de acea insinuare. E cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit pe ziua de azi.

Gabe susținu privirea lui Parker. Nemernicul îl privi înapoi cu impertinență.

– Pari ciudat de îngrijorat de această posibilitate, comentă Parker.

– Aproape că face parte din familie. Gabe făcu un pas în față, zâmbind când Parker făcu un pas în spate. Spre deosebire de cei de față.

Sabrina trase apăsat aer în piept.

Senatorul râse.

– Hai să stăm puțin de vorbă, Sabrina! Povestește-mi despre evenimentul caritabil la care lucrezi. Despre ce este vorba? Pentru vreo congregație sau alta?

Gabe cercetă încăperea din priviri, întrebându-se ce Dumnezeu puneau la cale cei trei, pentru că nu era prima dată când petreceau timp împreună.

Orice ar fi fost, își dorea să stea cât mai la distanță.

Lăsându-i pe cei trei împreună, se duse să o caute pe Nic. La naiba cu așteptatul să vină ea după el! O găsi în bucătărie, uitându-și lung la o bucată de hârtie. Stătea cu spatele, dar îl auzi.

Privind peste umăr, ea zâmbi. O arcuire timidă a buzelor, și, nu știa de ce, dar se simți traversat de o dorință de a o proteja pe care nu și-o putea explica.

– Bună, spuse ea, revenind spre hârtie. Ghici ce?

Gabe știa că nu ar fi trebuit să facă ce era pe cale să facă. Nu când casa era plină de membrii familiei Harrington și tatăl ei hoinărea pe undeva prin apropiere, dar nu erau astea motive care să îl oprească.

Gabe merse în spatele ei și îi puse mâinile pe șolduri.

– Ce?

Simți reacția lui Nic la atingerea lui. Ea fu străbătută de un fior în timp ce el o lipi cu spatele de pieptul lui.

– Am primit un telefon acum vreo oră de la administratorul apartamentului care mă interesa.

– Și?

El își lăsă mâinile să alunece peste abdomenul ei. Trandafiriul de mai devreme reveni în obrajii ei.

– Am obținut apartamentul.

– Este o veste minunată! El o întoarse cu fața spre el. Serios.

– Știu. Ea ținu bucata de hârtie între ei. Sunt foarte încântată.

– Când ai de gând să te muți?

– Nu știu. Un zâmbet larg și frumos îi lumină chipul. Mă cunoști. Mor de nerăbdare, deci probabil de îndată ce apartamentul este liber.

El râse.

– Da, eu cred că te muți în cel mult două săptămâni.

– Deci, lucrurile despre care mi-ai spus...

– Sunt ale tale.

Ea râse.

– Chiar ar trebui să te plătesc pentru asta.

– Poți. Privirea lui ateriză pe gura ei. Buzele ei nu erau singurele din care nu gustase încă. Nu gustase nici din sânii ei. Acum, nu erau nici momentul, nici locul pentru a face una sau alta. Lasă-mă să te scot la cină, pentru a sărbători!

– Serios? întrebă ea, cu surprindere în glas.

– Da. El îi zâmbi. Vineri. Ia cina cu mine!

Ea se uită la el o clipă, apoi aruncă o privire peste umărul lui.

– Nu-ți faci griji de ce o să creadă lumea?

– Ieșim la cină. Nu ne apucăm să jefuim un magazin.

Nic își înclină ușor capul într-o parte în timp ce își arcui sprâncenele.

– Dacă lumea ne vede, o să înceapă să vorbească.

– Lumea vorbește mereu când vede un de Vincent, răspunse el. Nu-mi pasă. Ție îți pasă?

Îi luă o clipă să răspundă, suficient de mult încât să-și facă griji reale, dar o licărire malițioasă îi lumină privirea.

– Oamenii o să creadă că iau cina cu un frate mai mare sau așa ceva.

El scoase un chicot ușor.

– Frumos, Nic.

Ea râse.

– Glumesc. Nu-mi pasă de ceea ce cred oamenii. O să iau cina cu tine.

– Așa te vreau, spuse el, îndepărtându-și mâinile înainte să facă vreo prostie.

Ea se trase în spate, uitându-și la el pe sub genele lungi.

– Ar fi bine să fie restaurantul acela foarte scump despre care mi-ai pomenit.

CAPITOLUL 23

– Să bem de casă nouă!

Bree își ridică Margarita.

Cu un zâmbet larg, Nikki își ridică cocktailul, și la fel și Rosie.

– Noroc!

Era marți seara, și li se alăturase fetelor pentru seara lor cu Taco și băuturi, ca să celebreze închirierea apartamentului. Plecase de la reședința de Vincent și se dusese direct la complexul rezidențial, ca să semneze contractul de închiriere.

– Nu-mi vine să cred că te muți weekendul viitor. Bree clătină din cap. Mie mi-ar trebui cel puțin o lună ca să-mi strâng lucrurile și să împachetez totul cum trebuie.

– Asta pentru că tu ești puțin obsedată, sublinie Rosie.

– Adevărat. Bree ridică din umeri. Îmi place ca lucrurile să fie în ordine. Nu este nimic în neregulă cu asta.

– Eu n-am atâtea de împachetat. Nikki luă ce îi mai rămase din tăcu. Cele mai multe lucruri din facultate sunt în depozit.

– Și, ai auzit? Rosie se întoarse spre Bree. Gabe îi mobilează apartamentul cu lucruri făcute de el.

Bree rămase mută de uimire, și Nikki ar fi putut să jure că îi scăpă o frunză de salată.

– Ce?

– Ba nu. Ea îi aruncă lui Rosie o privire întunecată. Doar mi-a oferit câteva piese.

Bree își coborî încet paharul pe masă.

– Lucrurile lui costă...

– Știu cât costă. Nikki își ridică băutura. Sunt lucruri vechi pe care le are de ceva vreme.

Bree se uită lung la ea.

– Oh, și o scoate la întâlnire, să sărbătorească, adăugă Rosie. Să nu uităm asta.

– Nu este o întâlnire, ripostă ea, chiar dacă inima îi tresăltă fericită în piept. Doar ieșim la cină pentru a sărbători.

– Nikki, nu te face că plouă! comentă Rosie, iar Nikki strâmbă din nas. Știu că nu sunteți doar prieteni. Nu uita că știu lucruri.

– Ce lucruri știi? întrebă Bree.

Nikki se lăsă pe spate și își savură băutura, în timp ce Rosie îi povesti lui Bree ce se întâmplase între ea și Gabe în noaptea întâlnirii eșuate cu Gerald. Slavă Domnului că nu-i spusese lui Rosie nimic despre ce se întâmplase mai nou.

Când Rosie termină, Nikki miji ochii.

– Nu-ți mai spun niciodată nimic.

Rosie râse.

– Nu-mi vine să cred că nu mi-ai zis. Bree se aplecă înainte, cu ochii mari. Trebuie să-mi spui. Are suc...

– Putem să schimbăm subiectul? întrebă Nikki. Sărbătorim aici noul meu apartament. Nu ieșirea mea la cină.

– Deci, *este* o ieșire în doi, interveni Rosie.

Bree izbucni în râs în timp ce Nikki aruncă un praf de sare spre Rosie. Din fericire, trecură la alt subiect.

– Oh, să nu uit. Rosie își băgă mâna în poșetă și scoase un săculeț din catifea roșie. Asta este pentru brățara la care lucrezi. Una dintre prietenele mele care are un magazin de vindecare axat pe cromoterapie...

– Cromoterapie? Bree se încruntă. Știi ce? Nici n-am nevoie să știu ce este asta.

Rosie o ignoră.

– În orice caz, îmi spunea că roșul ajută la stimularea energiei și a vitalității.

– Și eu care mă gândeam că roșul ar avea ceva de-a face cu sexul, mormăi Bree.

– Normal.

Rosie clătină din cap.

Nikki se aplecă și luă săculețul.

– Mulțumesc! O să fie perfect pentru brățară. Ea nu știa dacă funcționa în vreun fel cromoterapia, dar nu avea ce rău să facă. Nu mai am decât să o pictez. Acum, știu ce culoare să aleg.

Ieșind în aerul rece al serii, Nikki își luă rămas-bun de la prietenele ei și se îndreptă spre locul în care parcase. Își strânse brațele peste talie și înteți pasul. Era perioada aceea ciudată din an în care ziua era caldă și umedă, iar seara se înregistrau temperaturi surprinzător de scăzute. Știa că oamenii din nord n-ar fi spus că era frig, dar Nikki și-ar fi dorit să se fi gândit să își ia un pulover cu ea.

Mai făcu doi pași și coborî de pe trotuar, atentă la trafic în timp ce se apropie de mașină. Când apăsă telecomanda cheii, ca să deschidă portiera, simți un val de furnicături la baza gâtului, o senzație de profundă conștientizare, care îi făcu pielea să se înfioare.

Se simțea de parcă... o urmărea cineva. Era aceeași senzație care o încercase în noaptea când plecase de la Cure.

Aruncând o privire peste umăr, cercetă parcarea în lung și-n lat. Erau oameni în jur, dar, la fel ca în trecut, nimeni nu îi acorda atenție. Nu-și dădea seama de ce, dar, când deschise portiera mașinii, sentimentul nu o părăsi.

Mușcându-și buza ca să nu urle, Nikki nu părea în stare să rămână tăcută. Și cum să poată? Acum, când el o mai penetră cu un deget, în timp ce continuă să o sugă adânc și tare. Fu străfulgerată de un orgasm tulburător, și s-ar fi prăbușit dacă nu ar fi fost el ca să o țină de șolduri.

Doamne, era foarte, foarte bun la asta.

– Chiar ai purtat intenționat fustă azi, nu-i așa?

El își trecu gura peste interiorul coapsei ei.

Ținându-se de blatul din spatele ei, ea ridică dintr-un umăr.

– Poate.

– Ca să ajung mai ușor la tine? întrebă el, lăsându-se pe spate și îndreptându-i fusta, ca să-i alunece la loc peste picioare. Dacă da, susțin pe deplin acest plan.

Ea râse în timp ce el se ridică. O găsise joi după-amiază într-una dintre băile de la al doilea etaj și, chiar dacă riscau să fie prinși în plină acțiune, ideea nu îi oprise.

Nu avea să o oprească.

Punându-și mâinile pe pieptul lui, ea se strecură dintre el și blat. Îl împinse spre locul pe care îl ocupase ea mai devreme.

O sprânceană se arcui în sus.

– Ce ai de gând să faci?

– O să vezi! Ea întinse mâna între ei și găsi nasturele blugilor lui. Ochii lui se aprinseră când ea îl descheie la pantaloni și trase fermoarul în jos. Cred că începi să-ți dai seama.

– Da.

Vocea lui răsună adânc, aspru.

Cu un zâmbet larg, ea îl apucă de pantaloni și îi trase în jos. Gabe nu purta nimic pe dedesubt azi, și penisul tare și gros țâșni eliberat din pantaloni. Știa din noaptea aceea de demult că avea să o umple și să ajungă până în adâncul ei, și, dacă nu ar mai fi făcut sex înainte, și-ar fi dat seama în clipa în care îi zări mădularul.

Ea coborî în genunchi în timp ce își înfășură mâna la baza penisului lui. Șoldurile lui se cutremurară, și el răsuflă întretăiat. Era fascinată de efectul pe care îl avea atingerea ei asupra lui.

Nikki știa că el o privea în timp ce se aplecă, trecându-și limba peste vârful strălucitor. Știa că nu își luă ochii de la ea când se întinse și îi strânse părul, ținându-l pe spate, în timp ce își lăsă limba să alunece de la vârf spre bază și făcu mai apoi cale întoarsă, dezmierdând mica adâncitură. Și, când îl cuprinse în gură, știa că toată atenția lui era concentrată pe ea și numai pe ea.

– La naiba! gemu el.

Mâna din părul ei se încordă, strângându-i-se printre șuvițe, și, cu cea mai delicată apăsare, el o îndemnă să-l ia cât mai adânc, ceea ce nu era chiar ușor. Ea își folosi mâna pentru a-și sincroniza mișcările cu gura.

– O să mă omori, spuse el.

Nu făcuse de multe ori sex oral în viața ei, dar începea să-și dea seama că, dacă un tip era interesat de tine, aproape că nu aveai ce să faci greșit. Și, în plus, îi plăcea la nebunie să facă asta pentru el. Își dădea seama că putea să compenseze astfel lipsa de experiență.

– La naiba, Nic, mârâi el. O ținu nemișcată în timp ce șoldurile i se mișcară, preluând controlul. Uită-te la tine! Doamne.

Era ceva excitant în asta – să-l vadă cum preia controlul, cum preia frâiele. Nu îi era teamă să se dezlănțuie. El se mișcă în mâna ei, în gura ei, iar felul în care făcea dragoste cu gura ei o făcu să-și încordeze coapsele ca să aline durerea care începe să prindă din nou viață în zona ei intimă.

Mișcările lui se intensificară, iar ea simți pulsația înnebunită din venele lui. El gemu, și ea deschise ochii, dorindu-și să vadă clipa în care își dădea drumul.

I se părea frumos.

Chipul lui uluitor se încordă în timp ce lăsă capul pe spate, dezvăluindu-și gâtul. Cine ar fi zis că un gât putea să fie atât de sexy, dar mușchii și venele încordate erau incredibil de ațâțătoare.

Gabe își dădu drumul, și Nikki nu mai avu ocazia să se retragă, căci mâna lui o ținu nemișcată. Dar nici nu își dori să se retragă. Voia să-l guste până la capăt, și făcu întocmai, savurând tot ce se putea, sugând până când, în cele din urmă, el începu să se înmoaie și se trase în spate.

Nu îi dădu drumul imediat. Mâna îi era încă încleștată în păr când își coborî bărbia și o privi. Pentru un moment, nu mai rămase loc de cuvinte între ei. El îi cuprinse obrazul cu cealaltă mână, trecându-și degetul mare pe sub buza de jos, pe care și-o simțea umflată.

– Par un nemernic de zile mari dacă recunosc că vreau să te țin așa? În genunchi și pregătită pentru mine?

– Da. Pari, spuse ea cu un zâmbet în timp ce își întoarse obrazul în mâna lui. Dar nici pe mine nu m-ar deranja să te țin în genunchi, deci, cu ce drept aș vorbi?

Gabe scoase un sunet, în parte geamăt, în parte râset, în timp ce o trase în picioare și o strânse la piept. Își înfășură celălalt braț în jurul taliei ei și coborî spre gâtul ei.

– O să mă omori. O sărută și o făcu să se înfioare. Știi asta, nu-i așa?

– Pentru că ești bătrân și o să faci infarct? îl tachină ea.

– Scumpo, aș putea să fiu de vârsta ta, și tot m-aș simți de parcă îmi dau duhul când mă sugi.

– Nu sunt sigură dacă ar trebui să mă simt flatată de asta.

– Ar trebui. O sărută din nou pe gât. O să mă omori cu zile.

Nikki închise ochii în timp ce inima îi tresăltă în piept la gestul lui. Nu era chiar sigură că asta avea să se întâmple. Avea senzația că urma să fie exact invers după ce se termina totul.

Pentru că avea să se termine, nu?

Gândul îi strică tot cheful cu eficiența unui duș rece. Nici nu știa de unde apăruse, poate doar pentru că încerca să salveze o parte din ea de el și, încet, dar sigur, eșua lamentabil.

Pentru că știa că se îndrăgostea de el.

Se îndrăgostea *din nou* de el, iar de data asta căderea avea să fie mai lungă și mai dureroasă. Putea să-i spună lui Rosie cât voia că avea lucrurile sub control, dar Nikki știa prea bine adevărul.

Nu deținea deloc controlul.

Și... nu se sărutaseră. Nici măcar în noaptea aceea, în urmă cu patru ani, și nici măcar o dată de când începuseră... *orice* se întâmpla acum între ei. Se simțea stupid că dădea atâta importanță unui sărut, dar asta nu însemna ceva? Nu era sigură dacă era o idee prostească sau un semnal de alarmă.

– Hei! Buzele lui se mişcară în treacăt pe gâtul ei înainte să se îndrepte de spate. Ea deschise ochii şi îl găsi urmărind-o atent. Unde ţi-a zburat mintea?

– Nicăieri.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei.

– Eşti sigură?

– Da. Ea se chinui să zâmbească. Dar trebuie să mă întorc la muncă.

Braţul lui se strânse în jurul ei în timp ce îşi retrase mâna din părul ei. Trebuia să găsească o perie cât de curând.

– Şi dacă vreau să te ţin aici?

Îi plăcu prea mult ideea.

– Nu cred că nu o să se observe la cină.

– Adevărat. El oftă. Îşi înclină capul şi îi apăsă un sărut pe obraz, iar ea simţi o strângere de inimă. Nu putem să-l lăsăm pe Dev nemâncat.

– Ar fi o tragedie de proporţii colosale.

Ea se eliberă din strânsoarea lui şi ieşi din baie.

El o ajunse din urmă în timp ce ea încercă să-şi aranjeze părul cu mâinile.

– Încă arăţi de parcă ţi-ai tras-o.

Obrajii lui Nikki luară foc.

– Doamne! Îţi mulţumesc!

Gabe chicoti în timp ce se întoarse spre ea.

– Dar îmi place cum îţi stă.

– Sunt sigură, răspunse ea sec în vreme ce îşi trecu degetele prin părul încurcat. Trebuie să pleci.

– Nu uita că luăm cina împreună mâine-seară.

Ea îl împinse cu o mână.

– N-am uitat.

El abia dacă se clinti din loc.

– Cred că ar trebui să luăm cina în seara asta, dar să sărim peste cină şi să trecem direct la...

– Fugi! spuse ea şi îl goni.

El se întoarse, zâmbind spre ea în timp ce merse cu spatele, izbucnind în râs când se lovi de perete. Ea chicoti şi se răsuci, clătinând din cap.

Gabe era... Doamne, nici nu ştia ce să spună.

Revenind în baie, căută să-și aranjeze părul până reuși să nu mai arate ca și cum tocmai făcuse sex.

Mai ales că nu făcuse *sex* în adevăratul sens al cuvântului.

Mulțumită, închise ușa de la baie și ieși din dormitor, închizând ușa în urma ei. Traversase cam jumătate din hol când auzi scârțâitul lent al unei uși care se deschise în spatele ei.

Inima lui Nikki tresăltă când se întoarse. Nu era nimeni pe hol, dar ușa de lângă cea în care fuseseră ea și Gabe era întredeschisă.

– La naiba! șopti ea.

Nu prea îi venea să verifice, dar își impuse să o facă. I se înfioră pielea pe brațe în timp ce aruncă o privire în dormitor. Nu zări pe nimeni.

Totuși, în cameră era frig ca într-un frigider.

I se făcu pielea de găină, furnicăturile gâdilându-i ceafa. Aceeași senzație pe care o mai experimentase. Senzația care îi spunea că cineva sau *ceva* o privea... și se afla chiar în spatele ei.

Ținându-și respirația, se răsuci încet.

Nu era nimeni pe hol.

Dar ușa care ducea spre verandă era deschisă, draperiile străvezii se unduiau în adierea vântului.

Iar ușa aceea fusese închisă cu câteva clipe în urmă.

CAPITOLUL 24

Era târziu când Nikki decise să încheie ziua și să plece acasă. Gabe încă muncea, cu mâinile acoperite de un strat fin de praf, trecând mașina de șlefuit peste scândură.

Ea pierdea vremea prin cămăruța pe care o făcuse el pentru ea, fără să știe cum să-și ia rămas-bun. Trebuia doar să-i facă cu mâna? Să se ducă la el și să-l îmbrățișeze? Nu-i venea să creadă că-și făcea atâtea griji, dar apele erau foarte tulburi între ei. Da, îi oferise orgasme uimitoare și mâinile și gura lui exploraseră aproape fiecare colțișor ascuns din trupul ei, dar nu era iubitul ei.

Nikki nu știa ce însemna el pentru ea, așa că rămase acolo, mușcându-și buzele și întrebându-se cum era cel mai bine să-și ia rămas-bun. Ca o nătângă.

Îndreptându-se de spate, Gabe îi aruncă o privire peste umăr. Colțurile buzelor lui se curbară în sus.

– Pleci?

– Da.

– Și veneai să-ți iei rămas-bun?

– Da.

Nic își dădu seama că nu mai putea să stea lângă ușă, așa că se apropie cu pași nesiguri de el, simțind cum i se înroșesc obrajii. Deschise gura ca să spună ceva, dar el lăsase unealta deoparte și se răsuci acum spre ea.

Înainte ca Nikki să apuce să zică vreun cuvânt, el o cuprinse cu un braț și o ridică pe vârfuri. O lipi de el,

coborând ușor capul, și Nikki simți cum inima i se zbate în piept. Avea să o sărute?

Gura lui trecu peste obrazul ei, apoi ea îi simți buzele pe pielea delicată de sub ureche. Se înfioră, și umbra unui zâmbet îi înflori pe buze când el înălță gura și o sărută pe frunte.

– Ne vedem mâine!

Încercând să nu fie dezamăgită că nu o sărutase, ea îi zâmbi când îi dădu drumul.

– Ne vedem mâine, Gabe!

Ea se trase în spate și flutură ușor o mână înainte de a se întoarce și a se îndrepta spre ușă. Aproape ajunsese în dreptul ușii, când el o strigă. Ea se întoarse.

Chipul îi era luminat de zâmbetul acela afurisit, cel care o răvășea în cele mai încântătoare feluri.

– Îmi faci o favoare?

– Sigur.

– Porți o rochie frumoasă pentru mine mâine-seară?

Cuvintele lui o făcură să izbucnească în râs.

– Pot să fac asta.

– Ai face bine, pentru că o să fac să merite efortul. El ridică mașina de șlefuit. Noapte bună, Nic!

– Noapte bună! murmură ea, simțindu-se puțin îmbujorată când ieși în aerul nopții.

El nu-și luase rămas-bun cu un sărut, ci în stilul lui – în stilul Gabe.

Scoțându-și cheile, Nikki se îndreptă spre restaurantul în dreptul căruia parcase. Își zări mașina sub felinarul stradal, și era gata să coboare de pe trotuar, când își auzi numele.

– Nikki?

Încruntându-se la auzul acelei voci oarecum familiare, ea se răsuci și încremeni, uimită.

– Tu vorbești serios?

Ross Gerald Haid venea spre ea. Încetini pasul și ridică mâinile.

– Nu sunt aici să-ți fac probleme.

– Chiar așa? Nu? Nu mai înghit așa ceva.

– Ai toate motivele să fii suspicioasă, dar îți jur că nu vreau decât să vorbim câteva clipe. El își băgă mâinile în buzunarele de la blugi. Am încercat să obțin numărul tău de la Rosie, ca să-mi cer scuze, dar este supărată...

– Normal că este supărată. Te-ai folosit de ea ca să ajungi la mine, ca să-ți scrii povestea stupidă despre familia de Vincent. Da, ea este supărată, și la fel de supărată sunt și eu. Nikki strânse cheile, ca să nu i le arunce în față. Și de unde ai știut că sunt aici – ah, stai, ești reporter. Dintr-odată, se gândi la senzația pe care o simțise când ieșise din bar și la Cure – în prima noapte când lucrase la reședința de Vincent și fusese aproape convinsă că era urmărită de o mașină. La naiba, el fusese? M-ai urmărit?

– Sunt reporter. Nu vreun obsedat.

Ea nu îl crezu nici o clipă.

– Pentru mine, sunt cam tot aia.

El încleștă maxilarul.

– Voiam doar să-mi cer scuze, Nikki. M-am simțit bine la cină. Mi-ar fi plăcut să mai ies cu tine...

– Ești nebun! Furia o mistuia pe dinăuntru. Gabe este chiar acolo, iar dacă iese...

– Nu o să fie prea bucuros. Știu. Ross își ținu mâinile în buzunare. Dar îmi asum riscul, ca să-mi cer scuze. Îți sunt dator cu asta.

– Îmi ești dator cu un singur lucru! se răsti ea. Să nu te mai văd în viața mea.

– Pot să fac asta, spuse el, coborând vocea când un cuplu trecu pe lângă ei. Dar simt că-ți sunt dator cu mai mult de atât.

– Cu niște scuze? N-ai decât să ți le iei și să ți le bagi în...

– Cu un avertisment, o întrerupse. Pari o tipă de treabă, și Rosie te iubește. Deci, simt că trebuie să-ți spun asta. Știi familia de Vincent de multă vreme și ai impresia că-i cunoști pe frați, dar nu-i cunoști, Nikki. Nu-i cunoști deloc.

Ea se simți traversată de o nevoie aprigă de a-i proteja.

– Și tu îi cunoști?

– Știu destule încât să înțeleg că oamenii buni suferă în preajma lor, iar tu pari un om bun, spuse el, și privirea lui o întâlni pe a ei în lumina difuză de pe stradă. Și nu mi-ar plăcea să te văd suferind.

Gabe privi cum lumina lumânărilor juca pe chipul lui Nic în timp ce ea duse paharul cu vin spre buzele-i senzuale. Doamne, când el intrase în restaurant și o văzuse acolo, aproape că o luase pe sus, ca să o scoată din Firestones ca un adevărat om al peșterilor.

Nu avusese niciodată în viața lui o reacție atât de viscerală. Nic arăta splendid. Părul prins într-un coc simplu îi sublinia pomeții înalți și ochii uluitor de expresivi. Nu-și dăduse seama până în clipa aceea de cât era de elegantă curbura gâtului ei. Iar rochia? La naiba! Era ca un al doilea strat de piele de un albastru regal. Cu umerii goi și cu un decolteu suficient de adânc încât să dezvăluie o idee din ceea ce se ascundea sub rochie.

Iar faptul că mai mulți bărbați îmbrăcați pentru ceea ce părea a fi o cină de afaceri o sorbeau insistent din priviri nu potoli cu nimic dorința lui primitivă de a o duce departe și de a o ascunde de toată lumea.

Își dorise să o ia de acasă în seara asta, dar ea insistase să se vadă direct la restaurant. Se lăsase înduplecat doar pentru că i-ar fi fost greu să le explice lui Richard și Liviei de ce o scotea pe Nic la cină.

Și ce să le spună?

Era o întrebare bună. O întrebare care îl chinuise toată ziua. La naiba, aceeași întrebare care nu-i dăduse nici o clipă de pace în ultima săptămână. Dacă aflau ce făcea el cu fiica lor? Nu-i plăcea să știe că le ascundea asta.

Că și Nic făcea același lucru.

Iar acum, își mințea și propria familie. Lucian îl întrebase ce planuri avea pentru această seară, dacă voia să li se alăture lui și Juliei la cină. Gabe refuzase și fără să ofere o explicație rezonabilă. La drept vorbind, era conștient de faptul că mulți oameni de aici îl puteau recunoaște, dar nu știau cine era Nic.

Simțea că o ascundea pentru că, ei bine, chiar o ascundea. O ascundea de tot ce conta. Și nu era deloc

împăcat cu idee asta.

Nimic din toate astea nu schimba ceea ce făcea.

Sau ce-și dorea.

Acum, stăteau într-un separeu care le oferea o oarecare intimitate. Cina lor se apropia de final. Nota fusese deja plătită, și el se gândea la toate hotelurile din apropiere. Avea ea să accepte să petreacă noaptea cu el într-unul dintre ele?

Doamne, spera din toată inima.

– Iar te uiți lung la mine, spuse Nikki și puse paharul deoparte.

– Da.

Ea zâmbi, coborând ușor bărbia.

– E puțin enervant.

– Da?

Nic încuviință din cap.

– De ce?

Ea ridică dintr-un umăr. Pielea ei părea să strălucească.

– Sunt sigură că oricine e enervat când este privit așa.

– Dar mie îmi place când te uiți lung la mine.

Privirea ei zbură spre a lui.

– Ei bine, tu nu ești oricine.

Gabe chicoti.

– Asta e adevărat.

Ea își întoarse privirea, mușcându-și buza. Era prima pauză în conversație de când începuse cina. Vorbiseră vrute și nevrute, de la vacanțele care urmau să înceapă cât de curând până la cursurile lor preferate din facultate. Se simțise de parcă ar fi vorbit despre o perioadă din altă viață, dar îi fusese atât de ușor să-și amintească toate astea în discuția cu ea.

Ceea ce îi aminti că era ceva despre care nu discutaseră.

– Te-ai mai gândit dacă faci masteratul?

– Da. Se jucă cu piciorul paharului ei. Dacă decurge totul bine cu tratamentul, mama crede că o să se poată întoarce la muncă la începutul anului viitor. Cu normă

redusă la început, până când o să-și revină complet, dar nu o să mai fie nevoie de mine.

Gabe era bucuros să afle că Livie avea de gând să revină la serviciu, dar nu era chiar încântat să știe că nu urma să o mai poată vedea aproape oricând pe Nic.

Stai!

Se gândea atât de departe? Era vorba despre ceva ce avea să se întâmple peste luni de zile. *Luni.*

– Deci, acum, că mi-am găsit apartament, mă gândesc că ar fi de dorit să mă apuc să lucrez în domeniul meu. Așa câștig bani și experiență. Apoi, după ce mă pun pe picioare, o să mă apuc și de masterat. Pot să le fac pe amândouă.

– Cred că este o alegere înțeleaptă.

– Da? întrebă ea, cu sinceritate.

El încuviință din cap.

– Să te muți singură și să te apuci de muncă o să te ajute mai mult decât să faci cursuri după cursuri. Nu că a-ți continua educația ar fi un lucru rău, dar cred că... Cred că o să fii mai fericită dacă începi să lucrezi.

Un surâs i se ivi pe buze.

– Este adevărat.

– Totuși, o să fie greu să le faci pe amândouă.

– Știu. Ea oftă. Nu pot să spun că mor de nerăbdare, dar omul trebuie să facă ce trebuie.

– Corect. El se lăsă pe spate. Cu riscul de a vorbi ca un adevărat bătrânel, sunt teribil de mândru de tine.

Nic zâmbi.

– Ești bătrân.

El pufni.

– Dar vorbesc serios. Ai fost prima din familia ta care s-a dus la facultate și a absolvit. Ai făcut asta în timp ce lucrai cu jumătate de normă. Nu este ușor, iar tu ai făcut asta și ai mai și fost șefă de promoție.

– De unde... Ea se opri brusc. Mama sau tata ți-au povestit despre asta?

– Amândoi. Erau mândri. Și tu ar trebui să fii mândră.

– Cu lingușeala ajungi unde vrei, îl tachină ea.

Gabe zâmbi larg.

– Și, când familia ta a avut nevoie de tine, ai venit aici, fără a șovăi o clipă.

– Ei bine, nu e ceva de care să fii mândru, spuse ea și puse în farfurie șervetul pe care îl avusese în poală. Dar sunt lucruri pe care le faci pentru familie.

– Nu toată lumea. El se uită la ceas. Vreau să-ți arăt ceva. Asta dacă nu ai alte planuri?

– Nu mai am altă cină planificată imediat după asta.

– Sper că nu. Ridicându-se, el ocoli masa și îi întinse o mână. Vii cu mine?

Nic nu șovăi.

Luându-și poșeta, ea își puse mâna într-a lui. El o conduse afară din separeu, spre ușa marcată cu „ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAȚILOR".

– Ai fost vreodată pe acoperișul de la Firestones?

– Nu.

Ea râse când el împinse ușa și o conduse prin bucătăria forfotind de lume.

El îi făcu cu ochiul când îi văzu mirarea. Își aminti când el și Lucian o aduseseră pe Julia aici.

– Presupun că nu este o problemă să fim aici, nu? șopti ea și își trecu cealaltă mână pe după brațul lui.

– Nu. El o trase pe Nic din calea unui chelner care purta deasupra capului o tavă cu mâncare aburindă. Accesul pe acoperișuri este privat. Doar câțiva oameni au cheile de la lift.

Nic studie atent liftul străvechi de care se apropiau.

– Deci, aceasta este una dintre comorile ascunse ale New Orleansului? Cum Dumnezeu de n-am auzit de locul ăsta?

– Este *foarte* ascuns.

Dându-i drumul la mână, el căută portofelul și scoase cardul care activa liftul.

– Ce special ești tu, spuse ea în timp ce ușile se deschiseră cu un scârțâit.

Luând-o din nou de mână, el o trase în lift.

– E puțin șubred, doar ca să știi.

O sprânceană se arcui când ușile se închiseră cu zgomot și liftul se puse în mișcare.

– Chiar nu vreau să mor în liftul ăsta, spuse ea și privi în jur.

Chicotind, el o trase aproape, permițându-și, în sfârșit, să o atingă. Îi eliberă mâna din prinsoare și o lăsă pe a lui să alunece pe șoldul ei, peste conturul șoldului și peste curbura taliei. Simți fiorii dulci care o traversară când mâna i se opri chiar sub un sân.

– Apropo, îmi place foarte mult rochia asta.

Ea schiță un zâmbet pieziș.

– Mă gândeam eu.

Liftul se opri. Aer rece pătrunse de afară când ușile se deschiseră. Înfășurându-și din nou brațul în jurul ei, el o conduse pe acoperișul cufundat într-o lumină difuză.

Trecând pe lângă mai multe zone împrejmuite cu perdele care se legănau în briza serii, el o îndrumă spre balustradă. Ea se desprinse de el și o luă înainte.

– Doamne! spuse ea cu răsuflarea tăiată, punându-și mâinile pe balustradă în timp ce privea lung luminile scăpărătoare ale clădirilor și ale mașinilor de dedesubt.

– Îți place?

El se apropie de ea și se propti cu un șold de balustradă.

– Da. Zâmbetul ei îi opri inima în piept. Cât timp am locuit aici, n-am văzut niciodată orașul de sus.

– Serios?

Ideea îl surprinse. Priveliștea de aici era unică, oferind o panoramă spre Cartierul Francez într-o parte și Mid City în cealaltă, dar el își închipuise că, la un moment dat sau altul, ea ajunsese să vadă orașul noaptea.

Ea încuviință din cap.

– De fiecare dată când am venit aici noaptea, n-am ajuns niciodată atât de sus încât să văd așa ceva. Este foarte frumos!

– Da. El urmări o șuviță de păr ce îi atingea obrazul. Este.

Nic aruncă o privire spre el.

– Îmi imaginez că ai adus o mulțime de femei aici.

– Doar una, recunoscu el. Și aceea a fost Julia.

Ea își întoarse ușor corpul spre al lui.

– Simt că am nevoie de mai multe explicații în privința asta.

El chicoti.

– Lucian era cu noi.

– Poate trebuia să începi cu asta.

– Bine punctat, încuviință el și înclină capul. E prea frig aici?

– Nu. Este perfect. Privind peste umăr, ochii ei se plimbară peste baldachinele albe care fluturau ușor. Ce e acolo, în spate?

– Vrei să vezi?

– Da. Ea ridică privirea spre el. Chipul ei ușor înălțat era minunat în razele argintii ale lunii, iar el știu în clipa aceea că avea să-i fie foarte greu să-i refuze vreodată ceva. Da, vreau.

Deși Nikki crezuse că priveliștea era ceva care să te lase fără cuvinte, aura de supranatural din spatele draperiilor albe făcea toți banii.

Gabe dăduse una dintre draperii laoparte pentru ca ea să intre, și atunci observă Nic pentru prima dată canapelele și șezlongurile albe din pluș dispuse în jurul unui șemineu pe gaz făcut din marmură albă, care oferea atâta căldură încât să țină la distanță răcoarea de dincolo de draperii. Și, după ce Gabe coborî perdelele, izolându-i în intimitatea spațiului restrâns, ai fi zis că nici nu se aflau pe un acoperiș.

Privirea lui Nikki țâșni spre canapea, și prin minte îi trecură tot felul de idei indecente când se întrebă ce obișnuiau să facă oamenii în spatele acestor perdele. Nu erau chiar groase, dar ofereau destulă intimitate încât să se zărească doar contururile și nimic mai mult.

– Ce zici?

Gabe trecu pe lângă ea în timp ce ocoli șemineul și se așeză în centrul canapelei.

– Îmi place. Ea se uită în jur. Îmi imaginez că nu este prea confortabil în timpul verii.

– Se ridică baldachinele atunci și sunt aduse niște ventilatoare industriale uriașe. Tot cald ca naiba, dar mai este și o piscină pe cealaltă parte.

– Ah, am avut eu impresia că simt miros de clor.

El se lăsă pe spate, întinzându-și un braț peste spătarul canapelei. Aroganța gestului i se păru nespus de sexy lui Nikki. Cămașa albă pe care o purta era descheiată la gât, lăsând la vedere o piele de culoarea lutului. Părul îi era desprins și vârfurile șuvițelor alunecau peste linia puternică a maxilarului.

– Acum, tu te uiți lung la mine, spuse el cu o privire blândă.

– Da.

– Și îmi place.

Poate era din cauza vinului pe care îl băuse la cină. Un vin scump pe care ea nici măcar nu știa să-l pronunțe și de care probabil că nu avea să mai bea niciodată. Poate era din cauza cinei uluitoare. Poate din cauza priveliștii fabuloase. Poate doar din cauza că erau ea și Gabe. Oricare ar fi fost explicația, Nikki se simțea un pic sălbatică și un pic îndrăzneață.

Ocolind focul, ea își lăsă poșeta lângă el pe canapea și se urcă în poala lui, așezându-și genunchii de-o parte și de alta a picioarelor lui.

Mâinile lui zburară într-o clipită pe șoldurile ei.

– Ce faci, Nic?

– Începeam să obosesc tot stând în picioare.

– Ei bine, iubito, ori de câte ori te plictisești să stai în picioare, ești mai mult decât binevenită să te așezi în poala mea. El o trase mai aproape și o așeză astfel încât să-l simtă apăsându-se spre ea. Oricând.

Ea se îmbujoră în timp ce își lăsă mâinile să se odihnească pe umerii lui.

– Mulțumesc pentru cină!

– Nu e cazul să îmi mulțumești.

– *Chiar* a fost uimitoare friptura, spuse ea, și i se tăie răsuflarea când mâinile lui se furișară în sus peste mijlocul ei.

El chicoti în timp ce urmări cu degetul mare conturul sânului ei.

– Încep să cred că ai acceptat să ieși cu mine doar ca să te mai bucuri de o friptură.

– Poate.

– Nu mă deranjează să fiu folosit.

Degetul urcase, dezmierdând molcom centrul sânului ei. Sfârcurile ei se întăriră imediat.

Rochia avea una dintre acele brasiere încorporate care îți oferă suficient sprijin încât să nu mai porți sutien. Astfel, când se întinse și își încrucișă brațele în timp ce apucă mânecile minuscule, nu-și mai permise să se gândească la ce făcea.

Mai târziu, când avea să fie singură și urma să se întrebe dacă o făcuse cu adevărat, avea să dea vina pe vin.

Conștientă că privirea lui Gabe era ațintită asupra ei, își lăsă mânecile să coboare. Simți că materialul cedează și alunecă de pe piept, strângându-se chiar sub sâni.

Gabe trase apăsat aer în piept.

Aerul rece luptă împotriva îmbujorării fierbinți care i se strecură pe gât și peste piept, în timp ce ea rezistă impulsului de a se acoperi. În schimb, își puse mâinile pe pieptul lui și îl lăsă să se delecteze.

Și el se delectă.

Ea nu era chiar foarte înzestrată. Probabil era normală când venea vorba despre mărimea sânilor, dar el o privi de parcă ar fi descoperit un fel de comoară.

– Frumos, spuse el și îi întâlni privirea.

Ea își mușcă buza și avu impresia că lui îi tremurară mâinile când le ridică pentru a-i cuprinde sânii. Tot corpul ei se cutremură.

– Nu-mi amintesc asta. Din noaptea aceea, spuse el, și Nikki tresări. Nu mai vorbiseră despre noaptea aceea din prima zi în care el îi adusese smoothie-ul. Am frânturi de imagini, dar nu-mi amintesc de sânii tăi.

Nikki fu incapabilă să scoată vreun cuvânt în timp ce el îi dezmierdă sfârcurile cu degetele.

– Nu-mi aduc aminte cum arătau. Imaginația mea este foarte bogată. Nu mă înțelege greșit. El o ciupi ușor de un sfârc și o făcu să scoată un geamăt ascuțit. Nu-mi amintesc însă cum se simțeau, iar imaginația mea nu mă poate ajuta în acest sens.

– Ei bine, sper că se ridică la înălțimea a ceea ce a ți-a oferit imaginația.

Genele dese se ridicară, iar privirea lui intensă o găsi.

– Îmi depășesc cu mult imaginația.

Gabe își lăsă mâinile să plutească peste coastele ei, apoi o ridică ușor și o aduse mai aproape, aplecându-se spre ea. Senzațiile explodară când spatele ei se arcui.

– Am făcut asta? În noaptea aceea? întrebă el cu voce răgușită.

– Nu, șopti ea.

El ciupi pielea sensibilă.

– M-am grăbit cu tine. Asta îmi amintesc. Se grăbise. O să îndrept asta.

Limba lui se răsuci peste sfârcul ei în timp ce îl prinse pe celălalt între degete. Ea lăsă capul pe spate, legănându-și șoldurile peste ale lui.

Golul îndurerat dinăuntrul ei se trezi la viață. Își dorea ca el să-și îndeplinească promisiunea de a îndrepta noaptea aceea chiar acum. Nu-i păsa că se aflau aici, pe acoperiș. Avea nevoie de el, îl dorea atât de mult, încât...

– Gabe? Ești aici?

Vocea lui Devlin se auzi brusc, răsunând pe acoperiș.

Lui Nikki i se tăie respirația când Gabe încremeni sub ea. Pentru o clipă, nu reuși să reacționeze în vreun fel, nici nu mai putu să gândească, apoi creierul ei urlă: „Devlin este aici!“ Iar ea stătea pe Gabe, cu rochia trasă în jos și cu sânii expuși.

Era înmărmurită, știind că perdelele baldachinelor te ascundeau doar vag de privirile indiscrete. Nu când focul strălucea blând în șemineu.

Ei bine, Devlin era pe cale să vadă cu ochii lui ce făcea Gabe aici, și era și ea implicată în treaba asta.

Nu voia ca lucrurile să iasă astfel la iveală. Însemna că avea să fie nevoită să le spună părinților ei, pentru că nu se aștepta ca Devlin să tacă. Și, chiar dacă ar fi păstrat secretul, știind că cineva atât de apropiat aflase secretul lor, trebuia să le mărturisească totul.

Gândul nu o îngrozi atât de mult pe cât și-ar fi închipuit. Urma să fie teribil de stânjenitor, dar un

zâmbet larg îi răsări pe buze când simți că stătea să izbucnească în râs. Aveau să fie surprinși aici ca doi adolescenți în călduri. Ridicol.

Gabe se trase înapoi și... și *totul* la el se schimbă într-o clipită.

– La naiba! mormăi el, apucându-i corsajul rochiei și trăgându-i-l la loc peste piept. Chicotul muri pe buzele ei când el o apucă de șolduri și o ajută să se dea de pe el. La rândul lui, Gabe se ridică iute, cu privirea ațintită spre deschizătura din perdele, apoi se întoarse spre ea. Dacă o iei pe acolo, poți să ocolești toată zona asta și să ajungi la lift fără să te întâlnești cu el. Îi distrag eu atenția.

Zâmbetul larg dispăru când Nikki se întoarse, reușind cu greu să înțeleagă ce îi spunea. Voia ca ea să plece înainte ca Devlin să-i vadă... împreună.

„Credeam că nu contează cine ne vede, nu?"

Întrebarea îi înflori pe buze, dar nu mai apucă să o exprime. Simți cum i se pune un nod în gât în timp ce lacrimi stupide o făcură să clipească rapid. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă. De ce era surprinsă?

– Fugi! Gabe o sărută pe obraz și o bătu ușor peste șold. Îți trimit un mesaj mai târziu!

Amorțită, Nikki făcu întocmai.

Se întoarse și plecă, luând-o în direcția menționată de Gabe și întrebându-se ce Dumnezeu făceau.

Ce era în capul ei?

CAPITOLUL 25

Înjurându-și fratele și pe sine, privi cum Nic se strecoară printre perdele și se face nevăzută. Ce naiba căuta Dev aici?

El se aranjă, pentru că ultimul lucru de care avea nevoie acum era să-și întâlnească fratele cu o erecție înnebunitoare și mai mult decât evidentă, apoi dădu perdelele la o parte. Pășind sub cerul nopții, cercetă acoperișul și îl descoperi pe fratele lui lângă una dintre plantele înalte. Avea o băutură în mână.

– Ce cauți aici? întrebă el și traversă acoperișul cu pași mari.

– Aici erai. Dev se întoarse spre el. Mi s-a spus că ai venit aici cu o doamnă foarte frumoasă. El se încruntă, privind în jur. Eram curios.

– N-ai înțeles bine.

Privirea lui Dev reveni din nou spre a lui.

– Mi se pare ciudat că n-am înțeles bine.

El nu răspunse, fiind șanse mari să-i dea fratelui său o scatoalcă serioasă pentru că întrerupsese unul dintre cele mai frumoase momente din viața lui.

– Dacă nu erai cu cineva, atunci, ce făceai?

Gabe răsuflă pe nas.

– Mă bucuram de singurătate. În mod evident, nu prea mi-a ieșit.

– Chiar așa? Răspunsul fratelui lui răsună sec. Mi se pare neinspirat să vii la restaurant ca să cauți singurătate.

– Am luat cina, răspunse Gabe, apoi m-am gândit să urc aici.

Fratele lui zâmbi afectat în timp ce sorbi din băutură.

– Interesant.

Nimic din felul în care rosti acel cuvânt nu îl făcu pe Gabe să creadă pentru o secundă că vorbea sincer.

Dev îi confirmă suspiciunile o clipă mai târziu.

– Chelnerul care mi-a pomenit despre tine zicea că ești cu o doamnă *foarte tânără*.

Gabe înțepeni, și nu era de bine.

– Mi-a zis că este foarte frumoasă, cu ochi mari căprui, continuă Dev. Mi-a amintit de o cunoștință comună.

– Tu cunoști o mulțime de doamne frumoase.

– Într-adevăr. El se uită la Gabe. Dar nu le-ai aduce pe multe dintre ele aici. Mie îmi vine în minte doar una.

Gabe nu spuse nimic.

Tăcerea se așternu între ei, apoi Dev întrebă:

– Ce faci, Gabe? M-aș fi așteptat la așa ceva de la Lucian – ei bine, înainte să o cunoască pe Julia. Nu mi-am făcut niciodată griji că o să ajungi să-ți petreci serile cu o...

– Ai grijă cum îți închei fraza! îl avertiză Gabe.

– Deci, este adevărat? Dev se întoarse spre el. Nici nu te obosi să mă minți. Ai avut obiceiul ăsta ridicol de a-i lua apărarea lui Nikki încă de când era o puștoaică și intra în tot felul de belele.

Gabe nu spuse nimic.

– Ce e în capul tău? Stai. Înțeleg. Are 22 de ani și este frumoasă. Ce bărbat n-ar fi interesat, nu? Dar tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi mai bine. Să ți-o tragi nu înseamnă...

– Gata! mârâi Gabe și făcu un pas spre fratele lui. Nic nu este subiect de discuție cu tine. Nici acum. Nici vreodată.

Fratele lui înclină capul. Se scurse o clipă.

– Sunt aici cu câțiva dintre membrii consiliului de administrație. Cum pare că nu mai întrerup nimic, de ce nu ni te alături? Măcar să bem ceva?

Maxilarul lui Gabe se încleștă. Să se alăture fratelui său era ultimul lucru pe care și-l dorea. Ar fi preferat să se ducă după Nic. Se simțea ca un nemernic pentru că o

făcuse să plece așa, dar ea nu avea nevoie ca Dev să-i fi descoperit astfel.

Dev așteptă.

– Cobor într-o clipă, spuse el.

– Te așteptăm.

În timp ce își privea fratele plecând, Gabe scoase telefonul din buzunar. După ce se gândi ce naiba să spună, îi trimise un scurt mesaj lui Nic.

Îmi pare rău pentru asta! Scrie-mi când poți.

Gabe se uită la mesaj pentru o clipă, apoi înjură. O luă din loc și se duse să i se alăture fratelui său.

Nic nu răspunsese nici când el își găsi fratele la masă, aproape ținând o prelegere, și, pe măsură ce minutele se transformară în ore, răspunsul ei continuă să se lase așteptat.

Nikki se simțea... scârbită.

Nu ca și cum îi era rău, ci de parcă făcuse ceva rău și trebuia neapărat să se spele. Se mai simțise așa înainte, cu patru ani în urmă, și vineri seara se simțise la fel.

Și, dacă senzația asta nu era o trezire la realitate, nu-și închipuia ce altceva putea să fie.

Când reporterul acela idiot vorbise despre oamenii buni ca ea care ajungeau să sufere, nu o spusese în acest sens, dar avusese dreptate.

Inima ei suferea.

Și o înfuria pentru că ajunsese de bunăvoie în povestea asta. Chiar de bunăvoie, pentru că la ce naiba se gândise când se încurcase cu Gabe?

De ce naiba își închipuise că inima ei nu se va implica în poveste?

Nici măcar nu știa de ce era surprinsă sau dezamăgită că el nu-și dorise ca Dev să-l vadă cu ea. Chiar dacă pretindea că nu-i păsa, îi păsa.

Și ei îi păsa că oamenii aveau să afle, pentru că ea... nu voia să simtă că trebuia să ascundă ce se întâmpla între ei doi. Dar adevărul era că ea era ascunsă.

Astfel că Nikki ignoră mesajul lui Gabe sâmbătă, ascunzându-se în camera ei și concentrându-se să strângă puținele lucruri pe care le avea și pe care nu le păstrate în depozit. Apoi, termină brățara și o pictă în roșu, pentru a se potrivi cu săculețul pe care i-l dăduse Rosie. O așeză pe o bucată de carton și o lăsă să se usuce.

După ce făcu un duș rapid, își luă poșeta și coborî scările. Mama ei era în sufragerie, răsfoind o revistă. Începea să prindă din nou culoare în obraji.

– Merg să mai iau niște cutii. Ai nevoie de ceva?

Mama ei ridică privirea și clătină din cap.

– Nu, dar mulțumesc de întrebare!

Nikki se apropie de ea și o sărută pe obraz.

– Arăți bine astăzi.

– Mă simt bine. Mama ei zâmbi când Nikki se îndreptă. Mă gândesc să ies în curtea din spate și să mă ocup puțin de buruieni.

– Și ce o să spună tata despre asta?

Mama ei pufni.

– Dacă știe ce e bine pentru el, nu o spună decât „Fă-ți de cap, draga mea".

Nikki râse, știind că nu asta ar spune tatăl ei.

– Ne vedem mai târziu.

Cerul era acoperit de nori când Nikki se apropie de vechiul ei Ford. Spera ca ploaia să nu o prindă pe mama ei afară. Răceala se putea transforma în pneumonie atunci când sistemul imunitar era aproape anulat din cauza chimioterapiei.

Nikki știa un loc cu o mulțime de cutii goale – și locul acela era atelierul lui Gabe. Se îndoia serios că el avea să fie acolo la ora asta, atât de aproape de cină. Nu că l-ar fi evitat, pentru că, sincer, avea să dea ochii cu el luni. Pur și simplu, nu știa ce să-i spună în acest moment.

Din cauza traficului, drumul până la atelierul lui durã mai mult decât de obicei, dar se simți ușurată când reuși să găsească un loc de parcare pe aceeași stradă.

Descuind ușa de la intrare, trase adânc aer în piept și aruncă o privire înăuntru. Parterul era cufundat în întuneric. Se simți ușurată. Închizând repede ușa în

urma ei, o încuie și o luă în grabă spre holul din spate, ca să ajungă în cameră mică în care știa că ținea Gabe cutiile.

Traversă parterul fără șovăială. Voia doar să ia cutiile și să plece cât mai repede. Ajunsă în hol, aruncă o privire spre ușa închisă aflată la câțiva metri distanță, cea care ducea la biroul lui Gabe.

Scuturând din cap, întinse mâna spre cealaltă ușă și o deschise. Nikki făcu un pas în spate și simți cum inima îi sare în gât în clipa în care se deschise ușa de la birou. Gabe ieși pe holul îngust.

La naiba!

Era singurul lucru la care se mai putu gândi. *La naiba!*

Trecură câteva secunde în care se priviră unul pe celălalt.

– De ce mi-ai ignorat mesajele? întrebă el – ba nu, îi ceru un răspuns.

Ea se îndreptă de spate.

– Ce cauți aici?

O sprânceană se arcui.

– Este atelierul meu.

– Da, dar toate luminile erau stinse și tu ești în biroul tău, cu ușa închisă și... toate cele.

Ultima parte răsună jalnic chiar și în propriile urechi.

– Sunt în birou fiindcă trebuia să găsesc o comandă pentru care m-a sunat cineva. Luminile erau stinse deoarece nu aveam de gând să lucrez, răspunse el. Iar tu nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce mi-ai ignorat mesajele?

– Nu ți-am ignorat textele, minți ea. Am fost ocupată. De fapt, încă sunt foarte ocupată. Cu strânsul lucrurilor. Am venit aici să mai iau niște cutii.

– Aiurea! El făcu un pas în față și, cum holul nu era chiar atât de mare, ajunse foarte aproape de ea. Ți-am scris de cinci ori.

– Nu, spuse ea. Mi-ai scris...

– De trei ori azi și de două ori aseară, iar ultima dată când am verificat eu, trei plus doi făceau cinci.

Ochii ei se îngustară.

– Credeam că te referi la ziua de azi, deșteptule.

– Nu e nimeni atât de ocupat încât să nu răspundă la un amărât de mesaj.

Era adevărat.

– Mă rog. Am doar nevoie să iau niște cutii... Ea dădu să se întoarcă, dar el o prinse de mână. Privirea ei țâșni spre a lui. Serios. Nu vreau decât să iau cutiile și să plec.

Umerii lui se încordară.

– Ești supărată.

Nikki fu cât pe ce să nege, dar apoi, îi spuse pur și simplu tot ce avea pe inimă. Toate sentimentele urâte care clocoteau înăuntrul ei după cele întâmplate cu o seară înainte izbucniră cu forța unui vulcan.

– Aseară, m-ai făcut să mă simt ca un rahat, spuse ea și își smulse mâna dintr-a lui. De parcă aș fi ceva ce trebuie ascuns, cu care să-ți fie rușine...

– Nu mi-e rușine cu tine, Nic. El făcu ochii mari. Cum ai putut să crezi una ca asta?

– Serios? Ea râse. Pur și simplu, m-ai ridicat de pe tine și mi-ai spus să-mi iau tălpășița ca să nu ne găsească Devlin. Cum ar fi trebuit să mă simt?

– Chiar voiai ca Dev să ne găsească așa? întrebă el. Dev?

– Evident că nu voiam să fiu găsită cu sânii la vedere...

– Mă bucur că suntem de aceeași părere la capitolul ăsta.

Ea ignoră remarca lui.

– Dar nici nu-mi place să simt că trebuie să mă ascund, și exact asta a trebuit să fac.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei.

– N-am vrut să te simți așa.

– Ei bine, așa m-am simțit. Ea își încrucișă brațele, clătinând din cap, în timp ce frustrarea dinăuntrul ei se amplifică. Ce naiba facem, Gabe?

El tăcu.

Pieptul ei se înălță cu o răsuflare îndurerată.

– Vreunul din frații tăi știe despre asta? Orice ar fi asta? Nu știe. Nu știu nici părinții mei. Pentru că nu suntem într-o relație, îmi închipui, nu?

Gabe își întoarse privirea, și un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

– Deci, nici măcar nu știu de ce sunt supărată sau dezamăgită, pentru că nu este ca și cum am fi vorbit despre ce naiba se întâmplă.

– Vorbim acum.

Râsul lui Nikki răsună aspru.

– Da, ei bine, e cam târziu pentru asta.

– Da? Privirea lui se întoarse spre a ei. Cum de este prea târziu, când abia acum vorbim despre asta?

– Pentru că vorbim *abia acum* despre asta! Ea trase încet aer în piept, ca să se liniștească. De parcă aseară nici nu am fi ieșit la o întâlnire, ci la o cină pentru a sărbători că mi-am găsit un apartament, dar...

– Și cum nu a fost o întâlnire? ripostă el. Am ieșit. Am luat cina. Te-aș fi luat eu de acasă, dar *tu* ai fost cea care a refuzat.

Ea întredeschise gura. Ei bine, la naiba. Aici, avea dreptate.

– Și eram pe punctul de a ajunge la partea care chiar să sublinieze că era o întâlnire înainte să fim întrerupți.

– Adică, atunci când mi-ai cerut să mă car de acolo, ca să nu ne găsească fratele tău?

Nările lui se lărgiră ușor.

– Uite, înțeleg că m-am purtat aiurea, și, da, m-am simțit ca un nemernic după aceea. Am încercat să te protejez.

– Serios? Sau ai încercat să te protejezi pe tine?

Maxilarul lui Gabe se încleștă. Trecu o clipă.

– Cred că încercam să ne protejez pe amândoi.

Ea se uită lung la el, neștiind ce să simtă la auzul răspunsului lui.

– N-am vrut să ai de-a face cu Dev. Știi cum este. Ar fi spus ceva incredibil de jignitor, pentru că așa este el, continuă Gabe. Dar n-ar fi trebuit să-ți zic să pleci. A fost greșit din partea mea, pentru că nu încerc să te ascund.

– Nu?

I se puse un nod în gât.

– Situația nu e ușoară, Nic. Și știi asta. El își trecu o mână prin păr și clătină ușor din cap. Tot ce știu este că... la naiba, mă gândesc întruna la tine. Când nu ești în fața mea, mă întreb unde ești și ce faci. Și, când ești lângă mine, trebuie să mă chinuiesc din răsputeri să nu te ating. Știu că te vreau mai mult decât mi-am dorit vreodată pe cineva în viața mea.

El se retrase de parcă propriile cuvinte l-ar fi șocat.

Ce spusese... Doamne! Mai mult decât pe oricine altcineva în viața lui? Mai mult decât pe Emma? Pentru că, dacă era așa, era extraordinar, dar ce se întâmpla între ei... avea legătură doar cu dorința. Cu sexul. Nu cu romantismul. Cu siguranță, nu cu dragostea.

Dragoste?

Unde intervenea dragostea în toate astea?

Ea își îndreptă umerii. Nu voia să se mai mintă singură. Era vorba despre dragoste, pentru că, dacă o duruseră atât de mult cele întâmplate cu o seară în urmă, o duruse pentru că inima ei bătea pentru el.

– Tu spui toate lucrurile astea, replică ea. Dar nici măcar nu m-ai sărutat, Gabe.

– Poftim?

El păru confuz.

– Să mă săruți. Pe buze, explică ea și își dădu ochii peste cap. Așa că nu-mi spune mie că...

El se mișcă atât de repede, încât Nikki se întrebă dacă avea puteri speciale. Înainte să mai apuce să răsufle, el îi cuprinse obrajii în palme și îi înclină ușor capul pe spate.

Și gura lui se apăsă pe a ei.

CAPITOLUL 26

Era doar un sărut – primul lor sărut –, dar, în clipa în care gura lui o atinse pe a ei, Nikki știu că nu fusese niciodată sărutată așa.

Buzele lui le revendicară pe ale ei, și nimic nu era blând și dulce în acest sărut. Oh, nu, acest sărut o însemnă în câteva secunde. Gura lui dansă peste gura ei, în timp ce degetele lui i se jucară pe obraji.

Toate lucrurile pentru care se certaseră cu câteva secunde mai devreme dispărură ca prin minune, și nu mai rămăsese decât el care o săruta, *în sfârșit*. Trupul lui Nikki, inima ei și fiecare bucățică din ea preluă controlul. Ridicându-se pe vârfuri, îl cuprinse de gât în timp ce îi răspunse la sărut.

Gabe se cutremură, iar Nikki își spuse că avea toate șansele să-și dea duhul aici și acum. Cu mintea năucită și toate simțurile trezite la viață, ea tremură când sărutul se adânci și se pierdu cu totul în învolburarea plăcerii când vârful limbii lui îl dezmierdă pe al ei.

Și avusese dreptate. Nu mai fusese niciodată sărutată așa – de parcă el se înfrupta din ea și o poseda. Un sunet aproape primitiv răsună de undeva dinăuntrul ei.

El înălță capul, cu răsuflarea întretăiată.

– Ai dreptate. Nu te-am sărutat. N-ar fi trebuit să aștept atât de mult.

Și o sărută din nou.

Pentru o fracțiune de secundă, Nikki își spuse în treacăt că nu era o mișcare prea inspirată. Inima ei, oh, Doamne, inima ei era pe deplin implicată în poveste, și

ea știa prea bine ce însemna asta. Ea... îl iubea, iar ceea ce îi spusese Gabe nu însemna că simțea și el același lucru, dar nu se putea opri.

Nikki își dorea mult prea mult asta.

Își dorise dintotdeauna.

Gabe își lăsă mâinile să alunece de pe obrajii ei și să îi plutească peste brațe, până la șolduri. O ridică, și instinctul preluă controlul. Înfășurându-și picioarele în jurul taliei lui, ea se ținu bine de el în timp ce Gabe se întoarse, lipind-o de peretele din spatele lor. Simți cum i se cască un gol în stomac, de parcă se afla pe cea mai înaltă culme a unui roller-coaster.

El înclină capul, adâncind sărutul și împingându-și șoldurile spre ale ei. Ea își împleti degetele printre șuvițele fine ale părului lui, gemând pe gura lui. Inima îi bătea de să-i sară din piept și pulsul i se zbătea nebunește în timp ce strânse picioarele în jurul lui.

El se mută într-o parte, și se loviră de ceva sprijinit acolo. O mătură? Nu era sigură. Obiectul ateriză cu un zăngănit pe podea, iar Gabe râse și continuă să o sărute pe măsură ce o îndepărta de perete. El își coborî mâinile spre fesele și strânse când se puse în mișcare. Un iureș înnebunitor de senzații se dezlănțui înăuntrul ei în timp ce el o ținea în brațe, devorând-o pe măsură ce se îndrepta spre birou.

Nikki mai fusese doar o dată acolo, știa că înăuntru se aflau o masă, câteva scaune și o canapea. Ea intuise că spre birou o ducea și era încântată de idee.

Se prăbușiră pe spate, pe canapea, fără ca buzele să li se despartă când se cufundară între pernele moi. Întinzându-se, el o cuprinse de coapse, mâna încleștându-i-se și descleștându-i-se, apoi, îi ridică piciorul și îl trecu peste talia lui. Gura continuă să i-o revendice pe a ei, în timp ce își legănă șoldurile, apăsându-se pe locul care fremăta pentru el. Ea își înclină șoldurile, căutând ceea ce își doreau amândoi. El răspunse cu un geamăt aspru.

Buzele lui le ardeau pe ale ei în timp Gabe ce își strecură mâna sub cămașa ei, pielea aspră mistuindu-i

pielea. Să-l simtă apăsându-se pe ea era aproape prea mult, dar niciodată de ajuns. Strânsoarea în care îi era prinsă coapsa deveni aproape dureroasă pe măsură ce trupurile lor dansară împreună, mâinile ei împletindu-se în părul lui, el dând laoparte cu mișcări febrile cupa sutienului și cuprinzându-i în palmă sânul chinuit de dorință.

Gura lui o părăsi pe a ei, lăsând o dâră de săruturi fierbinți pe gâtul ei. Ajunse la gulerul cămășii ei în timp ce îi frământă ușor sfârcul între degete.

– Gabe.

Ea își arcui spatele și urlă.

El se trase brusc înapoi și scoase mâna de sub cămașa ei. Pentru o secundă de dezamăgire, ea se temu că avea să se oprească.

– Cămașă. Scoate-o! Acum!

Bun, sigur nu avea de gând să se oprească.

Înainte ca ea să apuce să se miște, el își scoase cămașa peste cap și o azvârli. Ea făcu ochii mari când mâinile lui coborâră spre nasturele de la blugi.

– Ține pasul cu mine, scumpo! spuse el.

Nikki se ridică atât cât putu și dădu să-și scoată cămașa, doar că păru să nu se miște suficient de repede, pentru că el aproape că o smulse de pe ea.

La naiba!

El o prinse înainte ca ea să se întindă la loc, cuprinzându-i ceafa în mână, și o ținu nemișcată, în timp ce gura lui se apăsă iar peste a ei. Cealaltă mână a lui era pusă pe rele, găsind închizătoarea sutienului. Nu încăpea îndoială că era expert în domeniu, pentru că i-l desprinse în câteva secunde. Cu o mână. Bretelele îi alunecară pe brațe. El întinse mâna între ei și prinse între degete centrul sutienului. Trase, și sutienul ajunse într-o clipită pe podea.

Apoi, îi dădu drumul.

Ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate, cu buzele umflate, și îl urmări cum o privea lung – cu o privire intensă ce se simțea ca o atingere.

– Te doresc! La naiba, Nic! Te doresc atât de mult, spuse el, ochii scăpărându-i când îi întâlni pe ai ei. N-am nici un prezervativ la mine, dar sunt în regulă.

Inima ei se zbătu atât de repede și de tare în piept, încât se gândi că avea să i se oprească la propriu.

– Iau anticoncepționale.

– Slavă Cerului! Se aplecă deasupra ei și își sprijini o mână de o parte a capului ei. Mușchii brațului i se încordară. Vrei asta? Dacă nu vrei să mergem atât de departe, ne putem opri. În clipa asta. Zi-mi doar.

– Da. Vreau. Ea nu șovăi. Nici măcar o secundă, și probabil avea să regrete cumplit mai târziu, dar nu acum. Te vreau.

Gabe păru să murmure un soi de rugăciune, apoi se ridică valvârtej de pe canapea. Ea se întoarse, incapabilă să nu se uite în timp ce el își scoase pantalonii, cu tot cu boxeri, și rămase în fața ei complet dezbrăcat. Ea își aținti privirea spre erecția lui, mușcându-și buza de jos.

– Dacă o să te uiți așa la mine, o să se termine totul înainte chiar să începem.

„Oh, Doamne!"

Ea se chinui să ridice privirea spre a lui.

– Ar fi dezamăgitor.

– Exact. Chipul îi era încordat. Ridică-te!

Se simți cutreierată de urma unui fior în vreme ce se conformă cererii lui. Gabe o apucă de pantaloni și o dezbrăcă într-un timp record. La modul serios. Dacă ar fi fost un sport olimpic, el ar fi obținut medalia de aur.

Ea începu să râdă, dar el o sărută din nou și o ajută să se lase pe spate, așezându-se între picioarele ei. Îl simțea, tare pe cea mai delicată parte a ei.

Nikki se încordă, pregătindu-se ca el să o pătrundă brusc, ca în noaptea aceea, dar nu se întâmplă asta.

Gabe o sărută din nou, dar sărutul acesta era... era diferit. Lent. Dulce. Tandru. O sărută ca și cum ar fi prețuit-o și continuă să o sărute până când ea simți că se relaxează.

Și abia atunci gura lui o părăsi pe a ei.

Sărutându-i și mușcându-i delicat pielea, el coborî alene de-a lungul gâtului ei. Vârfurile părului lui fin îi dezmierdară sânii și o făcură să-și piardă cumpătul. Gabe îi prinse sfârcul în gură în timp ce își strecură mâna liberă între coapsele ei, și fiecare părticică din corpul ei prinse viață. Plăcerea se dezlănțui înăuntrul ei în timp ce își lăsă unghiile să se afunde în părul lui. Răsuflarea întretăiată a lui Nikki se transformă într-un geamăt când el o penetră cu un deget. Șoldurile aproape i se desprinseră de pe canapea când atenția lui se mută pe sânul ei și îl apucă mai adânc în gură.

Trupul ei se încleștă în jurul mâinii lui pe măsură ce fiorii fierbinți și incandescenți o nimiceau. O înnebunea, mișcându-și mâna încet și chinuind-o cu gura și cu limba.

Nikki îi rosti numele cu un geamăt în timp ce își mișcă șoldurile pe mâna lui.

Un zâmbet mulțumit întredeschise buzele lui Gabe în vreme ce își înălță capul.

– La naiba! Îmi place la nebunie să te aud spunându-mi numele când am degetul în tine. Plăcerea se înteți când mai strecură un deget înăuntrul ei. Doamne, ești atât de udă. Degetul lui dezmierdă mugurul încordat al sexului ei, făcând-o să își simtă trupul inundat de o căldură umedă. Ești pregătită pentru mine.

– Da. Ea își încleștă pumnul în părul lui și îi aduse din nou gura peste a ei. Se simțea de parcă un fulger îi sfârâia prin vene. Acum, spuse ea pe gura lui. Te vreau *acum*.

El scoase din nou geamătul acela în timp ce își retrase degetele, apoi, Nikki îl simți din nou, tare și fierbinte pe intimitatea ei. Brațul care se sprijinea în canapea se cutremură când el întrerupse sărutul, apăsându-și fruntea pe a ei. Se împinse încet înăuntrul ei.

– Oh, Doamne! spuse ea cu respirația tăiată, strângându-l de brațe în timp ce el continuă să alunece și să o deschidă. Durerea mușcătoare se împleti cu plăcerea într-o învolburare de senzații.

El se opri.

– Ești bine?

– Da. Ea îi dădu o șuviță pe spate. Doar că a trecut ceva timp. Foarte mult timp.

Gabe se cutremură.

– Știu că par un nemernic, dar habar n-ai cât de mult vreau să ți-o trag după ce am auzit asta.

Nikki se înfioră.

– Mai mult ca înainte?

– Nu credeam că se poate. El o sărută. Dar se poate.

Ea își lăsă cealaltă mână să alunece pe brațul lui, și degetele i se încolăciră în jurul antebrațului lui.

– Atunci, fă-o!

El înălță capul, și ochii verzi ca marea erau scăpărători.

– Ce să fac, Nic?

Nu mai rostise niciodată aceste cuvinte, dar acum o făcu fără nici o urmă de stânjeneală:

– Trage-mi-o!

Șoldurile lui se împinseră înainte aproape din reflex. Ochii lui Gabe se închiseră în timp ce el scoase un geamăt. Se împinse înăuntrul ei, și ea îl primi, ridicând genunchii și prinzându-și picioarele în jurul taliei lui, pe măsură ce el se afundă până la capăt.

Vreme îndelungată, nici unul din ei nu se mai mișcă. Corpurile le erau înfierbântate, șold la șold, piept la piept. Îl simțea pulsând în adâncurile ei; apoi, el începu să se miște.

Corpul lui masiv se cutremură în timp ce se retrase încet și se avântă din nou înainte, făcând ca spatele lui Nikki să se arcuiască.

– Doamne, gemu el. Te simt... Doamne, te simt atât de bine!

Și ea. Își dori să i-o spună, dar era dincolo de cuvinte în acel moment, complet pierdută, în timp ce el impuse un ritm lent care o conduse până aproape de culmile plăcerii, dar nu dincolo de limită. Gura lui o găsi din nou pe a ei. Înclinându-și șoldurile, ea îi întâmpină fiecare penetrare adâncă și categorică, până când nu mai putu să reziste, până când ritmul se înteți și corpul lui îl prinse ca într-o capcană pe al ei.

Obrazul lui Gabe se lipi de al ei, în vreme ce canapeaua scârțâia sub ei și se lovea în perete. Îl simțea umflându-se și încordându-se cu fiecare respirație. Tensiunea se amplifică în adâncurile ei, înfingându-și călcâiele în spatele lui, îndemnându-l să se miște mai repede și mai tare, iar el răspunse.

Simțea că fiecare mușchi din corpul ei se încleșta, și încordarea care clocotea adânc în interiorul ei se dezlănțui într-un ritm amețitor. Nu ajunse la orgasm treptat. Penetrările în forță o trimiseră dincolo de limită.

Urlând pe când cea mai intensă plăcere o traversă în valuri năucitoare și fierbinți, nu mai reuși să facă altceva decât să îl strângă în brațe în vreme ce șoldurile lui continuară să se împingă spre ea într-un tempo zdrobitor.

– Gabe... oh, Doamne, nu pot...

Lăsă capul pe spate, în timp ce Gabe își trecu un braț pe sub umerii ei și o trase aproape. Nu-și dădea seama dacă avea un alt orgasm sau dacă primul încă îi șuiera prin vene. Ea se prăbuși pe spate, cu ochii închiși și trupul moleșit.

Numele ei răsună aspru pe buzele lui în timp ce el se retrase în ultima secundă, împingându-și erecția pe abdomenul ei când își dădu drumul, pulsând pe ea.

Gabe se sprijini cu toată greutatea într-un braț, cu șoldurile încă zvâcnindu-i când ea îl simți că o sărută pe umăr. După o clipă, o sărută în colțul gurii.

Nikki încercă să-și recapete suflul.

– Ăsta a fost... un sărut pe cinste!

Gabe privi lung în tavan, ascultând cum ploaia bătea în acoperiș, în timp ce își trecu degetele peste brațul lui Nic. Respirația ei caldă dansă pe brațul lui. Era întinsă pe spate, ghemuită între el și spătarul canapelei, iar el stătea pe o parte, cât pe ce să cadă de pe canapea. Brațul lui se odihnea sub umerii ei, și ea îi folosea bicepsul pe post de pernă, dar nu-i păsa. Nu se simțise mai bine în toată viața lui.

Și sexul nu mai fusese niciodată așa.

Nici măcar cu Emma.

Fu puțin uimit de faptul că gândul nu îl străfulgeră ca un bici șfichiuitor. Era pur și simplu *acolo*. Un gând. Un trecut. Nimic mai mult. Nimic mai puțin.

Gabe își întoarse privirea de la chipul ei. O curățase cu cămașa lui, dar nici unul din ei nu era acoperit. Sânii ei se ridicau și coborau sub efectul răsuflărilor profunde și lente. Îi plăceau la nebunie sfârcurile ei umflate. Simți cum penisul i se trezește la viață în timp ce privirea îi alunecă spre locul unde i se împreunau coapsele. Era aproape complet epilată în zona inghinală. Se vedea doar o brumă de păr. El știa deja asta. Dar să o vadă întinsă lângă el, simțindu-se în largul ei, era cu totul altceva.

Privirea lui își croi drum înapoi spre sânii ei. Pielea mai înfiorată și mai rozalie a sfârcurilor ei îl făcu să saliveze.

– Te holbezi la sânii mei? întrebă ea cu voce blândă.

El zâmbi larg și își ridică privirea spre chipul ei. Avea capul întors în cealaltă parte, dar el vedea că își ținea ochii închiși.

– Poate.

– Eu cred că asta făceai.

– Nu era singurul lucru la care mă holbam.

Ea întoarse capul spre el. Genele i se depărtară, și el îi întâlnii ochii căprui frumoși.

– Ești un bătrânel pervers.

– Fii sigură de asta!

Își apăsă penisul în coapsa ei.

Ochii ei se măriră ușor.

– Ești tare?

– Aproape. Își ridică o mână spre obrazul ei. O femeie frumoasă goală lângă mine. O să fiu tare de-a pururi.

Ea râse încet.

Privind peste umăr la ceasul de perete, el oftă.

– Trebuie să te duci undeva?

– Nu, dar probabil ar trebui să-i trimit un mesaj mamei, spuse ea cu un căscat. I-am zis că plec după cutii.

– Vrei să-ți aduc telefonul? Cred că poșeta ta zace undeva pe podea.

– Nu încă, spuse ea. Pentru că ar însemna să te miști, și ești cald, iar eu mă simt bine așa.

Bun. Nici el nu voia să se miște.

La naiba, Gabe nu voia să o lase să plece.

Gândul parcă apăru de undeva din senin, dar nu era nicidecum așa. Îl ignoră.

– Ți-e foame?

Ea scoase un sunet indescifrabil și ridică dintr-un umăr, ceea ce îi făcu sânii să danseze în fața lui, și penisul lui se făcu tare ca piatra. Minunat!

Nic închise din nou ochii. El urmări linia buzei ei de jos. Probabil trebuiau să discute. Era sigur că nu stabiliseră nimic, dar cum să stabilești așa ceva printr-o simplă discuție?

Avea senzația că discuția doar ar înrăutăți lucrurile, pentru că ea fusese pe punctul de a întreba ce era între ei, iar el nu avea un răspuns.

În mintea lui era o harababură de nedescris când venea vorba despre această femeie.

Gabe închise ochii, simțindu-se copleșit de o senzație acută de disperare. Îi era greu să se descotorosească de sentimentul că la un moment dat avea să se încheie tot ce se întâmpla între ei – cu ei...

Se gândi la ce îi spusese Dev cu o seară în urmă. Ce era în capul lui? Ar fi trebuit să se concentreze pe găsirea unei case în Baton Rouge și să înceapă o viață nouă cu fiul lui.

Nu pe asta – nu să-și înceapă viața cu Nic.

Gabe nu avusese vreo clipă de gând să-l îndepărteze pe William de bunicii lui. Și tocmai de aceea căuta o casă în Baton Rouge. Își dorea ca fiul lui să locuiască împreună cu el la un moment dat, dar era nevoie de timp. De mai mult de trei luni, și problema era că poate nu avea să fie vreodată suficient timp pentru ca familia Rothchild să poată renunța la copil.

Dacă soții Rothchild decideau să se judece cu el și să ajungă în instanță, nu ar fi dat bine dacă Gabe se întâlnea cu o femeie mult mai tânără. Gabe știa asta – știa că oamenii erau dispuși să facă lucruri îngrozitoare pentru

a-i proteja pe cei dragi. La naiba, chiar el făcuse lucruri îngrozitoare pentru a-i proteja pe alții.

Dar el nu era Dev. Aveau puterea și banii necesari pentru a se asigura că nu aveau să apară probleme cu custodia, dar el nu-i putea face una ca asta fiului său. Nu avea să le facă așa ceva părinților Emmei, care își pierduseră deja propriul copil.

Era o situație foarte încurcată.

O arsură i se culcuși în piept. Ce făcea nu era drept față de Nic. Gabe o dorea, dar știa că nu avea cum să o păstreze alături, pentru că ea avea să vrea mai mult. Merita mai mult, iar el nu avea ce să-i ofere.

Se întrebă dacă avusese vreodată cu adevărat ce oferi, chiar și în relația cu Emma.

Avea să fie nevoit să renunțe la ea.

Deschise brusc ochii când simți atingerea limbii ei pe degetul mare. Privirile li se întâlniră în vreme ce ea îi prinse degetul în gură și supse atât de tare, încât reuși să trimită un iureș de dorință înnebunitoare în penisul lui.

La naiba!

Toate gândurile îi dispărură pe dată.

El se sprijini într-un cot, cu privirea ațintită spre locul în care buzele ei pline erau înfășurate în jurul degetului lui.

– Am să ți-o trag, spuse el.

Ochii lui Nic se închiseră când ea gemu pe degetul lui. La naiba! De mult nu mai văzuse și nu mai auzise ceva mai sexy.

Cu mâna pe bărbia ei și cu degetul în gura ei, o întoarse pe burtă. O apucă de șold și o îndemnă să înalțe fesele alea dulci.

– Nu te mișca, spuse el și, după ce se asigură că se poziționase bine, își prinse penisul și îl îndreptă spre cel mai frumos loc al trupului ei.

Își scoase degetul din gura ei și își încolăci brațul în jurul umerilor ei, ca să o țină nemișcată.

Își aminti cât fusese de strâmtă, astfel că, atunci când o penetră, o făcu încet, lăsându-i timp pentru a se obișnui

cu mărimea lui. Apoi, ea își legănă fundul și se împinse spre penisul lui.

El trase adânc aer în piept.

– Parcă ți-am spus să nu te miști.

– Nu mă pot abține, spuse ea, desenând alene un cerc cu șoldurile. Te simt prea bine.

Gabe rămase nemișcat în timp ce ea se legănă în spate, glisând pe penisul lui. Privind cum își mișcă fundul... da, nu avea să dureze mult. Deloc.

Folosindu-și mâna, îi țintui șoldurile și își coborî gura la urechea ei.

– Am să ți-o trag acum. Tare, iubito. O să ți-o trag *tare*.

Nic se cutremură.

Iar el se ținu de cuvânt.

Nu permise senzațiilor să se acumuleze încetul cu încetul. Nu își luă timp pentru a o seduce lent. O pătrunse cu forță, o penetră adânc, lăsându-se călăuzit de felul în care spatele ei se arcuia și gemetele ei blânde inundau încăperea.

Știa că ar fi trebuit să o ia mai încet. Ea îi spusese că trecuse ceva vreme, dar îi era imposibil. Sângele i se învolbura clocotitor prin vene, și o simțea al naibii de bine, încleștându-se și strângându-se pe el. Gabe se întinse și îi găsi clitorisul, jucându-se cu ea, în timp ce continuă să o pătrundă înnebunit.

Urletele ei deveniră mai puternice când își împinse șoldurile spre el, răspunzând cu aceeași înverșunare cu care o penetra ea. Canapeaua risca să facă o gaură de toată frumusețea în perete, dar Gabe nu se putea opri.

„O vei pierde."

Un fior i se prelinse de-a lungul șirei spinării.

Gabe pierdu orice urmă de control când îi simți spasmul. Retrăgându-și mâna, el o ținu nemișcată, cu o mână pe spatele ei și cealaltă ridicându-i șoldurile. O pătrunse iar și iar, simțind că își iese din minți în timp ce se lăsă în voia eliberării.

Simțind că pierde puțin din propria ființă.

CAPITOLUL 27

Nikki fusese cu nervii la pământ când îi trimisese un mesaj lui Gabe duminică dimineață și îl întrebase dacă voia să se vadă cu ea la adăpost. Aproape se așteptase ca el să-i refuze invitația, dar nu fusese așa. Primise răspunsul imediat, iar acum stăteau în fața lui Ned Rivers, și li se ofereau lese.

Ned era unul dintre supraveghetorii voluntari de la adăpostul de animale, un bărbat mai în vârstă care crescuse în oraș și o apucase pe o cale greșită în tinerețe, petrecând o vreme în închisoare. Cât își ispășise pedeapsa, participase la un program care își propunea să salveze câinii, și de atunci își dedicase viața acestei a doua șanse pe care i-o oferise destinul.

Iată despre ce era acest la adăpost.

A doua șansă.

Părea ciudat de potrivit ca Nikki să fie aici cu Gabe.

Chiar acum, Ned îi arunca lui Gabe o privire scrutătoare. Nikki era convinsă că nu avea nimic de-a face cu faptul că Gabe se afla aici pentru prima dată, ci mai degrabă cu cine era. Foarte puțini localnici nu știau cine era familia de Vincent.

– Mulțumesc, Ned! Nikki luă lesa în timp ce bărbatul în vârstă îl privi pe Gabe. Cine are nevoie de mișcare azi?

– În afară de mine? glumi Ned și îi zâmbi. Fusion și Diesel. Aruncă o privire în direcția lui Gabe. Sunt namile în toată regula. Crezi că te descurci cu ei?

Gabe schiță un zâmbet pieziș.

– Așa sper.

– O să te descurci. Nikki își ascunse un zâmbet când luă lesa de la Ned. Fusion și Diesel sunt doar niște bebeluși mai mari.

– Numele lor nu lasă această impresie, comentă el.

Ned pufni, luând un dosar de pe birou, dar își ținu gura. Nikki îl apucă de braț pe Gabe și îl trase spre ușa din față.

– Nu cred că tipul mă place, spuse Gabe în timp ce ocoleau clădirea, apropiindu-se de câinii care lătrau.

– Nu te cunoaște.

Nikki își eliberă brațul în timp ce se apropiară de gardul înalt de sârmă care împrejmuia canisa. Dacă familia de Vincent nu ar fi fost atât de celebră în toată țara, ar fi arătat ca orice voluntar normal, îmbrăcat în pantalonii de trening cenușii largi și un tricou simplu.

Doamne, îi stătea bine îmbrăcat așa. Ochelari de soare cu rame argintii, părul prins la ceafă într-un coc îngrijit. Dar, oricum, el arăta aproape mereu bine.

– Mulțumesc că ai venit! spuse ea și se opri în fața porții.

Unul dintre muncitori se grăbi să o descuie.

– Cu plăcere! Eram treaz și nu aveam prea multe în plan.

Nikki îi zâmbi muncitorului, care îi aruncă o privire bănuitoare lui Gabe.

– Nu te duci la atelier?

– Mai târziu. Își puse o mână pe spatele ei în timp ce trecură prin poarta deschisă. Tu?

Ea ridică dintr-un umăr.

– Poate.

– Ar trebui.

Mâna lui trecu peste șoldul ei și o făcu să se înfioare.

Nikki își mușcă buza în timp ce se plimbară de-a lungul caniselor.

– Există vreun motiv pentru care crezi că ar trebui să fac asta?

– O mulțime de motive.

Oprindu-se să mângâie un Golden Retriever, ea se uită peste umăr la Gabe.

– Unul dintre aceste motive implică o canapea?

Ochelarii de soare îi ascundeau ochii, dar îi simțea privirea înflăcărată.

– Se poate. Dar mai este și un birou, care cred că s-a simțit singur aseară.

Ea râse în timp ce mângâie Retrieverul sub bot. După câteva clipe, ea își retrase mâna, și animalul scânci.

– Tu te-ai plimbat deja, scumpete! Îmi pare rău!

Strângerea de inimă pe care o simți când se îndepărtă de bietul câine nu era ceva nou. Se întâlni cu muncitorul în dreptul ultimelor două canise, și, peste câteva clipe, Diesel și Fusion erau prinși în lese, fluturându-și voioși cozile în timp ce adulmecau pantofii lui Gabe.

– Sper că asta înseamnă că mă plac.

El privi lung spre ei.

– Le place mai toată lumea. Câinii din adăposturi sunt prietenoși, spuse ea, conducându-i spre zona cu iarbă. Chiar dacă au o reputație proastă.

Gabe zâmbi spre câinele lui cu pete albe și negre.

– El cine este?

– Diesel.

– Este al naibii de puternic.

Diesel trăgea entuziasmat de lesă, aparent adulmecând fiecare fir de iarbă, în timp ce Fusion țopăia, ca de fiecare dată când era încântat.

– Îmi închipui că nu îți e ușor să fii voluntară aici, comentă Gabe, atrăgându-i atenția. Cred că ai adopta toți câinii.

– Aș vrea să pot. Își îndepărtă o șuviță de păr de pe față. Dacă aș avea o grămadă de bani, mi-ar plăcea să am propriul adăpost.

Gabe chicoti.

– Zici că ești Julia. Și ea spune același lucru.

– Pentru că Julia este un om bun. Ea zâmbi. Vreau să-mi iau un câine, dar, stând într-un apartament, ar trebui să-mi iau unul mic și leneș. Băieții ăștia ar înnebuni la bloc.

Gabe rămase tăcut pentru o clipă.

– Lucian și-a dorit mereu un câine de genul ăsta în copilărie.

– Tatăl tău ar fi avut o cădere nervoasă... Ea făcu ochii mari. Scuze! Lawrence ar fi avut o cădere.

– Nu-i nimic. El zâmbi larg. Lawrence chiar a fost tatăl meu, chiar dacă nu prin ADN. Este singurul tată pe care l-am cunoscut. Și ai dreptate. Ar fi fost imposibil să ne lase pe vreunul dintre noi să avem un animal de companie.

– Pentru că ar fi făcut prea mult zgomot, comentă ea, gândindu-se la vremurile când senatorul trăia și se afla la reședința de Vincent. Și ar fi lăsat păr de câine peste tot.

– Aproape că am convins-o pe mama la un moment dat. De fapt, Madeline a convins-o. Își dorea un cățeluș. Genul care te mușcă de glezne. El îngenunche lângă Diesel și îl mângâie. Câinele se lăsă numaidecât pe o parte și își etală burtica, pentru a fi mângâiat. Gabe îi făcu pe plac. Cred că era un Yorkshire Terrier sau ceva de genul.

Din câte își amintea Nikki despre Madeline, și-o putea prea bine închipui pe fata deseori ursuză plimbând un asemenea câine. Îl privi pe Gabe cum îl mângâie pe Diesel pe burtă.

– Și cum de mama ta nu i-a luat?

– Nu știu. Ea și mama aveau o relație ciudată. A evoluat de la faza în care mama făcea absolut orice pentru Madeline până la etapa când aproape că nici nu-și mai vorbeau. El își lăsă degetele să hoinărească pe pieptul câinelui, iar Diesel mișcă din coadă în iarbă. Dar știi cum s-a terminat povestea asta.

Ea știa, și încă nu-i venea să creadă.

– Îmi pare foarte rău că a trebuit să treceți prin asta!

El își împinse bărbia în sus, și urma unui zâmbet îi înflori pe buze.

– Te face să te întrebi dacă nu cumva blestemul familiei de Vincent este adevărat, nu?

Blestemul avea o legătură cu femeile.

Se spunea că pământul pe care era construită casa era întinat. Aparent, fusese folosit ca zonă de carantină în

timpul nenumăratelor epidemii mortale de gripă ce afectaseră New Orleansul. Legenda spunea că patriarhul familiei de Vincent fusese avertizat să nu construiască o casă acolo, dar nu voise să asculte, ceea ce mâniase spiritele tuturor celor morți pe acele pământuri. Treaba ciudată la blestem, dacă credeai în asemenea lucruri, era că ura se revărsa asupra femeilor. Cu femeile de Vincent se întâmpla unul din două lucruri. Ori... înnebuneau.

Ori mureau.

Și exista o istorie lungă și foarte ușor de verificat care susținea aceste două lucruri.

– Tu crezi în blestem? întrebă ea, mângâind câinele în spatele urechii, în timp ce aruncă o privire spre el.

Mâna lui Gabe încremeni pe șoldul câinelui, și trecu un moment lung înainte ca el să răspundă:

– Pe vremuri, credeam că este doar o poveste interesantă pe care ne-o spunea bunica, dar uneori mă întreb dacă nu există ceva adevăr în ea. Nici măcar nu este nevoie să numeri toate decesele bizare din familia noastră de-a lungul secolelor, știi? Este de ajuns să te uiți la ce s-a întâmplat în ultimii doi ani. Mama. Emma. Sora noastră. Julia ar fi putut să moară în noaptea aceea pe acoperiș. Deci, poate blestemul este real. Pare că tot ce atingem... toți cei pe care îi atingem ajung să se molipsească.

– Nu chiar toți și toate. Ea se întinse și îi atinse brațul, simțind o strângere de inimă pentru el – pentru familia lui. Eu nu.

El o studie o clipă, apoi zâmbi.

– Tu nu.

Nikki era, probabil, cea mai mare nebună din istoria omenirii, dar nu-și putea înăbuși zâmbetul larg de pe față când luă teancul de prosoape luni după-amiază și porni să le ducă la etaj.

Devlin îi dăduse vinerea liberă ca să se ocupe de mutat, anunțând-o acest înainte să plece la Houston. Astfel că nu numai că putea să înceapă să se mute mai devreme, dar nici nu trebuia să se ocupe de cină pentru

restul săptămânii, fiindcă el revenea abia sâmbătă după-amiază.

Ceea ce însemna și că, din moment ce Devlin nu era acasă, nici Sabrina, nici Parker nu aveau ce să caute pe aici.

Victorie. Victorie.

Zâmbetul prostesc ce nu îi mai dispăruse de sâmbătă seara nu era legat doar de gestul lui Devlin sau de absența lui. Ci mai ales de ce se întâmpla între ea și Gabe. Și asta chiar avea un rol major.

Doamne!

Gabe părea... cu adevărat nesătul.

Se îmbujoră când revăzu în minte, pentru a suta oară, ce făcuseră în weekend. Sâmbătă seara fusese... uimitor, dar duminică după-amiaza și seara? O reluare a zilei de sâmbătă și un bonus. El se asigurase ca biroul lui să nu se mai simtă singur, sprijinind-o pe margine și înfruptându-se din ea înainte să o ridice și să o întoarcă pentru a o apleca în față. Când o luase pe la spate, ea se simțise mai încântată ca oricând – și clar nu mai fusese posedată vreodată cu atâta pasiune.

Descoperise că îi plăcea foarte, foarte mult.

Gabe nu se oprise aici. Comandase prânzul de la restaurantul din apropiere, cum făcuse și sâmbătă seara, și se dusese să ridice comanda, apoi o trăsese în poala lui, și făcuseră sex din nou.

Ultima dată... fusese diferit.

O luaseră mai încet, și fusese cumva mult mai intens. De parcă ar fi făcut dragoste.

Și vorbiseră – vorbiseră despre toate și orice. Despre mutatul ei, și Gabe îi mai spusese o dată că trebuia să-și ia un câine, ceea ce adusese iar în discuție povestea despre tatu. Nikki nu se împotrivea ideii de a-și lua un câine, dar știa că trebuia să mai amâne. Nu voia să-și ia un câine și să mai mereu plecată, pentru că mergea și la lucru, și la școală.

Și vorbiseră despre mutarea lui Lucian și despre cât de ciudat urma să fie în casă fără el. Gabe vorbise mai mult despre sora lui – despre ce făcuse și despre cum îi

afectase totul pe el și pe frații lui. Vorbiseră chiar și despre cine ar putea fi tatăl lui, dar Gabe chiar nu avea nici cea mai vagă idee. După cină și ultima dată când făcuseră sex, rămăseseră întinși unul lângă altul, și totul fusese atât de firesc, atât de bine.

Fusese real și profund. Fusese... așa cum se simte dragostea.

Oprindu-se pe hol, închise ochii și trase adânc aer în piept. Nu trebuia să se lase în voia acestor gânduri, dar nu se putea abține. Inima îi tresălta în piept de fiecare dată când se gândea la cum o sărutase de rămas-bun, de parcă n-ar fi vrut să o lase să plece.

Nici ea nu-și dorise să plece.

Un mic semnal de alarmă îi făcu stomacul să freamăte, precum un șarpe abia trezit din somn. Vorbiseră despre toate, mai puțin despre ce erau *ei*. Și, chiar dacă sexul fusese uimitor, nu rezolvase nimic.

Nu răspundea la nici una dintre întrebările care nu îi dădeau pace.

Deschizând ochii, se întrebă unde era Gabe. Nu dăduse cu ochii de el. Probabil era la atelier, dar bănuia că avea să se întoarcă acasă curând. Mereu îi aducea câte un smoothie cam pe la ora asta.

Se grăbi să traverseze holul înainte să o lase brațele. Când o luă pe după colț, aproape se ciocni de Julia.

– Hai! Femeia se întinse imediat spre prosoape. Lasă-mă să te ajut!

– Nu trebuie.

– Știu. Cu un zâmbet, luă jumătate dintre prosoape. Dar detest să văd cum oamenii fac diverse sarcini, când eu sunt mai mult decât capabilă să dau o mână de ajutor. Unde vrei să le ducem?

Nikki își aminti iar cât era de diferită Julia de Sabrina.

– În apartamentul lui Lucian.

– Numai bine, răspunse ea și porni alături de Nikki. Cum se mai simte mama ta?

– Chiar bine. Aproape își termină tratamentul, așa că ținem pumnii ca investigațiile să arate că a dispărut cancerul.

– Sper din inimă să fie așa.

– Cum merg renovările la casă? întrebă Nikki în timp ce se apropiau de camerele lui Lucian.

– Aproape am terminat. Cred că o să ne mutăm înainte de sărbători, așa că sunt tare nerăbdătoare, spuse ea. Știi, să poată veni în vizită părinții mei. Chiar nu-mi doresc să vină aici la cină... Ea făcu ochii mari. Probabil n-ar fi trebuit să spun asta.

Nikki râse.

– E în regulă. Înțeleg perfect de ce nu ți-ai dori ca părinții tăi să-și petreacă Ziua Recunoștinței la masa familiei de Vincent. Ar fi probabil cea mai stranie și mai tensionată cină din toate timpurile. Crede-mă! Am asistat la câteva reuniuni când erau în viață părinții lor.

– Tot uit că știi cum este această familie, spuse Julia și aruncă o privire spre ușa închisă de la camerele lui Lucian. Nu cred că oamenii din afară ar înțelege.

– N-ar înțelege, încuviință ea, gândindu-se la Ross.

Nu-i spusese lui Gabe că se întâlnise cu el, gândindu-se că nu era cazul ca el să știe. Dar oamenii ca Ross nu înțelegeau familia de Vincent. Credeau și bănuiau mereu ce era mai rău despre membrii ei.

– Nici părinții mei n-ar înțelege. Pe Lucian și pe Gabe? Fără îndoială. Julia mută prosoapele în cealaltă mână. Dar pe Devlin și Sabrina? Pe senator? Nu. Ar fi ceva de genul „Ce naiba e cu oamenii ăștia“?

Nikki zâmbi larg.

– Cred că este o întrebare pe care și-o pune multă lume în fiecare zi.

Râzând ușor, Julia reveni cu privirea spre ea.

– Dar tu aproape faci parte din familie, deci înțelegi bine toate astea. Știi că băieții par să lupte mereu pentru ce este mai bine pentru ei, pentru ce-și doresc cu adevărat. Lupta asta îi determină să facă și să spună o grămadă de prostii. Ea făcu o pauză. Sunt convinsă că știi și asta. Pari foarte apropiată de Gabe.

Nikki încremeni, neștiind cum să reacționeze.

– Gabe a fost mereu... bun cu mine. Se gândi imediat la weekend și roși. El nu fusese chiar *bun* atunci.

Amândurora ne place să lucrăm cu lemnul.

– Sunt convinsă, spuse Julia, cu un zâmbet larg pe buze.

Ochii ei se făcură mari.

– Nu voiam să spun ca...

– Știu. Julia râse. Oricum, da, sper să ne mutăm de aici până la sărbători. Abia aștept ca părinții mei să ne vadă noua casă. Cred că Lucian vrea să-i ducă în niște tururi ciudate de oraș sau așa ceva.

Ușurată că discuția se îndreptase spre subiecte mai sigure, Nikki își lăsă zâmbetul să se stingă ușor, simțindu-se cuprinsă de un val de invidie. Tururi cu părinții. Sărbători cu ei. Un viitor fericit din care să facă parte oamenii dragi. Indiferent de ce ar fi simțit pentru Gabe, ea nu era atât de naivă încât să viseze la un asemenea viitor pentru ei.

Și era... Ei bine, era un lucru *trist*.

Nikki așeză prosoapele la locul lor și dădu să coboare la parter după ce se despărți de Julia, dar se opri pe culoar. Picioarele ei refuzară să se miște din loc când ea înțelese pe deplin realitatea situației.

Era îndrăgostită de Gabe.

Nu era de mirare. Era îndrăgostită de el încă de când o salvase din piscină. Dragostea aceea o împinsese să facă lucruri stupide – lucruri la care luase parte și Gabe.

Dar ea nu se apucase să umble după el când se întorsese. Se străduise să păstreze distanța, și el era cel care venise la ea, susținând că își dorea să fie prieteni. El îi distrusese întâlnirea și făcuse prima mișcare. Gabe era cel care umbla după ea.

Iar asta trebuia să însemne ceva.

I se treziră în gând spusele Juliei: „Știi că băieții par să lupte mereu pentru ce este mai bine pentru ei, pentru ce-și doresc cu adevărat".

Gabe o dorea. I-o dovedise de nenumărate ori, dar nu era ușor. Mai erau și frații lui la mijloc. Trecutul lor. Părinții ei. Diferența de vârstă. Nimic din toate acestea nu conta pentru ea. Îl iubea, și o părticică din inima ei îi spunea că era foarte posibil ca Gabe să simtă la fel.

La urma urmei, nu era ca și cum ducea lipsă de companie feminină. Putea să iasă oricând și să găsească pe cineva dacă ar fi fost interesat doar de sex – și i-ar fi mai ușor să facă asta. Nu ar fi existat toate aceste complicații. Putea să se bucure de sex fără obligații și fără stres.

Exista un motiv pentru care el o căutase, și Nikki nu putu să nu se gândească la ce îi spusese Rosie când îi povestise despre încăperea pe care i-o amenajase Gabe la atelier. Ce zisese Rosie? Poate că Gabe își petrecuse ultimii patru ani detestându-se tocmai pentru că o dorise atunci la fel cum o dorea acum.

Nu doreai pe cineva atât de mult timp fără să nutrești sentimente puternice pentru acea persoană.

Nikki știa ce trebuia să facă.

Trebuia să-i spună lui Gabe ce simțea.

Picioarele ei începură să se miște. Nu se duse la parter. Cum tatăl ei își încheiase treaba și plecase, ea cedă impulsului. Ieși degrabă afară și o luă pe drumul cel mai scurt spre cealaltă aripă a casei, traversând veranda. Tremură când vântul trimise spre ea picături de ploaie. Urcând scările din aripa dreaptă, se îndreptă spre etajul al doilea și spre intrarea exterioară de la apartamentul lui Gabe.

Șovăi când ajunse în fața ușii și ciocăni. Ușa se deschise. Fusese lăsată descuiată. Simți că i se cască un gol în stomac. Gabe ar fi trebuit să fie acasă. Intră în camera de zi din apartamentul lui. Luminile erau stinse și ușa dormitorului era deschisă. Auzea curgând apa de la duș.

Îndreptându-se spre dormitor, pătrunse în încăperea spațioasă.

Se gândi să-l ia prin surprindere și să se dezbrace pentru a i se alătura în duș, apoi își dădu ochii peste cap. Încă nu avea curajul să facă asta – și, pe deasupra, dacă o făcea, riscau să nu mai discute despre nimic.

Nikki se uită prin dormitorul lui. Nu mai intrase în apartamentul lui din noaptea aceea. Nu venise nici măcar o dată să facă ordine aici, iar el nu mai adusese

vorba despre asta din ziua în care discutaseră în sala de antrenament.

Acum, că se afla aici, își dădea seama că se schimbaseră foarte puține lucruri. Locul era foarte mare. Un pat uriaș trona în mijloc. O noptieră. Pe care se odihnea o carte uzată, lângă ceea ce părea să fie o poză înrămată. Era prea întuneric în cameră ca să deslușească cine era în fotografie. Un dulap mare se vedea vizavi de pat – unul făcut de Gabe. Modelul elaborat cu iederă se desfășura pe toată lungimea frumoasei piese de mobilier. Nikki inspiră, surprinzând parfumul proaspăt și curat al coloniei lui.

Privirea ei călători de-a lungul dulapului. Aproape că nu îl zări, pentru că se potrivea atât de bine în peisaj. Se mai uită o dată și deschise gura.

– Nu se poate, spuse ea cu suflarea tăiată și se apropie de dulap.

Luă colierul, recunoscând numaidecât șnurul subțire și ieftin din piele. I se tăie respirația când își trecu degetul mare peste medalionul pe care îl cioplise pentru el. Era destul de simplu și cam rudimentar. Un cerc cu o sabie și o daltă cioplite în lemn. Nu știa de ce, dar sabia i se păruse cel mai inspirat lucru la care se gândise vreodată. Părea cam stupid acum – treaba cu dalta care era mai puternică decât sabia –, dar Gabe...

În toți acești ani, Gabe îl păstrase.

Lacrimile îi înțepară ochii când își strânse degetele peste medalion. Păstrase colierul pe care ea i-l adusese în noaptea aceea, cu patru ani în urmă. Nu îl ascunsese pe undeva. Îl agățase pe dulapul lui, unde îl putea vedea în fiecare zi.

În fiecare zi timp de patru ani.

Mai tulburată decât și-ar fi putut imagina că ar putea fi, duse colierul la piept chiar când auzi că apa de la duș oprindu-se. Fiindu-i imposibil să înăbușe zâmbetul care îi luase cu asalt chipul, se răsuci spre baie. Trecură câteva clipe, și ușa se deschise. Fuioare de aburi se rostogoliră din baie în timp ce... *la naiba!*

Sabrina Harrington ieși din dușul lui Gabe, cu trupul ei zvelt înfășurat doar într-un prosop.

Nikki rămase mută de uimire.

– Ce naiba?

Femeia tresări și făcu ochii mari. Păli atât de repede, încât Nikki se gândi pentru o clipă că avea să leșine.

– Ce cauți în camera lui Gabe?

Sabrina își reveni și ripostă:

Serios? Chiar îi punea o asemenea întrebare.

– Ce cauți tu în dușul lui?

Buzele ei se răsuciră într-un zâmbet afectat, strângând locul în care prosopul era îndoit, deasupra sânilor.

– De ce crezi că folosesc dușul lui?

Nikki râse – râse pur și simplu. Îi fu imposibil să se abțină, pentru că înțelegea insinuarea Sabrinei.

– Ai atâtea rahaturi în tine, că nu-ți mai rămâne loc și de creier în capul ăla al tău.

Ea se trase înapoi, cu gura căscată.

– Poftim?

– E imposibil ca Gabe să știe că ești aici, în dușul lui, femeie nebună ce ești! Dacă te-ar găsi aici, te-ar da afară ca pe o măsea stricată. Nikki râse din nou – o reacție provocată de șoc. Nu-i venea să creadă. Era mai mult decât straniu că Sabrina făcea un duș în baia lui Gabe. Era sigură că văzuse obsedați făcând asta pe canalul TV unde erau difuzate povești despre crime. Doamne ferește!

– Ce știi tu? ripostă Sabrina, și mâna liberă i se încleștă în pumn.

– Știu că nu te suportă. Toată lumea știe asta, așa că nu îndrăzni să te porți de parcă el ar avea habar că te afli aici. Nikki se ținu tare pe poziții. Și ce chestie că ești aici, când Dev e plecat la Houston. Ai venit sperând să-l iei pe Gabe prin surprindere? Doamne! Ce e în neregulă cu tine? Serios.

– Dar tu ce cauți aici, netrebnico? Îi faci curat prin cameră și cotrobăi prin lucrurile lui?

Sprâncenele lui Nikki se arcuiră când dădu să se întoarcă. Trebuia neapărat să îl găsească pe Gabe.

Povestea asta cu Sabrina întrecuse orice limită.

– Eu chiar am un motiv să fiu aici. Spre deosebire de tine, dubioaso.

– Oh, știu de ce ești aici. Știu totul despre tine și Gabe. Ți-o trage, nu? Nu-i așa, *Nicolette?* Sabrina așteptă până Nikki se întoarse spre ea. Nu că te-aș condamna pentru asta, dar, pentru binele tău, sper că-ți dai seama că este vorba doar despre asta. Ți-o trage și nimic mai mult. O privi cu un rictus orgolios. La urma urmei, numai la asta sunt bune femeile ca tine.

– Femeile ca mine? În fine... Nici nu vreau să știu de ce crezi...

– De ce cred că vi-o trageți? Pentru că v-am auzit când erați împreună săptămâna trecută. Erați într-unul dintre dormitoare, spuse Sabrina. Zici că ești o târfă când îi strigi numele.

Șocul o străfulgeră. *Chiar* fusese cineva pe hol în ziua aceea. Pusese ușa întredeschisă pe seama ciudățeniilor care erau la ordinea zilei în această casă, dar fusese opera Sabrinei. Furia înlocui într-o clipită șocul. Îi urmărea? Îi asculta?

– Măcar mie mi-o trage, răbufni ea, prea furioasă ca să se abțină. Pun pariu că asta te scoate din minți, nu-i așa? Îl dorești de atâta vreme, și nu poți decât să faci un duș în baia lui, ca o obsedată, nu?

Sabrina scoase un țipăt sufocat. Un țipăt care o tulbură pe Nikki. Trebuia să fi plecat de mult de aici ca să se ducă să-l caute pe Gabe. Femeia aceasta chiar avea probleme grave.

– Știi că este îndrăgostit de o altă femeie, nu? spuse Sabrina.

– Vorbești despre Emma? Știu totul despre ea.

– Vorbesc despre mama copilului lui, zise Sabrina.

Totul încremeni înăuntrul lui Nikki când un fior ca o săgetă de-a lungul șirei spinării. Crezu că nu auzise bine.

– Mama copilului lui? Gabe nu are nici un copil.

Un zâmbet larg explodă pe buzele Sabrinei.

– Oh, ba da, are. Îl cheamă William și locuiește în Baton Rouge cu bunicii lui.

Nikki se cutremură. Baton Rouge. Gabe își căuta un apartament acolo – nu, era imposibil. Sabrina mințea, pentru că, după toate lucrurile despre care vorbiseră ea și Gabe, după toate câte împărtășiseră, era imposibil să nu-i fi menționat că avea un copil.

– Nu știai asta, nu-i așa? Sabrina vorbi cu aroganță. Pentru că doar ți-o trage, Nikki. Nu-și împărtășește viața cu tine.

Cuvintele ei pline de venin loviseră la țintă. Ea clătină din cap și se trase înapoi, continuând să strângă colierul în mână.

– Ești nebună!

– Nu sunt nebună. Doar mai informată.

– Dacă ai impresia că Gabe o să înghită asta...

Sabrina se năpusti înainte și o apucă pe Nikki de braț.

– Dacă știi ce este bine pentru tine, o să-ți ții gura.

Ea coborî privirea spre mâna cu care Sabrina o ținea de braț.

– Nu ești în toate mințile dacă ai impresia că nu o să-i spun nimic lui Gabe – lui Devlin. Logodnicul tău trebuie să știe...

– Dacă sufli o vorbă, o să mă asigur că nu mai vorbești niciodată. Ochii șterși ai Sabrinei străluciră glacial. Nu mă subestima, Nikki! Familia de Vincent nu este singura care știe cum să facă oamenii să dispară.

Neîncrederea o traversă pe Nikki.

– Chiar te apuci să mă amenințí?

– Spui că știi totul despre Emma? Sabrina zâmbi. Bănuiesc că nu știi că frații l-au ucis pe cel care a atacat-o, nu-i așa? Lucian și Gabe. Îl chema Chris. L-au omorât în bătaie.

Nikki simți că îi îngheață inima în piept. Nu pentru că auzea ce auzea. Crescuse în reședința de Vincent. Știa prea bine de ce erau în stare frații. Ceea ce o îngrozea era că Sabrina știa ceva atât de periculos.

– Dă-mi drumul! spuse Nikki, susținând privirea Sabrinei.

– O să-ți ții gura?

Un gând i se trezi în minte în timp ce se uita lung la Sabrina. Se gândi la ziua în care căzuse pe trepte. Sabrina era în casă atunci. Nikki se gândise serios la posibilitatea ca Sabrina să o fi împins, dar respinsese ideea, pentru că trebuia să fii nebun de legat ca să faci una ca asta. Se gândi și la ziua în care fusese spart geamul mașinii lui Gabe în timp ce ea se afla pe scaunul din dreapta. Să fi fost implicată Sabrina și în povestea aceea?

Acum, nu i se mai părea atât de nebunesc. Se putea ca Sabrina să o fi văzut cu florile în brațe, să fi încuiat ușile holului și să o fi așteptat afară. Să-l fi urmărit pe Gabe – să o fi urmărit pe ea – și să fi descoperit unde locuia? Nikki se gândise inițial la Ross, dar dacă fusese Sabrina?

Doar pentru că își închipuise că avea să se întâmple ceva între Nikki și Gabe. Doamne!

– Tu ai fost? întrebă Nikki, și neliniștea dinăuntrul ei se amplifică. Tu m-ai împins pe scări în ziua când am căzut cu florile?

Sabrina îi trimise un zâmbet glacial.

– Te-aș fi putut ucide dacă aș fi făcut una ca asta. Eu nu sunt un om rău.

Răspunsul ei nu o făcu pe Nikki să se simtă mai bine. Ea își eliberă brațul cu o smucitură.

– Stai departe de mine!

Ieși din dormitor cu spatele și apoi se răsuci, îndreptându-se grăbită spre ușa interioară.

Sabrina o urmă până în salon.

– O să-ți dorești să nu fi pus niciodată piciorul în camera lui Gabe.

Nikki simțea deja asta.

CAPITOLUL 28

Gabe traversă parterul, cu smoothie-ul de căpșune în scobitura brațului, căutându-și telefonul în buzunarul de la spate. Cutreierase fiecare colțișor de la parter ca să o găsească pe Nic. Unde Dumnezeu era? E drept că el se întorsese acasă ceva mai târziu, dar, de obicei, ea era în bucătărie la ora asta.

Era cât pe ce să o sune, când se deschiseră ușile care dădeau spre scara din spate și persoana pe care o căuta apăru valvârtej, arătând de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Ești bine? întrebă el și se apropie de ea.

– Da. Așa cred. Te căutam. Aruncă o privire peste umăr. Trebuie să vorbesc cu tine.

O senzație de neliniște puse stăpânire pe el.

– Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap în timp ce îl apucă de braț și îl trase într-o cameră din apropiere... cea în care obișnuiau să se uite la filme cu mama lor. Ea închise ușa în urma lor și se lipi de cadrul din lemn.

Neliniștea fu înlocuită încetul cu încetul de îngrijorare.

– Bine. Chiar începi să mă îngrijorezi. Îi cuprinse obrazul în palmă și îi îndreptă privirea spre a lui. Vorbește cu mine, scumpo! Ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău! Doar că mi s-a întâmplat cel mai nebunesc lucru cu putință.

Ea se dezlipi de ușă și o luă spre canapea.

Când se întoarse, el observă ceva ce atârna de mâna ei stângă.

– Ce ai în mână?

Nic clipi nedumerită și coborî privirea.

– Oh. Doamne, nici nu mi-am dat seama că încă îl țin în mână.

Obrajii i se colorară într-un roșu aprins când răsfiră degetele.

Gabe se apropie ea și puse smoothie-ul pe măsuța de cafea.

– Este... ?

Era. Ea ținea colierul pe care i-l oferise cu mulți ani în urmă. Îl găsise pe dulapul lui.

– Ai fost în dormitorul meu?

– Am mers sus, să te caut. Ușile de la verandă s-au deschis când am bătut. Am crezut că ești înăuntru, așa că mi-am permis să intru. Ea se uită stăruitor la colier, apoi ridică privirea spre a lui. Am auzit apa la duș curgând.

Sprâncenele lui se arcuiră în sus. Apa curgând în baia lui?

– Mda, nu eram eu.

– Știu. Ea dădu să se așeze pe canapea, dar se opri. Am găsit-o pe Sabrina în camera ta. Era în baie și făcea duș.

Era imposibil să fi auzit bine. Se uită lung la ea.

– Ce *naiba?*

– Cam asta a fost și reacția mea când a ieșit din baie înfășurată doar într-un prosop, răspunse Nic.

– Mai este acolo acum?

– Nu știu. Eu tocmai am plecat.

Gabe nici măcar nu-i văzuse mașina parcată afară. Furia începu să ardă înăuntrul lui ca un acid. Întorcându-se, o porni spre ușă. Avea de gând să o dea pe femeia aceea afară în șuturi. Se săturase până peste cap de mizeria asta...

– Stai! Nic făcu un pas pe lângă măsuța de cafea. Știe despre noi.

Gabe se întoarse spre ea. Era atât de supărat, că nici nu pricepu.

– Ce vrei să spui?

– Ne-a auzit săptămâna trecută, când eram într-una dintre camerele de sus.

Nic înghiți în sec.

La naiba!

Nu era cea mai grozavă veste, dar, cum Dev bănuia deja adevărul și Gabe nu făcuse prea multe ca să nege, faptul că Sabrina știa ce se întâmpla între el și Nic îl deranja doar în măsura în care putea să o afecteze pe Nic. Femeia aceea era suficient de sărită de pe fix încât să se ia de Nic din cauza unui soi de gelozie bolnăvicioasă.

– Cred că, nu știu, ne-a urmărit prin casă. Nic se cutremură. E dubios tare.

Dubios nu era cuvântul potrivit pentru a descrie așa ceva.

– A încercat să insinueze că știai că era acolo, dar știam eu mai bine. Femeia asta e dusă cu pluta, Gabe. Nic își ridică bărbia, întâlnindu-i privirea. Nu știu de ce nu i-ai spus nimic lui Devlin, dar ceva trebuie spus cât mai repede. Chiar m-a amenințat, ca să-mi țin gura și să nu spun că am descoperit-o în camera ta. Nu e în toate mințile.

Nimeni nu rostise vreodată cuvinte mai adevărate. Lui Gabe nu-i venea să creadă că Sabrina ajunsese să facă un asemenea lucru. Ce căutase în apartamentele lui? Îl așteptase să vină acasă? Credea sincer că avea vreo șansă reală să-l seducă?

– Cred că... Știu că sună nebunesc, dar cred că ea m-a împins în ziua în care am căzut pe scări, spuse Nic. Am întrebat-o, și nu a părut să nege categoric, Gabe.

Un fior îi traversă coloana vertebrală.

– Ce a răspuns?

– Că ar fi putut să mă ucidă dacă ar fi făcut asta și că ea nu este un om rău, îi spuse Nic. Nu este chiar cel mai liniștitor răspuns. Cred... Doamne, cred că ea m-a împins, Gabe!

La naiba!

– Și mai ții minte când ți-a fost spart geamul de la mașină? Știu că pare o nebunie, dar dacă a fost implicată și în asta? Adică, s-a spart chiar pe partea mea.

Gabe se strădui din răsputeri să nu arunce cu ceva prin cameră. Nic ar fi putut să-și rupă ceva sau chiar mai rău

în ziua în care căzuse pe scări. Era o adevărată minune că nu fusese rănită mai grav. La fel și atunci, în mașină.

Și se putea ca totul să se fi întâmplat din cauza lui? Pe atunci, încă nu era nimic între el și Nic, dar totul se întâmplase după cina la care Nic vărsase șampanie pe Sabrina. El își petrecuse toată seara sorbind-o pe Nic din priviri.

Sabrina nu avea cum să nu fi observat.

– Îmi pare rău că ai trecut prin asta! spuse el. O să mă asigur că nu o să...

– Nu este singurul lucru pe care mi l-a spus. Nic își trecu mâna prin păr în timp ce întoarse privirea. A mai spus... a mai spus că ai un copil.

Fiecare mușchi din corpul lui Gabe încremeni. Nu se putea. Sabrina nu avea cum să știe de William. Dev nu i-ar fi dezvăluit niciodată asta. Doar dacă nu cumva femeia chiar îl urmărea...

Dumnezeule mare, sigur îl urmărea.

Pentru ca Sabrina să știe de William, trebuia, fără doar și poate, să-l fi urmărit. Dezgustat și furios, Gabe rămase la propriu fără cuvinte. În tot acest timp, nu spusese o vorbă despre Sabrina, pentru că îndrăgosteala ei sau ce naiba simțea pentru el fusese ceva inofensiv. Ceva de care știa că Dev era conștient, tocmai pentru că toată lumea din univers știa, dar de astă dată – mersese mult prea departe.

– Nu este adevărat, nu? întrebă Nic, apropiindu-se mai mult de el, cu șnurul colierului atârnând încă între degete. Nu ai un copil.

Pentru o fracțiune de secundă, Gabe se gândi să mintă, și ideea îl îngrozi până în străfunduri. El nu încerca să ascundă existența lui William. Nu era dispus să facă una ca asta, dar știa că, în clipa în care avea să-i dezvăluie adevărul lui Nic, totul urma să se schimbe între ei. Nu pentru că ar fi crezut că ea nu ar fi interesată de un bărbat care avea un copil.

Ci pentru că afla *așa*.

Sentimentul de disperare care îl mistuise sâmbătă seara se trezi din nou la viață în timp ce privi lung în

ochii ei căprui frumoși. Simți. Refuzul ei categoric de a crede că Sabrina îi spusese adevărul.

Gabe nu putu să se uite la ea.

– Am un fiu.

Nu.

Era imposibil.

Preț de câteva momente, Nikki fu prea uluită ca să mai gândească, pentru că nu era cu putință ca Gabe să aibă un copil și să nu-l fi pomenit măcar o dată.

– Nu e amuzant, Gabe.

Mâna ei se strânse pe colier.

El continuă să își ferească privirea.

– Nu e o glumă, Nic.

Gura ei se întredeschise, dar își dădu seama că rămăsese fără cuvinte. Făcu un pas în spate, lovindu-se de măsuța de cafea.

– Tu... ai un copil... un fiu? Cu Emma?

Umerii lui se ridicară când inspiră adânc.

– Da. Îl cheamă William. Are cinci ani.

Cinci ani? Însemna că... toate lucrurile se potriveau.

– Când v-ați întâlnit? Ea a rămas însărcinată. De aceea te duci la Baton Rouge... și cauți un apartament acolo.

– Așa ar fi corect, răspunse el, pe un ton atât de rece și de detașat, încât Nikki tresări.

– Tu... i-ai povestit Sabrinei despre asta... despre fiul tău?

Vocea îi deveni umilitor de stridentă.

În cele din urmă, el întoarse capul spre ea și o privi.

– Nu i-am povestit nimic Sabrinei. Singurii oameni care știu despre asta sunt frații mei și poate părinții tăi. Se poate ca ei să fi auzit ceva, dar eu nu i-am spus nimic femeii ăsteia. Și nici Dev nu i-ar fi zis.

Nikki nu mai știa ce să creadă.

– Atunci, de unde a știut când...

– M-a urmărit. El scoase un râset sugrumat. Numai așa se poate explica. Dumnezeule, trebuie să mă fi urmărit cu adevărat.

Avea sens. Nikki aflase pe propria piele cât de nebună era, dar nu se explica de ce Gabe nu îi spusese nimic.

– Nu mi-ai spus niciodată despre el.

Un mușchi zvâcni pe maxilarul lui Gabe când își feri din nou privirea.

– Cum... cum de nu l-ai menționat nici măcar o dată? Mi-ai vorbit despre Emma... despre ce i s-a întâmplat. Ai fi putut să-mi spui atunci. Inima îi bătea atât de repede, încât avu impresia că avea să i se facă rău. Adică, este un lucru important. Să ai un copil este un lucru foarte important.

– Da, este.

Trăsăturile lui păreau sculptate în piatră.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus? Adică, am vorbit o grămadă. Am împărtășit multe...

– Am ieșit. Am făcut sex. Ne-am petrecut timpul împreună. Asta am făcut! se răsti Gabe. De ce să-ți fi povestit despre el? În curând, nici nu o să mai locuiesc aici.

Nu se putea să fi spus ceea ce tocmai spusese.

Oh, Doamne, era imposibil să-i fi spus asta.

Nikki se trase înapoi cu pași împleticiți, simțindu-se de parcă ar fi primit o palmă. Simți un nod greu în gât în timp ce rămase cu privirea ațintită spre chipul unui bărbat care devenise un străin pentru ea.

Sabrina avusese dreptate.

„Doar ți-o trage. Nu-și împărtășește viața cu tine."

Nikki simți că i se frânge inima în piept. Adevărul acestor cuvinte fusese mereu în fața ochilor ei. Probabil dintotdeauna, dar ea fusese mult prea naivă ca să vadă.

– La naiba! Gabe își trecu o mână prin păr. Eu...

– O singură dată în viața mea m-am mai simțit atât de proastă și de naivă, iar asta a fost acum patru ani, când m-am trezit și mi-ai spus *Emma*.

Ochii lui se măriră ușor.

– Nu-ți mai amintești asta? Mi-ai spus *Emma*. Buza de jos începu să tremure în timp ce marginile medalionului i se apăsară în palmă. Atunci, am știut că încă erai îndrăgostit de ea.

– Nu. Vocea lui răsună aspru. Nu-mi amintesc asta.

– Firește. Ea râse, și sunetul se auzi firav și plin de durere. Ai zice că este genul de lucru care să-mi fi rămas bine întipărit în minte. Care să mă fi împiedicat să mă îndrăgostesc din nou de tine.

Gabe păli. Se făcu alb ca varul în timp ce o fixă din priviri.

– Dar cum să mă îndrăgostesc de tine, când eu sunt îndrăgostită de tine de la 16 ani, de când m-ai scos din piscină, spuse ea și trase adânc aer în piept, fără a putea respira cu adevărat. De aceea m-am dus să te caut astăzi. Trebuia să-ți spun, pentru că m-am gândit... Ea se opri, căci era atât de idioată. Nu mai contează acum. Nu știu ce ai simțit pentru mine. Asta dacă ai simțit ceva, dar e al naibii de sigur că nu simți ce simt eu. Vocea i se frânse odată cu inima. M-am făcut de râs acum patru ani. Iar acum, ți-ai bătut joc de mine. Nu o să mai existe o a treia ocazie.

Ea deschise mâna, lăsând colierul pe care i-l dăruise cu patru ani în urmă să alunece pe măsuța de cafea. Se îndreptă spre ușă, încercând cu disperare să nu se piardă cu firea.

– Nic...

– Stai departe de mine! îl avertiză Nikki și ridică o mână. Dacă îți pasă măcar un pic, o să stai departe de mine.

CAPITOLUL 29

Gabe urcă năucit scările care duceau spre apartamentul lui, cu colierul strâns în mână.

O dăduse în bară.

O simțea până în măduva oaselor. O dăduse în bară.

Deschizând ușile de la verandă, se opri brusc când o văzu pe Sabrina la bar. Măcar avea haine pe ea, dar era evident că tocmai ieșise de la duș. Părul ud îi aluneca pe spate, și, pentru prima dată, nu avea nici măcar o urmă de machiaj pe față. Șocul făcu loc furiei.

– Pe bune? întrebă el, îndreptându-se spre ea.

Ea ridică o mână.

– Știu că ești supărat...

– Ieși naibii din apartamentul meu și din casa asta sau jur pe ce am mai sfânt...

– Și dacă nu, ce? Buzele ei se întredeschiseră. O să mă dai afară personal? O să-i spui lui Devlin? Nu cred.

– Ți-ai ieșit din minți.

– Nu. Nu mi-am ieșit din minți. Obrajii i se înroșiră. Spui asta doar pentru că sunt o femeie care luptă pentru ce vrea... pentru ce *merită*. Dacă aș fi bărbat, m-ai aplauda.

– Dacă ai fi bărbat, te-aș dat afară în șuturi. El se strădui să nu-și piardă cumpătul. De unde naiba ai aflat despre fiul meu?

Ea zâmbi.

– Am metodele mele.

– Nu-mi servi mie aiureli din astea, Sabrina! M-ai urmărit?

Sabrina pufni.

– Tu spui că te urmăresc, eu spun că țin socoteala. Serios, Gabe, nu mi-a fost greu să aflu că Emma avea un copil. Nu când ai început să te duci la Baton Rouge aproape în fiecare săptămână. Nu trebuia decât să văd ce faci...

– Ai pus pe cineva să mă urmărească?

Ea ridică un umăr.

– Am văzut o poză cu el și am știut că este copilul tău. Arată ca un de Vincent.

Dumnezeule, Gabe știa că Sabrina era capabilă de aproape orice, dar ce auzea acum întrecea orice imaginație.

– Ai face bine să nu te apropii de fiul meu.

– Nu-mi pasă de fiul tău, dar știi cui este posibil să-i pese? Lui Nikki. Probabil i-ar fi păsat, dar nu părea să știe de el.

Gabe tresări.

Zâmbind, ea își trecu un picior suplu peste celălalt.

– Ți-am făcut o favoare. Ar trebui să-mi mulțumești.

– Poftim?

– Te-am scăpat de Nikki. Haide, n-aveai cum să ai intenții serioase cu ea! Am făcut din nou treaba murdară în locul tău.

Nu reuși decât să se uite lung la ea.

– I-ai spus lui Nikki să nu se mai vadă cu mine?

– Să fim sinceri, nu este ca și cum vă vedeați cu adevărat. Ți-o trăgeai cu ea. Atâta tot. Nu este ca și cum le-ai povestit fraților tăi despre ea sau ai numit-o iubita ta, comentă ea. Ea nu este Emma cea perfectă.

Oricât de mult detesta să admită, cuvintele ei atinseră o coardă sensibilă. Așa simțea Nic în legătură cu povestea asta – cu felul în care gestionase el lucrurile cu ea? La naiba, da. Asta simțea.

Doamne!

Gabe clătină din cap și se strădui să se concentreze.

– Tu ai împins-o pe Nic în ziua aceea? Tu ai împins-o pe scări?

Sabrina își înclină capul într-o parte.

– Ar fi o mișcare prea ieftină. Eu am mai multă clasă.

El nu o crezu nici o secundă.

– O să încetezi în secunda asta! Stai departe de Nic. Stai departe de...

– Sau ce? Știu că nu o să spui nimic. Adică, dacă tu îi spui ceva fratelui tău, eu o să mă asigur că Nikki are cel mai mare ghinion din lume. Dacă scapi fie și doar un cuvințel la Devlin, știi prea bine că o voi face.

Mâinile lui Gabe se încleștară în pumni. Știa că ar încerca.

– O să-i distrug viața. O să-mi fac din asta o misiune și o să...

Gabe se mișcă atât de repede, încât nici măcar nu-și lăsă timp să se mai gândească la ce făcea. Mâna i se încolăci pe gâtul ei și exercită suficientă presiune încât ea să înțeleagă că nu glumea.

– Dacă îndrăznești și să te uiți urât la Nic, nu o să mă opresc până nu te distrug. Mă înțelegi, Sabrina? M-am săturat de mizeriile tale. M-am săturat să te bagi în viața mea. M-am săturat să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. M-am săturat până peste cap de asta.

Buzele ei se curbară ușor.

– Oh, și ție îți place dur, ca lui Devlin? Ea alunecă de pe scaun. Pun pariu că ți-o tragi la fel de dur...

– Nu te vreau, spuse el, susținându-i privirea. Nu te-am dorit niciodată. Doamne, femeie, ce am făcut ca să trăiești cu impresia asta?

– Nu ți-ai permis niciodată să mă vrei. Ea își umezi buzele uscate. Mai întâi, a fost din cauza Emmei, iar acum este din cauza lui *Nikki*...

– Nu a fost niciodată din cauza lor. A fost întotdeauna din cauza ta, răbufni el. Poate ești tu vreo frumusețe la exterior, dar ești al naibii de urâtă și de putredă până în adâncul oaselor. Nu există nimic la tine care să merite.

Sabrina tresări.

– Trebuie să-ți intre bine asta în cap, adăugă el și o împinse deoparte înainte de a face ceva ce poate nu ar regreta. Și, dacă o mai amenințí vreodată – o singură

dată – pe Nic, te omor cu mâna mea. Înțelegi? Știi că asta nu este o amenințare.

Sabrina păli. Lui Gabe i se păru că vede cum ochii-i încep să scânteieze înainte ca ea să se îndrepte de spate.

– Nu l-am vrut niciodată pe Devlin.

– Atunci, de ce naiba te măriți cu el?

– Pentru că n-am de ales, șopti ea și făcu ochii mari.

Tot sângele păru să i se scurgă din obraji.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

Sabrina clătină din cap în timp ce păru să se adune.

– O să mă mărit cu Devlin. Și o să fac *orice* ca să mă asigur că o să se întâmple.

Gabe o privi lung și clătină încet din cap. Femeia asta nu era întreagă la minte.

– Cară-te naibii de aici și stai departe de mine și de fiul meu!

Sabrina era suficient de rațională ca să-și ia tălpășița din apartamentul lui, și, abia după ce trânti ușa în urma ei, Gabe deveni conștient de ceea ce îi spusese Sabrina mai devreme.

„Am făcut din nou treaba murdară în locul tău."

Din nou?

Ce Dumnezeu voise să spună cu asta?

Sabrina nu era singura femeie care se cărase din casă în acea luni după-amiază.

La fel făcuse și Nic.

Plecase, și Gabe bănuia că era bine că Dev nu era acasă în perioada asta, dar ea revenise marți. Nu că ar fi căutat să o vadă, dar știa că era acolo. O zărise în treacăt dimineață, în sufragerie, cu o cârpă în mână.

Se intersectaseră o singură dată marți. La bucătărie. El doar... la naiba, se trezise pur și simplu acolo, și era și ea, aranjând cumpărăturile la locul lor.

Dar, când Nikki își dăduse seama că el se afla în bucătărie și o privea în tăcere, plecase numaidecât. Plecase pur și simplu, lăsând cumpărăturile pe blat, în pungi. Nu îi adresase nici măcar un cuvânt și abia dacă îi aruncase o privire.

Gabe terminase de pus cumpărăturile la loc.

Acum, stătea pe marginea patului lui, cu privirea ațintită spre colierul pe care îl ținea în mână. Voia să discute cu ea. Voia să-i explice de ce nu-i povestise despre William.

Voia să-și ceară scuze, pentru că era greșit ce îi spusese. Ea era mai mult decât o aventură de câteva nopți, mai mult decât o femeie cu care doar își pierdea vremea. Nic nu însemna asta pentru el. Nici măcar nu înțelegea de ce îi spusese asta. Sau poate nu era sincer cu sine.

O spusese pentru că se simțea vinovat... vinovat că îi ascunsese povestea, rușinat că i-l ascunsese pe William. Și se luase de Nic la fel cum tatăl lui obișnuia să se ia de mama lor de fiecare dată când făcea el ceva greșit și se simțea încolțit.

Gabe nu era cu nimic mai bun.

Dar, la naiba, îi era dor de ea.

Îi era dor de zâmbetul ei. De felul în care râsul ei îi risipea din minte toate problemele și grijile. Îi era dor de felul în care putea să stătea lângă el la atelier în tăcere și să fie *fericită.* De cum lucrau împreună și de cum îl făcea să se simtă, de parcă era demn de atenția și de timpul ei. Îi era dor de cum putea să discute cu ea despre orice.

Despre orice, mai puțin despre cel mai important lucru din viața lui.

La naiba!

De ce nu-i spusese nimic?

Motivele pe care le născocise nu erau suficient de bune. Cel mai groaznic lucru era că scuzele lui nu o puneau într-o lumină bună pe Nic. Știa că ar fi ascultat de ce nu era cel care îl creștea pe William. El știa că era tânără și probabil nu se gândise nici măcar în treacăt la ideea de a avea grijă de un copil, dar îi spusese...

Îi spusese că îl iubea.

Că fusese *îndrăgostită* de el.

El închise ochii în vreme ce își apăsă mâna – colierul – pe frunte. Îl durea pieptul, de parcă cineva ar fi luat un pumnal tocit și i l-ar fi împlântat în inimă. Cel mai cumplit lucru era că singur mânuise cuțitul.

El știa de ce se simțea așa.

Nu era prima dată când i se întâmpla.

Nu știa cum să rezolve lucrurile cu Nic. Nici măcar nu era sigur că avea cum, dacă ar fi găsit puterea să o facă. Soarta le era potrivnică. Și și-o făcuse cu mâna lui.

Dar trebuia să facă un lucru.

Trebuia să vorbească cu Dev de îndată ce revenea acasă. Nu era genul de discuție pe care să o porți la telefon. Ci o discuție ce trebuia purtată față în față și care ar fi trebuit să aibă loc de foarte mult timp.

Mizeria asta cu Sabrina trebuia să se termine.

Nikki flutură o mână în semn de rămas-bun după ce Bev aduse hainele de la curățătorie. Strângând număratele sacouri învelite în saci de plastic, toate ale lui Devlin, ea o luă spre apartamentele lui din aripa dreaptă a clădirii.

Devlin părea să fie singurul care își trimitea regulat hainele la curățătorie. Se întâmpla rareori pentru Lucian, iar Gabe... nu purta niciodată ceva care să aibă nevoie de un asemenea tratament.

Simți o durere în piept în timp ce inspiră tremurător.

Nu-și dorea să fie aici, în casa în care fiecare lucru afurisit îi amintea neîncetat de Gabe. Ar fi preferat să fie în patul ei, sub pături groase, mâncând gogoși și chipsuri de porumb până ajungea în comă alimentară.

Durerea pe care o simțea acum făcea ca senzațiile trăite cu patru ani în urmă să pară o dragoste neîmpărtășită. Se simțea absolut distrusă.

Clipind ca să-și înăbușe lacrimile, descuie camera lui Devlin și îi aranjă în grabă costumele. Nu știa de ce, dar el prefera să le lase în husa de plastic. Ieși din încăpere și încuie ușa.

În casă domnea o liniște ciudată când ea reveni la parter. Tatăl ei plecase, iar Lucian era cu Julia la noua lor casă, trecând în revistă ce modificări mai erau necesare.

Habar nu avea unde era Gabe, dar nu credea că era acasă. Nu-l mai văzuse de ieri, din bucătărie. El intrase și o privise lung, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, dar Nikki nu se simțise în stare să facă față. Așa că plecase, și,

din fericire, Gabe avusese decența de a aranja cumpărăturile înainte să se strice.

Gabe chiar nu avea ce să-i spună în acest moment. Îi zisese totul, cu vorbe și fapte.

Apucând aspiratorul, se îndreptă spre încăperea cu televizor, o cameră mică după standardele familiei de Vincent. Însă încăperea era mare față de sufrageriile pe care le găseai în cele mai multe case.

Nikki se pregătea să bage aspiratorul în priză când auzi pași pe hol. Simți un gol în stomac când ridică privirea și se dădu înapoi, crezând că era Gabe.

Nu era pregătită să-l vadă. Sub nici o formă. Nu credea că avea să fie vreodată pregătită...

Parker se ivi în prag, și i se puse un nod în stomac din cu totul alt motiv. Mușchii gâtului i se încordară.

– Ce faci aici?

Buzele lui se strânseră într-o linie subțire.

– Doamne! Îmi dau seama că ultima dată când ți-am spus că trebuie să-mi vorbești cu respect ți-a intrat pe o ureche și ți-a ieșit pe cealaltă.

Nikki nu uitase de amenințarea lui și, după confruntarea cu Sabrina, își făcea griji în privința părinților ei. Dar nu-și putea închipui că, după ce făcuse Sabrina, Gabe nu avea să discute cu Devlin.

– Nu încerc să fiu nepoliticoasă, spuse ea – și era doar parțial adevărat. Dar cum ai intrat în casă? Tata nu este aici ca să îți fi deschis.

El își înclină capul într-o parte.

– Dacă nu vreți să intre lumea în casă, poate ar trebui să încuiați ușile.

Oamenii nu ar fi trebuit să intre la întâmplare în case în care nu locuiau, dar nu asta era ideea. Nikki era mai mult decât sigură că toate cele douăsprezece miliarde de uși erau încuiate.

– Am venit să-l văd pe Devlin, spuse Parker și păși în încăpere.

– Nu e acasă.

Neliniștea înflori în ea ca o iarbă rea. Cum de nu știa că Devlin nu era acasă?

Trebuia să fi știut.

Nikki nu îl crezu nici o clipă. Un fior îi alunecă pe șira spinării. Ce căuta aici?

– Chiar așa? spuse Parker gânditor, îndepărtând o scamă imaginară de pe cămașa bleumarin. De fapt, pare să nu fie nimeni acasă. Doar tu.

Neliniștea se adânci, în timp ce Nikki făcu un pas într-o parte, ca să nu fie captivă între televizor și unul dintre scaune.

– Gabe este aici.

– Da?

Nu era sigură, dar spera să mai fie cineva acasă. Încuviință din cap.

– Mișto. O să-i fac o vizită. El se uită prin încăpere, apoi, ochii de un albastru-deschis se fixară asupra ei. Dar mă bucur că am dat de tine, mai ales acum.

Ea înghiți în sec în timp ce aruncă o privire spre ușă. Parker o făcea să se simtă agitată și în alertă.

– Voiam să te văd, spuse el, întinzându-se și închizând ușa în urma lui. Între patru ochi.

CAPITOLUL 30

Inima lui Nikki începu să i se zbată nebunește în piept în timp ce lăsă să-i cadă din mână cablul de la aspirator. Acesta ateriză cu o bufnitură înăbușită pe covor.

– Sora mea chiar nu te place. Parker descheie nasturele de la manșeta stângă a cămășii. *Chiar* nu te place de nici o culoare.

– Mi-am... cam dat seama, răspunse ea.

– Da? Dar nu cred că înțelegi ce se întâmplă când surorii mele nu-i place de cineva. Parker își suflecă mâneca până la cot. Îmi spunea că, de curând, ai înțeles greșit o anumită situație.

Singura situație recentă fusese când Sabrina umblase dezbrăcată prin dormitorul lui Gabe, dar era ferm convinsă că nu înțelesese greșit nimic din ce văzuse.

– Și își face griji că o să-i spui ceva logodnicului ei. Se descheie la nasturele de la cealaltă mânecă. O suflecă și pe aceasta. I-am spus că n-ai îndrăzni să faci una ca asta, dar mi-a zis că ai vorbit deja cu Gabe.

Inima îi urcă în gât.

– Ea era în dormitorul lui...

– Și îl aștepta ca să discute cu el despre logodna cu fratele lui. Parker își lăsă brațele de-o parte și de alta a corpului în timp ce schiță un zâmbet. Să discute despre o petrecere în cinstea evenimentului. Voia să se consulte cu Gabe despre șampania pe care să o comande.

Nikki era șocată, dar nu putu să nu răspundă.

– Și trebuia să discute după ce a făcut duș în baia lui? Voi chiar nu glumiți? Este un fel de glumă?

– A vărsat o băutură pe cămașă și a făcut un duș. Gabe nu era acolo. Parker ocoli măsuța de cafea. Dar tu erai.

– Crezi că Gabe nu o să spună nimic? întrebă ea uluită. După episodul ăsta?

– Nu o să spună nici un cuvânt, răspunse el încrezător.

Ea îl privi înmărmurită. Era la fel de nebun ca sora lui.

– Ce căutai în apartamentele private ale lui Gabe, Nikki? întrebă el.

– *Lucrez* aici. Motiv pentru care...

– Ei, hai, Nikki, nu erai în dormitorul lui pentru că lucrezi aici. El își țuguie din buze. Ei bine, dacă nu cumva plănuiai să lucrezi puțin pe spate. Știi, mă simt oarecum jignit.

Ea icni.

– Te simți jignit?

– Te porți cu mine de parcă nu m-ai putea suferi. De fiecare dată când mă apropii de tine, te uiți la mine de parcă mai am puțin și sar pe tine, spuse el și o urmări cum se mută de cealaltă parte a măsuței. El râse. Faci exact la fel și acum.

– Pentru că mă cam sperii, Parker.

– Ce ți-am făcut eu ca să fii speriată de mine? întrebă el.

Sprâncenele ei se arcuiră.

– În afară de ce faci acum, intrând în casă știind că n-ar trebui să fii aici? Ce zici de povestea de la piscină?

El își încleștă maxilarul.

– Nu s-a întâmplat nimic în ziua aia la piscină.

– Pentru că a apărut Lucian. Simți sloiuri de gheață în stomac. Tu nu voiai să pleci, chiar dacă eram acolo acoperită doar cu un prosop, și ai încercat să-l smulgi de pe mine...

– Iar tu n-aveai nici o problemă să te fâțâi cu sânii și fundul la vedere de fiecare dată când era Gabe prin preajmă, așa că n-ai decât să mă dai în judecată pentru că am crezut că nu aveai o problemă dacă îi vedeam.

Nikki trase brusc aer în piept.

– Nu arătam nimănui părțile astea din corpul meu când aveam 17 ani, dar, chiar dacă aș fi făcut asta, era

alegerea mea. După cum este tot alegerea mea când vine vorba despre persoana cu care vreau să fac acest lucru acum.

– Ah, ce feministă micuță și drăguță! El pufni. Realitatea este că nu ți-am făcut nimic. Nu ți-am făcut niciodată altceva decât să te invit la penthouse-ul meu.

– Da, mersi, dar aș prefera să-mi smulg fiecare fir de păr de pe corp cu o pensetă ruginită decât să-ți accept invitația! se răsti ea.

O privire necruțătoare se furișă în ochii lui.

– Ești o târfuliță care trebuie pusă la locul ei.

Nikki se apropie de marginea măsuței.

– Și care este locul meu?

– Încă nu știu sigur, răspunse el.

– Trebuie să pleci, spuse ea, păstrând un ton calm. Trebuie să pleci acum.

Parker izbucni în râs.

– Nu sunt sigur că Devlin o să fie încântat de cât de nepoftit îl faci să se simtă viitorul lui cumnat.

Oscilând între teamă și uimirea că Parker și Sabrina credeau că avea să existe în continuare o logodnă după cele întâmplate luni, aproape că nu reuși să emită o frază coerentă.

– Bine, hotărî ea și se îndreptă spre ușă. Dacă nu pleci, mă duc la poliție și te raportez pentru violare de domiciliu. Ajunsă la ușă, o deschise și ieși pe hol, conștientă că Parker venea pe urmele ei. Ea se întoarse, nedorind să-l știe în spatele ei. Îți dau zece secunde să...

– Și chemi poliția? El râse. Ce dur jucăm!

– Mai ai cinci secunde. Ea căută telefonul în buzunarul de la spate. Și o să...

Parker o apucă de braț și o strânse tare.

– Să chemi poliția chiar ar fi o idee foarte proastă, Nikki.

– Dă-mi drumul! îi ceru ea, încercând să-și elibereze brațul.

Degetele i se apăsară în carne și o făcură să simtă că i se tăia respirația de durere.

– Mai știi ce am spus despre părinții tăi? Pot să mă asigur că rămân fără loc de muncă...

– Chiar încep să cred că amenințarea ta este egală cu zero când șansele ca Devlin să se însoare cu Sabrina sunt practic nule. Ea îi susținu privirea, chiar dacă inima îi bătea nebunește în piept. Acum, dă-mi drumul!

În ochii lui luci furia când o trase în față și o lipi de pieptul lui.

– Dacă Devlin încheie logodna cu sora mea pentru că te-ai dus cu bârfa la el sau la Gabe, o să-ți dorești să fi tăcut.

Simți că o trec fiori pe partea corpului care se atingea de el. Încercă să se smucească din prinsoarea lui.

– Dă-mi drumul chiar acum!

– Altfel, ce o să faci?

Parker coborî vocea când o trase din nou spre el.

– Altfel, o să-ți smulg mâna cu care o atingi.

Ușurarea o traversă pe Nikki atât de repede, încât avu impresia că avea să leșine când Parker făcu ochii cât cepele la auzul vocii lui Gabe. El îi dădu drumul, și ea se trase înapoi cu pași împleticiți în vreme ce Parker se întoarse într-o parte. Nikki îl zări pe Gabe înaintând hotărât.

Trăsăturile lui uluitoare se desenau în linii severe. La vederea lui, se simți inundată de sentimente amestecate, dar era fericită că mai fusese cineva în casă.

– Gabe. Parker își lipi un zâmbet exersat pe buze. Chiar te...

Nikki scoase un scâncet când Gabe îi reteză lui Parker ce minciună avea de gând să rostească punându-și o mână în jurul gâtului lui. Îl izbi pe bărbatul mai slab de perete.

– Dă-mi un motiv bun pentru care să nu te strâng de gât acum, zise Gabe cu o voce mult prea calmă. Mă îndoiesc sincer că mi-ai putea oferi unul, dar mă simt generos.

Cum nu îl mai văzuse niciodată pe Gabe așa, Nikki se trase înapoi spre peretele opus. Își aminti brusc ce îi

spusese Sabrina despre bărbatul care o atacase pe Emma. Uitase detaliul acesta în toate nebunia care urmase.

Parker amuți când Gabe îl strânse mai tare.

– Încă aștept un motiv bun. Unul singur.

Nikki îi văzu adevărata față în clipa aceea. O fi fost el fratele considerat de toți cel mai echilibrat, dar vedea acum ce se ascundea sub imaginea de fațadă. Își dori să o sperie sau să o determine să-l privească altfel.

Dar nu era așa.

Cu fața roșie, Parker se împinse în mâna lui Gabe.

– De ce te ținea, Nic? întrebă Gabe, pe același ton neutru.

Ea își mută privirea de la unul la altul, mulțumită în secret de privirea rugătoare pe care i-o aruncă Parker.

– I-am spus că, dacă nu pleacă, sun la poliție.

– Și de ce nu pleca?

– Nu știu. Ar trebui să-l întrebi.

– Sunt sigur că are un răspuns pe care nu vreau să-l aud. Ce căuta aici?

Nikki își încrucișă brațele.

– A spus că a venit să-l vadă pe Devlin.

El își înclină capul într-o parte.

– Aiurea, Parker! Știi că Dev se întoarce abia sâmbătă. Deci, ce cauți aici cu adevărat și cum naiba ai intrat?

Parker nu prea avea cum să răspundă, nu când Gabe îl strângea de gât. Chipul lui devenea, din roșu, purpuriu.

Nikki decise să vorbească deschis.

– Cred că a venit aici ca să-mi spună să nu suflu o vorbă despre ce am văzut luni.

– Chiar așa?

Gabe îi dădu drumul lui Parker.

Parker alunecă pe perete, tușind în timp ce se chinuia să respire.

– Doamne, izbucni el cu voce răgușită, frecându-și gâtul. Mai aveam puțin și mă sufocam.

– Nu, zău? Gabe se aplecă și își coborî fața la același nivel cu a lui. Te-a trimis Sabrina să o ameninți pe Nic? Probabil nu o să răspunzi sincer, așa că nici nu te mai deranja.

Parker dădu să întoarcă privirea, dar Gabe îl apucă de păr și îl obligă să se uite în ochii lui.

– Vreau ca tu și sora ta să înțelegeți niște lucruri – credeam ca i-am zis clar Sabrinei luni, dar o să repet. Stați departe de Nic! Nu vă uitați la ea! Nici măcar nu îndrăzniți să respirați în prezența ei. Dacă tu sau sora ta nu ascultați ce vă spun, ați dat de naiba. Înțelegi ce zic?

Parker nu răspunse.

Retrăgându-și mâna, Gabe îl izbi pe Parker cu capul de perete.

– Încă o dată. Înțelegi ce zic?

– Înțeleg, bălmăji Parker.

– Bun. Următorul lucru este un mesaj pentru Sabrina. Spune-i că o să vorbesc cu Dev. Asta o să se întâmple de îndată ce se întoarce acasă. Sabrina a dat-o în bară și trebuie să se împace cu ideea. Exact cum trebuie să faci și tu.

Parker înghiți în sec.

– Dacă Devlin nu se însoară...

– Nu-mi pasă. Deloc. Dar chiar deloc, sublinie Gabe, schițând cel mai înfricoșător zâmbet pe care îl văzuse Nikki vreodată. M-ai înțeles?

– Da, gemu Parker.

– Perfect. Gabe îi dădu drumul, și bărbatul se rezemă de perete, respirând cu dificultate. Încă un lucru.

Parker ridică bărbia.

Cu un surâs, Gabe își duse un braț în spate. Se mișcă iute, cu viteza unui fulger. Pumnul i se înfipse în maxilarul lui Parker, și bărbatul se prăbuși lat la pământ.

– Doamne!

Nikki își acoperi gura cu o mână.

Gabe se năpusti spre Parker.

– Ridică-te și pleacă naibii din casa asta înainte să pățești ceva mai rău!

Parker nu protestă. Se ridică și o luă la fugă – o luă la *fugă* pe hol și aproape smulse din balamale ușa din față de cât era de disperat să o deschidă. Nu se mai uită înapoi.

Și ea rămase singură cu Gabe pe hol.

– E ceva în neregulă cu familia Harrington, murmură ea.

– Clar. El oftă, flexându-și degetele de la mână. Este a doua oară când lovesc un om din cauza ta.

Nikki se întoarse încet spre Gabe.

– Poftim?

– Ești bine? întrebă el, în loc să răspundă.

– Da. Ea își încrucișă brațele la piept. Nu știu cum a intrat. Am încuiat ușile.

– Nu-mi place să-ți spun asta, dar eu tocmai am intrat prin antreu. Ușa de acolo nu era încuiată.

– Poftim? Lui Nikki nu îi venea să creadă. Încuiasem și acolo. Sunt sigură de asta.

Gabe clătină din cap în timp ce înainta.

– Ți-a făcut Parker ceva? Se apropie de ușa din față și o încuie. Ești sigură că nu te-a rănit?

– Nu. M-a speriat, dar nu m-a rănit.

Acum, că efectele adrenalinei începeau să se risipească, se simțea încercată de o cu totul altă neliniște.

Gabe se întoarse cu fața spre ea și coborî privirea spre mâna lui.

– I-am mai spus o dată să stea departe de tine. Este limpede că are o problemă cu ascultatul.

– Da?

– Lasă-mă să-ți văd brațul!

El dădu se apropie de ea.

Nikki se trase înapoi.

– N-am nimic la braț.

– M-aș simți mai bine dacă m-ai lăsa să mă uit.

– De ce-ți pasă? rosti apăsat în timp ce se retrase.

– De ce-mi pasă? repetă el încet. Își întoarse privirea, mușcându-și buza. Nic, trebuie să vorbim...

– Nu, nu trebuie să vorbim, pentru că o să-mi spui „Normal că-mi pasă de tine“, și lucrurile o să devină foarte ciudate și foarte dureroase. Pentru că este evident că nu-ți pasă de mine în felul *ăla*.

El întoarse capul spre ea.

– Nic...

– Știi la ce mă refer. Felul care te face să împărtășești detalii cu adevărat importante din viața ta. Nodul care nu-i dădea pace i se puse din nou în gât. Precum faptul că ai un fiu. Și nu poți nega asta. Chiar nu poți. Închizând ochii, ea răsuflă cu năduf, străduindu-se să nu se cedeze nervos. Mulțumesc că ai vorbit cu Parker! Că l-ai lovit. În fine... Dar tot nu vreau să discut cu tine. Ea deschise ochii, detestând faptul că îi vedea chipul încețoșat. Nu vreau să te văd.

Nikki nu fusese niciodată mai recunoscătoare că trebuia să se mute și că asta avea să îi țină mintea ocupată. Nu se mai gândea la Gabe cât era ziua de lungă și nu o mai apuca groaza de fiecare dată când se gândea la Parker sau la Sabrina.

Azi era prima zi în care nu avea doar chef să stea în pat și să plângă, de parcă ar fi avut iar 18 ani. Să despacheteze cutii și să aranjase lucrurile la locul lor avea darul ciudat de a-i goli mintea de toate gândurile.

O ajutase și faptul că părinții ei își petrecuseră o parte din zi cu ea, la fel și Rosie, care tocmai despachetase ultimele prosoape și le lăsase pe patul ei.

Când Rosie ieși pe holul scurt și îngust, privirea lui Nikki ateriză pe mica insulă care despărțea bucătăria de sufragerie. În dreapta era un spațiu pentru o masă de bucătărie.

Încă nu primise una.

Privirea ei pluti peste trusa de sculptură pe care i-o oferise Gabe. Rămăsese deschisă după ce Rosie căutase înăuntru ceva ascuțit cu care să deschidă o cutie.

O adusese la apartament pentru că refuza ca povestea cu Gabe să distrugă ceva ce îi plăcea să facă.

O durea să vadă trusa, dar nu voia nici în ruptul capului să se oprească.

– Ești bine? întrebă Rosie, ștergându-și fruntea cu o palmă.

– Da. Ea ridică mâinile deasupra capului și își destinse spatele. Doar puțin pierdută în gânduri.

– Nu uita ce ți-am spus. Ea își aranjă eșarfa care îi împiedica buclele să îi alunece în față. Dă-l naibii!

– Nu uit. Nikki îi povestise lui Rosie tot ce se întâmplase cu câteva zile în urmă. Avea încredere că Rosie nu urma să spună nici un cuvânt despre faptul că Gabe avea un copil, dar nu îi menționase ce zisese Sabrina despre bărbatul care o rănise pe Emma. Era ceva ce Nikki nu ar putea repeta vreodată. Dă-l naibii!

„Dă-l naibii" devenise noua deviză a lui Rosie.

Rosie își înfășură un braț peste umerii lui Nikki.

– O să devină mai ușor cu timpul.

– Știu. Ea înghiți și zâmbi. Am mai trecut prin asta cu el.

Prietena ei o sărută pe obraz și se rezemă de insula din bucătărie.

– Eu tot cred că motivul pentru care nu ți-a spus despre fiul lui este mai complicat. Sunt sigură că o să îți explice până la urmă.

– Nu contează. Nikki inspiră și încercă să ignore durerea care îi străpungea pieptul. Faptul că nu mi-a împărtășit ceva atât de important, care îi afectează viitorul – care ar fi afectat viitorul nostru împreună – îmi dă de înțeles că nu s-a gândit niciodată atât de departe.

Rosie nu spuse nimic.

– În final, eram doar... cineva cu care își petrecea timpul. A spus-o chiar el, Rosie. O să plece de aici.

– Bărbații spun mereu lucruri stupide, care nu înseamnă nimic.

– Și, uneori, spun lucruri care înseamnă ceva. Ea trase aer în piept, dar aceasta i se blocă în nodul care o gâtuia. Doamne, nu-mi vine să cred că încă îl iubesc! Sunt o proastă.

– Nu ești o proastă. Sunt ferm convinsă că el este prostul.

Ea îi zâmbi prietenei ei.

– Mulțumesc mult că mă ajuți azi! Chiar apreciez.

– Cu plăcere! Mi-aș dori să mai pot sta și să te ajut mai mult, dar îl înlocuiesc pe Randy azi. Este toamnă, și știi cât de căutate sunt tururile cu fantome prin Cartierul Francez.

Nikki zâmbi larg, dorindu-și să i se alăture.

– Nu-i nici o problemă. Ai făcut deja atât de multe.

După ce Nikki îi promise că Rosie era prima căreia avea să îi gătească în noul ei apartament, își luară rămas-bun, și Nikki se trezi singură.

Era prea liniște.

Porni imediat televizorul, fericită că se conectase la cablu în acea dimineață. Avea nevoie de un zgomot de fundal.

Lăsând telecomanda deoparte, se opri și se uită lung la măsuța de cafea pe care fusese așezată telecomanda. Îndurerată, simți o strângere de inimă. Un camion apăruse chiar în acea dimineață, imediat după tipul de la cablu. Inițial, nu avusese idee ce se afla în el; abia după ce bărbații se apucaseră să care lucrurile înăuntru, își dăduse seama că erau piesele pe care i le promisese Gabe.

Simțind o arsură în capul pieptului, întoarse privirea și strânse din buze.

Nikki trase tremurător aer în piept. De fiecare dată când se gândea la ei doi, la ce împărtășiseră și la ce îi spusese el, i se frângea din nou inima.

Își dorea să fie în stare să-l urască.

Doamne, ar fi fost mult mai ușor dacă i-ar fi fost cu putință.

Ducându-se în bucătărie, scoase cutia cu spaghetele pe care i le pregătise tatăl ei. O puse în cuptorul cu microunde și își petrecu următoarele minute mâncând absentă.

Mai avea atât de multe de făcut.

După ce aranjase cărțile pe rafturile mici, se întoarse în dormitor, să se ocupe de grămada de prosoape, chiar când se înserase.

Îi plăcea la nebunie apartamentul. Nu era mare, probabil mai mic decât apartamentul pe care îl avea Gabe în reședința de Vincent, dar era perfect pentru ea. Și-ar fi dorit doar ca experiența să nu fie întinată de durerea din inima ei.

La naiba, dacă era să fie sinceră până la capăt, și-ar fi dorit ca el să fie aici cu ea, să bea o sticlă de vin în cinstea mutării și să rupă patul.

Nimic din toate astea nu avea să se întâmple.

Fornăind, își folosi umărul ca să șteargă lacrima stupidă care i se prelingea pe obraz în timp ce mai împături un prosop. Avea să treacă și peste asta și nu avea să îi ia de patru...

Clic.

I se tăie respirația și încremeni când auzi că se deschide ușa apartamentului.

CAPITOLUL 31

Nikki simți fiori la ceafă și scăpă prosopul pe care îl împăturea pe patul ei. Corpul i se înfierbântă și îi îngheță într-o clipă când ea se întoarse spre ușa deschisă de la dormitor, cu inima zbătându-i-se haotic în piept.

Cineva tocmai intrase în apartamentul ei.

Nu încuiase ușa?

Se îndepărtă de pat ca să arunce o privire pe hol. Un singur om ar fi fost atât de arogant încât să intre neanunțat în apartamentul ei, dar nu putea să fie el. Nu după toate câte se întâmplaseră.

Totuși, se agăță de fărâma aceasta de speranță și se strecură spre ușa dormitorului, străduindu-se să vadă pe hol. Nu auzi decât zumzetul scăzut al televizorului pe care îl lăsase pornit în sufragerie. Vedea doar brațul canapelei și insula care separa bucătăria de sufragerie.

– Gabe? strigă ea, încleștând și descleștând mâinile de o parte și de alta a corpului.

Trecu o secundă, și un bărbat se ivi în fața ei. Un bărbat care sigur nu era Gabe decât dacă se micșorase și slăbise într-un timp record.

Și decisese că *o mască neagră de schi* devenise un accesoriu la modă.

Pentru o secundă înspăimântătoare, Nikki nu reuși să se mai miște, nici măcar să respire, în timp ce se uita stăruitor la bărbatul din capătul holului. Ca un animal împietrit în fața farurilor, ea încremeni în timp ce corpul ei se grăbi să reacționeze la comenzile creierului.

Bărbatul începu să traverseze holul.

O groază glacială explodă în adâncul ei când, în cele din urmă, instinctul preluă controlul. Punându-se în mișcare, ea se avântă înainte și puse mâna pe ușă. O trânti și răsuci încuietoarea jalnică.

– La naiba! La naiba!

Se răsuci pe călcâie, căutându-și telefonul. Măștile negre de schi erau semn rău, foarte rău. Se năpusti spre pat și înșfăcă prosopul. Nici urmă de telefon.

Ceva greu se izbi în ușa dormitorului, zguduind peretele. Un țipăt îi despărți buzele în timp ce se întoarse brusc. Telefonul ei... Doamne, telefonul ei era în sufragerie!

Bărbatul lovi din nou în ușă. Lemnul se crăpă pe mijloc, iar Nikki se trase înapoi împleticindu-se. Pieptul i se ridică și coborî iute când partea centrală a ușii cedă și lemnul se fărâmiță. O mână înmănușată se întinse și găsi încuietoarea.

Doamne, nu-i venea să creadă că se întâmpla una ca asta. Un bărbat necunoscut... un bărbat necunoscut cu mască și mănuși se afla în apartamentul ei, iar Nikki urmărise destule episoade din *Forensic Files* ca să știe că lucrurile nu puteau avea un final fericit.

Privirea ei înnebunită cercetă dormitorul și poposi pe ușile din sticlă de la balcon. Instinctul îi spuse că nu avea să ajungă la timp, nu când ușile erau încuiate și bara de protecție era la locul ei.

O armă – avea nevoie de o armă.

Răsucindu-se, înșfăcă lampa, singurul lucru greu pe care îl avea în dormitor. Ușa se deschise, și ea se întoarse, smulgând ștecherul din perete.

– Nu te apropia! strigă ea și ținu lampa ca pe o bâtă de baseball.

Bărbatul o porni spre ea.

„La naiba!"

Nikki nu șovăi nici o secundă. Își luă avânt, cu gândul de a-l nimeni pe individ în cap. Doar că nu se întâmplă așa.

Nikki flutură lampa haotic, în vreme ce bărbatul se aplecă și se repezi spre ea. Umărul lui o lovi puternic în

abdomen, făcând să i se taie suflul. Un suspin de durere îi depărtă buzele când el se întinse, smulgându-i lampa din mâini și azvârlind-o pe podea. Lampa ateriză pe covor în vreme ce Nikki se îndreptă de spate. Se repezi într-o parte, cu intenția de a ajunge pe hol.

Nu reuși.

El o cuprinse de talie. Acum, stătea în picioare și, în clipa următoarea, simți cum se prăbușește. Se lovi *rău* de pat, simțind că rămâne fără aer. Tresări doar pentru o secundă, și o costă scump.

Răsucindu-se din talie, țipătul îi fu înăbușit în timp ce el se năpusti peste ea, acoperindu-i gura cu o mână în vreme ce se urcă peste șoldurile ei, țintuindu-i picioarele.

Panica îi încremeni mușchii când bărbatul se aplecă și coborî capul spre al ei. Ochii lui...

Mâna lui i se apăsă peste gură, rănindu-i buzele, în timp ce cealaltă mână ateriză pe umărul ei, apoi îi alunecă peste un sân.

O strânse tare, făcând-o să scoată un strigăt ascuțit care nu ajunse la urechile ei.

O groază reînnoită explodă înăuntrul ei în timp ce ea țipă sub palma lui. Acest bărbat... oh, Dumnezeule!

O teroare pură alimentă adrenalina care i se învolbura prin vene. Zbătându-se, încercă să-l dea jos de pe ea, dar el se apăsa cu toată greutatea. Durerea îi arse pieptul, dar o ignoră, în timp ce ea se strădui să încordeze mâna cât mai bine și să-l izbească în cap cu pumnul.

Cu o smucitură, bărbatul își trase capul pe spate, și strânsoarea de pe gura ei slăbi. Ea îl lovi din nou, de data aceasta în maxilar. O explozie de durere îi mistui degetele. El se lăsă pe spate atât cât Nikki să reușească să se ridice puțin, eliberându-și un picior. Ea se răsuci și se întinse spre marginea patului.

O mână i se înfipse în păr și îi trase capul pe spate. O durere chinuitoare îi vibră de-a lungul scalpului când el o răsturnă pe spate.

– Târfă proastă, mormăi el cu o voce care îi făcu pielea de găină pe tot corpul.

Vocea aceea. Vocea aceea. Ea știa că...

Pumnul lui i se înfipse în maxilar. Durerea se dezlănțui crudă și înfiorătoare. Focul se împrăștie pe tot chipul ei. Un gust metalic îi umplu gura. Sânge. *Sânge*. O lovi iar.

O altă explozie de durere radie dinspre ochiul ei – ochiul stâng – și îi întunecă vederea în timp ce se prăbuși pe pat. Gândurile erau... brusc, erau total incoerente. Nikki încercă să se ridice, dar își simțea capul ciudat, prea greu.

Durea.

– Rămâi acolo.

O mână o izbi în stomac și o făcu să se zvârcolească. Ceva – simți că se rupe ceva. O coastă?

Se prăbuși, năucită și pierdută într-o mare înfiorătoare de durere și neîncredere. „De ce se întâmplă asta?" Întrebarea se repetă iar și iar în mintea ei. Secunde prețioase pierdute în timp ce el o apucă de un picior și o trase spre marginea patului. Se așeză între picioarele ei în timp ce tavanul de deasupra clipea intermitent.

„De ce se întâmplă asta?"

Cu câteva minute în urmă, aranja rufele, încercând cu disperare să nu plângă, să nu se piardă în învolburarea de emoții când se gândise că făcuse patul împreună cu Gabe și că urma să doarmă în el. Cu doar câteva minute în urmă...

Degete i se înfipseră în pielea abdomenului și o apucară de betelia colanților. Simți cum îi alunecă pantalonii de pe ea.

Furia, o furie fierbinte și înăbușitoare, amestecată cu groază, o împinse dincolo de durere, dincolo de confuzia dată de ce se întâmpla. Gândurile i se limpeziră.

Își înălță șoldurile, și poate că tipul avu impresia că îl ajuta, pentru că se trase în spate și îi eliberă piciorul. Nikki îl izbi cu toată puterea de care era în stare, înfigându-și piciorul în burta lui.

El mormăi și se prăbuși pe spate, în fund.

Ea nu pierdu vremea.

Coborând buimacă din pat, o luă la fugă. Mișcările îi erau lente și sacadate, încetinind-o în timp ce ajunse pe

hol.

„Trebuie să ajungi ușă. Țipă. Cineva o să te audă. Țipă.“ Nikki țipă – țipă cât o ținură plămânii, dar vocea îi era slăbită.

Greutatea i se izbi în spate și o doborî. Bărbia i se lovi de podea, trimițând o străfulgerare de durere de-a lungul șirei spinării. Nu se opri – nu se lăsă răpusă nici o secundă de durere. Nici măcar când el îi dădu un pumn în spate, în zona rinichilor.

– La naiba cu asta!

El o întoarse brusc și o izbi cu ceafa de podea.

Ea mai inspiră o dată ca să țipe, dar mâna lui se încolăci peste gâtul ei și o lăsă fără suflu înainte de a conștientiza că nu avea să mai poată lua o gură de aer.

Nimic nu ar fi putut-o să o pregătească pentru senzația aceea care îi electrocută fiecare nerv. Corpul i se zvârcoli în timp ce se chinuia să tragă aer în piept, dar mâna de pe gâtul ei nu voia să slăbească strânsoarea.

Avea să moară. Știu în clipa aceea că el avea să o omoare. Toată viața i se desfășură în fața ochilor într-o fracțiune de secundă. Își revăzu părinții. Le revăzu pe Rosie și pe Bev. Îl revăzu pe Gabe.

„Nu.“

Nu avea cum să sfârșească așa.

Brațele i se zbătură, și se repezi la singura zonă expusă de piele pe care o vedea. Pielea din jurul ochilor lui. Își înfipse unghiile, mai întâi în ochiul drept, în timp ce plămânii intrară în convulsii.

El urlă și îi eliberă gâtul pentru a o apuca de mână, dar ea nu-i dădu drumul. El se smuci înapoi, dar degetele ei se prinseră în masca de schi. El își suci capul, retrăgându-se în spate pe mâini. Masca se blocă pentru o secundă și apoi alunecă. Nikki smuci în direcția opusă, trăgând cu lăcomie aer în piept în timp ce sânge și salivă îi picurau din gură.

Ridicându-se în genunchi, își dădu seama că masca era rămăsese la ea în mână. Cu o respirație șuierătoare, se ridică în picioare, căutând să o lovească, ratând și

izbindu-se cu cizma în perete. Ea înaintă năucită și se uită peste umăr.

– Parker, spuse ea cu răsuflarea tăiată și aruncă masca.

Capul lui se întoarse brusc spre ea. Sângele i se prelingea pe o parte a feței – o față contorsionată de durere și furie. Clătinându-se, el se ridică.

– I-am spus că ar trebui să jucăm aceeași carte ca la cealaltă târfă a lui, dar n-a vrut să mă asculte. A zis că două accidente de mașină ar părea suspecte. Trebuia să te fi scos din schemă în prima noapte în care te-am urmărit.

Înțelegerea se furișă în toți porii ființei ei, urmată îndeaproape de groază.

– Emma? Tu ai provocat accidentul Emmei?

Cuvintele ei răsunară ciudat, nedeslușite, dar Parker păru să le înțeleagă, pentru că scoase un răcnet care îi trimise lui Nikki un val de frică nebunească de-a lungul spinării.

Nikki se răsuci pe călcâie, forțându-și picioarele să se miște cât de repede posibil. Holul părea nesfârșit. O parte din ea, o parte concentrată numai pe supraviețuire, știa că nu avea să ajungă la ușă oricât ar fi încercat. *Știa* că, dacă o mai dobora o dată, nu avea să se mai ridice.

Mintea i se decuplă în vreme ce se îndreptă spre insula din bucătărie. Simțul supraviețuirii era cel care o mâna acum, îndrumându-i mâna spre locul în care se afla trusa deschisă de sculptură. Apucă dalta cea mai mare și se întoarse.

Nikki nu știa cum se întâmplă, ci doar că se întâmplă.

Ținu atât de strâns de daltă cu ambele mâini, încât, după ce pieptul lui se izbi în pumnul ei, ea tot nu îi dădu drumul. Nici măcar când ochii lui se făcură mari din cauza șocului. Nici măcar când mâinile și degetele lui îi loviră fața, zgâriind-o în timp ce alunecau. Nici măcar când simți lichidul cald care i se prelinse pe mâini. Nici când genunchii lui cedară și bărbatul se prăbuși în față, smulgându-se din daltă.

Căzu înainte, mai întâi cu fața, apoi cu trupul... se zvârcoli de câteva ori și încremeni.

Nikki încă ținea dalta.

Trecură câteva secunde în care rămase paralizată, apoi se întâmplă cel mai ciudat lucru. Logica începu să miște rotițele din mintea ei.

Trebuia să sune la poliție. Da. Asta trebuia să facă.

Ducându-se în sufragerie, se mișcă fără să se mai gândească până își găsi telefonul pe măsuța de cafea. Îl ridică. Telefonul era alunecos în mâinile ei.

Amorțită.

Era atât de amorțită.

Nikki sună la Urgențe, și nu știa exact ce zisese, dar i se spuse că poliția era pe drum, și se gândi că poate i se ceruse să nu închidă, dar trebuia să-l sune pe Gabe.

Își dădu seama că el și frații lui trebuiau să știe că Parker se afla în apartamentul ei și că era mort. Că era aproape sigură că Parker recunoscuse că avusese de-a face cu accidentul de mașină al Emmei. Era important, pentru că... în poveste avea să fie implicată și familia de Vincent. Poliție. Întrebări. Scandal.

Devlin avea să fie așa... dezamăgit.

Nu știa ce avea să creadă Gabe.

Undeva în adâncul ei, știa că nu gândea lucid când îl sună pe Gabe. Nu gândea deloc în timp ce se dădea în spate, cu telefonul sunându-l în ureche. Se lovi cu spatele de perete și se lăsă să alunece pe el.

Telefonul sună și tot sună, iar Gabe nu răspunse.

Încă ținând dalta, strânse telefonul la piept, uitându-se pierdută spre hol, urmărind cum sângele se prelingea încet prin pardoseală.

CAPITOLUL 32

Gabe se întinse după telefonul din buzunar parcă pentru a suta oară de când văzuse apelul lui Nic.

Fusese șocat să-i vadă numele pe ecran. După ultima lor conversație, își dăduse seama că ea ar fi preferat să-l lovească la nesfârșit între picioare decât să-l sune.

Oare ce voia?

Probabil voia ca el să-și ia înapoi mobila pe care i-o trimisese mai devreme. Îl putea urî, dar lucrurile erau ale ei. Îi aparțineau.

Își auzi telefonul sunând din nou, dar băgă mâna în buzunar și îl puse pe silențios, fără să se mai uite cine era.

Orice ar fi fost trebuia să aștepte până se calma drama din casa lui atât cât să se strecoare afară și să vadă ce voia Nic. Dev venise acasă devreme, și Gabe îl luase direct la discuții.

Dev bău pe nerăsuflate al treilea pahar de whisky.

– Știam.

– Poftim? spuse Gabe surprins.

Tocmai îi povestise lui Dev totul despre Sabrina, și acesta era răspunsul fratelui său?

– Știam că se ținea după tine. Și mai știam și că este nebună de legat când vrea să fie. Dev își ocoli biroul și luă sticla de whisky pentru a-și umple iar paharul. Am sperat însă că o să se sature și că o să-i treacă. Am sperat că este... mai isteață de atât.

El rămase cu gura căscată.

– Tu vorbești serios?

Dev reveni la scaunul lui. Se așeză și puse paharul pe birou.

– Arăt de parcă aș glumi?

Gabe mai că sări ca ars de pe scaun.

– Știai că umblă după mine, că-mi distruge viața...

– Nu știam asta. La ultima parte mă refer, îl întrerupse Dev. Dacă aș fi știut, lucrurile s-ar fi schimbat. Aș fi pus capăt poveștii.

– Da?

Privirea glacială a fratelui său se aținti spre el.

– Da. Familia este pe primul loc. Familia întotdeauna.

– Și atunci, ce ai de gând să faci în privința asta? întrebă Gabe. Nu poți să te mai însori cu ea.

– Normal că nu. S-a terminat. Cel mai probabil, s-ar fi încheiat chiar dacă nu mi-ai fi spus tu sau dacă Nikki ar fi păstrat tăcerea. El își luă paharul. Nu-mi doresc chiar *atât* de mult imperiul familiei Harrington.

Gabe se lăsă pe spate, frecându-și încet capul cu mâna. Se simțea atât de ușurat, că mai că îi venea să-l pupe pe fratele lui.

– Ei bine, îmi pare rău că logodnica ta...

– Să nu-ți pară! Nu am iubit-o niciodată. Abia dacă o toleram.

– Și despre ce a fost vorba? Se simțea ros de curiozitate. Dacă știai că încearcă să se bage în patul meu de mai bine de zece ani, de ce ai rămas cu ea? Nu se poate să-ți fi dorit atât de mult firma ei.

– Mi-am făcut iluzii că o să mă descurc cu ea. El își roti băutura în pahar. Că o să-mi fie mai ușor să stau cu ochii pe ea dacă eram căsătoriți.

– Nu are nici un sens.

Dev ridică dintr-un umăr.

– Ea știe niște lucruri. Lucruri în privința cărora n-am fost chiar sincer cu tine.

Gabe înțelese numaidecât.

– Vorbești despre Christopher Fitzpatrick. Ai spus...

– Nu i-am zis niciodată ce s-a întâmplat cu el, interveni Dev. Ea știa deja. N-am de unde să știu dacă i-a

spus sau nu Emma. Era extrem de important să o țin aproape, ca să nu-mi pună familia în pericol.

– Fir-ar să fie! Gabe era șocat și uluit în timp ce se uită lung la el fratele lui, parcă văzându-l cu adevărat pentru prima dată în ultimii ani. Ai fost cu ea ca să protejezi...

– Am fost cu ea pentru că am ales să fiu cu ea. Și aleg să nu mai fiu cu ea. Este atât de simplu.

Gabe clătină încet din cap. Când erau mai tineri, Dev încasase mereu – mereu – greul pedepselor când frații intrau în belele. La naiba, uneori, ai fi zis că aproape se oferea voluntar. Stătea mereu în preajma tatălui lor, și Gabe se întrebase adesea de ce, pentru că bărbatul nu era bun cu Dev. Însă, abia după ce mai crescuse, Gabe își dăduse seama de ce rămânea Dev de bunăvoie lângă Lawrence.

Îl împiedica să le acorde prea multă atenție lui Gabe, lui Lucian și lui Madeline. Dev îi protejase atunci.

Și continua să o facă.

Doamne!

Gabe își drese glasul.

– Dar chiar crezi s-a terminat? Crezi că Sabrina o să accepte despărțirea fiind cât de cât rezonabilă?

– O să accepte. El rămase cu privirea pierdută în pahar. Pot fi foarte convingător.

Gabe își studie fratele.

– Uneori, mă sperii.

Unul dintre zâmbetele acelea rare și autentice se ivi pe buzele lui.

– Uneori, mă sperii și pe mine.

Sprâncenele lui Gabe se arcuiră în sus.

– Apropo, spuse Dev și sorbi din pahar. Ce ai de gând să faci cu Nikki?

Schimbarea de subiect fu neașteptată.

– Ce vrei să spui?

– Știi ce vreau să spun. Ai fost cu ea.

Gabe miji ochii.

– După cum ți-am spus data trecută, ea nu este un subiect de discuție între noi.

Dev ridică dintr-un umăr.

– Sper că te gândești la... complicațiile pe termen lung ale continuării unei povești cu Nikki. Ea este cu aproape zece ani mai mică decât tine, tocmai a terminat facultatea și lucrează pentru familia noastră.

– M-am gândit la asta, Dev.

– Știu că am mai spus asta, dar merită să repet. Ce crezi că o să se întâmple dacă familia Rothchild decide să inițieze un proces pentru custodie? întrebă el. Tu și iubita ta de 22 de ani. Sunt convins că judecătorului nu i s-ar părea ideal.

– Poate că Nic este cu zece ani mai mică, dar este responsabilă, matură și un adult mai bun decât jumătate dintre noi, spuse el, cu inima strânsă, pentru că tot ce spunea era adevărat, iar el își bătuse joc de ea. William este fiul meu. Aș vrea să văd un judecător care ia o decizie împotriva mea dacă se ajunge acolo.

Dev urmări cu un deget marginea paharului.

– Atunci, ar trebui să ne asigurăm că nu se ajunge acolo.

Gabe îi aruncă o privire lui Dev.

– Nic ar fi... Aș avea încredere în ea cu William. Fără discuție.

În clipa în care cuvintele îi zburară de pe buze, știu că spunea adevărul. Era un adevăr greu de digerat, din moment ce îl conștientiza mult prea târziu.

O rănise din nou, dar știa că, de data asta, rănile provocate erau mult mai adânci decât orice se întâmplase cu patru ani în urmă.

– Trebuia să-mi imaginez că, în cele din urmă, o să pună ghearele pe tine. Pe chipul lui Dev tremură urma unui zâmbet posac. Dacă ar mai fi trăit Lawrence ca să vadă asta.

– Nu sunt prea sigur ce să zic la asta.

– El ar fi avut multe lucruri de zis.

– Sunt convins.

– Numai că nu s-ar fi mulțumit doar să gândească aceste lucruri, continuă Dev. De ce crezi că nu-mi plăcea ca Nikki să alerge de colo-colo în afurisitele alea de

costume de baie? Nu din cauza ta. Un mușchi zvâcni în maxilarul lui. Ci din cauza *tatei*.

Nimic nu ar fi putut să-l uimească mai mult pe Gabe.

– Poftim?

– N-ai observat niciodată cum o privea? Buzele i se curbară de dezgust. Eu da. Am văzut.

Gabe clipi lent.

– Ce vrei să spui?

El nu răspunse o vreme.

– Tu nu-l cunoșteai, Gabe. Nu ca mine. Numai eu știam de ce era în stare nemernicul. De ce chestii a scăpat.

Gabe simți că toate încremenesc înăuntrul lui când își privi fratele. Interiorul îi deveni ca de gheață.

– A... Se opri. Nu. Nic i-ar fi spus ceva, mai ales după ce vorbise cu ea despre Emma. Dar ideea nu-l liniști mai deloc, din moment ce nu-i dezvăluise incidentul cu Parker de la piscină până nu o întrebase el. Ce a făcut?

– Mai bine întrebi ce nu a făcut. Dădu pe gât restul de băutură, și buzele îi formară o linie subțire când strânse din dinți. Nu cred că am fost vreodată mai fericit decât în clipa în care am aflat că nu era tatăl meu. Că sângele lui blestemat nu curge prin venele mele. Întoarse privirea de la Gabe. Crede-mă, Gabe, noi doi suntem norocoșii!

El apucă brațele scaunului. Ce știa Dev? O întrebare ieși la suprafață. Una care nu-i dădea pacea.

– Tu ai făcut-o? Tu l-ai ucis?

Privirea lui Dev reveni spre Gabe. El nu răspunse.

Trecu un moment, apoi Gabe se lăsă pe spate în scaun. Apucându-se de podul nasului, înjură în barbă. Sincer, nu-și dorea ca Dev să răspundă la acea întrebare. Nici măcar nu era sigur de ce întrebase.

Gabe își lăsă mâna să coboare pe brațul scaunului.

– Știi, Sabrina a mai spus ceva. Mi-a zis că face din nou treaba murdară în locul meu. Habar n-am ce a vrut să spună, dar părea să se refere la ceva ce mai făcuse.

Privirea lui Dev se ascuți.

– Nu cred...

Ușa de la birou se deschise brusc. Gabe aruncă o privire peste umăr când Lucian intră în încăpere. Faptul că Lucian dăduse buzna fără să bată îl făcu să intre în alertă. Nici paloarea chipului lui nu era de mare ajutor.

Instinctul lui Dev trebuia să urle același lucru ca al lui Gabe, pentru că fratele lui se aplecă în față și întrebă:

– Vreau să știu?

Fratele lor mai mic se uită la Gabe, clătinând încet din cap în timp ce strângea telefonul în mână.

– Este vorba despre Nikki.

Gabe simți sloiuri de gheață în tot trupul. Se mișcă înainte de a-și da seama de ceea ce făcea, băgă mâna în buzunar și scoase telefonul. Văzu un apel pierdut, și inima i se opri în piept. Nu era Nic cea care sunase a doua oară. Ci *Troy*. Întoarse capul spre Lucian. Se ridicase, dar nu simțea podeaua sub picioare.

– Ai vrea să detaliezi? întrebă Dev, părând calm – prea calm –, când Gabe simțea că se învârtea toată camera cu el.

– Tocmai am vorbit cu Troy. Mi-a zis că Nikki a fost atacată în apartamentul ei...

Fu singurul lucru pe care îl auzi Gabe – tot ce avea nevoie să audă în acel moment.

– Este bine?

Lucian deschise gura.

– Nu... nu știu.

Lumea lui Gabe încremeni când o senzație cumplită de déjà-vu îl luă cu asalt și îl zdruncină până în adâncurile ființei. Nu se putea. Nu Nic. Nu putea să piardă...

Se opri brusc, fără să îi mai ofere acelui gând îngrozitor șansa de a căpăta un pic de coerență.

– Unde este?

– La Spitalul Universitar, răspunse Lucian.

Gabe se îndreptă spre ușă.

– Stai! N-ai auzit totul. Lucian se întoarse spre Dev. A fost Parker Harrington.

Nikki tresări când tânărul doctor trecu lumina peste ochiul stâng.

– Îmi pare rău pentru asta! El își înclină capul și se trase înapoi, stingând lumina. Sigur o să aveți vânătăi și se va umfla, dar nu pare să existe vreo leziune gravă la nivelul ochiului sau al orbitei oculare.

Ea fu tentată să încuviințeze din cap, dar decise că era mai înțelept să nu, din moment ce-și simțea tot corpul ca pe o mare rană deschisă.

– Ar trebui să primim în curând radiografiile, dar cred că doar o să ni se confirme ce știm deja. Aveți o contuzie pe partea stângă a cutiei toracice, dar nu cred să aveți vreo coastă ruptă. O să vă doară, probabil o săptămână sau două, dar sunteți o tânără foarte norocoasă.

Chiar era norocoasă.

Nikki o simțea cu toate oasele ei îndurerate. Parker fusese... Doamne, fusese hotărât să o ucidă. Nu doar atât, dar...

Ea trase adânc aer în piept.

Doctorul schiță un zâmbet.

– Vrem să vă mai ținem internată câteva ore, probabil peste noapte, ca să ne asigurăm că nu aveți vreo contuzie cerebrală. Ați fost lovită serios la cap.

Privirea ei zbură peste umărul doctorului și se îndreptă spre pragul ușii. Simți un gol în stomac. Un polițist în uniformă se oprise acolo. Troy trecuse pe aici mai devreme, dar nu-l mai văzuse după ce revenise de la radiografii.

Spera din inimă că nu îi sunase pe părinții ei.

– O să vă administrăm ceva pentru durere în scurt timp, spunea doctorul. Și-ar fi dorit să-și poată aminti numele lui. O să vă dea și o ușoară stare de somnolență, așa că nu vă faceți griji dacă simțiți că vă ia somnul, bine?

– Bine.

Vocea ei era răgușită și avea dureri de fiecare dată când vorbea. O amintire înfricoșătoare a clipei în care fusese la un pas să-și piardă viața.

Și nici măcar nu voia să se gândească de ce, dar nu reușea să se oprească. Era singurul lucru la care se putea gândi.

Parker o amenințase – amenințase slujba părinților ei – și o pusese în gardă în privința Sabrinei, dar el era *Parker*. O speriase în ziua în care îl pocnise Gabe, dar nu s-ar fi gândit niciodată, nici într-un milion de ani, că s-ar putea întâmpla una ca asta.

Dar, câtă vreme rămăsese în apartament, așteptând să apară polițiștii, pusese cap la cap toate piesele de puzzle, și poate că se înșela, dar se îndoia serios că era cazul.

Privirea ei reveni spre polițist. Cum ochiul stâng părea să i se umfle foarte repede, nu putea distinge trăsăturile polițistului. Erau neclare. În timp ce se uită lung la spatele lui, se gândi la... Sabrina.

Parker venise după ea din cauza surorii lui.

Nu crezuse niciodată că erau în stare de așa ceva, dar Parker era fratele Sabrinei. *Era*. Parker... nu mai era acum.

Oh, Doamne!

Buza de jos începu să-i tremure și i se simțea ca naiba, pentru că era spartă și o durea cumplit. Era surprinsă că nu își pierduse nici un dinte.

– Sunteți sigură că nu vreți să sunăm pe cineva? întrebă doctorul, atrăgându-i atenția.

– Am sunat-o pe prietena mea.

Nu era chiar adevărat, dar avea de gând să o sune pe Rosie când se apropia momentul externării.

Doctorul o privi stăruitor o clipă, apoi încuviință din cap.

– Bine, atunci. O asistentă o să vină în curând să vă dea niște pastile pentru durere.

– Mulțumesc, spuse ea și îl urmări cum iese.

Apoi, rămase singură, doar cu polițistul care aștepta alături. Ce căuta el aici? Poate pentru că Troy nu crezuse nici măcar o secundă că ea nu avea habar de ce voise Parker să-i facă rău.

Dar, dacă i-ar fi spus motivul, ar fi trebuit să explice ce văzuse, și, ei bine, asta însemna să-i implice și pe frații de Vincent în poveste. O parte din ea nici măcar nu înțelegea de ce se străduia să-i protejeze. Poate era ceva

ce moștenea de la părinții ei. Oricum ar fi fost, nu avea de gând să spună nimic nici unui polițist.

Închizând ochiul zdravăn, încercă să-și găsească locul în pat, dar, de fiecare dată când se mișca, trupul ei protesta. Pătura era subțire, și lui Nikki îi era... atât de frig.

Respiră tremurător, simțindu-se gâtuită de lacrimi.

Omorâse un om.

Și... nu știa cum să se simtă în privința asta, pentru că, deși era bucuroasă că trăia, să ucizi pe cineva era...

Se simțea detașată de toate astea. De parcă plutea undeva deasupra propriului corp, legată de viață prin firicele subțiri și fragile ce se puteau rupe în orice moment. Habar nu avea ce urma să se întâmple când aveau să se rupă cu adevărat.

Asistenta veni și o întrebă cum se simțea, în vreme ce îi administră medicamentele pentru durere. Le simți când îi intrară în organism, amorțindu-i simțurile și luându-i cu asalt gura.

Nikki închise ochii și așteptă ca medicamentele să-i alunge durerea și, odată cu ea, amintirea ochilor măriți de șoc ai lui Parker.

CAPITOLUL 33

Gabe era conștient că Lucian îl urmărea îndeaproape în timp ce traversa holul spitalului, îndreptându-se spre locul în care i se spusese că se afla Nic. Cu inima parcă oprită undeva în gât, o luă după colț și dădu peste Troy.

– Ați ajuns, spuse Troy. Trebuie să vorbim.

– Discuția poate să aștepte.

Dădu să-l ocolească pe Troy.

– Nu. Troy îl apucă de braț și îl opri. Nu poate.

Gabe coborî privirea spre brațul lui Troy.

– Știi că te respect sincer și te consider ca un frate, dar, dacă nu-mi dai drumul, lucrurile o să iasă urâte ca naiba.

Troy nu-i dădu drumul.

– Ascultă, știu că vrei să o vezi, și o să o vezi. Este chiar în capătul holului, trăiește și respiră, dar trebuie să-mi acorzi câteva minute.

– Gabe.

Lucian se ivi lângă el și își puse o mână pe umărul lui.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Lucian.

– M-a sunat, și eu nu i-am răspuns.

– Dar acum, ești aici, și o vei vedea cât de curând. Lucian îl strânse pe Gabe de umăr. Dă-i lui Troy câteva minute!

Înjurând, se întoarse spre detectiv.

– Spune repede!

– Parker Harrington a fost, zise el, vorbind în șoaptă. El a intrat în apartamentul ei...

– Știu asta, șuieră Gabe printre dinți.

– Dar ceea ce nu știm este de ce ar fi făcut una ca asta. Știi că nu sunt vreun fan de-al lui Parker, dar să bată o fată și să încerce să o omoare? Nu pare ceva ce i-ar fi stat în fire.

Din nou, Gabe ajunse să nu mai simtă podeaua sub picioare în timp ce cuvintele lui Troy se strecurară înăuntrul lui. Dacă nu ar fi fost mâna lui Lucian pe umărul lui, ar fi făcut ceva nebunesc. Știa că ar fi făcut ceva nebunesc.

– Unde este Parker? întrebă Gabe, gândindu-se că ar fi fost bine să fie închis undeva, ca să nu poată ajunge el la nenorocit.

Troy aruncă o privire între frați, și, când vorbi, vocea îi era joasă.

– Parker este mort.

– Poftim? izbucni Lucian.

Gabe încremeni.

– Nikki l-a ucis. Cu o *daltă,* spuse Troy, și mintea lui Gabe se goli de orice gând – și se umplu de furie. Polițistul a fost nevoit să-i smulgă dalta din mâini când a ajuns acolo. Troy aruncă o privire spre hol. L-a nimerit pe nemernic chiar în piept.

– Doamne!

Gabe se întoarse și se eliberă de sub mâna lui Lucian, trecându-și degetele prin păr.

– A fost legitimă apărare, spuse Lucian.

Troy înclină capul într-o parte.

– Știm. Este evident, dar nu știm de ce, iar Nikki nu vrea să vorbească.

– Cum adică nu vrea să vorbească? întrebă Gabe.

– A spus că nu știe de ce ar fi vrut Parker să-i facă vreun rău, iar eu nu cred rahatul ăsta. Troy îi întâlni privirea direct. Aș putea să pun pariu că nu ne spune tot ce știe, și singurul motiv pentru care îmi închipui că nu vrea să facă asta este pentru că povestea are ceva de-a face cu unul dintre voi. Și, cum sora lui Parker este logodnica lui Dev, nici nu trebuie să fii vreun mare geniu.

Gabe înlemni. Nemernica de Sabrina. Se întoarse spre fratele lui. Privirile li se întâlniră, și el știu în clipa aceea că Lucian se gândea la același lucru.

Lucian făcu un pas într-o parte.

– Trebuie să-l sun pe Dev.

– Oh, nu, nu trebuie.

Troy se întoarse spre Lucian.

Sătul de această discuție, el ignoră strigătele lui Troy care răsunară în urma lui în vreme ce străbătea holul. Îi fu ușor să găsească salonul ei, pentru că un polițist stătea de pază. Acesta privi peste umărul lui, și probabil Troy îi făcuse semn, pentru că ofițerul se dădu la o parte.

Să pătrundă în acel salon era ca și cum ar fi înaintat pe nisipuri mișcătoare. Senzația că mai trecuse prin asta mai că îi făcu genunchii să cedeze. Nu mai conta că Troy îi spusese că Nic respira și era în viață.

Să respiri și să fii în viață nu însemna nimic.

Gabe știa prea bine asta.

Trăgând ușor aer în piept, dădu perdeaua laoparte și o văzu – ei bine, îi văzu spatele.

Nic stătea ghemuită pe o parte, cu spatele la ușă. Zări o perfuzie și doar câteva monitoare. Ceea ce era bine, dat fiind contextul.

Dar ea părea atât de mică în patul acela, prea mică.

Gabe se apropie de patul îngust, disperat să întâlnească ochii ei căprui frumoși. Și apoi, chiar o văzu.

Inima i se frânse în piept.

Faptul că auzise de la Troy ce făcuse Parker nu îl putuse pregăti pentru ceea ce văzu. Nu păreau să existe mai mult de câțiva centimetri din chipul ei care să nu fi primit vreo lovitură. Buza îi era roșie și inflamată. Pe maxilarul ei se formau vânătăi de un roșu aprins, care căpătau nuanțe de violet pe margini. Ochiul stâng îi era umflat, cu vânătăi albastre și purpurii. Avea zgârieturi pe singurul obraz pe care îl putea el vedea.

Simți că i se înmoaie genunchii.

Gabe și-ar fi dorit ca Parker să mai fi fost în viață din mai multe motive. Mai întâi, pentru că Nic nu ar fi trebuit niciodată să facă ce făcuse. Ea era mult prea bună

ca să poarte o asemenea povară. Dar cel mai egoist motiv? Și-ar fi dorit să-l omoare el în bătaie pe nemernic, să-l facă să plătească pentru fiecare vânătaie, pentru fiecare secundă de durere pe care o simțea ea.

Se așeză pe scaunul gol din fața ei, întrebându-se unde Dumnezeu erau părinții ei. Sprijinindu-și coatele pe genunchi, își trecu o mână peste față.

La naiba, ea chiar nu merita asta. Nu merita nimeni, dar ea chiar nu merita asta.

Ochii lui... își simți ochii umezi.

Ar fi trebuit să anticipeze una ca asta. Ideea că Sabrina și fratele ei erau niște bătăi de cap inofensive se dovedise falsă în clipa în care înțelesese cât de multe știa Sabrina despre el. Ar fi trebuit să se aștepte ca unul din ei să se ducă după Nikki. Nici Sabrina, nici Parker nu crezuseră vreodată că Gabe avea să fie cel care să îi dezvăluie totul lui Dev. El *știa* asta, așa că ar fi trebuit să fie acolo pentru ea.

Dumnezeule!

Nic tremură, ceea ce îi atrase atenția. Gabe răsuflă apăsat, aruncând o privire spre pătură. Îi alunecase spre talie. Cu grijă, se aplecă și i-o trase până peste umeri.

Ea se mișcă ușor, cu o tresărire. Gabe o cercetă din priviri. Ce altceva era în neregulă? Ce nu reușea să vadă? Îl traversă un fior.

Nic se mișcă din nou, și apoi i se deschise un ochi. Expresia de pe chip dădu de înțeles că îl recunoscuse.

– Gabe?

– Îmi pare atât de rău! Vocea îi era groasă. Atât de al naibii de rău.

Fruntea ei se încruntă, încercând să se ridice.

– Ce...

Nic trase brusc aer în piept.

El se întinse spre ea, dar mâna îi încremeni în aer, neștiind unde să o atingă pentru a nu-i face rău.

– Cum să te ajut?

Buzele lui Nic se strânseră în timp ea ce se lăsă pe spate.

– Ce faci aici?

Întrebarea îl surprinse.

– Unde altundeva să fiu?

Ea nu răspunse, ci își întoarse privirea. Gâtul ei. Fir-ar al naibii! Observă vânătăile de pe gâtul ei, vânătăi care păreau lăsate de degete.

– Doamne! mârâi el.

Mâna lui Nic înlemni.

– Arăt așa rău?

El își dădu seama că avea pumnii încleștați.

– Ești frumoasă.

Ea scoase un râset răgușit și sufocat.

– Cred că... ai probleme cu vederea.

– Ba văd foarte bine. El încleștă și descleștă pumnii. Unde sunt părinții tăi?

Ochiul ei se închise.

– Încă nu i-am sunat.

– Nic.

– Nu vreau să mă vadă așa. S-ar speria la culme... iar mama nu are nevoie de asta acum.

Lui Gabe nu-i venea să creadă că își făcea griji să nu-și necăjească părinții.

– Scumpo, tot te vor vedea până la urmă.

– Știu. Ea înghiți în sec și apoi tresări. Dar nu trebuie să mă vadă chiar acum.

– M-ai sunat, spuse el după o clipă, cu voce aspră. Și n-am răspuns. Vorbeam...

– Nu-i nimic. Nu contează.

– Contează, Nic.

Ea rămase tăcută un moment.

– Te-am sunat după. Nu gândeam limpede. M-am gândit că Devlin... ar trebui să știe.

Nu îl sunase ca să o ajute – și, Doamne, cuvintele ei îl răniră până în străfunduri. Când ea avusese cel mai mult nevoie de el, Gabe crease o situație care să nu-i permită să-i fie alături – în care ea să nici nu se fi gândit să îl sune.

Nu era un lucru pe care să și-l ierte prea ușor.

Nic ridică o mână și își atinse încet buza.

– Au!

Un zâmbet crispat se desenă pe buzele lui, și el se aplecă, apucând-o ușor de încheietură și îndepărtându-i mâna.

– Nu o atinge!

Privirea ei o întâlni pe a lui și se feri imediat. După o clipă, el îi eliberă încheietura. Doamne, voia să o strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată.

– Știi dacă au... hmm, dacă au luat deja cadavrul? întrebă ea.

– Nu știu, dar pot să aflu.

Buza îi tremură.

– Era foarte mult sânge. Probabil a distrus...

– O să mă ocup eu de asta. Și avea să se ocupe. Ea nu trebuia să mai vadă nimic din toate astea. Nu vreau să-ți faci griji pentru asta. O să mă asigur că totul este cum era înainte.

– Mulțumesc! șopti ea.

– Nu trebuie să-mi mulțumești. Ar fi trebuit ca eu...

– Ce ar fi trebuit?

Să fi fost acolo. Ar fi trebuit să-i fi fost alături, ca să o protejeze. Ar fi trebuit să rezolve altfel lucrurile cu ea. Ar fi trebuit să-i povestească despre William și ar fi trebuit să... ar fi trebuit să-și permită să simtă ce simțea, nu să fie un nătărău încuiat la minte, îngrozit de ceea ce începea să simtă pentru ea.

Ar fi trebuit să-și permită să o iubească.

Lucrurile ar fi stat altfel. Totul ar fi fost mai ușor. În loc să intre într-un salon de spital, ar fi putut să se ducă la o morgă și la o înmormântare. La fel cum se întâmplase cu Emma, nu ar fi avut o a treia șansă ca să îndrepte lucrurile.

Și trebuia să îndrepte lucrurile.

Era amuzant cum, în asemenea momente, înțelegeai ce contează cel mai mult și cum orice altceva este doar zgomot de fundal.

Nic rupse tăcerea.

– O să... o să sun la Rosie și o mă duc la ea. Nu pot să mă întorc acolo până nu se face curat.

– O să vii acasă cu mine, spuse el încruntat. Și o să rămâi cât este nevoie.

– Nu cred... că este o mișcare inteligentă.

– De ce naiba n-ar fi?

Ea îl privi lung o clipă, apoi își întoarse privirea. El trebuia să-i spună la ce se gândise și ce simțea, dar nu era momentul potrivit acum.

Gabe ridică mâna lui Nic. Articulațiile îi erau roșii și umflate. Avea sânge uscat sub unghii, între degete. Tot ce vedea îl scotea din minți, dar nu putea să nege că fata lui era o luptătoare.

Fata lui.

Cele două cuvinte i se părură la fel de potrivite ca prima dată când le gândise, doar că, de această dată, își permise să le primească în inima lui, *să* le *simtă*.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă el după o clipă.

– Nici n-am știut că este el la început, spuse ea cu voce blândă. Purta o mască de schi și s-a apropiat de mine. Am rămas blocată în dormitor, și el...

Fu cutremurată de un fior.

Fiecare mușchi al lui se încordă când își încrucișă ambele mâini peste ale ei. Troy nu menționase nici un fel de... de agresiune sexuală, dar un val cu totul nou de furie și groază se dezlănțuia în interiorul lui.

– El ce, scumpo?

– Cred că încerca, știi tu, să mă violeze. Ochii ei erau închiși, și slavă Cerului că era așa, pentru că Gabe era sigur că nu avea cum să ascundă furia ucigașă pe care o simțea gata să răbufnească. Am ripostat, și cred că a decis să renunțe la ideea asta și a încercat să... încheie povestea.

El o strânse ușor de mână.

– Ți-a spus ceva?

– Da. Ea trase tremurător aer în piept. A zis ceva ce nici nu știu cum să-ți spun.

– Îmi poți spune orice.

Îi sărută articulațiile degetelor, și ochiul ei bun se deschise.

Se scurseră câteva clipe.

– Mi-a spus că a venit la mine din cauza Sabrinei. Ea... este periculos de obsedată de tine. Nu știu de ce ar fi făcut Parker ce a făcut pentru ea, dar, Gabe, a spus că...

El simți un nod în stomac.

– Ce a spus, Nic?

Nic scoase o răsuflare tremurată.

– A spus că el voise să rezolve lucrurile așa cum făcuse și înainte, dar Sabrina i-a zis că două accidente de mașină ar da de bănuit.

Gabe înmărmuri.

– Cred... Doamne, cred că vorbea despre Emma. Știu că sună nebunesc, dar nu încape îndoială că sunt nebuni. Nu știu cum s-a petrecut accidentul de mașină al Emmei, dar, Gabe, cred că trebuie investigat.

Gabe nici măcar nu mai simțea mâna pe care o ținea. Nu o mai vedea pe Nic și nici nu mai auzea bipurile constante ale monitorului. Când trase aer în piept, nu surprinse mirosul pătrunzător de dezinfectant nelipsit din spitale. Era în salon cu Nic, dar parcă nici nu era acolo.

Sabrina și Parker avuseseră ceva de-a face cu accidentul Emmei?

Era posibil. Din câte știa despre accident, Emma pierduse controlul mașinii la doar câțiva kilometri distanță de casa părinților ei. Se dusese să-l ia pe William de la ei. Intrase cu mașina într-un copac. Oare cineva – acel cineva fiind Parker – o scosese de pe drum?

Era mai mult decât posibil.

„Am făcut din nou treaba murdară în locul tău."

Sabrina practic recunoscuse acest lucru.

Se simțea zdruncinat până în adâncul ființei, dar știa că nu se mișcase – nici măcar nu clipise. Furia nimicitoare reapăru la suprafață, și, la naiba, era ca și cum i-ar fi luat foc pielea.

– Gabe, șopti Nic.

O auzi, dar parcă nici o auzi. Rămăsese blocat pe cuvintele ei. Moartea Emmei nu fusese un accident. Fusese o crimă, pentru că femeia aceea era obsedată de

el. Nu reușea să înțeleagă, nu reușea nici să se gândească la asta.

– Îmi pare rău! spuse Nic încet. Îmi pare atât de rău!

Tot corpul lui tresări la auzul scuzelor ei murmurate și privirea lui se concentră asupra chipului ei vătămat și învinețit. Nic era cea care stătea întinsă pe patul de spital. Nu Emma. O răpiseră pe Emma de lângă fiul lor, dar nu reușiseră să o răpească pe Nic de lângă el.

Ridicându-i din nou mâna la gură, el îi sărută palma și închise ochii. Pierduse o parte din Emma în noaptea în care fusese agresată și o pierduse definitiv în noaptea în care se răzbunase. Se întâlniseră o singură dată în ultimii cinci ani, și întâlnirea aceea i-l oferise pe fiul lui, dar Gabe acceptase că totul se terminase între ei cu mult înainte de a afla despre accidentul Emmei. Era dincolo de capacitatea lui de înțelegere de ce decisese Sabrina să se ducă după ea, după tot acest timp.

– Ești bine? întrebă Nikki.

Era? Nicidecum. Mânia, îmbinată cu neputința, putea să explodeze într-un haos primejdios, dar reuși să se adune. Trebuia să se adune. Pentru ea. Grija ei îl zgudui până în adâncul ființei. Nu trebuia să-și facă griji pentru el acum.

– Sunt bine. Deschise ochii. Sunt bine, scumpo.

Ea tăcu o clipă.

– Nu le-am spus lui Troy și polițiștilor nimic despre ce... mi-au zis Sabrina și Parker.

El îi ridică mâna la frunte.

– Dev o să-ți fie recunoscător pentru asta, dar mie nu mi-ar fi păsat dacă le-ai fi spus. Nu trebuia să minți ca să eviți un scandal. Nici n-ar trebui să-ți faci griji pentru asta.

Ea nu spuse nimic pentru câteva momente.

– Ce o să se întâmple?

– Nu știu. Orice urma să se întâmple nu avea să fie prea frumos. Am vorbit cu Dev azi. A venit acasă devreme. I-am spus totul.

– Serios?

– Da. Se desparte de ea.

Un râs aspru îi întredeschise buzele.

– Deci... Sabrina l-a făcut pe Parker să mă reducă la tăcere degeaba? Sau doar din furie ori gelozie?

El o subestimase pe Sabrina. Se putea să o fi făcut din gelozie, dar nu aveai cum să nu te întrebi de ce ar fi riscat Parker atât de mult pentru sora lui?

– Nici... măcar nu mai contează, spuse ea. Pentru că oricum i-ai zis lui Devlin. Parker a făcut toate astea degeaba. A murit...

– Mă doare în cot de el. A primit ce a meritat. Îmi doresc doar ca tu să nu fi trecut niciodată prin situația asta. Să nu fi trebuit să lupți...

Rămase fără glas.

Nu reuși să termine.

– Gabe?

El clătină din cap, continuând să o țină de mână.

– N-ar fi trebuit să treci prin nimic din toate astea.

– E în regulă, spuse ea încet. Totul o să fie bine.

– Încerci să mă liniștești tu pe mine?

– Nu știu. Cred?

Gabe clătină uluit din cap.

– Ești... Chiar nu știu ce să spun.

Ea încercă să-și elibereze mâna, dar el nu-i dădu drumul. Nu avea să îi mai dea niciodată drumul.

– Cred că ai spus deja destule, replică ea.

O merita.

Trecu un moment în timp ce ea își ridică privirea de la mâna lui aflată peste a ei.

– De ce ești aici?

– Trebuie să vorbim. Nu acum. El își coborî gura și mai sărută o dată dosul mâinii lovite, reducându-i protestele la tăcere. Dar o să vorbim mai târziu.

CAPITOLUL 34

Gabe rămase cu Nic până ce ea ațipi și îi fu nespus de greu să plece chiar și atunci. Dar trebuia să le vorbească fraților lui.

Îi găsi într-una dintre camerele private de pe hol, Dev aflat în picioare în colțul micii încăperi, cu brațele încrucișate la piept, Lucian așezat pe canapea. Lângă el era Julia. Din fericire, Troy plecase. Închise ușa în urma lui în timp ce Julia se ridică.

– E bine? întrebă ea, și îngrijorarea i se citi limpede în privire și în încordarea buzelor.

– Este plină de vânătăi, dar o să fie bine. Cel puțin, fizic. Vocea îi sună răgușit când vorbi din nou: Se odihnește acum.

Lucian răsuflă apăsat și se lăsă pe spate pe canapeaua incomodă.

– Doamne! Își frecă fața între mâini când Julia se așeză din nou, atingându-i brațul. Unde sunt Livie și Richard?

– Nu-și dorește ca ei să o vadă așa, explică el. Și trebuie să respectăm asta. Privirea lui o găsi pe a lui Dev. Bine?

– Bine, murmură el, apoi spuse mai tare: Ai vorbit cu ea despre Parker?

Gabe nu putea sta jos, așa că se opri în mijlocul încăperii.

– Da. S-a dus după ea din cauza Sabrinei, dar asta nu e tot.

– Nu?

Lucian își coborî mâinile și se întinse să le ia pe ale Juliei.

– Nici pe departe, spuse el mânios.

Privirea lui Dev alunecă spre canapea.

– Poate că Julia ar trebui...

– Nu, îl întrerupse Lucian, privind peste umăr. Julia face parte din familia asta, așa că trebuie să știe nu doar părțile bune, ci și părțile urâte. Rămâne.

În mod înțelept, Dev închise gura și nu mai spuse nimic.

Pe de o parte, Gabe ar fi preferat ca Julia să nu audă asta, dar nu pentru că nu ar fi avut încredere în ea.

– Parker a insinuat că el și Sabrina au avut ceva de-a face cu accidentul Emmei.

Lucian păli și păru să rămână fără cuvinte, dar nu reacția lui fu ceea ce îl șocă pe Gabe. Ci reacția fratelui lor mai mare. Mai ales pentru că Dev nu avea niciodată vreo reacție la ceva.

Dar acum, reacționă.

Se albi la față în timp ce făcu împleticit un pas înainte, apoi păru să-și dea seama de ceea ce făcea și desfăcu brațele.

– Ești sigur? întrebă el cu o voce pe care Gabe abia o recunoscu. Ce ți s-a spus?

Gabe repetă cele spuse de Nic.

– Are sens. Mai ales dacă te gândești ce mi-a spus chiar Sabrina.

– Doamne sfinte! șopti Julia.

Dev susținu privirea lui Gabe pentru o clipă, apoi se uită în altă parte, cu buzele lipite într-o linie severă. Un mușchi zvâcni în maxilarul lui.

– Trebuie să o găsim pe Sabrina, spuse Gabe.

Fratele lui încuviință scurt din cap.

– Mai întâi, o să-i fac o vizită lui Stefan, apoi merg la familia Harrington acasă. Nimeni nu poate să o ascundă de noi.

Gabe răsuflă întretăiat.

– O să fie trasă la răspundere pentru asta.

– O să se întâmple mai mult de atât.

– Trebuie să dormi în pat, Nikki. Serios.

Rosie stătea în fața unei mese vechi de șah ce fusese transformată în măsuță de cafea.

În apartamentul prietenei ei găseai o mulțime de lucruri ciudate. Perdele din mărgele despărțeau camera de zi de dormitor. Afișe cu locuri bântuite din New Orleans se aliniau pe pereți lângă tablouri care păreau să aparțină unui muzeu. Lumânări în formă de om se înșirau de-a lungul rafturilor de cărți aproape pline cu relatări adevărate despre fenomene paranormale și, în mod ciudat, cu cărți de bucate. Lumânări normale se înșiruiau frumos în fața unui televizor surprinzător de mare.

Nikki se așeză cu grijă pe canapea.

– Pe canapea o să fie perfect. Trase de brățara de spital și oftă când își dădu seama că nenorocirea de plastic nu voia nicicum să cedeze. Cu ce le lipeau? Mulțumesc că ai venit după mine!

– Dacă îmi mai mulțumești o dată, o să mă apuc să urlu. Rosie stătea lângă ea, și îngrijorarea îi era întipărită pe chip. Aruncă o privire spre telefonul lui Nikki. Chiar trebuie să-i suni pe ai tăi.

– O să-i sun. Ea oftă și își îndepărtă o șuviță de păr de pe față. Am timp. Mă îndoiesc sincer că o să mi se menționeze numele când o să apară la știri.

– Scumpo, a apărut deja la știri, îi spuse Rosie. A apărut la toate știrile locale de dimineață. Parker *Harrington?* Este o chestie importantă.

Nikki simți un gol în stomac.

– Dar nu mi-au spus numele, nu?

– Nu. În mod bizar, au speculat că ar fi vorba despre o problemă între el și o femeie cu care se vedea.

– Doamne! Ea se lăsă pe spate, sperând să mai ia din greutatea care i se apăsa pe coaste. Vreau doar ca părinții mei să nu se sperie.

– O să se sperie teribil. Nu încerc să te stresez, dar fiica lor aproape a fost ucisă și arată ca după o luptă pe viață și pe moarte.

Nikki tresări.

– Nu mă ajuți.

– Știu că nu te ajut, dar nu este ca și cum ai putea să tragi un pui de somn o să te trezești arătând de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Părinții tăi o să se supere când o să-și dea seama că ai așteptat atât de mult până să îi anunți.

Ea știa prea bine.

– O să-i sun puțin mai târziu.

– Bine. Rosie se ridică și se apropie de locul în care perdelele permiteau lumina dimineții să se strecoare înăuntru prin ușile din sticlă de la balcon. Telefonul lui Nikki sună. De unde stătea, văzu cine era, și Rosie ghici și ea. Este Gabe?

– Da, șopti Nikki. Era a treia oară când suna. I-am trimis un mesaj și i-am spus că vin aici.

– Dar voia să te duci la el, nu?

Ea trase draperiile, și camera se cufundă în întuneric.

Când, în cele din urmă, Gabe plecase de lângă ea, la primele ore ale dimineții, ca să se vadă cu frații lui, Nikki își lansase planul de evadare. În sfârșit, norocul fusese de partea ei. Rosie îi răspunsese la telefon, și fusese externată din spital înainte să revină Gabe.

– Da, dar n-ar fi fost cea mai inspirată decizie. Nikki își trecu mâna peste genunchi și se concentră să respire adânc.

– Sunt sigură că s-a gândit la toate când ți-a propus.

Nikki nu putu să nu își aducă aminte cum o ținuse de mână, cum o sărutase. Cum păruse să i se umezească ochii și cu câtă reticență plecase de lângă ea. Îi spusese că trebuiau să vorbească, dar ea știa că tot ce simțea sau gândea era denaturat de cele întâmplate.

– Nu contează. Ea închise ochiul zdravăn. Nu vreau decât să dorm. Bine?

– Bine. Te las în pace dacă fugi în patul meu și dormi acolo. Când Nikki deschise gura ca să protesteze, Rosie ridică o mână. Eu sunt deja trează, și, dacă dormi aici, nu o să te odihnești. De asemenea, nu sunt o prietenă de doi bani. Tu dormi în pat. Așa că ridică-te și fugi acolo!

Urma unui zâmbet îi înflori pe buze.

– Tu nu ești o prietenă de doi bani. Ea se ridică, ignorând zvâcnirea de durere. O să mă bag în pat.

Și făcu întocmai. Și nu doar asta, dar reuși să se schimbe într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou larg, care i se potriviră suficient cât să se simtă în largul ei. În acest moment, ar fi pus orice pe ea doar ca să nu mai poarte hainele alea.

Nu voia să mai vadă niciodată colanții sau cămașa, iar Rosie păru să fi simțit asta, pentru că, în timp ce Nikki se făcu comodă, prietena ei scoase hainele din dormitor.

Avu nevoie de ceva timp ca să-și găsească o poziție confortabilă, renunțând, în cele din urmă și întinzându-se pe spate. Era atât de liniște, încât se întrebă dacă Rosie mai era în apartament. Dar liniștea o scotea din minți, și, când închise ochii, auzi respirația sacadată a lui Parker, îl simți deasupra ei și îi văzu ochii măriți de șoc.

Nikki strânse din buze și ignoră durerea pe care i-o provocase mișcarea. Emoția îi urcă de-a lungul gâtului. Lacrimile îi arseră ochii. Nu voia să plângă. Pe lângă că avea să o usture ca naiba ochiul umflat, îi era teamă că nu avea să se mai oprească dacă începea. Nu prea curând. Se întâmplaseră prea multe. Prea multe, și nu știa cum avea să facă față.

La *tot* ce se întâmplase.

– Ești sigur că prietena ei e cea care locuiește aici? întrebă Dev în timp ce urcau scările metalice spre un apartament de la etajul doi, deasupra a ceea ce părea să fie un magazin cu specific voodoo. Sau vreo preoteasă gata să învie morții?

Gabe ignoră comentariul.

– Nu trebuia să vii.

– Ba da, trebuia. Dev își aranjă ochelarii de soare pe care îi purta. Nikki a fost rănită din cauza relației mele cu Sabrina.

Amândoi se simțeau responsabili. Gabe ar fi trebuit să spună ceva despre Sabrina mai devreme, iar Dev ar fi trebuit să încheie povestea cu ani în urmă.

Nimic din toate astea nu mai conta acum.

Gabe se opri în fața ușii pe care părea să atârne un fel de cruce celtică din lemn. Iscusința sculpturii îi atrase atenția, ceea ce era al naibii de ciudat.

Spera să fie locul pe care îl căuta. Fusese nevoit să facă muncă de cercetare și o sunase pe Bev, pentru că știa că Nic era prietenă cu fiica ei. Bree îi spusese unde locuia Rosie.

Bătu la ușă în timp ce Dev i se alătură pe palier. O secundă mai târziu, ușa se întredeschise. Bingo. Trebuia să fie Rosie, pentru că se potrivea perfect cu descrierea lui Bree. Ea scoase capul, având părul prins la spate cu o eșarfă violet cu... *cranii?*

Da, erau cranii.

– Mă gândeam eu că o să apari. Ea se uită peste umărul lui și se încruntă. Sunt surprinsă să-l văd pe *el* aici.

Dev făcu un pas în lateral.

– Poftim?

Femeia îl ignoră.

– Ai venit după Nikki?

– Da. Mă lași să intru?

Ea se puse în ușă.

– Depinde. Ai de gând să faci ce trebuie față de prietena mea?

– Cine este această femeie? întrebă Dev.

– Prenume „Nu-i“, nume de familie „Treaba Ta“! se răsti ea, fără a-și întoarce vreo clipă privirea de la Gabe.

În ciuda situației, Gabe se chinui să-și înăbușe râsul.

– O să încerc.

– Să încerci nu este de ajuns, amice. Nu *mai* este, răspunse Rosie, luându-l pe Gabe prin surprindere. Încercările tale se aseamănă cu încercările mele de a nu mânca ultimele negrese din frigider. N-au cine știe ce succes.

– Bine. O să fac ce trebuie. De aceea mă aflu aici, spuse Gabe. Mă lași să intru?

Ea păru să se gândească, apoi făcu un pas în spate și deschise ușa.

– E în dormitor.

Gabe intră.

– Mulțumesc!

– Nu mă face să regret, spuse ea cu voce joasă. Pentru că nu o să-ți placă dacă ajung să regret asta.

El zâmbi, incapabil să se abțină.

– Nu o să te fac să regreți.

– Bun.

Gabe o ocolea pe femeia asta care îi cam dădea fiori când îl auzi pe Dev întrebând:

– Aceea chiar este o perdea din mărgele?

– Ai o problemă cu asta? replică ea. Nu sunt pe gustul tău sau nu se ridică la nivelul?

– Sunt ferm convins că celor mai mulți oameni care au trecut de doisprezece ani li se par lipsite de gust.

– Poartă-te frumos! îi spuse Gabe lui Dev și îl lăsă în cameră cu prietena lui Nikki.

Se strecură printre mărgele și intră în încăperea întunecată. Avu nevoie de un moment ca să i se acomodeze privirea, dar o zări întinsă în mijlocul patului.

Când se întorsese în camera de spital și văzuse că ea nu mai era, fusese copleșit între dorința de a înjura și aceea de a izbucni în râs. Era semn bun faptul că ea se chinuia să facă exact opusul a ceea ce-și dorea el.

Apropiindu-se de pat, se așeză. Chiar în întunericul din cameră, își dădea seama că vânătăile arătau mai rău. Strânse din dinți în timp ce întinse mâna, prinzând cu grijă între degete o șuviță de păr. I-o îndepărtă de pe față.

– Nikki, spuse el.

Sprâncenele i se încruntară și ochiul drept se deschise. Se concentră asupra lui, și Gabe observă cum somnul i se risipește de pe chip.

– Bună dimineața!

El zâmbi.

Ea îl privi lung o clipă.

– Unde este Rosie?

– În sufragerie.

– Cum m-ai găsit?

– A trebuit să fac ceva muncă de investigație, răspunse el. Nu credeai că o să vin după tine când am văzut că ai plecat? Când nu mi-ai răspuns la telefon?

– Mă gândeam... Ea își întoarse privirea. Mă gândeam că o să-mi dai puțin spațiu.

– Nu de asta ai nevoie acum.

– De unde știi tu?

– Pentru că știu, răspunse el și îi observă umerii încordați. Uneori, să dai spațiu nu este mereu ce trebuie. Și acum, ai nevoie ca eu să-ți fiu alături. Sunt aici.

– Eu nu sunt Emma.

– Știu.

Ea răsuflă apăsat.

– Știu că te simți vinovat și probabil crezi toate lucrurile astea, dar nimic nu este real, știi? Nimic din toate astea nu o să mai fie peste o săptămână sau o lună, așa că putem să nu facem asta, te rog?

– După cum spuneam mai devreme, trebuie să vorbim, și acum nu este momentul potrivit pentru asta, dar o să-ți spun așa. Habar n-ai ce cred sau dacă este real, spuse el, așezându-și mâna de cealaltă parte a picioarelor ei. Tot ce știu este că am dat-o rău în bară cu tine. Ar fi trebuit să-ți povestesc despre William și sigur n-ar fi trebuit să spun toate prostiile pe care ți le-am zis. Știu al naibii de bine că ai fi extraordinară cu el. L-ai accepta. El te-ar accepta. Mi-am petrecut ultimele două zile ros de regrete, întrebându-mă dacă pot să repar lucrurile, întrebându-mă dacă merit măcar. Dar văzându-te în patul acela de spital... văzându-te acum? Știind că ai fi putut muri, m-am trezit din nou în aceeași situație, așteptând să apară a treia și a patra șansă, fără ca eu să fac ceva ca să le merit, în timp ce mă concentram pe prostii. Mi-am dat seama că nimic din toate astea nu contează când vina vorba despre noi doi. Nimic.

Nikki nu se mișcă. Gabe se întrebă dacă măcar mai respira.

– Sunt aici pentru că nu există alt loc în care ar trebui să fiu. Sunt aici pentru că ai nevoie de mine, spuse el și o

sărută pe creștet. Și sunt aici pentru că mi-am dat seama de ceva înainte să fii rănită.

– De ce? șopti ea.

– De ceva despre care o să discutăm mai târziu, bine? În clipa asta, nu vreau decât să te duc acasă și să te țin în brațe ca să mă asigur că ești bine... că o să fii bine.

Ea nu răspunse, iar după o clipă chipul i se schimonosi.

– Oh, Doamne!

– Scumpo.

El veni mai aproape și se întinse spre ea.

Ea încercă să se ridice în timp ce își apăsa mâinile pe față. Felul în care se mișcă, felul în care încercă să-și ascundă lacrimile îl distruseră.

Gabe reacționă. Se urcă lângă ea în pat și o strânse în brațe, având grijă să nu o rănească. Dar, după felul în care îi tremurau umerii sub greutatea suspinelor, se îndoia că îl putea simți în vreun fel.

Însă el era acolo.

O cuprinse în brațe și o ținu în îmbrățișarea lui în timp ce ea se apăsă în pieptul lui, și degetele i se deschiseră și închiseră în aer. O ținu în brațe, încercând să o aline cu vorbe care nu prea aveau sens. Apoi, decise doar să o țină în brațe și o lăsă să se descarce, pentru că așa era cel mai bine pentru ea. Trebuia să fie.

La un moment dat, își dădu seama că Rosie veni să o verifice, dar nu spuse nimic și plecă, lăsându-i în pace.

Nu știa cât timp se scurse până când suspinele se liniștiră și sunetele înnebunite se stinseră. Ea își trase nasul în timp ce se dădu în spate și lăsă un mic spațiu între ei.

– Scuze! Vocea ei suna mai rău ca înainte. N-am vrut să te umplu de lacrimi.

– Nu-i nimic. Își ținu brațele în jurul ei. Funcționez foarte bine ca batistă.

Ea scoase un râset tremurător.

– Doar că... m-a luat din senin.

– De înțeles.

Ea se șterse cu grijă la ochi.

– Chiar... vrei să mă întorc la tine acasă?

– Da, și probabil ar trebui să plecăm cât mai curând, de îndată ce ești pregătită, spuse Gabe, permițându-și un rânjet. Dev este în cealaltă cameră cu prietena ta.

– Poftim? Ea păru uluită. Ai lăsat-o pe Rosie cu el?

El își înăbuși un zâmbet.

– Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru prietena ta. Eu sunt mai îngrijorat pentru Dev.

Ea se aplecă și aruncă o privire spre perdelele din mărgele.

– Nu e de bine.

– Probabil, încuviință el. Hai acasă cu mine, Nikki! Lasă-mă să-ți fiu alături. Lasă-mă să-mi repar greșelile.

Privirea lui Nikki se întoarse spre el, și, pentru o clipă, Gabe se temu că ea avea să refuze. Dar avea de gând să o implore. Era pregătit și să o ia pe sus ca să o scoată de aici.

– Bine, spuse ea și se eliberă din strânsoarea lui. În regulă.

CAPITOLUL 35

Gabe privi cum Richard ieși din salon, lăsându-și fiica în dormitor cu mama ei. Bărbatul părea să fi îmbătrânit cu zece ani între momentul când intrase în cameră și acum. Și Gabe se simțea la fel. Ultimele douăzeci și patru de ore nu fuseseră deloc ușoare.

O adusese pe Nic aici, și ea nu se împotrivise când o dusese direct în apartamentul lui. Adormise după ce reușise să mănânce vreo jumătate de castron de supă, dar nu dormise mult.

Coșmarurile o chinuiau, și Gabe nu putea face nimic altceva decât să o țină în brațe până treceau, amintindu-i că nu mai era în apartament și că era cât se putea de vie.

De dimineață, se simțise, în sfârșit, pregătită să-i sune pe părinții ei. Trebuia să se simtă în stare, pentru că Richard urma să vină a doua zi la muncă. Vizita nu fusese ușoară.

Detesta să o vadă pe Livie plângând.

Detesta să vadă și cât de mult o afecta pe Nic.

– Vrei să bei ceva? întrebă el.

– Da. Richard își drese glasul, cu ochii ațintiți spre ușa închisă. O băutură mi-ar prinde bine.

– O să fie bine. Gabe se apropie de micul bar aflat lângă bucătăria privată. E puternică. La fel ca Livie.

Bărbatul mai în vârstă încuviință din cap. Trecură câteva momente.

– Și ce o să se întâmple cu Sabrina?

În mod deloc surprinzător, Sabrina dispăruse – și nu din cauza lor.

– Dev are oameni care o caută. O să ne ocupăm de asta.

– În stil de Vincent?

Gabe turnă două pahare de coniac. Richard lucra pentru familia lor de foarte mult timp.

– Chiar vrei să-ți răspund?

– E singurul meu copil, spuse Richard, întorcându-se spre Gabe. Nicolette a mea este o fată bună. Are un suflet bun. Într-o bună zi, o să facă mai bună viața altora. Vreau ca femeia aia să plătească pentru ce s-a întâmplat cu fata mea.

Gabe își înclină capul în timp ce îi întinse băutura lui Richard.

– Vrem aceleași lucruri.

Bătrânul luă băutura și bău jumătate de pahar dintr-o înghițitură. Puse paharul pe bar.

– Am grijă de tine de când erai de-o șchioapă și știu multe despre familia ta... multe despre tine.

– Da.

– Te-am respectat mereu, v-am văzut pe tine și pe frații tăi ca pe copiii mei. Își puse mâinile pe bar, susținând neclintit privirea lui Gabe. Mereu aveți motive întemeiate ca să faceți ce faceți. Înțeleg, și, chiar și atunci când ați făcut lucruri care sunt absolut contrare convingerilor mele, am continuat să țin la voi de parcă ați fi fost ai mei.

Umerii lui Gabe se încordară. Richard știa multe. Văzuse multe. Chiar mai multe decât Livie.

– Și știu că ne respectați pe mine și pe soția mea, așa că mă aștept la un răspuns direct la întrebarea mea, continuă el. Fiica mea este în dormitorul tău, în patul tău, și știu că ați petrecut mult timp împreună. Nu ca pe vremuri. Vreau să știu care sunt intențiile tale.

Gabe nu șovăi și nu minți.

– O iubesc.

Maxilarul bătrânului se încleștă.

– Tocmai ai aflat că femeia pe care ai iubit-o în ultimii zece ani și ceva a murit și ți-a ascuns faptul că ai un fiu...

– Știu unde vrei să ajungi. Înțeleg de ce te-ai gândi la Emma, dar ce simt pentru Nic nu are nimic de-a face cu Emma. O parte din mine o va iubi întotdeauna. El trase aer în piept. Dar partea care o iubește pe Nic este cu mult mai mare.

O expresie de uimire se aprinse pe chipul lui Richard, apoi bărbatul ridică paharul și își termină coniacul.

– Ești cu zece ani mai mare decât ea.

– Nu se simte așa. Poate o să se simtă într-o bună zi, când o să fiu de vârsta ta, dar nu acum. Și corectează-mă dacă mă înșel, dar tu nu ești cu opt ani mai mare decât Livie?

– Când ne-am întâlnit, lucrurile stăteau altfel.

– Când v-ați întâlnit, ea avea doar 18 ani, nu?

– După cum am spus, lucrurile stăteau...

– V-ați iubit, sublinie Gabe. Asta e tot ce a contat. Și acum, uită-te la voi, de cât timp sunteți căsătoriți?

Richard arcui o sprânceană.

– Și cum rămâne cu William?

– O voi duce să-l vadă, când o să se simtă în stare, și o să vedem apoi, zise el. Uite, n-am pus la punct toate detaliile. Nici măcar nu i-am spus lui Nic ce simt, dar îți spun sincer. O iubesc. Sunt îndrăgostit de ea, așa că tot ce pot să-ți spun este că o s-o scoatem noi cumva la capăt.

– Nu i-ai spus fiicei mele că o iubești?

– Nu încă. El aruncă o privire spre ușa închisă. N-am găsit momentul potrivit.

– Nu există momentul potrivit pentru a-i împărtăși cuiva dragostea ta.

Gabe simți că i se pune un nod în gât în timp ce se uită lung la bărbatul pe care îl considera mai mult tată decât majordom. Știuse că, atunci când părinții ei aveau să vină să o vadă, avea să fie nevoit să poarte această discuție cu tatăl ei. Bărbatul nu putea să *nu* întrebe de ce se afla Nic în patul lui. Doar că nu era sigur de cum avea să primească Richard vestea.

De fapt, era pregătit să rămână în fața lui și să-l lase pe Richard să-l pocnească, dacă tatăl lui Nic simțea că de

asta avea nevoie.

– Ce vrei să spui? se auzi el întrebând.

– Ce vreau să spun este că se putea și mai rău decât ca un de Vincent să se îndrăgostească de fiica mea.

Un zâmbet larg îi curbă buzele în sus.

– Crezi că Livie o să fie de aceeași părere, cu blestemul și toate cele?

– Nu ești fratele în privința căruia îmi fac griji când vine vorba despre blestem, răspunse Richard. Tu ești fratele în legătură cu care îmi fac cele mai puține griji.

Nikki stătea pe scaunul de pe veranda cu vedere spre piscină. O păturică moale și subțire îi acoperea picioarele, apărând-o de briza răcoroasă care șfichiuia proprietatea și îi făcea să fluture șuvițele de păr de pe gât.

Alături avea un pahar cu ceai și o carte rămase neatinsă pe care i-o împrumutase Julia. Nikki nu-și dorea nimic mai mult decât să se piardă într-o lectură bună, dar cele întâmplate în ultimele zile îi acaparau complet gândurile.

Să vadă reacția părinților ei la felul cum arăta era un lucru pe care nu avea să-l uite multă vreme. La naiba, nu că avea să uite prea curând de atac, dar, dintr-un motiv oarecare, să-și vadă tatăl aproape dărâmat când o privise o tulburase până în străfunduri.

Părinții ei erau cei mai puternici oameni pe care îi cunoștea.

Nikki era foarte bucuroasă că îi văzuse. Abia când mama ei o cuprinsese în brațe, înțelesese Nic câtă nevoie avea de ea în acel moment. Nimic nu te poate face să simți că totul are să fie bine ca o îmbrățișare a mamei.

Ceea ce nu o făcuse să se simtă chiar atât de bine era că mama ei o întrebase ce căuta în *patul* lui Gabe. Momentul fusese cel puțin ciudat, pentru că nu știuse exact cum să răspundă. Nici măcar nu știa sigur ce se întâmpla între ei.

Gabe discutase cu proprietarul apartamentului pentru a începe renovările. Nu era necesar doar să se facă ordine. Trebuia schimbată podeaua, pentru că sângele...

Nikki se întinse după paharul cu ceai. Mâna îi tremură, făcând să se agite gheața când bău o gură de ceai.

Cu alte cuvinte, aveau să mai treacă niște zile până să se poată întoarce în apartamentul ei. Gabe, împreună cu Rosie, îi adusese haine pentru mai multe zile.

I-ar fi plăcut la nebunie să fie o muscă și să-i audă și să-i vadă cât fuseseră împreună.

Lăsând ceaiul deoparte, trase pătura până la umeri și închise ochii. Ochiul ei stâng dădea să se dezumfle, și începea să vadă normal, slavă Domnului. O mai durea coasta, mai ales când stătea în picioare sau când se întindea, dar se simțea din ce în ce mai bine.

Viața mergea mai departe, chiar dacă nimeni nu știa unde se afla Sabrina – și nu pentru că frații o ajutaseră să dispară în acel mod misterios ce îți dădea fiori.

Sabrina ieșise pe cauțiune.

Însemna că era pe undeva, și gândul acesta era înspăimântător. Femeia aia nu avea toate țiglele pe casă. Ceea ce o făcu pe Nikki să se gândească la zvonurile despre blestemul familiei de Vincent. Femeile mureau, dispăreau sau își pierdeau mințile.

Când se gândea la Sabrina, la sora și la mama lor, chiar începea să se întrebe dacă nu exista un dram de adevăr în spatele zvonurilor.

Sau dacă nu cumva era doar o familie teribil de ghinionistă.

Nikki ar fi trebuit să-și facă griji, pentru că era o femeie care locuia momentan în reședința de Vincent, dar la fel era și Julia. Pe de altă parte, Julia aproape că fusese ucisă de Daniel.

Și Nikki aproape că fusese ucisă de Parker.

Poate chiar trebuia să-și facă griji.

Încă îi era greu să se gândească la lucrurile de care fuseseră în stare Sabrina și Parker. Faptul că o urmăriseră – îl urmăriseră pe Gabe în tot acest timp – o tulbura nespus. Nu mai avea nici o îndoială că Sabrina fusese responsabilă pentru căderea ei pe scări și pentru geamul spart. Geamul fusese probabil opera lui Parker –

și, în toate momentele în care se simțise urmărită, avusese dreptate, fără îndoială. Nu înțelegea ce urmăriseră spărgând geamul mașinii, dar poate că voiseră doar să o sperie sau fusese un gest provocat de o gelozie oarbă. Nu știa.

Ce îi făcuseră, ce încercaseră să-i facă fusese oribil, dar ce le făcuseră Emmei și fiului ei fusese de un milion de ori mai crunt.

Nikki chiar nu reușea să înțeleagă cum putea cineva să fie atât de rău... cum de ceea ce simțise Sabrina pentru Gabe se transformase în ceva atât de întunecat și de urât.

Era puțin probabil să înțeleagă vreodată.

Deschizând ochii la auzul unor pași care se apropiau, nu fu deloc surprinsă când îl văzu pe Gabe ivindu-se de după colțul verandei.

Desculț.

– Bună, spuse el și se apropie, dar se opri la un pas de ea. Îți mai aduc un pahar?

– Nu, dar îți mulțumesc!

Gabe îi făcuse toate poftele de când fusese sechestrată în camerele lui. Ce-i drept, îi cam plăcea. Cui nu i-ar fi plăcut?

– Se face cam frig aici, spuse el și privi dincolo de verandă. Vântul îi agita șuvițele peste față. Vrei să intri?

Nu era ce-și dorea Nikki.

Era pregătită pentru discuția pe care i-o promisese, mai mult decât pregătită, pentru că trebuia să înțeleagă în ce stadiu se aflau. În ultimele câteva zile, Gabe se purtase ca un iubit afectuos, având grijă de ea, dormind cu ea și trezindu-se odată cu ea dacă avea un coșmar. Fusese perfect.

Dar nu se sărutaseră. Nu avuseseră atingeri mai îndrăznețe sau seducătoare. Nu discutaseră mai nimic. Rămaseră într-un fel de așteptare.

Nikki îi oferise deja inima ei lui Gabe. De două ori. Trebuia să știe dacă avea să mai existe o a treia oară, pentru că nu avea de gând să mai umble după Gabe.

– Vreau să vorbim, spuse ea și ridică privirea spre el. Ai spus că o să discutăm, și cred că a venit momentul să

facem asta.

Gabe rămase atât de nemişcat pentru o clipă, încât un sâmbure de groază prinse rădăcini în pieptul ei.

– Da, a venit momentul să purtăm discuția asta.

Ea trase aer în piept.

– Atunci, hai să vorbim!

– Am derulat discuția la nesfârșit în capul meu, dorindu-mi să fie perfectă, știi? Pentru că eu cred că meriți asta. El se sprijini de balustradă, cu mâinile încrucișate peste vița-de-vie. Şi m-am apucat să pun cap la cap toate momentele când am dat-o în bară, începând din dimineața aia când m-am trezit și ți-am spus pe alt nume.

Odinioară, nimic nu o rănise mai mult pe Nikki decât să-și amintească momentul acela, dar, în ultimele câteva săptămâni, ajunsese să-și dea seama că o asemenea insistență pe astfel de gânduri te făcea să ai nevoie de ani buni de terapie.

– Şi am descoperit că lista mea era destul de lungă, adăugă el cu autoironie. Atât de lungă, încât nici nu știu cum de am reușit să ajungem până aici.

Şi ea se întreba același lucru, dar încetase să se mai gândească la asta pentru că era mereu tentată să se întrebe dacă nu cumva se făcuse preș pentru inima ei.

– Dar de neiertat este că nu ți-am spus despre William și felul cum ți-am răspuns când m-ai întrebat de el. Am fost luat prin surprindere. Şi am ridicat în jurul meu toate zidurile de apărare pe care le aveam în dotare. Asta nu este o scuză. N-ar fi trebuit să reacționez așa.

– De ce nu mi-ai spus? Care este adevăratul motiv dacă nu ai păstrat secretul întrucât considerai că nu era treaba mea?

El își întoarse privirea, și pieptul i se înălță cu o răsuflare chinuită.

– Sincer? Mi-a fost rușine. Nu că am un fiu. Doamne, în nici un caz! Dar că am un fiu care este crescut de bunici. Am un fiu de care n-am știut timp de cinci ani. Un fiu pe care încă nu îl cresc eu și care trăiește la câteva

ore distanță de mine. Nu este un lucru ușor de împărtășit.

– Înțeleg asta. Chiar înțeleg, dar n-ai știut despre existența lui până când te-au sunat bunicii. Nu te poți învinovăți că nu i-ai fost alături.

– Chiar mă aperi în clipa asta?

El păru șocat.

– Cred în continuare că ești un ticălos pentru felul în care te-ai purtat cu mine, zise ea cu toată seriozitatea. Dar spun lucrurilor pe nume. Oricare ar fi fost motivul, ea ți-a ascuns existența lui William. Nu este vina ta.

– Dar eu nu sunt cu el acum.

– Pentru că le dai timp bunicilor lui să se împace cu ideea. Ascultă, eu nu spun că te descurci perfect, dar îți dai silința într-o situație atât de încurcată.

El rămase tăcut o vreme.

– Știi, nu o să aflu niciodată de ce nu mi-a spus despre el. Adică, ce este atât de aiurea la mine încât să nu-și fi dorit să aflu că am un fiu?

– Nu-ți face asta! Ea se trase mai în față, ignorându-și durerea din coaste. Nu ești perfect, și familia ta este puțin ciudată, dar, indiferent care a motivul pentru care nu ți-a spus nimic despre el, este vina ei, nu a ta. Cum Gabe nu zicea nimic, ea decise să continue: Te cunosc de când eram mică. Te cunosc, Gabe. Nimic nu m-ar face să cred că ai fi un tată rău. Nimic nu m-ar face să nu-mi doresc să faci parte din viața unui copil.

– Chiar dacă ai ști că am ajutat la uciderea cuiva?

Ea simți cum i se cască un gol în stomac.

– Deja știu.

– Poftim?

El păli.

– Mi-a povestit Sabrina, când mi-a spus despre William. Doar că n-am avut ocazia să aduc asta în discuție și m-am gândit, ei bine...

– Ei bine, ce?

Ea răsuflă brusc.

– Știu ce s-a întâmplat cu Emma. Poate sunt un om rău, dar el chiar a primit ce merita. Adică, ar trebui să-mi

pară rău pentru cineva care a făcut asta?

El nu spuse nimic.

– Iar eu... Ea trase aer în piept. L-am ucis pe Parker.

– E ceva diferit. Te apărai.

– Iar tu o apărai pe femeia pe care o iubeai.

– Nu este același lucru.

Ea îi întâlni privirea.

– Dacă a ales să te țină departe de William din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu atacatorul ei, atunci a fost alegerea ei. Nu o pot învinovăți pentru asta. Nu-ți pot spune decât ce aș fi făcut eu dacă ar fi fost vorba despre mine.

Privire îi deveni mai intensă.

– Și ce ai fi făcut?

– Aș fi vrut să te ajut.

El scoase un râset sufocat.

– Cum să nu!

– Da, insistă ea. Urăsc gândul că... că am ucis pe cineva, dar am făcut-o ca să supraviețuiesc. Și, dacă nu aș fi făcut-o, nu aș mai fi fost aici. Știu că ce s-a întâmplat cu tipul acela nu este același lucru, dar povestea asta chiar îți oferă o nouă perspectivă asupra lucrurilor.

Gabe încuviință încet din cap, în timp ce ea îl cerceta cu privirea. Nikki înțelegea de ce nu-i dezvăluise un secret atât de important. Dar tot nu-i plăcea că o făcuse. Putea să-l ierte?

Merita să fie iertat?

În adâncul inimii, știa deja răspunsul.

El schiță un surâs.

– Știi, îmi închipuiam discuția asta desfășurându-se altfel. Poate la o cină la lumina lumânărilor sau după ce făceam dragoste până uitam și cum ne cheamă.

Se simți traversată de cei mai delicioși fiori la auzul ultimelor cuvinte.

El se împinse dinspre balustradă.

– Dar un om înțelept, pe care îl cunoști foarte bine, mi-a spus că nu există un moment potrivit pentru a-i împărtăși cuiva iubirea ta.

Nikki se uită lung la el, neștiind dacă auzise bine.

– Poftim? șopti ea.

Zâmbetul lui căpătă un aer sfios, aproape copilăresc.

– Te iubesc, Nic!

– De când? întrebă ea fără să mai stea pe gânduri.

El râse, lung și adânc.

– Nu știu. Cred că din clipa în care mi-ai spus să-mi fac singur curat în cameră.

Ea se trase în spate.

– De atunci?

– Ei bine, da, poate de atunci și de prima dată când ți-ai dat drumul în timp ce-mi rosteai numele.

– Poate ar trebui să încetezi să mai dai exemple.

Râzând, el se întinse și îi cuprinse cu blândețe obrajii în palme.

– Nu știu exact de când, dar știu că s-a întâmplat. Poate a fost dintr-odată. Poate a fost ceva care s-a născut în minte încet. Nu știu, dar știu că este real. Ce simt pentru tine nu este doar dorință – chiar dacă te doresc dincolo de cuvinte, nu mă înțelege greșit. Este mai profund. Este mai plin de însemnătate. Mă face să mă gândesc la lucruri la care nu credeam că o să mă mai gândesc vreodată.

Inima ei începu să se zbată nebunește în piept.

– Cum ar fi?

Privirea lui o căută pe a ei.

– Cum ar fi să ne mutăm împreună. Poate să ne cumpărăm un pește în acvariu, apoi să adoptăm unul dintre câinii cu care lucrezi. Pași mici la început, apoi, pași mai mari. Cum ar fi să ne ducem să căutăm cel mai mare și mai îngrozitor inel care tot nu o să fie îndeajuns de mare, pe care să ți-l pun pe deget. Cum ar fi să-mi întemeiez o familie, una cu William, cu tine și poate cu încă un copil sau doi.

Ea inspiră încet. Nu-i venea să creadă ce auzea, dar simțea cu fiecare celulă din ființa ei că îi spunea adevărul.

– Deci, da, te iubesc, Nic. El își trecu un deget peste conturul buzei ei, având grijă să nu atingă partea care încă se vindeca. Și, dacă tu nu mă mai iubești, o să mă lupt atât cât este nevoie ca să te fac să te îndrăgostești din

nou de mine. Iar eu am foarte mult timp la dispoziție. Sunt un de Vincent. Înțeleg ce...

– Te iubesc, idiotule! spuse ea râzând în timp ce lacrimi stupide îi împăienjeniră privirea. Nu mai eram aici dacă nu te iubeam. Nu mai...

Buzele lui Gabe le întâlniră pe ale ei, și sărutul lui era blând, dulce și atent. Genul de sărut la care visase ea când era mai mică, pentru că era sărutul unui bărbat îndrăgostit. Știa să facă diferența. Părea un lucru nebunesc, dar era adevărat.

Ea îl apucă de brațe, clipind ca să-și înăbușe lacrimile, în timp ce el își ridică gura de pe a ei. În tinerețe, Nikki visase la acest moment, chiar se rugase o dată sau de două ori să fie sărutată așa, iar realitatea era cu mult mai frumoasă decât s-ar fi așteptat vreodată. Emoția se descătușă înăuntrul ei, haotică, incandescentă și mistuitoare.

Vocea îi tremură când spuse:

– Te iubesc, Gabe!

– Nu o să mă satur niciodată să te aud spunând asta. Niciodată. Apoi, Gabe își strecură un braț pe sub picioarele ei, și Nic se trezi ridicată în brațe cu tot cu pătură. El o strânse la piept în timp ce o purtă înăuntru. Și o să-mi petrec următoarele două ore dovedindu-ți asta.

CAPITOLUL 36

Nikki nu fusese niciodată mai recunoscătoare decât în clipa aceea în care Gabe își petrecuse noaptea la ea. Nu avea nimic de-a face cu cele întâmplate în apartamentul ei cu o lună în urmă. Chiar dacă Gabe stătuse cu ea vreo câteva nopți după ce se întorsese. Îi fusese alături în prima noapte pe care o dormise ea aici.

Dacă nu l-ar fi iubit deja, s-ar fi îndrăgostit de el în noaptea aceea, când ea nu își putuse găsi locul în noua casă, și el îi fusese alături ca să-i distragă atenția. Când se trezise în toiul nopții, temându-se că cineva intrase în apartament, el îi fusese alături și se ridicase din pat ca să verifice toate încuietorile și ușile, apoi o ținuse în brațe până când, în cele din urmă, ea adormise din nou.

Iar noaptea aceea se repetase câteva nopți la rând, până când trauma de a retrăi ce făcuse Parker se atenuase atât de mult, încât ea reușise să doarmă fără întrerupere o noapte întreagă.

Recunoștința nu avea nimic de-a face cu faptul că trebuiau să se trezească oarecum devreme ca să pornească la drum.

În clipa aceea, avea de-a face doar cu felul în care o trezise Gabe cu vreo jumătate de oră în urmă, mai întâi cu mâna între coapsele ei, apoi cu gura, iar acum, când ultima pulsație a eliberării o cuprinse, Nikki decise că ar fi putut să se trezească așa în fiecare dimineață.

Pumnul în care ea îi prinsese șuvițele mătăsoase se descleștă când Gabe își apropie gura minunată de a ei. Își simți gustul pe buzele lui când îl sărută.

– Hei, spuse el, trecându-și alene buzele peste ale ei.

– Neața!

Ea îl întoarse pe spate și îl încălecă, presărând o cărare de săruturi scurte pe gâtul și pe pieptul lui.

Mâinile lui se încordară pe șoldurile ei.

– Ai dormit bine?

– Perfect. Limba ei îi dezmierdă un sfârc. Tu?

– Neîntors. El gemu când ea întinse mâna între trupurile lor și îi cuprinse penisul tare. Știi, ai adormit pe mine aseară.

– Ba nu!

Ea își ridică șoldurile și se poziționă pe erecția lui.

– Ba da. El își lăsă mâinile să alunece de-o parte și de alta, cuprinzându-i fesele în palme. Ai căzut lată pe pieptul meu.

Ea zâmbi larg.

– Din cauza vinului.

– Doar a vinului?

– Și poate a orgasmelor, recunoscu ea.

– Cu siguranță. Cuvintele lui se încheiară cu un geamăt când ea se lăsă pe penisul lui și îl învălui. Totuși, mi-a plăcut.

– Da?

Nikki începu să-și legene șoldurile înainte și înapoi.

– Da. El își lăsă mâna să urce peste spatele ei și să i se afunde în păr. Îmi place să te simt pe mine. Cred că de asta dorm mai bine când sunt cu tine. Îi revendică gura cu a lui. Dar îmi place mai mult asta.

Râsul ei fu înghițit de sărutul lui, și nu mai rămase loc pentru cuvinte. Corpurile lor dansară într-un ritm lent la început, apoi tot mai intens, până când singurele sunete ce mai răsunară în cameră erau gemetele și suspinele lor. Tensiunea crescu în adâncul ei, în timp ce Nikki se unduia peste el.

– Te iubesc! spuse Gabe pe gura ei.

Cele două cuvinte o făcură să zboare dincolo de culmile plăcerii. Orice aparență de stăpânire de sine și de ritm se frânse. Își lipi pieptul de al lui când Gabe își înfășură un braț peste spatelui ei și pe celălalt în jurul

taliei, strângând-o în îmbrățișarea lui și preluând controlul. O penetră, atingând fiecare punct care o înnebunea. O plăcere uluitoare i se învolbură prin vene. Simți că se frânge din nou, explodând într-un milion de bucățele. De data aceasta, Gabe i se alătură în dansul spre eliberare, lăsând capul pe spate în timp ce își dădu drumul adânc înăuntrul ei și scoase cel mai sexy geamăt pe care îl auzise vreodată Nikki.

Ea se prăbuși peste el, bătăile inimii ei începând să se liniștească în timp ce corpul continuă să-i vibreze.

– Cred că... o să adorm iar pe tine.

El chicoti în timp ce îi dădu părul de pe față.

– În mod normal, n-aș avea o problemă cu asta, dar trebuie să ne trezim curând.

Așa era, dar, în acel moment, își simțea mușchii aproape lichefiați, iar Gabe continuă să nu se miște. Își ținea un braț întins peste ea, iar cealaltă mână i se odihnea pe lateralul capului.

Nikki închise ochii.

Lucrurile nu merseseră chiar ca pe roate în ultima lună. Părinții ei acceptaseră relația sa cu Gabe, dar mama ei îl luase la rost fără știrea lui Nikki. Avuseseră o conversație *între patru ochi,* una despre care Gabe evita să vorbească oricând Nikki o aducea în discuție, dar ea era aproape convinsă că mama ei îl amenințase într-un fel sau altul.

Lucian și Julia nici nu clipiseră când Gabe îi rugase să li se alăture la cină prima dată. Probabil pentru că bănuiseră că se întâmpla ceva. Iar faptul că fusese dusă în dormitorul lui Gabe după atac probabil fusese o dovadă clară că erau mai mult decât prieteni.

Și Devlin era doar... ei bine, era Devlin.

La drept vorbind, Nikki nu-l prea văzuse din ziua în care apăruse cu Gabe acasă la Rosie. Chiar și după ce ea se întorsese să lucreze la conacul de Vincent, el cinase rareori acasă și părea să fie prezent doar seara. Habar nu avea cum se descurca Dev cu toată situația, dar bănuia că avea multe altele pe cap.

Ca, de exemplu, unde naiba era Sabrina?

Nimeni nu o mai văzuse. Nu mai auzise de ea. Nimic. Familia ei îi anunțase dispariția, și detaliul doar agravase scandalul care învăluia acum familiile Harrington și de Vincent. Revistele și site-urile de scandal aveau treabă cât era ziua de lungă, la fel și Ross Haid. La urma urmei, era vorba despre fiul ucigaș și fiica dispărută dintr-o familie bogată, fiică ce fusese logodită cu un membru al altei familii bogate, al cărei nume era sinonim cu scandalul.

Dar ei și lui Gabe... le mergea foarte bine, în ciuda contextului. Erau împreună. Cu adevărat. Fără să se ascundă. Nikki avusese atâtea fantezii legate de ideea de a fi împreună, dar în nici una nu își închipuise cum avea să le fie în viața reală. Un zâmbet obosit și fericit îi apăru pe buze.

– La ce te gândești? întrebă el.

– La noi, recunoscu ea. Îmi aminteam de câte ori am visat la asta și mă gândeam că realitatea este mult mai minunată decât visurile.

Brațul lui se strânse în jurul ei, și el rămase tăcut pentru o clipă.

– Uneori, încă simt că nu te merit.

Ea înălță capul ca să se uite la el.

– Mă meriți, Gabe. O dovedești în fiecare zi.

– O să continui să o demonstrez.

– Știu, șopti ea.

– Probabil ar trebui să ne trezim și să pornim curând la drum, spuse Gabe, dar își strânse brațul pe talia ei și o trase mai aproape. Nu este un drum lung, dar n-aș vrea să rămânem blocați în trafic.

Ea apăsă un sărut pe pieptul lui.

– Ar trebui.

Nikki era pregătită să înceapă ziua, pentru că era o zi foarte importantă. Una dintre cele mai importante din viața ei, fiindcă era un pas spre viitorul ei – spre viitorul *lor*.

Nikki urma să îl întâlnească astăzi pe fiul lui Gabe.

– Ai emoții? întrebă el, îndepărtându-i părul de pe față.

– Un pic, recunoscu ea.

– N-ar trebui.

Gabe se ridică și o ținu astfel încât privirea lui o întâlni pe a ei.

– Crezi? întrebă ea.

– Știu asta. Și apoi, Gabriel de Vincent rosti cuvintele la care ea visase mare parte din viață; aceleași două cuvinte pe care nu se sătura să le audă. Te iubesc!

Pietrișul scrâșni sub cauciucuri în timp ce Gabe se strecură în locul din partea din spate a parcării. Ajunseră cu câteva minute mai devreme. Opri motorul și se uită la Nic. Privirea ei o întâlni pe a lui, și, fără să mai stea pe gânduri, el se întinse și o luă de mână.

– Încă am emoții, spuse ea, împletindu-și degetele cu ale lui, dar el știa deja asta. O dovadă în acest sens era faptul că se schimbase de cinci ori înainte de a alege o pereche de blugi negri și o bluză cu cordon. Dar mă descurc.

El îi duse mâna spre gură și îi sărută podul palmei.

– Știu.

Ea îl răsplăti cu un zâmbet larg încântător.

– Tu ai emoții?

Gabe fu tentat să mintă și să spună că nu, dar lucrurile nu stăteau așa între ei. Erau sinceri, chiar și atunci când era ceva stânjenitor.

– Da. Mereu am emoții când mă văd cu el.

Avusese emoții chiar și când îl văzuse pe William cu un weekend în urmă. Se gândise că era bine să petreacă puțin timp cu fiul lui înainte de a-i face cunoștință cu Nic. Soții Rothchild știau că venea cu ea azi. Nu se împotriviseră planului lui, dar nici nu fuseseră peste poate de încântați. Dar nu că aveau ceva personal cu ea. Reticența lor nu era din cauza lui Nic, a vârstei sau a relației ei cu Gabe. Nu se simțeau așa pentru că Gabe avea o relație cu cineva care urma să facă parte din viitorul nepotului lor.

Se simțeau așa din cauza Emmei.

Durerea provocată de pierderea fiicei lor li se vedea în continuare în ochi de fiecare dată când Gabe vorbea cu

ei.

Gabe trebuia să le spună despre Sabrina, chiar dacă nu voia să îi împovăreze cu așa ceva. Nu voia să fie nevoiți să poarte o asemenea povară sau să cunoască neputința care se transforma într-o furie capabilă să distrugă un om, dar, cum Sabrina se plimba în voie pe undeva, familia Rothchild trebuia să fie pusă în gardă, în cazul în care ea avea să încerce ceva ce îl implica pe fiul lui.

Spera din inimă să fie găsită și să nu mai reprezinte o problemă, dar nu voia să-și asume un risc ținând familia Rothchild departe de toată povestea asta.

– E în regulă să ai emoții. Atâta timp cât știi că te iubește, Gabe. Nic îl strânse de mână și apoi se aplecă peste scaun, așezându-și cealaltă mână pe ceafa lui. Îi întoarse gura spre a ei și îl sărută ușor. Atâta timp cât știi că și eu te iubesc.

– Mmm, murmură el pe buzele ei. Mai bine coborâm din mașină înainte să ne lansăm în comportamente indecente.

Nic râse și se trase înapoi.

– Hai să mergem!

După ce ieșiră din mașină, Gabe o luă de mână și își croiră drum printre mașini, înspre în parc. Știa că aveau să se vadă cu familia Rothchild lângă locul de joacă. Copilul lui era un băiețel plin de energie, și Gabe știa din proprie experiență că fugea necontenit între leagăne, balansoare și tobogane.

– Iată-i! spuse el.

Soții Rothchild stăteau pe o bancă, în timp ce William stătea atârnat de una dintre barele metalice.

Probabil îi spuseseră ceva, pentru că William se desprinse repede de bară și se îndepărtă de bunicii lui, observându-i înainte ca Gabe să spună vreun cuvânt. Chipul băiețelului fu luminat de un zâmbet larg. O parte din teama lui Gabe începu să pălească. William îl recunoștea. Era o teamă stupidă, pe care o simțea de fiecare dată când se vedea cu fiul lui. Îl uitase William în zilele dintre vizite? Era o teamă care probabil nu avea să

dispară până când lucrurile nu aveau să se așeze, dar William îl recunoștea. Era... un lucru bun.

– Oh, Doamne, șopti Nic, dar el reuși să audă emoția din glasul ei. Seamănă cu tine, Gabe!

– Da, nu-i așa? Mândria i se citi în voce. O să fie un mic cuceritor.

Nic râse.

– Da... da, așa o să fie.

Ea îl strânse de mână, în timp ce William alerga în jurul caruselului, dând vioi din mâini și din picioare. Gabe simți cum se evaporă orice urmă de teamă. Nu doar că William îl recunoștea, dar părea și încântat să-l vadă, și asta... asta îl copleși pe Gabe. Nic își eliberă mâna chiar la timp. Gabe se lăsă într-un genunchi în timp ce William se aruncă în brațele tatălui său. Micuțul îl cuprinse în brațe pe Gabe și, chiar dacă era ușor, aproape că îl răsturnă.

– Bună, micuțule, ce mă bucur să te văd! Vocea îi răsună aspru. Mă bucur foarte mult.

William nu avea rețineri când te lua în brațe. Gabe știa deja asta. Era o îmbrățișare din toată inima, lipsită de orice rezerve. Genul de îmbrățișare pe care un fiu i-o dădea tatălui său. Genul de îmbrățișare care aducea lacrimi în ochii unui bărbat în toată firea.

Apoi, William se trase înapoi și înălță capul, cu ochii de un verde-albăstrui plini de curiozitate când se ațintiră asupra lui Nic.

Ea îi zâmbi și îi făcu cu mâna.

– Bună!

– Bună!

Urma unui surâs înflori pe buzele fiului lui.

– William, vreau să faci cunoștință cu cineva foarte special pentru mine. Gabe ținu un braț în jurul taliei înguste a fiului său, în timp ce ridică privirea spre Nic. Privirile li se întâlniră, și Gabe simți în piept o apăsare cu totul nouă pentru el. Știu că o s-o iubești la fel de mult ca mine.

MULȚUMIRI

Vreau să-i mulțumesc lui Kevan Lyon pentru că este o agentă extraordinară, mereu gata să sprijine orice idee de poveste care îmi vine în minte, și pentru că lucrează cu mine la fiecare pas. Nu-i pot mulțumi îndeajuns lui Taryn Fagerness pentru că a dus cărțile mele în atât de multe țări și la atât de mulți cititori. Datorită ție, am un perete întreg de cărți traduse în atât de multe limbi diferite. Îi mulțumesc editoarei mele, Tessa Woodward, care a decis să-i aducă la viață pe frații de Vincent, și lui Shailyn Tavella, împreună cu minunata echipă de la HarperCollins/Avon Books. Mulțumiri lui Kristin Dwyer, care a lucrat necontenit pentru ca această carte să ajungă în cât mai multe mâini cu putință.

Îi mulțumesc nespus lui Stephanie Brown că m-a ajutat să-mi mențin viața pe calea cea dreaptă și m-a făcut să râd. Fără Sarah Maas, Laura Kaye, Andrea Joan, Stacey Morgan, Lesa Rodrigues, Sophie Jordan, Cora Carmack, Jay Crownover, KA Tucker și nenumărați alți prieteni minunați, probabil mi-aș fi pierdut mințile până acum. MULȚUMESC!

Mulțumiri speciale tuturor membrilor JLAnders, care mă fac să mă simt specială. Și nimic din toate acestea nu ar fi posibile fără tine, cititorule. Mulțumită ție, pot să mai scriu o carte, să aduc la viață o altă lume. Mulțumesc!